

Dureroasele Patimi ale Domnului nostru Isus Cristos

Din meditațiile

Venerabilei Ana Ecaterina Emmerich (1774-1824)

Mistică, stigmatizată, vizionară și profetă

Traducere: M.C.

Copyright © 2006, M.C.

**Toate drepturile asupra prezentei traduceri aparțin traducătorului.
Reproducerea integrală sau parțială în scopuri comerciale sau publicitare a textului din această
carte - prin orice mijloace - este interzisă.**

Prefața editorului

Publicarea unei astfel de traduceri astăzi, pare a fi o cutezanță în actualul context cultural. Ne-am decis însă pentru aceasta după succesul înregistrat de filmul lui Mel Gibson “The Passion”, film care s-a inspirat din această carte, căzută în mâinile lui ca din întâmplare: „Cumpărasem un anticariat care conținea câteva volume vechi. Când am luat în mână unul, s-a nimerit să fie cartea lui Emerich care îmi era alături și așa am început să o citesc. Am folosit această carte ca *fundal* pentru film.” După această lectură a reflectat timp de doisprezece ani pentru a-l realiza.

Cum această peliculă a avut o largă difuziune, credem că este oportun pentru a o înțelege să prezentăm această traducere, cu atât mai mult cu cât însuși regizorul ei o crede necesară, declarând într-un interviu că filmul „... cere o oarecare cunoaștere a istoriei”.

Filmul a suscitat și pro și contra poate ca nici un altul până acum; nu intrăm în polemicile suscitade de violența lui, însă cum intenția autorului a fost să reproducă ultimele douăsprezece ore ale vieții lui Isus, credem că nu se putea face altfel pentru a fi cât mai fideli adevărului. Evident este doar o apropiere de ceea ce a fost, pentru că și el recunoaște că „este destul de dificil să reduci în două ore ultimele momente ale lui Cristos”.

Izvoarele folosite pentru film au fost scrierile inspirate din Evanghelie și revelațiile private ale venerabilei Caterina Emerich.

În ceea ce privesc Evangheliile au fost folosite următoarele pasaje:

Grădina măslinilor

Ioan 18,1-11; Luca 22,39-53; Marcu 14,32-51; Matei 26,36-56

Sinedriu

Ioan 18,12-27; Luca 22,54-71; Marcu 14,53-72; Matei 26,57-75

Pilat

Ioan 18,28-40; 19,1-16; Luca 23,1-25; Marcu 15,1-20; Matei 27,1-31

Via Crucis și Înviere

Ioan 19,17-42; 20,1-10; Luca 23,26-55; 24,1-12; Marcu 15,21-47; 16,1-13; Matei 27,32-66; 28,1-8

În ceea ce privesc revelațiile private al Caterinei Emerich trebuie spus că acestea nu reprezintă un adevăr de credință. Biserica recunoaște posibilitatea acestor revelații private însă acestea nu pot aduce niciodată ceva nou - în sensul completării - la ceea ce s-a transmis prin Tradiție și Evanghelii, ci numai al explicitării. Natura însăși al acestor revelații private poate produce interpretări eronate fie din cauza neînțelegerii mesajului sau din cauza exprimării greșite a persoanei care-l primește, sau al persoanei care îl consemnează în scris. Că este așa o demonstrează anumite erori care sunt conținute în această carte și pe care un cititor creștin cultivat în cele spirituale le va descoperi și le va înțelege. Aceste erori nu invalidează totalitatea mesajului al acestei scrieri, care este acela de a face cunoscut ceea ce a suferit pentru noi Domnul nostru Isus Cristos pentru ca memoria noastră așa de slabă să reevalueze gravitatea păcatului cât mai realist posibil.

Această carte este fructul multor zeci de ore de muncă ale unei persoane care o oferă gratuit pentru lectură tuturor celor interesați. Este pentru prima oară când întreprinde o astfel de activitate și de aceea cerem înțelegerea cititorilor pentru calitatea acestei traduceri.

Scurt rezumat al acestei cărți

Venerabila Ana Ecaterina Emmerich a fost o călugăriță augustiniană a mănăstirii Agnetenberg, din Dulmen, Westphalia în Germania, care trăit între anii 1774 și 1824. În timpul vieții sale, Dumnezeu i-a arătat viziuni din trecut, din prezent și din viitor. Mulți teologi au considerat că ea a primit cele mai multe viziuni dintre toți sfinții. **Dureroasele Patimi ale Domnului nostru Isus Cristos** reprezintă viziunile Anei Ecaterina Emmerich referitoare la suferințele îngrozitoare ale iubitului nostru Domn Isus Cristos îndurate pentru a salva omenirea. Acestea includ Ultima Cină, agonia în grădina Măslinilor, arestul, încoronarea cu spini, judecata în fața lui Ponțiu Pilat, purtarea crucii, răstignirea și moartea pe cruce, dar și Învierea lui Isus Cristos. Ele oferă detalii clare și incredibile despre viața lui Isus pe lângă cele pe care le citim din Biblie despre el.

Cuprins

Prefața editorului	2
Scurt rezumat al acestei cărți	3
Cuprins	4
DUREROASELE PATIMI ALE DOMNULUI NOSTRU ISUS CRISTOS	7
Prefață pentru traducerea din franceză a lui Abbe de Cazales	7
Introducere	10
Viața Anei Ecaterina Emmerich, credincioasă a Ordinului Augustinelor a Mănăstirii din Agnetenberg Dulmen Westphalia	12
Către cititor	33
Meditația I - Pregătirile pentru Paște	34
Meditația II-a - Cina de taină.....	35
Meditația III-a - Aranjamentele pentru ospățul Mielului Pascal.....	37
Meditația IV-a - Potirul folosit la ultima cină	38
Meditația V-a - Isus merge sus la Ierusalim.....	39
Meditația VI-a - Ultimul Paște	40
Meditația VII-a - Spălarea picioarelor	43
Meditația VIII-a - Înființarea Sfintei Euharistii.....	45
Meditația IX-a - Consacrări și Învățăături Particulare	47
PATIMILE.....	50
Introducere	50
Capitolul I - Isus în Grădina Ghetsemani.....	52
Capitolul II - Iuda și oamenii lui.....	62
Capitolul III - Isus este arestat	65
Capitolul IV - Mijloacele folosite de dușmanii lui Isus pentru a-și dezvălui planurile împotriva lui	70
Capitolul V - O privire asupra Ierusalimului	71
Capitolul VI - Isus înaintea lui Ana	73
Capitolul VII - Tribunalul lui Caiafa	75
Capitolul VIII - Isus înaintea lui Caiafa.....	76
Capitolul IX - Insulte primite de Isus în curtea lui Caiafa.....	80
Capitolul X - Lepădarea lui Petru	81
Capitolul XI - Maria în casa lui Caiafa	83
Capitolul XII - Isus este întemnițat în închisoarea subterană	85
Capitolul XIII - Dimineața judecății	87
Capitolul XIV - Disperarea lui Iuda.....	89
Capitolul XV - Isus este dus înaintea lui Pilat	91
Capitolul XVI - Descrierea palatului guvernatorului și a clădirilor învecinate..	93
Capitolul XVII - Isus este dus înaintea lui Pilat.....	95
Capitolul XVIII - Originea căii crucii.....	98
Capitolul XIX - Pilat și soția lui	99
Capitolul XX - Isus înaintea lui Irod.....	100
Capitolul XXI - Isus este dus pentru a doua oară în curtea lui Pilat	103

Capitolul XXII - Biciuirea lui Isus	106
Capitolul XXIII - Maria în timpul biciuirii Domnului	108
Capitolul XXIV - Întreruperea viziunilor pătimirii de apariția sfântului Iosif sub chipul unui copil.....	109
Capitolul XXV - Descrierea apariției sfintei Fecioare	112
Capitolul XXVI - Încoronarea cu spini.....	113
Capitolul XXVII - Iată Omul!	114
Capitolul XXVIII - Reflecții asupra viziunilor	116
Capitolul XXIX - Condamnarea lui Isus la moarte	117
Capitolul XXX - Purtarea crucii	120
Capitolul XXXI - Prima cădere a lui Isus	122
Capitolul XXXII - A doua cădere a lui Isus.....	123
Capitolul XXXIII - Simon din Cirene. A treia cădere a lui Isus.....	124
Capitolul XXXIV - Marama Veronicăi	125
Capitolul XXXV - Cea de-a patra și cea de-a cincia cădere a lui Isus. Fiicele Ierusalimului	127
Capitolul XXXVI - Isus pe muntele Golgota. Cea de-a șasea și cea de-a șaptea cădere.....	128
Capitolul XXXVII - Îndepărtarea Mariei și sfintelor femei de Calavar.....	130
Capitolul XXXVIII - Răstignirea lui Isus pe cruce	131
Capitolul XXXIX - Înălțarea Crucii	133
Capitolul XL - Răstignirea tâlharilor	134
Capitolul XLI - Atârănarea lui Isus pe cruce între cei doi tâlhari.....	135
Capitolul XLII - Primul cuvânt rostit de Isus pe cruce.....	136
Capitolul XLIII - Eclipsarea soarelui. Al doilea și al treilea cuvânt rostit de Isus pe cruce.....	137
Capitolul XLIV - Teama experimentată de locuitorii Ierusalimului. Al patrulea cuvânt al lui Isus de pe cruce.....	138
Capitolul XLV - Cel de-al cincilea, al șaselea și al șaptelea cuvânt al lui Isus rostit pe cruce. Moartea lui Isus pe cruce.....	141
Capitolul XLVI - Cutremurul. Aparițiile morților în Ierusalim.....	143
Capitolul XLVII - Cererea lui Iosif din Arimateea de a i se permite să ia trupul lui Isus.....	145
Capitolul XLVIII - Străpungerea coastei lui Isus. Moartea celor doi tâlhari ...	146
Capitolul XLIX - Descrierea unor regiuni din vechiul Ierusalim	148
Capitolul L - Coborârea de pe cruce	150
Capitolul LI - Îmbălsămarea trupului lui Isus	152
Capitolul LII - Punerea în mormânt a trupului Domnului nostru	155
Capitolul LIII - Întoarcerea de la mormânt. Iosif din Arimateea este întemnițat	156
Capitolul LIV - Despre numele Calvarului	158
Capitolul LV - Crucea și storcătoarea de struguri	159
Capitolul LVI - Apariții cu ocazia morții lui Isus	160
Capitolul LVII - Mormântul lui Isus este pus spre a fi păzit de soldați	162

Capitolul LVIII - O scurtă privire asupra apostolilor lui Isus în sâmbăta sfântă	163
Capitolul LIX - O descriere a coborârii în iad	166
Capitolul LX - Ajunul Învierii.....	169
Capitolul LXI - Iosif din Arimateea este eliberat în mod miraculos.....	170
Capitolul LXII - Noaptea Învierii	171
Capitolul LXIII - Învierea Domnului nostru	173
Capitolul LXIV - Femeile sfinte la mormânt	174
Capitolul LXV - Relatarea dată de santinelele puse de pază în jurul mormântului lui Isus.....	177
Capitolul LXVI - Finalul meditațiilor din Postul Mare	178
Apendice	179
O descriere a lui Longinus.....	179
Mărturia dată despre Abenadar.....	180

DUREROASELE PATIMI ALE DOMNULUI NOSTRU ISUS CRISTOS

după reflexiile Anei Ecaterina Emmerich

Prefață pentru traducerea din franceză a lui Abbe de Cazales

Scriitorul acestei prefețe călătorea prin Germania când i s-a întâmplat să citească o carte numită **Istoria Patimii Domnului nostru Isus Cristos** din reflexiile Anei Ecaterina Emmerich, care i s-a părut în același timp și interesantă, și plină de învățăminte. Stilul cărții nu ridică pretenții, ideile îi erau simple, tonul era modest, sentimentele neexagerate și fiecare propoziție avea propria-i expresivitate spre adevăratul respect către Biserică. În același timp, cu greu s-ar fi găsit în oricare alt loc o mai înduioșătoare și plină de viață interpretare a Evangheliei. El s-a gândit că o carte cu asemenea calități merita să fie cunoscută în acea parte a Rinului și că nu exista nici un motiv pentru care să nu fie valorizată, în ciuda oricărei surse de proveniență.

Totuși, traducătorul nu ascunde faptul că această lucrare este scrisă, în primul rând, pentru creștini; adică, pentru acei oameni care trebuie să privească cu suspiciune unele detalii referitoare la credință și, cu toate că el este conștient că sfântul Bonaventura și mulți alții au combinat în interpretarea istoriei Evangheliei detaliile tradiționale cu cele din textul sfânt, toate acestea nu l-au convins pe deplin. Sfântul Bonaventura a mărturisit că va da o singură interpretare, în timp ce revelațiile par să însemne mult mai mult. Cu siguranță că însăși Fecioara Sfântă le-a dat numele de visuri și că cel care copiază povestirile tratează ca fiind blasfemie ideea de a le privi ca un echivalent la cea de-a cincia Evanghelie; este însă evident că acel confesor care a îndemnat-o pe sora Emmerich să povestească ceea ce a văzut, că poetul care a petrecut patru ani lângă canapeaua ei, cel care transcria cu înflăcărare tot ceea ce ea spunea și episcopii germani care au încurajat publicarea cărții, au considerat-o mai mult decât o parafrază. Unele explicații sunt necesare în acest sens.

Scrierile multor sfinți ne introduc într-o nouă și miraculoasă lume, dacă putem spune așa. În toate timpurile au existat revelații asupra trecutului și viitorului, asupra unor lucruri absolut inaccesibile gândirii noastre. În prezent oamenii tind să privească aceste revelații ca simple halucinații sau ca fiind cauzate de o condiție bolnavă a trupului.

Biserica, potrivit mărturiei celor mai de încredere scriitori, recunoaște trei descrieri ale extazului: prima este pur și simplu naturală, pe deplin determinată de anumite tendințe psihice și de o înaltă minte imaginativă; a doua descriere este cea divină sau angelică, care este strâns legată de lumea supranaturală; cea de-a treia este produsă de forțele diabolice. (Vezi lucrarea cardinalului Bona *De Discretione Spiritum*).

Nu vom mai dezbate această doctrină ca nu cumva să scriem o carte în loc de prefață deoarece această problemă apare destul de filosofică și nu dă nici o explicație despre sufletul omului și despre stările sale diferite.

Biserica susține ca anumite mijloace să fie întrebuințate pentru a stabili cauza producerii acestor extazuri conform maximei sfântului Ioan: *Încercați duhul pentru a vedea dacă este de la Dumnezeu* (Ioan 14.1). Când circumstanțele sau evenimentele pretinse a fi supranaturale au fost examinate după anumite reguli, Biserica își ia tot dreptul de a le selecționa.

Multe dintre persoanele care s-au aflat într-o stare de obișnuit extaz au fost canonizate, iar cărțile lor aprobate. Dar această aprobare a însemnat uneori mai mult decât o declarație și anume că aceste cărți nu conțin nimic contrar credinței și că ele intenționează să promoveze spiritul pietății printre credincioși. Pentru Biserică această declarație este întemeiată doar pe cuvântul lui Cristos și pe revelațiile făcute apostolilor. Oricare altă revelație aparținând altor sfinți deține o valoare relativă, realitate care poate fi chiar discutată - aceasta este una din caracteristicile admirabile ale Bisericii și anume că, deși nu se abate de la dogmă, oferă libertate totală minții

omului. Astfel, putem crede în revelațiile intime mai ales atunci când persoanele cărora li s-au descoperit au fost ridicate de Biserică la rangul de sfinți invocați și venerați; dar chiar și-n aceste cazuri ne putem permite să le punem în discuție autenticitatea și originea divină.

Cât privește în a discerne între duhul bun și cel rău nu există nici o regulă după teologi decât cea a Bibliei: *A fructibus eorum cognoscetis eos - După roadele lor îi veți cunoaște*. Trebuie cercetat, în primul rând, dacă persoana care susține că are revelații se încrede cu adevărat în ceea ce i se întâmplă; dacă preferă o cale mai comodă, dacă alege de a ascunde grațiile extraordinare pe care le primește decât să se laude cu ele făcându-le cunoscute prin ascultare și, în sfârșit, dacă avansează mereu în umilință, mortificație și caritate. Următorul pas este acela de a examina revelațiile în profunzime; trebuie văzut dacă există în ele ceva contrar credinței, dacă sunt conforme Scripturii și tradiției apostolice și dacă sunt strâns legate de spiritul ascultării față de Biserică.

Oricine citește viața și cartea Anei Ecaterina Emmerich se va convinge că nu există nici o greșală cât o privește pe dânsa ori revelațiile sale. Cartea ei se aseamănă foarte mult cu scrierile multor sfinți, iar viața sa suportă cele mai uimitoare similitudini cu cele ale sfinților. Pentru a fi convingși de acest lucru trebuie să studiem și scrierile care au legătură cu sfântul Francisc de Assisi, sfântul Bernard, sfânta Brigita, sfânta Hildegard, sfânta Ecaterina de Genova, sfântul Ioan al Crucii, sfânta Tereza și un mare număr de sfinți care sunt mai puțin cunoscuți. Este foarte clar că sora Emmerich a fost inspirată de Sfântul Duh al Domnului, iar noi nu atribuim nici un merit cărții sale decât le îngăduie Biserica celor de aceeași clasă. Toate scrierile sunt edificatoare și posibile promovatoare de pietate, singurul obiectiv urmărit. Nu trebuie să exagerăm importanța lor pentru că provin din inspirația divină; o favoare atât de mare nu se acordă decât cu o extremă prudență.

Referitor la prezenta publicare ar fi de precizat că, luând în considerare talentul superior de scriitoare al sorei Emmerich limbajul și expresiile nu sunt de fapt cele utilizate de ea. Nu avem nici o ezitare în a afirma acest lucru. În cazul multora credem în sinceritatea monseniorului Clement Bretano pentru că îl cunoaștem și îl iubim și pe lângă aceasta pietatea sa exemplară și viața sa retrasă pe care o duce l-au izolat de o lume în care depinde doar de el însuși să-și păstreze locul cel mai înalt și acestea sunt garanțiile sincerității sale totale care satisfac orice părere imparțială. Un poem ca acesta pe care l-ar putea publica, dacă ar dori, i-ar provoca antipatia multor poeți eminenți ai Germaniei, iar numele de secretar al unei biete vizionare nu i-ar aduce decât o ironie plină de dispreț. Cu toate acestea, nu avem nici o intenție de a susține că domnul Clement nu a aranjat și înfrumusețat discursurile și conversațiile sale cu sora Emmerich și nu le-a scris în felul său propriu. Acest lucru nu anulează originalitatea relatării și nu pune sub semnul îndoielii sinceritatea călugăriței sau pe cea a scriitorului.

Traducătorul afirmă că se simte incapabil să înțeleagă cum poate un om să scrie doar de dragul de a scrie, fără a lua în considerație eventualele efecte pe care lucrarea sa le-ar putea produce. Această carte, așa cum este îi apare neobișnuit de constructivă și prea poetică. Pe bună dreptate vorbind, este foarte clar că nu cere nici o pretenție literară. Nici măcar fata needucată ale cărei viziuni sunt relatate aici, nici cel mai desăvârșit scriitor creștin care a publicat aceste scrieri cu un absolut dezinteres literar n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre acest lucru. Și nu există, după părerea noastră prea multe scrieri care intenționează să producă un efect comparabil cu cel produs de citirea acestei mici lucrări. Sperăm că va face o puternică impresie asupra inimilor pentru idei mai bune - poate chiar pentru o schimbare a vieții.

În al doilea rând nu ezităm să atenționăm, într-o oarecare măsură, pe toți aceia care au precedat fondarea Bisericii, care s-au răspândit neîntrerupt și care se resping unii pe alții, fie din ignoranță sau dorință de afirmare, fie, pur și simplu, din respect uman. Acesta este un domeniu care a fost până în zilele noastre foarte puțin discutat din punct de vedere istoric, psihologic și fiziologic; și ar putea fi chiar abordat dacă persoanele chibzuite ar începe o investigație mai atentă și prudentă. Cititorilor noștri creștini dorim să le atragem atenția că această lucrare a primit aprobarea autorităților ecleziastice și a fost scrisă sub supravegherea ultimilor doi episcopi de Ratisbon, Sailer și Wittman. Aceste nume sunt foarte puțin cunoscute în Franța, dar în

Germania înseamnă *învățare, pietate, caritate înflăcărată și o întreagă viață fidelă păstrării și răspândirii credinței catolice*. Mulți preoți francezi și-au exprimat opinia că traducerea cărții unui asemenea caracter nu ar face decât să umbrească pietatea, fără să punem la socoteală slăbiciunea spiritului care este dispus să dea mai multă importanță revelațiilor intime decât celor generale și, prin urmare să înlocuiască anumite probleme de credință cu unele pe care noi le considerăm doar credibile.

Suntem convinși că nimeni nu se va simți ofensat de anumite detalii date despre nelegiuirea suferită de Domnul nostru Sfânt în timpul patimii. Cititorii noștri își vor aminti cuvintele psalmistului: *Sunt un vierme și nu un om; respingerea oamenilor și disprețul poporului* (Ps 22.6) și acele ale apostolilor: *Ispitiți în toate afară de păcat* (Heb 4.15). Le cerem cititorilor să își amintească cât de amplu și crud descrie Bossuet aceleași scene în cele mai elocvente patru predici despre Patima Domnului nostru. Pe de altă parte au existat multe propoziții retorice și idealiste în cărțile publicate în ultimii ani referindu-se la aceeași entitate abstractă despre care scriitorii au avut plăcerea să-i pună numele de *Cuvânt* sau *Logos* care este eminamente folosit pentru a arăta pe Omul-Dumnezeu, Cuvântul întrupat în toată realitatea vieții sale pe pământ, în umilirea și în suferințele sale. Trebuie să fie clar că motivul adevărului și mai ales cel al edificării nu este cel al învinșilor.

Introducere

Următoarele meditații dețin, probabil, o mare importanță printre multele lucrări care descriu dragostea contemplativă a lui Isus; dar este datoria noastră de a afirma că aceste meditații nu au pretenția de a fi privite ca istorie¹ însă intenționează să ocupe unul din cele mai mici locuri printre numeroasele reprezentări ale Pasiunii care ne-a fost dată de scriitori și artiști pioși și urmăresc a fi considerate o adevărată meditație asupra Postului Paștelui relatată în toată simplitatea și scrisă în limbă literară după propria dictare a unei călugărițe devotate. Acestor meditații ea nu le-a atașat nimic altceva decât o valoare umană, nu le-a relatat niciodată decât sub semnul ascultării și sub repetatele îndrumări ale mentorului său spiritual.

Scriitorul următoarelor pagini a fost prezentat acestei sfinte de către contele Leopold de Stolberg (acest conte este unul dintre cei mai eminente convertiți pe care Biserica Catolică l-a luat de la protestanți și care a murit în 1819).

Dean Bernard Overberg, directorul ei și episcopul Michael Sailer care a fost deseori consilierul și consolatorul ei, au îndemnat-o să ne povestească detaliat tot ceea ce a experimentat; cel din urmă a fost interesat în a aranja și publica notițele luate din dictarea sa (episcopul de Ratisbona este unul din cei mai înverșunați apărători ai credinței în Germania). Acești iluștri și sfinți bărbați ale căror memorii sunt binecuvântate se găsesc într-o continuă comuniune de rugăciune cu Ana Ecaterina pe care au iubit-o și au respectat-o pentru grațiile cu care a fost înzestrată de Dumnezeu. Editorul acestei cărți a primit încurajări și nu s-a confruntat cu antipatii în munca sa din partea ultimului episcop de Ratisbon, Wittman (el a fost unul dintre cei mai buni succesori ai lui Michael Sailer și un om de o deosebită sfințenie a cărui memorie este păstrată de către toți catolicii din sudul Germaniei).

Acest sfânt episcop care s-a dovedit atât de priceput pe drumul grației divine și atât de familiarizat cu efectul acesteia asupra sufletelor rezultat din propriile-i cercetări și experiențe a fost într-adevăr interesat de tot ceea ce o privea pe Ana Emmerich și, auzind de lucrarea în care editorul era angajat, a susținut cu tărie publicarea: *Aceste lucruri nu ți-au fost comunicate în zadar obișnuia să-i spună; Dumnezeu le privește pe toate. Publică măcar ceea ce știi și, ca urmare, vei face binefaceri multor suflete.* El a adus numeroase exemple din propria-i experiență și din a altora arătând privilegiul provenit din analiza unor lucrări aparținând aceleiași persoane. S-a bucurat să anunțe că suflete ca cel al Anei Ecaterina, esența Bisericii, trebuie numite fericite sau ca cel al sfântului Ioan-Gură-de-Aur *medulla enim hujus mundi sunt*, iar Wittman a încurajat publicarea vieții și scrierilor lor atât cât i-a stat în putere.

Editorul cărții, dus de către un prieten lângă patul de moarte al episcopului, nu se gândea nici un moment că va fi recunoscut deoarece doar o singură dată în viața lui conversase cu episcopul pentru doar câteva minute; oricum, sfântul care era pe moarte l-a recunoscut și după binecuvântare l-a sfătuit să publice cartea spre gloria lui Dumnezeu.

Așadar, încurajat de aprobarea unui asemenea om, noi culegem roadele publicării cărții **Meditațiile Patimii** de către prieteni virtuoși pe care Dumnezeu i-a favorizat de a o vedea pe această sfântă ingenioasă și lipsită de învățătură asemenea unui copil, în timp ce altora le-a apărut sensibilă, dominată de o profundă interiorizare în cele mai misterioase lucruri și consumată de un eroic și arzând zel, dar mereu capabilă de uitare de sine, statornică în cea mai perfectă umilință și negare de sine dovadă a forței care derivă doar din iubirea față de Isus.

¹ Viziunile Annei Catherine Emmerich se înscriu cu siguranță în revelații intime. Sfânta Scriptură sau Sfintele Tradiții sunt incapabile să greșească. Oricum viziunile dânzei nu sunt nici meditații umane nici ficțiuni fidele. Ceea ce ea spune despre viața lui Isus și a Mariei i-a fost revelat de către Dumnezeu. Cu toate că Dumnezeu nu greșeste în ceea ce face erorile pot fi introduse în revelațiile intime din cauza unei neînțelegeri a persoanei care le privește le scrie sau le transmite. Sf. Scripturi sunt imune la astfel de greșeli; revelațiile intime nu sunt. Viziunile Annei au venit de la Dumnezeu dar sunt supuse erorii deoarece noi le primim de la persoane care ni le pot transmite eronat.

Oferim cititorilor noștri un sumar fragment din viața sa cu intenția ca la următoarea publicație să adăugăm bibliografia sa în întregime.

Viața Anei Ecaterina Emmerich, credincioasă a Ordinului Augustinelor a Mănăstirii din Agnetenberg Dulmen Westphalia

Venerabila Ana Ecaterina Emmerich² s-a născut în Flamske, un sat situat cam la 2 km distanță de Coesfeld la 8 septembrie 1774 și a fost botezată în biserica Sf. Iacob din Coesfeld. Părinții ei, Bernard Emmerich și Ana Hiller erau țărani săraci care se distingeau prin pietate și virtute.

Copilăria Anei se aseamănă cu cea a venerabilei Ana Garzias de Sf. Bartolomeu, cu cea a Dominica a Paradisului și cu cea a altor sfinți născuți în aceeași clasă socială ca și a sa. Îngerul ei păzitor i se arăta sub chip de copil, iar când avea grijă de oi pe câmp Bunul Păstor însuși, sub chipul unui tânăr, venea să-i țină companie. De copilă era înzestrată cu o cunoaștere divină manifestată în viziuni de tot felul și, deseori Maica lui Dumnezeu și Regina Cerului, asemenea unei dulci maiestuoase și drăguțe doamne, o vizita și îl aducea pe Copilul Divin s-o vadă, asigurând-o că mereu o va iubi și o va proteja. Mulți dintre sfinți îi apăreau și primeau din mâinile ei gingașe ghirlande de flori pe care le pregătea în cinstea sărbătorilor sfinților.

Toate aceste favoruri și viziuni o impresionau foarte puțin. Copila ar fi fost mult mai surprinsă dacă era vizitată de prințesele sau lorzii și doamnele de la Curte. Nu era uimită de minunile celeste ce i se întâmplau, din cauza curățeniei sale sufletești. Numele de *Tată, Mamă, Frate și Mire* i-au apărut ca o realitate existentă între Dumnezeu și om, în timp ce cuvântul *veșnicie* a binevoit să se nască dintr-o femeie și astfel să devină Fratele nostru, iar aceste titluri sfinte nu erau simple cuvinte pe buzele ei.

Încă de mică obișnuia să vorbească cu inocentă simplitate și sinceritate despre tot ceea ce vedea, iar ascultătorii săi rămâneau uimiți auzind istorisirile pe care le relata din scrierile sfinte; dar pentru că întrebările și remarcile lor îi deranjau câteodată liniștea minții, se hotărâ să fie mai prudentă. În puritatea inimii sale considera că nu e bine să vorbească despre lucrurile acestea, dar celelalte persoane nu gândeau la fel ca ea chiar erau de părere că trebuia să rostească mereu doar *Da! Da!* și *Binecuvântat fie Isus Cristos!* Viziunile care o părtineau într-un mod plăcut și încântător păreau realitate, încât ea presupunea că toți copiii creștini trăiau aceeași experiență și a ajuns la concluzia că toți cei care nu vorbesc despre acest subiect sunt mai discreți și mai modești decât ea; de aceea s-a decis să se comporte ca ceilalți și să păstreze tăcerea.

Încă din fragedă copilărie avea darul de a distinge ceea ce este bine de ceea ce este rău, ceea ce este sfânt de ceea ce este profan, ceea ce este binecuvântat de ceea ce este blestemat și în cele materiale, dar și în cele spirituale, ca și sfânta Sibillina de Pavia, Iala de Louvain, Ursula Benincasa, și multe alte sfinte. De mică obișnuia să culeagă de pe câmp plante la care nimeni nu s-ar fi gândit că ar ajuta la ceva și le planta lângă casa tatălui ei sau în vreun colțișor unde se juca sau munea; pe de altă parte Ana smulgea din rădăcini toate plantele otrăvitoare și în special pe cele care erau folosite la practici superstițioase sau vrăjitorii. Dacă se întâmpla să se afle într-un loc unde avea loc o crimă, fugea imediat sau începea să se roage și să facă penitență. I se întâmpla chiar să aibă intuiția de a percepe când se găsea într-un loc sfânt; îi mulțumea lui Dumnezeu și era învăluită îndată de un dulce sentiment de pace. Când un preot trecea cu sfintele Sacramente la o mare distanță de casa ei sau în oricare loc, ea simțea o puternică atracție înspre acea direcție, alerga să-l întâlnească și îngenunchea în mijlocul drumului adorând sfântul Sacrament cu mult înainte să ajungă în dreptul ei.

Știa când un obiect era sfințit și experimenta un sentiment de dezgust față de vechile cimitire păgâne, în timp ce sacrele cimitire ale sfinților o atrăgeau precum magnetul atrage fierul. Când i se arătau relicve știa cărui sfânt aparțineau și putea da cele mai detaliate și recente date despre viața sfântului respectiv, dar și despre istoria relicvelor și despre locurile unde au fost

² Numele ei în germană limba sa nativă este Anna Katharina Emmerich. Prin decretul de la 24 aprilie 2001 slujitoarea Domnului Anna Catherine Emmerich a primit gradul de virtute eroică (Decretul Super Virtutibus) și care a fost premiată cu titlul de **Venerabilă**.

purtate. De-a lungul întregii sale vieți a păstrat o continuă legătură cu sufletele din purgator; toate faptele sale au fost oferite pentru eliberarea lor din suferință.

De foarte tânără era trezită din somn deseori în nopțile friguroase de iarnă de o mulțime de suflete care-i cereau să le urmeze pe tot parcursul drumului Crucii până la Coesfeld, iar ea pășea cu picioarele desculțe, chiar dacă drumul era acoperit cu zăpadă.

Din fragedă copilărie și până la moarte nu obosea în a alina bolnavii, în a le vindeca rănila și ulcerul și în a da săracilor toți banii pe care îi avea. Atât de blândă era conștiința sa încât cel mai ușor păcat în care cădea, îi provoca o durere atât de mare, încât se îmbolnăvea, dar întotdeauna se însănătoșea imediat.

Extraordinara natură a favorurilor primite de la atotputernicul Dumnezeu nu au constituit un impediment în a se dedica muncii grele asemenea oricărei alte fete de la țară; deci, putem observa că nu pare neobișnuit să găsim un anumit grad al spiritului profeției printre bărbații și femeile de la țară. Ana a învățat la școala suferinței și a mortificației unde s-au predat și lecții de perfecțiune. Nu-și permitea mâncare și somn decât atât cât îi erau absolut necesare; noaptea își petrecea ore în șir rugându-se; și uneori, iarna, stătea în genunchi în fața ușii pe zăpadă. Dormea pe un lemn sub formă de cruce. Hrana și băutura ei constau în ceea ce alții respingeau; păstra întotdeauna partea cea bună celor săraci și bolnavi și îi oferea pe aceștia lui Dumnezeu în spiritul credinței unui copil începând cu cel care era mult mai nevoiaș ca dânsa. Când auzea sau vedea ceva care nu avea legătură cu Dumnezeu sau cu religia, găsea scuza pentru a evita greșeala spre care ceilalți se grăbeau sau își închidea ochii și urechile. Obișnuia să spună că lucrurile nefolositoare duc la păcat și că atunci când negăm simțurile noastre suntem răsplătiți pentru progresul făcut în viața interioară, în același mod în care se dau culegătorilor via și celelalte fructe roditoare. Oriunde mergea când era foarte tânără avea dese viziuni simbolice care i se arătau prin parabole, precum modul de a-și atinge scopul existenței sale, viitoarele suferințe cu pericolele și conflictele prin care avea să treacă.

Avea șaisprezece ani când, într-o zi, în timp ce lucra pe câmp cu părinții și surorile ei a auzit clopotul mănăstirii Surorilor Anunțării la Coesfeld. Acest sunet i-a înflăcărat dorința de a deveni călugăriță și a avut un efect atât de mare asupra ei încât a leșinat și s-a îmbolnăvit pentru mult timp după aceea. Când avea optsprezece ani a fost dată ca ucenică unui croitor la Coesfeld la care a stat doi ani, iar apoi s-a întors la părinții ei. A cerut să fie primită în mănăstirea augustinelor la Borken, în cea a călugărițelor la Darfeld și în Mănăstirea Săracelor Clarise din Munster; dar sărăcia sa ca și cea a mănăstirilor întotdeauna a constituit un obstacol de neînvins în a fi primită. La vârsta de douăzeci de ani, economisind 20 taleri pe care i-a câștigat din croitorie, a plecat cu suma mică avută - o adevărată avere pentru o săracă fată de la țară - la un organist pios din Coesfeld pe a cărui fiică o cunoștea când locuise prima dată în oraș. Speranța ei era aceea că, învățând să cânte la orgă, putea obține permisiunea de a merge în mănăstire. Dar dorința ei irezistibilă de a-i sluji pe cei săraci și de a le da tot ce avea nu i-a lăsat timpul dinainte calculat de a învăța să cânte, ci s-a debarasat complet de tot încât mama sa a fost obligată să-i aducă pâine, lapte și ouă atât pentru propriile-i necesități cât și pentru săracii cu care împărțea totul. Apoi mama ei i-a spus: *Dorința ta de a ne lăsa pe tatăl tău și pe mine și de a intra în mănăstire ne îndurerează foarte tare; dar vei rămâne totuși copilul meu iubit și când mă uit la locul tău de acasă rămas liber inima mi se umple de regrete. Uite! Ți-am adus acum suficient cât să-ți ajungă pentru mult timp.* Ana Ecaterina replica: *Da, dragă, mamă, este adevărat că nu pierd nimic deoarece este sfânta voință a lui Dumnezeu ca să-i ajut pe ceilalți; și de vreme ce l-am dăruit totul Lui va avea grijă de mine și-și va pune divină ocrotire asupra noastră a tuturor.* A rămas câțiva ani la Coesfeld angajată în muncă și rugăciune fiind întotdeauna condusă de aceleași inspirații interioare. Ea era ascultătoare și supusă asemenea unui copil în mâinile îngerului păzitor.

Cu toate că în această scurtă schiță a vieții sale suntem nevoiți să omitem multe alte circumstanțe interesante, există una pe care nu trebuie s-o trecem cu vederea. Când avea cam vreo douăzeci și patru ani a primit o favoare de la Dumnezeu care a fost acordată într-un mod deosebit multor persoane devotate care meditau dureroasa patimă; anume să experimenteze

vizibilele și adevăratele suferințe ale Sfântului Cap când a fost încoronat cu spini. Următoarele rânduri sunt o mărturie pe care ea însăși a dat-o despre avantajul misterios care s-a coborât asupra ei: *Cu patru ani înainte de a fi admisă în mănăstire, adică în 1798, mi s-a întâmplat că mă aflu în biserica iezuiților, la Coesfeld la ora 12 ziua îngenunchată în fața unui crucifix și absorbită în meditație, când deodată am simțit o puternică, dar plăcută căldură în cap și mi-am văzut Mirele Divin sub chipul unui tânăr îmbrăcat în alb venind spre mine de la altar unde Sfântul Sacrament era păstrat în tabernacol. În mâna stângă ținea o coroană de flori, în mâna dreaptă o coroană de spini și m-a pus să aleg una dintre ele. Am ales coroana de spini; mi-a așezat-o pe cap, iar eu am apăsător cu ambele mâini. Apoi el a dispărut și eu m-am întors spre mine însămi. Simțeam dureri mari la cap. Am fost nevoită să părăsesc biserica, ce urma să fie închisă. Una dintre însofitoare mele stătea în genunchi lângă mine și, fiindcă văzuse ceea ce mi s-a întâmplat, am întrebat-o acasă dacă mi se văd răni pe cap și i-am vorbit în mare despre viziunile mele și despre puternicele dureri pe care le aveam. Nu vedea nimic la exterior, dar nu era uimită despre ceea ce îi povesteam eu, deoarece știa că deseori mă aflu într-o stare extraordinară fără să înțeleagă motivul. A doua zi capul și templele mi se umflaseră tare și sufeream enorm. Durerile și umflătura reveneau arar, însă durau zile și nopți întregi. Nu observasem că aveam sânge pe cap până când însofitoarea mea mi-a spus să-mi pun o pălărie curată pentru că se vedeau urme roșii. I-am lăsat să creadă ce voiau despre asta nu căutam decât să-mi ascund sângele care-mi curgea din cap și am continuat să fiu precaută chiar și când am intrat în mănăstire unde doar o singură persoană a observat sângele, dar nu mi-a dezvăluit niciodată secretul.*

Multe alte persoane contemplative, în special devotate pasiunii Domnului nostru au fost admise privilegiului de a suferi chinul coroanei de spini după ce au avut viziunea celor două coroane oferite lor spre a fi alese de exemplu: sfânta Ecaterina de Sienna, Pasithea de Crogis, sfânta Clara din același oraș care a murit în 1617.

Scriitorul acestor pagini poate fi îndreptățit să afirme că el însuși a văzut de multe ori, la lumina zilei, sânge curgând din capul, fața și chiar din jurul gâtului Anei Ecaterina. Dorința ei de a îmbrățișa viața religioasă a fost din plin răsplătită. Părinții unei tinere persoane pe care călugărițele Augustiniene din Dulmen doreau s-o primească în ordinul lor au declarat că nu și-ar da consimțământul decât cu condiția ca Ana să intre imediat în mănăstire. Călugărițele au cedat asentimentului lor în ciuda sărăciei accentuate; și, pe data de 13 noiembrie 1802, cu o săptămână înaintea sărbătorii Prezentării Sfintei Fecioare Maria la templu, Ana Ecaterina a intrat în noviciat. În prezent vocațiile nu sunt atât de sever testate ca altădată; dar în cazul ei, Divinitatea a impus probe speciale pentru care, așa riguroase cum erau, i se părea că nu va reuși niciodată să le depășească. Suferințele ori lipsurile pe care un suflet și le impunea de bunăvoie sau împreună cu ceilalți spre marea glorie a lui Dumnezeu erau ușor de înfruntat; dar există o cruce asemănătoare cu cea a lui Cristos și anume a te supune cu iubire și răbdare pedepsei refuzului sau acuzațiilor. A fost voința lui Dumnezeu ca, în timpul anilor ei de noviciat, să fie încercată atât de crunt în afara voinței oricărei creaturi încât maica stareță nu a putut face nimic pentru că nici o alinare nu era permisă în cadrul regulilor. A învățat să-și privească colegele niște instrumente în mâna lui Dumnezeu pentru a deveni sfântă; și la o vârstă înaintată a vieții multe alte lucruri îi apăreau în aceeași lumină. Dar așa cum sufletul ei înflăcărat a fost încercat la Școala Crucii, Dumnezeu a voit să rămână aici toată viața sa.

În multe situații poziția ei în mănăstire a fost extrem de dureroasă. Nici o colegă nici măcar preotul și nici doctorul nu i-au înțeles situația. A învățat trăind printre țărani săraci să ascundă minunatele daruri cu care Dumnezeu a înzestrat-o; dar starea ei s-a schimbat acum de vreme ce conviețuia cu un număr mare de călugărițe care cu siguranță toate bune și pioase erau pătrunse de crescânde sentimente de curiozitate și chiar de gelozie spirituală în ceea ce o privește pe Ana. Apoi ideile născute în comunitate și completa ignoranță a măicuțelor cu privire la manifestarea exterioară a vieții sale interioare i-au pricinuit atât de mult de suferit încât fenomenele s-au manifestat într-un mod neobișnuit și uimitor. A auzit tot ce se spune împotriva ei chiar și când vorbitorii se aflau la un capăt al mănăstirii și ea la celălalt iar inima ei era rănită profund ca de

niște săgeți otrăvite. Ea însă a îndurat totul cu răbdare și iubire fără să arate că știa ceea ce se spunea despre ea. De mai multe ori caritatea a împins-o să cadă la picioarele unei mame care i-a cauzat prejudicii cerând iertare plângând. Apoi a fost bănuită că ascultă pe la uși iar sentimentele de antipatie nutrite față de ea au fost dezvăluite încât măicuțele începuseră să se simtă deranjate și neliniștite în compania ei.

Orice regulă nerespectată în cea mai mică măsură (chiar și cea mai neînsemnată era sfântă în ochii ei) vedea în suflet fiecare încălcare și în același timp era inspirată să fugă spre locul unde rânduiala fusese desconsiderată prin nesocotirea votului sărăciei sau prin neglijența orelor de liniște și repeta astfel pasajele potrivite privind regula fără să le fi învățat vreodată. Devenise un obiect al aversiunii tuturor acelor care încălcau legea; iar apariția ei subită printre ei aproape că avea efectul unei năluci. Dumnezeu i-a acordat un dar al lacrimilor atât de mare încât petrecea ore în șir plângând în biserică pentru păcatele și nerecunoștința oamenilor, pentru suferința bisericii, pentru defectele comunității, dar și pentru greșelile proprii. Dar aceste lacrimi de regret enorm nu pot fi înțelese decât de însuși Dumnezeu înaintea cui ea le-a vărsat; oamenii le-au considerat doar un moft, un rezultat al nefericirii sau ceva asemănător. Confesorul ei s-a bucurat că primea Sfânta Împărtășanie mai des decât celelalte mame deoarece atât de entuziasmată alerga spre pâinea îngerilor, încât s-a aflat de mai multe ori aproape de moarte. Aceste simțiri cerești au trezit sentimente de gelozie printre surorile ei, care au acuzat-o chiar și de ipocrizie.

Favoarea de a fi primită în mănăstire în ciuda sărăciei sale a fost și acesta un subiect de respingere. Gândul că era un motiv de păcat pentru alții a durut-o cel mai mult, dar ea s-a rugat continuu lui Dumnezeu să-i dea voie să suporte ea însăși penitența acestei stări de generozitate în ceea ce o privește. În anul 1802 de Crăciun a avut o gravă maladie care a început cu o crudă durere la inimă.

Chinul nu a părăsit-o nici când se vindeca și a îndurat în tăcere până în anul 1812, când semnele crucii i s-au imprimat la exterior în același loc. Slăbiciunea ei și sănătatea delicată au făcut-o să fie privită mai degrabă o povară decât o persoană folositoare comunității; acest lucru i s-a spus mereu împotriva și prin toate modurile, însă nu părea niciodată plictisită sau obosită să muncească și să-i ajute pe ceilalți, ba chiar era mai fericită acum - în lipsă și suferință.

Pe 13 noiembrie 1803, la vârsta de 29 ani a pronunțat voturile solemne și a devenit Mireasa lui Isus Cristos în mănăstirea Agnetenberg din Dulmen. *Când am pronunțat voturile*, spune ea, *rudele mele deveniseră din nou foarte bune cu mine. Tatăl și fratele meu mai mare mi-au adus două fețe de masă. Tata, un om bun, dar sever, care a fost potrivit intrării mele în mănăstire, mi-a spus când ne-am despărțit că va plăti pentru înmormântarea mea, dar nu va da nimic mănăstirii; și-a ținut cuvântul dovadă fiind cele două bucăți de material ce urmau a fi folosite la înmormântarea mea în mănăstire.*

Nu mă gândeam la mine însămi, ne spune, nu mă gândeam decât la Domnul nostru și la voturile mele sfinte. Colegele mele nu m-au putut înțelege; nici eu nu pot explica sentimentele mele față de ele. Dumnezeu le-a ascuns lor multe din favorurile pe care mi le-a acordat mie, altfel ele nu ar fi avut idei false cât mă privește. În pofida tuturor încercărilor și suferințelor mele, n-am fost niciodată mai îmbogățită în interior și sufletul meu nu a fost niciodată mai intens inundat de fericire. Chilia mea a avut doar un scaun fără șezut și un altul fără spătar; dar mie mi se părea că e magnific mobilată și în ea mă simțeam uneori ca în Rai. Destul de des în timpul nopții îndemnată de dragostea și mila lui Dumnezeu conversam pe un limbaj familiar și tandru cu el despre ceea ce făcusem din copilărie și cei care se uitau la mine mă acuzau de lipsă de respect pentru Dumnezeu. Odată mi s-a întâmplat să spun c-ar trebui să fiu învinovățită de cea mai mare moșie că am primit Trupul Domnului nostru fără să fi conversat prietenos cu el și ca urmare am fost aspru certată. Printre aceste probe trăiam în pace cu Dumnezeu și cu toate creaturile Lui. Când lucram în grădină, păsările veneau, mi se așezau pe cap și pe umeri și cântam împreună laudă lui Dumnezeu. Întotdeauna îl vedeam pe îngerul meu păzitor lângă mine și cu toate că diavolul obișnuia să mă atace și să mă sperie în diferite moduri, nu i se permitea niciodată să mă rănească. Dorința mea pentru a primi Euharistia creștea, încât chiar și noaptea îmi părăseam camera și mergeam în biserică, când era deschisă; dacă nu rămâneam la ușă sau

lângă ziduri chiar și iarna îngenunchind și prosternându-mă cu mâinile întinse în extaz. Capelanul care venea mai devreme pentru a-mi da sfânta Comuniune mă găsea de obicei în această stare, dar de îndată ce deschidea biserica îmi reveneam și mă grăbeam spre altar pentru a-l primi pe Domnul și Dumnezeu meu. Când eram sacristan, mi se întâmpla să mă simt subit răvășită în spirit și să mă ridic până la cel mai înalt turn al bisericii pe cornișe, proiectând părți ale clădirii care erau imposibil de atins oricărei făpturi. Apoi aranjam și curățam totul și aveam impresia că sunt înconjurată de duhuri sfinte care mă purtau pe brațele lor. Prezența lor nu-mi provoca neliniște deoarece eram obișnuită cu această dulce și simplă companie încă din copilărie. Doar atunci când mă aflam în anturajul anumitor oameni mă simțeam într-adevăr singură; și atât de mare era sentimentul meu de solitudine, încât nu mă puteam abține să nu plâng asemenea unui copil răătăcit de casă.

Vom trece acum la boala Anei omițând unele descrieri privind alte remarcabile fenomene ale vieții sale extatice, recomandând cititorului să compare ideile deja subliniate cu cele legate de sfânta Maria Magdalena de Pazzi.

Ana Ecaterina a fost mereu slabă și delicată și, încă din copilărie obișnuia să practice mortificarea prin post și prin veghe, în timpul nopții rugându-se în aer liber. Era deprinsă a continua munca grea pe câmp în orice anotimp și puterea ei era de asemeni mult încercată de istovitoarele și supranaturalele stări prin care trecea atât de des. La mănăstire a continuat să muncească în grădină și în casă în timp ce truda spirituală și suferințele creșteau permanent, din acest motiv nu ne surprinde că era mereu bolnavă; dar boala ei provenea din altă cauză. Am aflat din atente cercetări făcute zilnic, de-a lungul mai multor ani și chiar din ceea ce ea însăși a fost nevoită să recunoască, că în timpul vieții ei (și mai ales în perioada petrecută în mănăstire unde s-a bucurat de înalte favoruri spirituale) o mare parte din suferințe și boli se trăgeau din luarea asupra ei a chinurilor celorlalți. Câteodată cerea boala unei persoane pe care aceasta nu o putea suferi, eliberând-o de o parte din suferință și luând-o asupra sa; uneori, dorind să ispășească un păcat sau să pună capăt durerii, se abandona în mâna lui Dumnezeu, iar El, acceptând sacrificiul ei, îi permitea ca, în uniune cu meritele pasiunii sale, să spele vina suferind boli identice cu patima Sa. A trebuit ca Ana să suporte nu doar propriile maladii, dar și cele ale altora - să ispășească păcatele fraților, greșelile și neatențiile unei părți a comunității creștine - și, în final să îndure multele și diferitele suferințe ale sufletelor din Purgator. Toate acestea apăreau ca reale boli ce au căpătat schimbătoare și opuse forme, ea fiind pusă sub observația doctorului care se străduia din răputeri să găsească remedii pentru a o vindeca, însă ele erau în realitate adevărata sursă a vieții sale. Ana a spus despre acest subiect: *Odihna în timpul bolii mi s-a părut întotdeauna cea mai dorită condiție posibilă. Îngerii înșiși ne invidiază. Pentru ca suferințele să aducă merite trebuie să acceptăm cu stăruință cu mulțumire medicamente și îngrijiri neplăcute și toate etapele suplimentare. Nici eu însămi nu mi-am înțeles pe deplin starea, nici spre ce anume mă conducea. Cu sufletul mi-am acceptat diferitele suferințe, dar cu trupul era de datoria mea să lupt împotriva lor. M-am dăruit în întregime Mirelui meu Ceresc și planul său sfânt se împlinea în mine; dar trăiam pe pământ și nu trebuia să mă răzvrătesc împotriva înțelepciunii și legilor Sale pământești. Chiar dacă înțelesesem pe deplin situația mea și deși aveam și puterea și timpul de a le explica, nu exista nimeni lângă mine capabil să mă înțeleagă. Un doctor ar fi tras concluzia că sunt, pur și simplu nebună, și ar fi crescut înzecit costul medicamentelor. Am suferit mult pe această cale tot timpul vieții mele mai ales când mă aflam în mănăstire pentru că mi se administrau remedii nepotrivite. Adesea când doctorii și infirmierele credeau că sunt în ultima agonie aproape de moarte, i se făcea milă lui Dumnezeu de mine și-mi trimitea asistență cerească care substituia un întreg tratament.*

Cu patru ani înaintea desființării mănăstirii în care se afla, Ana a plecat timp de două zile pentru a-și vizita părinții la Flamske. În timp ce se afla acolo a mers odată să se roage și să îngenuncheze câteva ore înaintea miraculoasei Cruci a sfântului Lambert la Coesfeld. L-a rugat pe Atotputernicul Dumnezeu să împrăștie darurile de pace și unitate asupra mănăstirii, a oferit Patima lui Isus Cristos pentru acea intenție și l-a implorat să-i permită a îndura o parte din suferințele care au fost simțite de Mirele ei Divin pe Cruce. Din momentul în care a rostit această

rugămintele mâinile și picioarele au început să-i ardă și s-o doară și suferea des de febră, crezând că e cauza durerii din mâini și din picioare nicidecum efectul rugăciunii ascultate. Uneori era incapabilă de a merge, iar durerea de la mâini a împiedicat-o să mai lucreze în grădină așa cum făcea de obicei. Pe 13 decembrie 1811 mănăstirea a fost desființată și biserica închisă (sub conducerea lui Jerome Bonaparte regele Westphaliei). Călugărițele s-au împrăștiat în toate părțile, dar Ana Ecaterina a rămas în același loc săracă și bolnavă. Un servitor milos aparținând mănăstirii a îngrijit-o cu bunătate și un bătrân preot emigrant, numit Mass, au rămas lângă ea. Aceste trei persoane fiind cele mai sărace din comunitate nu au părăsit mănăstirea decât în primăvara lui 1812. Ea se simțea încă rău și nu putea fi mișcată decât cu multă dificultate. Preotul a închiriat o cameră la o săracă văduvă din apropiere și Ana Ecaterina a locuit în aceeași casă într-o mică cameră mizeră la parter care avea vedere spre stradă. Acolo a stat în lipsuri și boală până în toamna anului 1813. Extazurile din timpul rugăciunii și drumul său spiritual cu lumea sa invizibilă, se accentuaseră din ce în ce mai mult. Era supusă unei stări cu care nici ea însăși nu era familiarizată și pentru a înainta pe acest drum nu a făcut altceva decât să se abandoneze docil în voia Domnului nostru. Dumnezeu a dorit ca în aceste momente să imprime corpului ei nepătat stigmatul crucii sale și ale răstignirii care constituiau pentru iudei, pentru poporul neevreu și pentru multe alte persoane care se numesc creștini, un punct de încercare. Însă de când era mică ea l-a implorat pe Dumnezeu să-i întipărească adânc în inimă semnele crucii sale astfel încât să nu uite niciodată infinita lui iubire pentru oameni; dar nu s-a gândit nicicând că le-ar putea primi cu adevărat. Renegată de lume, s-a rugat cu ardoare pentru ca suferința să se sfârșească. Pe 28 august, de sărbătoarea sfântului Augustin, patronul ordinului ei, în timp ce-și făcea rugăciunea, aflându-se în extaz cu mâinile extinse în afară a văzut un om tânăr înconjurat de lumină apropiindu-se de ea. Așa îi apărea și Mirele ei Divin, dar acum el a gesticulat deasupra trupului ei semnul unei cruci obișnuite. Din acest moment i-a apărut un semn al crucii pe piept constând în două linii încrucișate lungi amândouă de 7 cm, iar una mai lată. Mai târziu în acest loc îi creșteau deseori bășici ca și cum erau provocate de o arsură și când aceste bășici se deschideau un lichid transparent se scurgea din ele, încât uneori uda foarte multe cearceafuri. A trecut mult timp fără ca ea să înțeleagă care era de fapt cauza și credea doar că transpira foarte puternic. Semnificația concretă a acestui însemn nu a fost niciodată cunoscută.

Câteva săptămâni mai târziu, când își făcea rugăciunea, a căzut în extaz și a avut aceeași apariție care a constituit o mică cruce în forma descrisă în patimă. Ea a primit-o cu înflăcărare și cu zel, o apăsa pe pieptul ei. Ea a spus că acea cruce era așa albă și fină ca și ceara dar nu o observase pe piele de la început. Cu puțin timp înainte fiind plecată cu micuța fată a proprietăresei să viziteze o mănăstire veche lângă Dulmen, a intrat deodată în extaz, a leșinat și pentru a-și reveni a fost dusă acasă la o femeie săracă de la țară. Crunta durere pe care o simțea în piept a continuat să crească și a văzut că ceea ce se vedea semăna cu o cruce de vreo 7 cm în înălțime, apăsa ușor pe osul pieptului și se înroșea. Deoarece vorbea despre viziunile sale cu o călugăriță căreia îi confesa cele mai intime stări ale sale mulți, au început să vorbească de bine situațiile extraordinare în care se afla. Din acel moment și până la sfârșitul anului se părea că este pe moarte, primind ultimele sacramente. De Crăciun o mică cruce i-a apărut pe piept. Era de aceeași formă ca și prima, iar cele două formau o cruce dublă bifurcată. Sânge a curs din această cruce în fiecare miercuri, iar pentru a i se observa forma se imprima pe o hârtie pusă deasupra ei. După un timp aceasta i se întâmpla vinerea. În 1814 sângele a început să curgă mai des, iar crucea devenea la fel de roșie ca focul, mai ales vinerea. În ultima perioadă a vieții sale, în special de Vinerea Sfântă mult sânge curgea din cruce; dar nici o atenție nu dădea acestui fapt.

Pe 30 august 1821, scriitorul acestor pagini a văzut crucea înroșită puternic, sângerând peste tot. În stările ei obișnuite era fără culoare și poziția sa era marcată doar de ușoare trosnituri în piele. Alți extaziați au primit semne similare ale crucii; printre aceștia s-au aflat și Ecaterina de Raconis, Marina din Escobar, Emilia Bichieri, sfântul Iulian Falconieri.

Ana Ecaterina a primit stigmatul în ultimele zile ale anului 1821. Pe data de 29 decembrie, pe la ora 3 după-amiază se afla întinsă pe pat, în cămăruța ei, extrem de bolnavă și într-o stare de extaz, cu brațele extinse, meditănd suferințele Domnului ei și implorându-l să-i permită să sufere

împreună cu el. A spus cinci Tatăl nostru în cinstea celor cinci răni ale lui Isus și a simțit cum inima îi ardea de iubire. A văzut apoi o lumină coborând spre ea și a observat în mijloc strălucitoarea înfățișare a Salvatorului crucificat ale cărui răni arătau precum multe focare de lumină. Inima ei era inundată de bucurie, dar în același timp de tristețe și la vederea sfintelor răni dorința de a suferi cu Domnul a devenit extrem de intensă. După aceea trei perechi de raze de culoare roșie asemenea unor săgeți au fâșnit deodată și i-au vătămat mâinile, picioarele și coasta dreaptă. Cele trei raze din partea dreaptă au format capul unei sulițe. În momentul în care razele au atins sulița, picături de sânge au căzut din rănilor făcute. A rămas mult timp într-o stare de insensibilitate și, când și-a recăpătat cunoștința, nu a știut cine îi întinsese brațele. A fost uimită să vadă sânge curgându-i din palme și a simțit dureri enorme în picioare și coastă. S-a întâmplat ca fetița proprietăresei să intre în camera ei, i-a privit mâinile-i sângerânde și a fugit să-i spună mamei sale, care a întrebat-o cu mare neliniște ce i s-a întâmplat, dar Ana a rugat-o să nu vorbească despre acestea nimănui. A simțit după ce a primit stigmatul că o întreagă schimbare se petrecuse în interiorul ei; circulația sângelui părea că se răscolise și că se scurgea rapid spre stigmat. Chiar ea însăși a spus: *Nu pot exprima în cuvinte modul cum sângele curgea!*

Suntem datori a povesti un incident despre întâmplarea de mai sus. Pe 15 decembrie 1819 a avut o viziune detaliată despre toate cele ce i s-au petrecut, dar ea s-a gândit că și o altă călugăriță experimentase aceleași lucruri ca ea însăși. A dezvăluit toate detaliile cu un puternic sentiment de compasiune smerindu-se fără să-și dea seama înaintea propriei suferințe și răbdări. A fost înduioșător să o auzi spunând: *N-am să mă mai plâng niciodată acum că am văzut chinurile sărmaneii măicuțe; inima sa e înconjurată de o coroană de spini, dar ea îndură în tăcere și cu un chip surâzător. Îmi este într-adevăr rușine că m-am plâns deoarece ea are o povară mult mai grea de purtat decât o am eu.*

Aceste viziuni pe care în cele din urmă le-a recunoscut ca fiind propria-i istorie s-au repetat de multe ori și prin ele s-a făcut cunoscut modul în care ea a primit stigmatul. Astfel n-ar fi vorbit mai mult despre toate lucrurile personale care i s-au întâmplat decât i-ar fi permis umilința sa și atunci când a fost întrebată de superiorii ei spirituali de unde proveneau rănilor, Ana a răspuns: *Sper că vin din mâinile Domnului!*

Întinderea limitată a acestei lucrări ne împiedică să intrăm în amănunte privind subiectul stigmatelor în general, dar putem observa că Biserica Catolică a adus ca exemple un anumit număr de persoane, sfântul Francisc din Assisi fiind primul care a ajuns până la acel punct de dragoste contemplativă față de Isus ce reprezintă cel mai mare efect de uniune cu suferințele sale și e numit de teologi **Vulnus divinum Plago amoris viva**. Se știe că au fost în jur de cel puțin cincizeci de stigmatizați. Veronica Giuliani, a capucinelor, care a murit în orașul Castellor în anul 1727 este ultima din această categorie; ea a fost canonizată pe data de 26 mai 1831. Bibliografia ei publicată la Cologne, în 1810, oferă o descriere a stării caracteristice persoanelor cu stigmat care, în multe puncte, este valabilă și Anei Ecaterina. Colomba Schanolt, care a murit la Bamberg, în 1787, Magdalena Longer, care a murit la Hadamar, în 1806 (amândouă dominicane) și Rosa Serra (o capucină la Ozieri din Sardinia) care a primit stigmatul în 1801 sunt exemplele timpului nostru pe care le cunoaștem cel mai bine. Josefina Kumi din mănăstirea Wesen, de lângă lacul Wallen Standt, din Elveția, trăia încă în anul 1815 și a aparținut și ea acestei categorii de persoane, dar nu suntem în totalitate siguri că a primit stigmatul.

Ana Ecaterina, fiind în situația de a nu mai putea merge sau de a se ridica din pat, ajunsese curând să nu mai poată nici măcar mânca. Cu puțin timp înainte nu reușea să bea decât puțină apă și vin și foarte rar înghițea suc de cireșe sau prune, dar imediat vomita orice mâncare luată în cantități mici. Această incapacitate de se hrăni sau mai degrabă stilul de viață de a nu mânca nimic altceva decât să bea apă pentru o perioadă lungă de timp, suntem asigurați de doctori că nu este chiar nesemnificativă în istoria bolilor.

Teologii s-au asigurat cu siguranță că aici există multe situații de contemplație ascetică, că unele persoane aflate într-o stare de extaz și care au primit stigmatul au rămas mult timp fără să ia altă mâncare decât Sfintele Sacramente, ca de exemplu: sfântul Nicolae de Flue, sfânta Lidwina din Schiedam, sfânta Ecaterina de Sienna, sfânta Angela de Foligno, sfânta Luiza a

Înălțării. Toate fenomenele întâlnite în persoana Ecaterinei au rămas tănuite chiar și celor care au intrat în relație mai personală cu ea până la 25 februarie 1812, când au fost descoperite întâmplător de o bătrână colegă din mănăstire. La sfârșitul lui martie întreg orașul vorbea despre acest lucru. Pe 23 martie fizicianul cartierului a obligat-o să se supună unei examinări. Contrar așteptării sale s-a convins de adevăr, a scris un raport oficial despre ceea ce a văzut, a devenit și a rămas doctorul și prietenul ei până la moartea sa. Pe 28 martie comisionari delegați de autoritățile spirituale din Munster au fost programați să examineze cazul călugăriței. Consecința a fost aceea că Ana a ajuns să fie privită bine de superiorii ei și a câștigat prietenia lui Dean Ovenberg care i-a plătit în fiecare an o viză anuală și i-a rămas sfătuitor și director spiritual. Consilierul medical din Druffel care a fost prezent la examinare în calitate de doctor nu a încetat nicicând să o admire.

În 1814 el a publicat în Ziarul Medical de Salzburg un articol detaliat despre fenomenul pe care l-a remarcat în persoana Anei Ecaterina și ne referim la acest lucru pentru acei cititori care doresc să afle mai multe.

Pe 4 aprilie M. Garnier comisarul general al poliției franceze a venit din Munster pentru a o vedea a cercetat minuțios cazul și a învățat că ea nu a profesat și nici nu a vorbit politică declarând că poliția nu avusese timp pentru a se ocupa de starea sa. În 1826 el a vorbit despre ea la Paris cu respect și emoție.

Pe 22 iulie, Ovenberg a mers împreună cu contele de Stolberg și cu familia lui să o vadă. Au rămas timp de două zile cu ea și Stolberg a fost martorul realității fenomenelor ce i se întâmplau Anei a scris o scrisoare care a fost imprimată de mai multe ori și a dovedit intensă venerație ce i-o purta. El a rămas prietenul ei până la sfârșitul vieții și membrii familiei lui nu au încetat să se recomande rugăciunilor femeii sfinte. Pe data de 29 septembrie 1813 Ovenberg a luat-o pe fiica prințesei Galitzin (care a murit în 1806) într-o vizită la Ana Ecaterina și au văzut cu proprii ochi cum îi curgea sânge cu abundență din răni. Această distinsă doamnă a vizitat-o de mai multe ori și, după ce a devenit prințesă de Salm, nu și-a schimbat sentimentele, ci, din contră, împreună cu familia ei a rămas într-o constantă legătură de rugăciune cu Ana. Multe alte persoane din clase sociale diferite erau consolete în egală măsură văzând-o pe patul de suferință. Pe 23 octombrie 1813, Ana a fost mutată într-o altă cameră a cărei fereastră avea priveliștea unei grădini. Condiția sfintei călugărițe devenea din zi în zi mai dureroasă. Stigmatul erau sursa unei suferințe de nedescris pentru ea, suferință care a durat până în momentul morții. În loc să permită gândurilor ei de a se ridica mult deasupra acelor grații interioare care au suportat așa o miraculoasă mărturie exterioară, ea a învățat lecții de umilință, considerându-le o cruce grea care i-a fost dată pentru păcatele sale. Propria suferință a trupului a însemnat predicarea lui Cristos crucificat. Era, într-adevăr, dificil a însemna o enigmă pentru unele persoane, un obiect al suspiciunii și de respect amestecat cu frică pentru alții, fără a nutri sentimente de nerăbdare iritabilitate sau mândrie. Ar fi trăit bucurioasă într-o separare totală de lume, însă supunerea a constrâns-o să permită a fi examinată și să accepte ca multe persoane curioase să pronunțe judecăți greșite privitoare la starea ei. Așa cum se găsea, suferind cele mai groaznice dureri, nu i se dădea voie nici măcar să fie propriul ei stăpân, ba chiar era privită ca un obiect de studiu sau judecată - deseori fără mari rezultate pentru nimeni, dar spre paguba sufletului și trupului său, deoarece a fost astfel privată de reculegerea sa spirituală. Se părea că exigențele în ceea ce o privește nu au limită; un bărbat gras, căruia îi era dificil să urce scările întortocheate și întunecate ale casei a fost auzit plângându-se că Ana Ecaterina, care s-ar fi convenit să fie expusă drumului public unde toată lumea s-o vadă, trebuia să rămână în camera cel mai greu de găsit. În timpurile trecute, persoanele aflate în starea Anei treceau prin examinările personale ale autorităților spirituale și își îndeplineau vocația sub umbra protectoare a zidurilor sfinte; dar eroina noastră chinuită fusese aruncată afară din mănăstire într-o lume în care mândria, răceala inimii și necredința erau la modă; însemnată cu rănilor patimii lui Isus a fost silită să-și poarte rochia plină de sânge în fața oamenilor care cu greu credeau în rănilor Domnului, cu atât mai puțin în acelea care nu apăreau decât în închipuirile lor.

Astfel, această femeie sfântă, care în tinerețe trăise ore întregi în rugăciune înaintea tablourilor cu patimile dureroase ale Mântuitorului sau pe drumul Crucii, a fost ea însăși transformată într-o cruce pe drumul ei, insultată de unul din trecători, înecată în lacrimi de căință de un altul, privită asemenea unei simple curiozități fizice de un al treilea și adorată de un al patrulea ale cărui mâini inocente ar fi adus flori pentru a i le pune la picioare.

În anul 1817, bătrâna sa mamă a venit de la țară pentru a muri lângă ea. Ana Ecaterina i-a arătat atât cât a putut toată iubirea ei rugându-se pentru ea și mângâind-o, închizându-i ochii cu mâinile sale marcate de stigmat (pe data de 13 martie 1817). Moștenirea lăsată Anei de către mama ei era suficientă pentru un om atât de obișnuit cu suferință; iar la rândul său, Ecaterina a lăsat-o neatinsă prietenilor ei. A spus aceste trei maxime: *Doamne, voia ta și nu a mea să se facă!; Doamne dă-mi răbdare și apoi lovește-mă tare! Acele lucruri care nu sunt bune de a fi puse în vas sunt cel puțin bune de a fi puse sub el.* Înțelesul ultimului proverb este că, dacă unele lucruri nu sunt bune de mâncat, trebuie să fie arse pentru a prepara mâncarea; aceste chinuri nu mi hrănesc inima, doar suportându-le cu răbdare voi putea în cele din urmă să sporesc focul iubirii divine prin care viața ne va aduce vreun folos. Ea repeta des proverbele și apoi se gândea cu mulțumire la mama ei. Tatăl ei murise cu puțin înaintea mamei.

Scriitorul acestor pagini s-a convins pentru prima dată de starea Anei citind acea scrisoare din Stolberg și mai apoi conversând cu un prieten care și-a petrecut câteva săptămâni cu dânsa. În septembrie 1818 a fost invitat de episcopul Sailler acasă la contele de Stolberg în Westphalia; mai întâi au mers la Sondermuhlen pentru a-l vedea pe conte care l-a prezentat lui Ovenberg de la care a primit scrisoarea adresată doctorului Anei Ecaterina. A vizitat-o prima oară pe 17 septembrie și Ana i-a permis să-și petreacă zilnic câteva ore cu ea până la sosirea lui Sailer. Chiar de la început ea i-a acordat o încredere remarcabilă într-un mod înduioșător și ingenios. Cu siguranță că ea era conștientă că, povestind fără rezerve istoria tuturor încercărilor, bucuriilor și dezamăgirilor vieții sale, acorda milostivire spirituală prețioasă sufletului său. L-a tratat fără ezitare cu cea mai generoasă ospitalitate pentru că el nu a persecutat-o și nu i-a tulburat umilința cu o excesivă admirație. Și-a deschis inima înaintea lui în același mod caritativ ca și o solitară pioasă care oferă florile și fructele crescute în timpul nopții în grădină unui călător ostenit care, rătăcindu-se pe drumul lumii, se găsește pe sine chiar lângă propria-i casă. Total devotată Dumnezeui ei a vorbit deschis asemenea unui copil fără semne de suspiciune, fără sentimente de neîncredere și fără egoism. Fie ca Dumnezeu s-o răsplătească!

Prietenul ei a scris zi de zi toate observațiile asupra persoanei sale și tot ceea ce ea i-a spus referitor la viața sa interioară și exterioară. Cuvintele folosite erau caracterizate de o simplitate copilărească și de o uimitoare profunzime a gândurilor și au constituit un impuls al grozavului spectacol extins care s-a petrecut mai târziu când a ieșit în evidență că trecutul, prezentul și viitorul, împreună cu tot ce are legătură cu sfințirea, profanarea și judecarea sufletelor, au format înaintea și în interiorul ei o dramă alegorică și istorică pentru care diferitele evenimente ale anului ecleziastic au furnizat subiecte de discuție; rugăciunile erau unite cu suferințele și ea le-a oferit ca sacrificiu pentru biserica luptătoare. Pe 22 octombrie Sailer a mers s-o vadă și, remarcând că locuia cu chirie într-o cameră din spatele unei case publice unde oamenii jucau popice sub fereastra ei, a spus pe un ton îngândurat caracteristic firii lui: *Vezi, vezi toate sunt așa cum trebuie să fie - călugărița sfântă, invalidă, mireasa Domnului locuiește într-o casă publică, unde bărbații joacă popice, ca și sufletul omului în propriul trup.* Convorbirea lui cu Ana Ecaterina a fost cea mai îndurerată, iar văzând aceste două suflete înflăcărate de iubirea lui Isus Cristos și conduse de grație prin două căi atât de diferite întâlnite la picioarele crucii, a accentuat vizibila caracteristică purtată de unul dintre cei doi. Vineri, pe 23 octombrie, Sailer a rămas cu ea aproape întreaga zi; a văzut sânge curgându-i din cap, mâini și picioare și a fost capabil să-i acorde consolare pentru marile încercări interioare.

Aproape că i-a recomandat să mărturisească totul scriitorului acestor pagini care s-a înțeles cu directorul ei asupra acestui subiect. El i-a ascultat confesiunea, i-a dat sfânta Euharistie în duminica de 24 octombrie și apoi și-a continuat drumul spre reședința contelui de Stolberg. La întoarcere în prima decadă a lunii noiembrie și-a petrecut din nou o zi împreună cu Ana. I-a

rămas prieten până la moarte, s-a rugat permanent pentru ea, dar i-a solicitat și el rugăciunile pentru momentele în care avea să se afle în situații de încercare. Autorul acestor rânduri a rămas cu ea până în ianuarie. S-a întors în luna mai 1819 și a continuat s-o observe neconținut până la moartea ei.

Fecioara sfântă l-a implorat continuu pe Atotputernicul să îndepărteze stigmatele exterioare din pricina necazurilor și oboselii ce le cauzau și rugăciunile sale au fost acceptate după șapte ani. Sângele a curs prima dată mai puțin și apoi au încetat toate rănilor să mai sângereze. Pe 25 decembrie au căzut cruste din picioarele sale și n-au mai rămas decât niște cicatrice albe care au devenit roșii în câteva zile, iar durerea pe care o simțise s-a diminuat extrem de mult. Semnul crucii și rana de pe partea dreaptă erau vizibile ca și înainte, dar nu în momente fixe. În unele zile avea o senzație dureroasă în jurul capului ca și cum o coroană de spini îi era apăsată pe cap. Nu reușea să-și încline capul spre o anumită direcție și nici nu putea să se odihnească, ci rămânea ore în șir, uneori chiar nopți susținută de perne, iar fața palidă și gemetele de durere o făceau să apară ca o groaznică reprezentare a suferinței. După această stare, sângele nu a mai curs așa de mult din jurul capului. Uneori marama îi era îmbibată doar puțin cu sânge, dar alteori i se prelingea pe gât și față. De Vinerea Sfântă, pe 19 aprilie 1819, toate rănilor i s-au redeschis și au sângerat, însă i s-au închis în următoarele zile.

O altă anchetă foarte riguroasă asupra situației Ecaterinei a fost realizată de unii doctori și naturaliști. Au mutat-o pe Ana într-o casă străină unde a rămas de pe 7 august până pe 29 august; dar se pare că nici această examinare nu a produs vreun efect. A fost mutată din nou pe data de 29 august în propria-i locuință și, din acel moment, nu a mai fost deranjată decât doar pentru mici discuții ori insulte publice. Despre aceasta Ovenberg i-a scris următoarele cuvinte: *Ce anume ai suferit tu personal pentru care să te plângi? Mă adresez unui suflet care nu dorește nimic altceva decât să devină din ce în ce mai mult divină Sa mireasă. Nu ai fost tratată așa cum se cuvine să fie tratată adorabila lui soție? Oare să nu existe vreun motiv de bucurie pentru tine pentru sufletul tău să semeni atât de mult cu El și astfel să fii plăcută în ochii lui? Ai suferit mult alături de Isus dar până acum insultele ți s-au spus în cea mai mare parte doar pentru a te cruța. A avea coroana de spini nu înseamnă că ai câștigat mantia de purpură, ci haina de dispreț cu atât mai puțin cu cât ai auzit: **La moarte cu el! Răstignește-l! Răstignește-l!** Nu mă pot îndoi că aceste sentimente sunt și ale tale. Laudă fie adusă lui Isus Cristos!*

De Vinerea Sfântă, pe 30 martie 1820, i-a curs sânge din cap, picioare, mâini, piept și din coasta dreaptă. S-a întâmplat că, atunci când Ana a leșinat, una dintre persoanele care erau cu ea, știind că atingerea cu relicve o va elibera, a pus lângă picioarele sale o bucată de pânză în care erau înfășurate niște relicve și sângele din răni s-a oprit. Seara, când aceeași bucată de pânză cu moaște i-a fost pusă pe piept și pe umeri, locul unde suferea cel mai mult, a exclamat deodată: *Este minunat! Îl văd pe Mirele meu Ceresc stând în mormântul Ierusalimului pământesc; îl văd stând și în Ierusalimul Ceresc înconjurat de sfinții adoratori și în mijlocul lor văd o persoană care nu e sfântă - o maică. Sânge curge din capul ei, din coasta, din mâinile și picioarele sale și îngerii se află chiar lângă mâinile-i sângerânde.*

Pe 9 februarie 1821 a căzut în extaz la înmormântarea unui preot sfânt. Sângele i-a curs și crucea de pe piept a sângerat. Cineva a întrebat-o: *Ce s-a întâmplat cu tine?* Ea a zâmbit și a vorbit ca o persoană care doar ce se trezise dintr-un vis: *Eram de partea trupului. M-am obișnuit în ultimul timp să ascult muzică religioasă și De profundis mi-a făcut o impresie foarte bună. A murit în aceeași zi de 9 februarie trei ani mai târziu. În 1821 cu câteva săptămâni înainte de Paște ne-a spus ca fusese înștiințată în timpul rugăciunii: Ține minte vei suferi când va avea loc adevărata aniversare a Patimii și nu în ziua marcată în calendarul ecleziastic. Vineri, pe data de 30 martie, la ora 10 dimineața, a leșinat. Fața și pieptu-i erau pline de sânge și corpul ei era acoperit de vânătăi ca și cum ar fi fost biciuită. La 12 ziua s-a întins sub formă de cruce, brațele sale erau atât de extinse, încât păreau a fi perfect dislocate. Cu câteva minute înainte de ora două, picături de sânge i-au curs din picioare și din mâini. De Vinerea Sfântă, pe 20 aprilie, s-a găsit într-o stare de tăcută contemplare. Această excepție remarcabilă de la regulă părea a fi un efect al Providenței divine, deoarece la ora la care rănilor de obicei îi sângerau, un număr de indivizi*

curioși au venit s-o vadă pentru a-i provoca noi supărări prin publicarea a ceea ce vedeau; însă ei au contribuit involuntar la liniștea sa, spunând că rănilor au încetat să mai sângereze.

Pe 19 februarie 1822 a fost din nou avertizată că va suferi în ultima vineri a lunii martie și nu de vinerea Sfântă. Pe data de 15 și 29 în zilele de vineri crucea de pe piept și rănilor îi sângerau din nou. Înainte de data de 29 a simțit de mai multe ori un fel de curgere de foc care îi trecea prin inimă înspre brațe și picioare și care părea roșie și inflamată. În seara de joi, 28 februarie, a căzut într-o stare de contemplare a patimilor și a rămas așa până vineri seara. Pieptul și capul îi sângerau, venele îi erau umflate și simțea o mare durere și înădușeală, chiar dacă nu curgea sânge din ele. Nu a curs deloc sânge din stigmat, cu excepția zilei de 3 martie, ziua găsirii sfintei Cruci. A avut și o viziune despre descoperirea adevăratei cruci de către sfânta Elena și-și imagina că se afla ea însăși suferind pe cruce. De dimineață a curs mult sânge din capul ei, iar după-amiază din mâini și din picioare, i se părea că cineva probează crucea pentru a vedea dacă este într-adevăr crucea lui Isus Cristos și dacă sângele ei era mărturia identității Sale.

În anul 1823 de Joia Sfântă și Vinerea Sfântă, adică pe 27 și respectiv 28 martie, a avut viziuni despre Patimă și din toate rănilor îi curgea sânge, fapt care îi cauza intense dureri. Printre aceste groaznice suferințe era nevoită să răspundă întrebărilor referitoare la mica afacere de întreținere a casei ca și cum ar fi fost destul de sănătoasă și puternică să se ocupe de locuința ei, însă niciodată nu s-a plâns, deși uneori era aproape pe moarte. Aceasta a fost ultima dată când sângele ei a dat mărturie despre realitatea uniunii sale cu Acela care s-a dăruit total pentru salvarea noastră. Multe din fenomenele vieții de extaz care ne sunt arătate în viețile și scrierile sfinților Brigitta, Gertrude, Matilda, Hildegard, Ecaterina de Sienna, Ecaterina de Genoa, Ecaterina de Bolonia, Lidwina de Schiedam, Ecaterina Vanini, Tereza a Pruncului Isus, Ana a sfântului Bartolomeu, Magdalena de Pazzi, Mari Buonomi, Marina din Escobar, Crescentia din Kaufleuem și multe alte călugărițe, aparținând ordinelor contemplative se găsesc în istoria vieții interioare a Anei Ecaterina Emmerich. Aceeași cărare i-a fost schițată și ei de către Dumnezeu. A atins ea oare punctul cel mai înalt precum celelalte femei? Doar Dumnezeu știe. Cititorii care nu sunt foarte familiarizați cu viața de extaz vor găsi informații despre acest subiect în **Introducerea** scrisă de Henry Suso și publicată la Ratisbon în 1829.

Nu trebuie să pară extraordinar faptul că acele suflete sfinte care trec de la o viață activă la una plină de suferință și contemplare se preocupă de suflet așa cum s-ar fi ocupat de lucrurile pământești, fapte ce le-ar fi umplut timpul de fiecare zi, în timp ce mulți creștini pioși, pentru a-și oferi viața adorării perpetue, se străduiesc să vadă în fiecare activitate cotidiană o reprezentare simbolică a modului de a-l adora pe Dumnezeu. În acel moment acțiunile persoanelor sfinte erau rugăciuni; acum rugăciunile lor sunt acțiuni; dar forma lor rămâne aceeași. Deci, Ana Ecaterina a fost cea care, prin viața sa plină de extaz, a compus rugăciunile pentru biserică sub forma parabolilor, făcând referire la agricultură, grădinărit, semănat și îngrijirea oilor. Aceste ocupații erau aranjate funcție de semnificația fiecăreia pe diferite perioade ca și anul ecleziastic și erau puse sub patronajul sfântului zilei respective, iar grațiile speciale sărbătorii fiind de asemenea aplicate acestor meșteșuguri.

Semnificația simbolurilor cercurilor aveau legătură cu partea activă a vieții sale interioare, de exemplu: când Ana, fiind încă copil, era angajată în plivirea buruienilor în grădină, l-a rugat pe Dumnezeu să înrădăcineze neghină în pământul bisericii. Dacă mâinile ei erau înțepate de urzici sau dacă era nevoită să facă și munca leneșilor îi oferea durerea și oboseala Lui și-l implora în numele lui Cristos ca Păstorul sufletelor să nu se plictisească din pricina atâtor cereri și nimeni să nu obosească a munci cu zel și silință. Astfel manualul muncii sale a devenit rugăciune.

Acum voi de un exemplu clar despre viața sa de contemplare. A fost bolnavă de mai multe ori, supusă unui continuu extaz și, în timp ce gemea, își mișca mâinile ca o persoană care plivea iarba. Într-o dimineață s-a plâns că mâinile și brațele o usturau și că avea mâncărimi, iar când a fost examinată i s-au găsit bășici ca și cum ar fi fost înțepată de urzici. Apoi ea a rugat câteva persoane cunoscute să-și unească rugăciunile cu ale ei printr-o intenție deosebită. A doua zi mâinile îi erau umflate și avea o durere de parcă ar fi muncit din greu; când era întrebată din ce

cauză i se întâmplau toate acestea, ea replica: *Am atâtea urzici de cules din cauza celor care trebuia să facă lucrul acesta și am simțit că e nevoie să le smulg din rădăcini cu mare dificultate din pământul pietros.* Cel care i-a pus întrebarea, i-a învinovățit pe acei oameni neatenți, dar a fost și mai derutat când Ana i-a spus: *Și tu erai unul dintre ei, cel care ai abandonat urzicile în pământ și care te rogi fără atenție.* Mai târziu s-a descoperit că se rugase pentru numeroasele dieceze care i se arătau sub figura unor culegători leneși și în a căror vie era nevoie de muncă. Motivul inflamării mâinilor a fost plivirea urzicilor; chiar și culegătorii viilor au experimentat efectul rugăciunilor și al muncii sale spirituale; atât timp cât ușa e deschisă celor ce bat, cu atât mai mult rămâne deschisă acelor care bat cu putere încât degetele lor se rănesc.

Reacții identice ale spiritului asupra trupului se găsesc de obicei în viețile persoanelor supuse extazului și sunt, fără îndoială, contrare credinței. Sfânta Paula, ne spune sfântul Jerome, a vizitat cu spiritul locurile sfinte ca și cum ar fi fost prezentă în carne și oase. Un lucru asemănător li s-a întâmplat sfintei Columbia din Rieti și sfintei Lidwina din Schiedam. Trupului celei din urmă i-au rămas urmele itinerariului său spiritual ca și cum ar fi călătorit într-adevăr; ea a experimentat oboseala unui drum chinuitor: picioarele îi erau rănite și acoperite cu urme ca cele de piatră sau spini și în sfârșit a avut o luxație din cauza căreia a suferit foarte mult timp.

A fost condusă pe acest drum de îngerul ei păzitor care-i spunea că toate aceste leziuni ale corpului semnificau faptul că era chinuită atât în trup, cât mai ales în suflet. Răni similare au fost observate și pe corpul Anei Ecaterina imediat după ce avea viziunile. Lidwina și-a început călătoria extatică urmându-și îngerul bun până la capela Fecioarei Binecuvântate; Ana și-a început drumul condusă de înger în capela de lângă locuința sa sau mai bine zis Drumul Crucii din Coesfeld. Călătoriile ei spre Pământul Sfânt erau făcute, după cum ea însăși vorbește despre ele, prin multe drumuri opuse, uneori mergând chiar și în jurul pământului, în caz că datoria spirituală i-o cerea. De-a lungul acestor călătorii, de-acasă și până în cele mai îndepărtate țări, Ana asista pe multe persoane, observând în privirile lor nevoia de milă spirituală și corporală pe care le exprima deseori prin parabole. La sfârșitul fiecărui an mergea în același loc pentru a vedea starea aceluiași persoane și a le observa progresul spiritual sau revenirea la păcat. Fiecare lucru pe care-l făcea în munca sa suporta mereu o referire la biserică și la Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Scopul acestor pelerinaje zilnice pe care le făcea în mod spiritual constituiau, de fapt, Pământul Făgăduit, fiecare pârțică era studiată în detaliu, observa starea prezentă și uneori ca și cum s-ar fi întâmplat în perioade diferite ale istoriei sfinte; pentru ea, a distinge privilegiul caracteristic de cel special însemna cunoașterea intuitivă a istoriei Noului și Vechiului Testament și aceea a membrilor Sfintei Familii și a tuturor sfinților pe care-i contempla în sufletul ei. Ea putea deosebi semnificația sărbătorilor în anul ecleziastic din punct de vedere spiritual și istoric. A văzut și a descris zi de zi, cu cele mai amănunțite detalii, cu nume, locuri, persoane, sărbători, obiceiuri și miracole tot ceea ce s-a petrecut în timpul vieții publice a lui Isus până la Înălțare, dar și istoria apostolilor timp de câteva săptămâni, după coborârea Duhului Sfânt. Și-a numit viziunile nu simple plăceri spirituale, dar ca fiind, ca să spună așa, câmpuri fertile, presărate din plin cu meritele lui Cristos și necultivate încă; se angaja uneori să se roage ca fructele atâtor suferințe ale Domnului nostru să fie oferite Bisericii pentru ca ea să-l implore fierbinte pe Dumnezeu să-i acorde meritele Salvatorului său care îi erau moștenite și pe care le-ar lua în posesie în numele Lui cu cea mai înduioșătoare simplitate și ingeniozitate.

N-a crezut niciodată că viziunile ei au vreo legătură cu viața sa creștină exterioară și nici nu le-a privit ca având vreo valoare istorică. Ea nu știa și nu credea decât catehismul, obișnuita istorie a Bibliei, Evangheliile de duminică și sărbătorile, almanahul creștin, toate acestea constituind o nesfârșită mină de bogății ascunse ce-i ofereau doar în câteva pagini un fir după care să se ghideze tot timpul și care o purtau din mister în mister; ea le sărbătorea împreună cu toți sfinții pentru a culege fructele eternității și pentru a le păstra și a le distribui în pelerinajul ei în jurul anului ecleziastic, pentru că dorea ca voia lui Dumnezeu să se împlinească atât pe pământ cât și în ceruri. Nu citise niciodată Vechiul sau Noul Testament, iar când era obosită să

povestească viziunile ei, spunea: *Citește asta în Biblie pentru că - adăuga ea - oamenii spun mereu că în zilele noastre nu trebuie să citești decât Biblia, singura carte care conține totul.*

De fapt, adevărata sa datorie în viață era să sufere pentru Biserică și pentru unii membrii ai săi, ale căror păcate se vedeau în sufletul ei și care îi cereau rugăciunile fără să știe că această săracă și bolnavă călugăriță spunea uneori mai mult decât un Tatăl Nostru, dar toate suferințele sufletești și trupești ale lor deveneau și ale ei, trebuind să îndure cu răbdare teribilele dureri, fără a fi îngrijită de către credincioșii simpatizanți ai comunității. Cât timp a trăit nu a avut alt sprijin decât cel al medicamentelor. Astfel, în vreme ce îndura durerile altora luate asupra ei însăși, își reamintea de suferințele Bisericii și, atunci când suferea pentru o singură persoană, dorea să ofere totul întregii Biserici.

Următoarea situație este remarcabilă: timp de mai multe săptămâni a avut simptomul tuberculozei: iritație pe plămâni, continuă transpirație, care-i uda patul, tuse chinuitoare și o puternică febră. Atât de îngrijorătoare erau suferințele ei încât toți așteptau și chiar doreau din oră în oră moartea sa. Remarcabil este faptul că a trebuit să lupte contra unei puternice tentații spre susceptibilitate. În unele momente, când călca greșit, izbucnea în plâns, suferințele îi creșteau înzecit și, dacă nu obținea imediat iertare prin sacramentul reconcilierii, i se părea imposibil să mai trăiască. A fost nevoită să înfrunte un sentiment de repulsie față de o persoană pe care nu o mai văzuse de mulți ani. Era disperată deoarece această persoană, cu care spunea că nu are nimic în comun, se găsea mereu în fața ochilor ei în cele mai necurate situații și ea începea să plângă amarnic, cuprinsă de multă anxietate a conștiinței, spunând că nu ar comite vreun păcat și că mâhnirea ei trebuie să fie observată de toți și multe alte cuvinte de neînțeles persoanelor care o ascultau. Boala continua să crească și se credea că este pe punctul de moarte. În aceste momente unul dintre prietenii ei, spre marea-i surprindere, a văzut-o ridicându-se dintr-o dată din pat spunând:

Repetă cu mine rugăciunile pentru aceia care se află în ultima agonie. El a făcut ceea ce i-a cerut, iar ea răspundea Litania cu vocea fermă. După puțin timp s-a auzit clopoțelul ce sună pentru cei ce se află în ultima agonie, iar o persoană a intrat în camera Anei spunând că sora sa tocmai ce murise. Ana a întrebat interesată detalii despre moartea și despre boala femeii, iar prietenul mai sus amintit a auzit toate informațiile primite și semănau întocmai chiar cu boala Anei. Femeia decedată a avut prima dată o durere atât de mare și era atât de tulburată încât i se părea că este incapabilă de a se pregăti să moară, dar în ultimele două săptămâni se simțise mai bine, se împăcase cu Dumnezeu și mai ales cu o persoană cu care se dușmănise, murind, astfel, în pace, întărită cu ultimele sacramente și îngrijită de vechiul dușman. Ana a dat o mică sumă de bani pentru funeraliile și înmormântarea acestei persoane. Transpirația, tusea și febra o părăsiseră, dar părea acum o persoană epuizată. Lenjeria i-a fost schimbată și stătea acum într-un pat curat. Prietena ei îi spunea: *Când boala înfricoșătoare te-a cuprins, această femeie începea să se înfurie și ura pentru celălalt era singurul obstacol pentru ea în a face pace cu Dumnezeu. Ai luat asupra ta, pentru moment sentimentele ei de ură, iar ea a murit împăcată și acum pari din nou o persoană tolerabilă. Suferi încă din cauza ei? Nu deloc! a răspuns ar fi nedrept; dar cât poate oare o persoană să ocolească suferința când până și sfârșitul acestui mic deget este în durere? Noi suntem toți corpul unic al lui Cristos. Prin bunătatea lui Dumnezeu a spus prietena ei *Ești acum încă o dată liniștită. Dar nu pentru mult timp...* a răspuns ea zâmbind: *sunt și alții care au nevoie de ajutorul meu.* Apoi s-a așezat pe pat și a rămas așa un timp.*

Câteva zile mai târziu a început să simtă intense dureri în mădule și avea simptomele apei în piept. Am descoperit persoana bolnavă pentru care Ana suferea și am văzut că suferințele se diminuau sau creșteau deodată, exact ca și în situația Anei Ecaterina.

Caritatea a constrâns-o să ia asupra ei boala și chiar tentațiile celorlalți astfel încât ei să se pregătească să moară în pace. A fost silită să sufere în liniște pentru a tăinu slăbiciunea vecinilor ei, iar pentru a nu fi considerată ea însăși nebună, a primit tot ajutorul pe care medicamentele îl pot oferi unei boli însușite de bună voie pentru eliberarea altora și spre a fi pedepsită pentru necurățiile ce nu erau ale ei; în sfârșit, era necesar ca ea să apară disprețuită în ochii oamenilor, pentru ca aceia pentru care suferea să fie convertiți la Dumnezeu.

Într-o zi un prieten foarte îndurerat stătea lângă patul ei, când deodată Ana a căzut într-o stare de extaz și a început să se roage cu voce tare: *O, dulce Isuse, dă-mi voie să cer eu piatra aia grea!* Cel de lângă ea a întrebat-o: *Ce s-a întâmplat? Sunt în drum spre Ierusalim și văd un biet om mergând cu cea mai mare greutate din cauza unei pietre de pe piept care aproape că-l strivește.* Apoi, după câteva momente, a exclamat: *Dă-mi mie piatra grea, nu mai poți înainta; dă-mi-o!* Și dintr-o dată a leșinat ca și cum ar fi fost strivită de poveri foarte grele și în același moment chiar și prietenul ei s-a simțit descătușat de regretul care-l apăsă, iar în inima lui a pătruns o fericire extraordinară. Văzând-o în asemenea stare de suferință, a întrebat-o ce-ar trebui să facă, dar ea, privindu-l și zâmbindu-i, i-a spus: *Nu mai pot rămâne mult timp aici. Sărman om, trebuie să-ți iei înapoi povara.* Brusc prietenul ei a resimțit apăsarea îngrijorării sale în timp ce ea și-a revenit și și-a continuat drumul spiritual spre Ierusalim. Vom mai da încă un exemplu despre eforturile sale spirituale. Într-o dimineață i-a dat prietenului ei o sacoșă cu făină de secară și ouă și i-a arătat o căsuță unde o săracă bătrână ce avea tuberculoză locuia cu soțul ei și cu cei doi copii ai ei. El trebuia să-i spună să le fiarbă și astfel ar fi fost folositoare pentru piept. Prietenul intrând în căsuță a luat sacoșa de sub mantie când biata mamă cuprinsă de febră stătea întinsă pe o saltea între cei doi copii ai săi aproape dezbrăcați, care-și fixau ochii senini asupra bărbatului și ținând mâna subțire a femeii, au exclamat: *O, domnule, trebuie să fie Dumnezeu sau sora Emmerich care v-au trimis! Ne aduceți făină și ouă!* Aici femeia, copleșită de emoții, a bufnit în plâns și după aceea a început să tușească atât de tare încât a trebuit să-i facă semn soțului ei pentru a vorbi pentru ea. El i-a spus că în noaptea de dinainte, Gertrude a fost foarte deranjată și a vorbit mult în somn; iar când s-a trezit i-a povestit visul cu aceste cuvinte: *Mi se părea că stăteam lângă ușa cu tine și ți-am spus să te uiți la ea. Sfânta călugăriță a ieșit pe ușa casei învecinate, iar eu ți-am spus s-o privești. S-a oprit în fața noastră și mi-a zis: Ah, Gertrude arăți foarte bolnavă; ți voi trimite niște făină și ouă cu care-ți vei potoli boala. Apoi m-am trezit. Așa a fost simpla relatare a sărmanului bărbat: el și soția sa și-au arătat amândoi nerăbdarea și cel care aducea pomana din partea Anei Ecaterina a părăsit cu succes casa. Nu i-a spus nimic Anei când a văzut-o, dar după câteva zile l-a trimis din nou în același loc cu un dar asemănător și apoi el a întrebat-o cum de știa acea femeie despre ea? Știi, mă rog în fiecare seară pentru toți aceia care suferă; mi-ar plăcea să merg la fiecare și să-i îngrijesc și de multe ori visez că merg de la o casă a suferinței la alta și că ajut cu toate puterile mele. În acest mod am mers în casa bieteii mame; stătea cu soțul ei în ușa și i-am spus: Ah, Gertrude arăți foarte bolnavă; ți voi trimite niște făină și ouă cu care-ți vei potoli afecțiunea. Și a doua zi am realizat acest lucru prin tine.* Amândouă au rămas în paturile lor și au visat același lucru, iar visele au devenit realitate. Sfântul Augustin în ***Orașul lui Dumnezeu*** povestește un lucru asemănător, în care doi filosofi au vizitat fiecare visul celuilalt și și-au explicat pasaje din Platon, însă fiecare a dormit în casa lui.

Aceste suferințe și ciudata muncă activă au fost ca o rază de lumină care au luminat întreaga ei viață. Infinite au fost durerile compătimitoare și travaliul spiritual care veneau din toate părțile și intrau în inima sa - o inimă arzând de iubirea lui Cristos. Ca și Ecaterina de Sienna și alte femei extaziate, Ana a simțit de multe ori profunde sentimente de convingere că Salvatorul nostru i-a smuls inima din piept și a înlocuit-o cu a Sa pentru o perioadă de timp.

Următorul fragment va da o idee despre misteriosul simbol spre care a fost direcționat interiorul său. Într-o anumită perioadă a anului 1820 a săvârșit multe activități spirituale pentru diferite parohii; rugăciunile ei s-au desfășurat sub forma celei mai severe munci în gospodărie. Ceea ce am povestit mai jos despre urzici relatăm acum despre același personaj.

Pe 6 septembrie ghidul ei edenice i-a spus: Ai plivit, ai săpat împrejur, ai legat și ai tăiat via; ai tăiat buruienele, astfel încât să nu mai poată crește deloc; apoi ai plecat bucuroasă și te-ai odihnit. Acum pregătește-te să muncești din greu de la sărbătoarea Nașterii Fecioarei Bindecuvântate la cea a sfântului Mihai; strugurii sunt copti și trebuie bine urmăriți. Apoi m-a condus, a continuat ea, la gospodăria sfântului Liboire și mi-a arătat via la care am lucrat. Munca mea s-a desfășurat cu succes deoarece strugurii prindeau culoare și creșteau mari și în unele părți suc roșu curgea din ei pe pământ. Ghidul meu mi-a zis: Când virtuțile binelui încep să

strălucească în public, ele trebuie să se lupte brav, să fie asuprite, să fie tentate și să sufere persecuție. Un gard viu trebuie plantat în jurul viei astfel încât strugurii copți să nu fie distruși de hoți și animalele sălbatice, de tentație sau persecuție. Atunci el mi-a arătat cum se construiește un perete prin punerea grămadă a pietrelor și cum se înalță un gard viu din spini în jurul peretelui. Deoarece mâinile îmi sângerău de la o asemenea muncă severă, Dumnezeu, în loc să-mi dea putere, mi-a dat voie să privesc misterioasa semnificație a viței și a altor fructe ale altor copaci. Isus Cristos este Adevărata Viță care se înrădăcește și crește în noi; toți copacii neroditori sunt tăiați și aruncați pentru a nu irosi seva pământului care dă rod vinului, adică Binecuvântatului Sacrament al Sângelui lui Cristos. Tăierea viei trebuie săvârșită după anumite reguli care mi-au fost spuse. Această tăiere înseamnă, spiritual vorbind, anularea a tot ceea ce este inutil, reprezintă penitență și mortificare, pentru ca Vița cea Adevărată să poată crește și să aducă rod bogat în locul naturii corupte, care nu conține decât lemn uscat și frunze. Tăierea se face după reguli fixe și este cerută doar pentru anumite mlădițe nefolositoare care trebuie spulberate din om.

Nici o anulare nu trebuie făcută vreodată asupra copacului care a fost plantat prin Fecioara Maria și trebuie să rămână așa pentru totdeauna. Adevărata viță unește Raiul cu Pământul, pe Dumnezeu cu umanitatea; și este latura umană care trebuie tăiată pentru a crește numai ceea ce este sacru. Am văzut multe alte lucruri legate de viață pe care nici o carte la fel de mare ca Biblia nu le conține. Într-o zi, pe când sufeream acute dureri în piept, l-am implorat gemând pe Domnul nostru să nu-mi dea o povară de suportat peste puterile mele, apoi Mirele meu ceresc a apărut și mi-a spus: *Te-am așezat pe culcușul meu nupțial care este un culcuș al suferinței; ți-am dat suferință și ispășire drept bijuterii și veșminte de nuntă. Trebuie să suferi, dar nu te voi părăsi; tu ești înrădăcinată viței și nu te vei pierde. Atunci am fost consolată pentru toate suferințele mele. Mi-a fost de asemenea explicat de ce în viziunile mele legate de sărbătoarea familiei lui Isus (ca de exemplu sf. Ana, sf. Ioachim, sf. Iosif) vedeam mereu Biserica sub forma unei mlădițe. La fel era și cazul sărbătorilor sf. Francisc de Assisi, sf. Ecaterina de Sienna și a tuturor sfinților care au purtat stigmat.*

Însemnătatea suferințelor din toate membrele mi-a fost lămurită în următoarea viziune: am văzut un corp uman gigantic, într-o groaznică stare de desfigurare care se înalța spre cer. Nu avea degete nici la mâini, nici la picioare, corpul îi era acoperit cu îngrozitoare răni, unele încă sângerând, altele erau acoperite cu carne moartă. Jumătate a corpului apărea neagră, gata să se descompună, ca și cum ar fi fost mâncată. Mă durea, căci părea ca și cum ar fi fost corpul meu în acea stare și apoi ghidul meu mi-a vorbit: *Acesta este trupul Bisericii, corpul tuturor oamenilor și al tău.* După aceea, arătând spre fiecare rană, am văzut unele părți ale lumii; am văzut un număr foarte mare de oameni și națiuni separați de Biserică, fiecare urmându-și drumul și am simțit dureri extraordinare din cauza acestei separări ca și cum mi s-ar fi despărțit propriu-mi corp. Pe urmă călăuza mi-a zis: *Lasă ca mizeria să te învețe o lecție și dăruiește-le lui Dumnezeu în unire cu cele ale lui Isus pentru toți aceia separați. Nu trebuie oare ca un om să existe pentru altul, să sufere pentru a-l vindeca și să unească ceea ce s-a rupt din corp? Când acele părți care sunt foarte unite trupului se detașează, este ca și cum carnea a fost smulsă din jurul inimii.* În ignoranța mea am crezut că vorbea despre aproapele care nu este în comuniune cu noi, dar ghidul a adăugat: *Cine este aproapele nostru? Nu relația de sânge ne face frați, ci sângele lui Cristos - copiii Bisericii care rătăcesc.* Mi-a arătat că partea neagră și descompusă a corpului va fi cât de curând vindecată; carnea în putrefacție care s-a strâns în jurul rănilor îi reprezintă pe eretici care ne separă de ceilalți; carnea moartă sunt toți oamenii morți spiritual și care nu au nici un sentiment. Partea osificată constituie pe ereticii încăpățânați și convinși.

Am văzut și am simțit cu această ocazie fiecare rană și semnificația ei. Corpul s-a ridicat la Cer. Era corpul Miresei lui Cristos și arăta dureros. Am plâns teribil, dar deodată m-am mâhnit și, întărită de regret și compasiune, am început să lucrez din nou cu toate puterile.

Căutând importanța vieții și datoriei impuse ei, uneori îl implora pe Dumnezeu s-o elibereze și i se părea apoi că este chiar pe marginea mormântului. Dar de fiecare dată spunea: *Doamne, nu voia mea să se facă! Dacă rugăciunile și suferințele mele sunt folositoare, atunci*

lasă-mă să trăiesc o sută de ani, dar permite-mi mai degrabă să mor decât să te jignesc. După aceea i se poruncea să trăiască și să se maturizeze, să-și ia crucea în răbdare și să sufere pentru Domnul ei. Din când în când drumul vieții pe care ea îl urma i se descoperea și ducea în vârful unui munte pe care se afla un splendid și strălucitor oraș - *Cerescul Ierusalim*. Deseori credea că a ajuns la acea locuință a fericirii care părea că se află chiar lângă ea, iar bucuria ei era mare. Dar, dintr-o dată descoperea că o vale adâncă o separa de această casă, iar ea trebuia să coboare prăpăstii și să urmeze cărări ocolite, muncind, suferind și făcând fapte de caritate peste tot. A fost nevoie ca ea să-i călăuzească pe cei rătăciți pe drumul cel bun, să-i poarte pe cei paralitici și să-i târască cu forța pe cei rău voitori și toate aceste acte de caritate constituiau noi greutăți fixate pe crucea ei. A început să pășească cu mare dificultate, aplecându-și tot mai mult povara și uneori chiar căzând la pământ.

În 1823 a repetat mai des decât de obicei că nu-și poate îndeplini datoria având în vedere starea sa prezentă că nu are suficientă putere și că se află într-o mănăstire liniștită unde ar fi trebuit doar să trăiască și să moară. A adăugat că Dumnezeu o va lua cât de curând la El și l-a rugat să-i dea voie ca, prin rugăciuni, să obțină în viața următoare ceea ce în slăbiciunea sa nu a înfăptuit în această lume. Sfânta Ecaterina de Sienna cu puțin timp înainte de moarte a exclamat o rugăciune asemănătoare.

Ana Ecaterina a avut o viziune precedentă privind ceea ce rugăciunile ei ar putea obține după moarte referitor la lucrurile care nu existau în timpul vieții ei. Anul 1823 i-a adus munci imense. S-a arătat decisă să-și îndeplinească datoria și și-a ținut promisiunea de a relata istoria întregii patimi. Aceasta a constituit întregul subiect al meditațiilor sale de Postul Mare și reprezintă prezentul volum. Dar asta nu înseamnă că n-a luat pe această cale parte la misterul fundamental al perioadei penitențiale ori la diferitele mistere ale fiecărei zile de sărbătoare ale bisericii, doar în cazul în care cuvintele *a lua parte* sunt suficiente să exprime modul minunat în care ea a dat mărturia vizibilă misterului celebrat în fiecare sărbătoare printr-o schimbare bruscă în viața trupească și spirituală (se poate citi capitolul numit **Întreruperea Tabloului Patimii**)

Fiecare dintre ceremoniile și sărbătorile Bisericii erau pentru ea mai mult decât o comemorare. Ea păstra ca fundament istoric al tuturor solemnităților opera Atotputernicului pentru îndreptarea umanității decăzute. Deși aceste fapte sacre îi apăreau eterne, ea era însă conștientă că omul, pentru a profita de ele în sfera limitată și îngustă a timpului trebuie să ajungă să le posede în momente succesive, iar pentru aceasta trebuie să se reînnoiască și să se nască din nou în Biserică, în ordinea stabilită de Isus Cristos și Duhul Sfânt. Toate sărbătorile și solemnitățile constituiau grații veșnice în ochii ei, care se repetau la date fixe, în fiecare an eclezastic așa cum și fructele și recoltele vin în fiecare anotimp.

Zelul și gratitudinea ei în a primi și a prețui aceste grații erau neobosite și se arăta foarte nerăbdătoare și vrednică de a le oferi tuturor acelor care-și subestimaseră propria valoare. Mai mult, așa cum compasiunea dânsei pentru Salvatorul său crucificat i-a plăcut lui Dumnezeu și i-a obținut privilegiul de a fi însemnată cu stigmatele Patimii ca și cu o pecete a iubirii perfecte, așa și toate suferințele Bisericii și ale acelor care se aflau în agonie se repetau în diferitele stări ale corpului și sufletului ei. Toate aceste minuni au avut loc în interiorul ei, necunoscute celor de lângă ea; nici ea însăși nu era foarte conștientă de ele, mult decât este albina de efectele muncii ei, dar Ana îngrijea și cultiva cu toată atenția unui grădinar muncitor și credincios fertila grădină a anului eclezastic. A trăit din roadele anului și le-a împărțit altora; s-a întărit pe ea însăși și pe prietenii ei cu florile și ierburile pe care le-a cultivat, sau, mai degrabă ea însăși se afla în grădină asemenea unei plante sensibile, ca floarea-soarelui sau ca o minunată plantă în care independent de voința sa, s-au concentrat toate anotimpurile anului, toate orele zilei și toate schimbările vremii.

La sfârșitul anului 1823 a avut pentru ultima dată o viziune despre alcătuirea calculelor anului respectiv. Neglijența slujitorilor bisericii i-au fost arătate Anei Ecaterina sub forma unor variate simboluri; a văzut cât de multe favoruri nu au fost valorizate sau cât de multe au fost respinse, puțin extinse sau total aruncate. Anei i s-a făcut cunoscut cum Răscumpărătorul nostru Sfânt a păstrat pentru fiecare an în grădina Bisericii o comoară bogată luată dintre meritele sale,

suficientă pentru fiecare rugăciune și pentru ispășirea tuturor păcatelor. Stricta înțelegere a fost înapoierea tuturor favorurilor neglijate, irosite sau chiar respinse și Biserica militantă a fost pedepsită pentru neglijența și infidelitatea servitorilor ei, fiind asuprită de dușmani sau de umiliri vremelnice. Revelațiile acestei descrieri s-au născut din marea sa iubire față de Biserică. Maica sfântă a petrecut nopți și zile în rugăciune pentru ea, oferind lui Dumnezeu meritele lui Cristos în continue suspine și implorând milă. În fine, cu aceste ocazii și-a adunat întreg curajul și s-a oferit să ia asupra ei însăși vina și pedeapsa ca și un copil prezentându-se înaintea tronului ceresc pentru a suferi pedeapsa atrasă asupra sa. I s-a spus atunci: *Vezi în ce stare nenorocită și mizerabilă te afli; cere să satisfaci păcatele celorlalți*. Spre groaza ei, s-a văzut pe sine cuprinsă de o infinită imperfecțiune. Dar iubirea ei încă rămânea neclintită și se manifestă prin aceste cuvinte: *Da, sunt plină de mizerie și de păcat; dar sunt mireasa ta, o, Domnul și Salvatorul meu! Credința mea în Tine și în răscumpărarea pe care Tu ne-ai oferit-o îmi acoperă toate păcatele ca și cu mantaua Ta regească. Nu te voi părăsi până când nu-mi vei accepta sacrificiul, pentru ca abundenta Ta comoară să nu fie oprită vreunui servitor credincios al Tău*.

Rugăciunea ei a devenit într-un mod minunat dătătoare de energie și pentru urechile oamenilor părea ca o dispută și o luptă cu Dumnezeu, în care Ana era purtată și îndemnată de violența dragostei. Dacă sacrificiul îi era acceptat, puterea părea că o părăsește și cădea în dezgustul suferinței. Când trecea de această încercare, cu ochii ațintiți la Răscumpărătorul ei din Grădina Măslinilor, trebuia să îndure iar cu răbdare și acceptare suferințe de nedescris. Eram obișnuiți s-o vedem câteva zile statică și insensibilă asemenea unui miel care încet-încet moare. Dacă am fi întrebat-o noi cum se simțea, ea ne-ar fi spus cu un zâmbet dulce: *Suferințele mele sunt cele mai binefăcătoare*.

La începutul Adventului chinurile ei au fost puțin mângâiate de dulci viziuni ale pregătirii plecării Fecioarei Bindecuvântate acasă și apoi de întregul ei drum cu sfântul Iosif spre Betleem. I-a însoțit în fiecare zi până la modestele hanuri unde au rămas peste noapte sau a mers înaintea lor să le pregătească locuințele. În tot acest timp obișnuia să ia bucăți vechi de pânză și noaptea, în timp ce dormeau, cosea haine și căciulițe pentru copilașul săracei femei atunci când nașterea avea să se apropie. În ziua următoare, ea era surprinsă să vadă toate lucrurile bine aranjate în sertare. Acest fapt i se întâmpla în fiecare an, dar de data aceasta a simțit mai multă oboseală și mai puțină consolare. Însă la ora nașterii Salvatorului nostru, când învăluită de obicei de o perfectă bucurie, nu o putut decât să se târască cu cea mai mare dificultate până la ieslea în care Pruncul Isus era pus, aducându-i alt cadou în schimbul uleiului sfințit: nu i-a oferit decât crucea sa, sub greutatea căreia a îngenuncheat la picioarele copilului, pe jumătate moartă. Se părea că și-ar fi încheiat ultimele socoteli pământești cu Dumnezeu și, pentru ultima oară se oferea pe sine în locul unui număr nesfârșit de oameni care erau îndurerați în suflet și în trup. Chiar și puținul ce e cunoscut despre felul în care și-a însușit suferințele altora este aproape de neînțeles. A spus-o chiar ea în mod sincer: *În acest an Isus nu mi-a adus decât o cruce și instrumente de suferință*.

S-a interiorizat din zi în zi mai mult în suferințele sale și, deși continua să-l vadă pe Isus călătorind din oraș în oraș în timpul vieții publice, numai în situații extreme spunea despre ceea ce vorbește el sau numea direcția în care mergea. Odată a întrebat brusc pe o voce înceată: *Ce zi este?* Când i s-a spus că este 14 ianuarie a adăugat: *Dacă mi s-ar mai îngădui doar câteva zile, aș povesti întreaga viață a Mântuitorului nostru, dar acum nu mai e posibil pentru mine să fac aceasta*. Cuvintele au fost cu atât mai nedesluite, cu cât ea părea că nu știe nici măcar care anume an al vieții publice al lui Isus îl contempla în spirit, în acel moment. În 1820 a povestit istoria Salvatorului nostru până la Înălțare începând cu ziua de 28 iulie a celui de-al 3-lea an al vieții publice al lui Isus și a continuat cu 10 ianuarie al aceluiași an. Pe 27 aprilie 1823 a avut loc o întrerupere a narațiunii ei, ca urmare a unei călătorii făcute de scriitor, care a durat până pe 21 octombrie. Ea a reluat atunci firul povestirii de unde rămăsese și l-a continuat până în ultimele săptămâni ale vieții sale. Când i s-a cerut să vorbească timp de mai multe zile, nici prietenul ei nu știa până unde au ajuns povestirile ei, deoarece nu avusese răgaz să aranjeze cele ce scrisese. După moartea ei el era convins că, dacă Ana ar fi fost capabilă să mai povestească și în ultimele

14 zile din viața ei, ar fi ajuns până la 28 iulie a celui de-al 3-lea an al vieții publice al Domnului nostru ca urmare a începerii relatării în anul 1820³.

Condiția ei cotidiană devenea din ce în ce mai îngrijorătoare. Ea, care de obicei suferea în tăcere, a început să scoată gemete înăbușite, îngrozitoare suspine care arătau cât de mult suferea. Pe 15 ianuarie a spus: *Pruncul Isus mi-a adus mari suferințe de Crăciun. Am fost încă o dată la ieslea lui la Betleem. El ardea de febră și mi-a arătat rănile lui și pe cele ale mamei lui. Erau atât de săraci, încât nu aveau mâncare decât o bucățică de pâine. El a pus asupra mea mari dureri și mi-a zis: Tu ești a mea; tu ești Mireasa mea. Suferă așa cum am suferit și eu fără să întrebi care este motivul.*

Nu știu pentru ce folosesc suferințele mele și nici cât vor dura. Mă supun fără să clipesc martiriului meu și în viață și la moarte: nu doresc decât ca planul tainic al lui Dumnezeu să se împlinească în mine. Pe de altă parte, sunt calmă și primesc consolare în suferința mea. Chiar și în dimineața aceasta am fost foarte fericită. Binecuvântat fie numele Domnului!

Suferințele sale au continuat să-i crească. Stând ridicată și cu ochii închiși a căzut de pe o parte pe alta, în timp ce înăbușea gemete pe buzele ei. Dacă se întindea pe pat, risca să se sufoc; respirația îi era când grăbită, când îngreunată și toți nervii și mușchii îi tremurau de durere. După o violentă zguduire, a suferit o teribilă durere în interiorul ei, atât de mult încât îi apăruse o ciudată gangrenă. Gâtul îi era uscat și îi ardea gura umflată, obrații erau roșii de febră, mâinile albe ca fildeșul. Cicatricele stigmatelor arătau ca argintul sub pielea umflată. Pulsul arăta de la 160 la 180 bătăi pe minut. Deși era incapabilă să vorbească din cauza chinului excesiv, suporta fiecare datorie. În seara de 26 ianuarie i-a spus amicului ei: *Astăzi e cea de-a noua zi, trebuie să plătești pentru lumânări și pentru novenă la capela Sfânta Ana.* Se referea la novena pe care ea dorea ca el s-o împlinească conform intenției ei și îi era teamă că prietenul ei va uita. Pe data de 27, la ora 2 după-amiaza a primit Maslul pentru eliberarea sufletului și trupului său. Seara, prietenul ei, minunatul Curè de H., s-a rugat lângă patul ei, fapt ce a însemnat un imens sprijin pentru Ana. Ea i-a spus: *Cât e de frumos și bun acest lucru! Și iarăși: Fie ca Domnului să i se aducă de o sută de ori mai multe rugăciuni și mulțumiri!*

Apropierea morții ei nu a întrerupt total minunata sa uniune cu biserica. Un prieten a vizitat-o pe seara de 1 februarie și s-a așezat în spatele patului ei, de unde ea nu-l putea vedea, iar în timp ce el îi asculta cu maximă compătimire oftatul și respirația greoaie, s-a liniștit deodată, iar el a crezut că a murit. În acea clipă s-a auzit clopotul ce anunța ceasul Purificării. A însemnat deschiderea sărbătorii ce i-a cauzat răvășirea sufletului în extaz. Încă într-o stare de panică, a rostit în timpul nopții și zilei sărbătorii unele cuvinte dulci și pline de iubire referitoare la Binecuvântata Fecioară. Spre orele 12 ziua a vorbit cu o voce aproape parcă schimbată de apropierea morții: *De mult timp nu m-am mai simțit atât de bine! Am fost bolnavă cam o săptămână, nu-i așa? Mă simt de parcă n-aș fi știut nimic despre această lume a întunericului! O, ce lumină mi-a arătat Mama Binecuvântată! M-a luat cu ea și cât de bucuroasă aș fi rămas cu dânsa! Aici s-a recules pentru un moment și apoi a spus, punându-și degetul pe buze: Dar nu trebuie să vorbesc despre aceste lucruri.* Din acea clipă a zis că cel mai neînsemnat cuvânt din elogiul ei îi amplifică suferința.

În zilele următoare se găsea și mai rău. Pe data de 7 seara fiind mai calmă a zis: Ah, dulcele meu domn Isus, îți mulțumesc că sunt cu tine în fiecare moment al vieții mele. Doamne, fie ca voia ta și nu a mea să se împlinească. În seara de 8 februarie un preot se ruga lângă patul ei, când ea i-a sărutat cu mulțumire mâna, implorându-l s-o asiste la moarte și i-a spus: O, Isuse eu trăiesc pentru tine, eu mor pentru tine. O, Doamne, laudă să se aducă numelui tău sfânt, nu mai văd și nu mai aud! Prietenii au vrut să-i schimbe poziția pentru a-i ușura un pic durerea, dar ea le-a declarat: Mă aflu pe Cruce, totul se va sfârși curând, lăsați-mă în pace. A primit și ultimele Sacramente, dar a dorit să se așeze încă o dată în confesional pentru micile greșeli pe care le

³ În cartea sa „*Viața lui Isus Cristos și Revelațiile Biblice*” Ana Ecaterina detaliază evenimentele jumătății celui de-al 3-lea an al misiunii lui Isus Cristos. Cu toate că ea susține că misiunea de slujire a lui Isus a durat 3 ani și jumătate (Vol. 1 p. 496) cititorul atent al acelei lucrări va nota un gol de aproape un an.

mărturisise de multe ori deja; erau probabil de aceeași natură cu păcatele comise în copilărie de care se căise de multe ori și anume sărirea gardului vecinului și poftirea merelor căzute pe pământ. Ea doar se uitase la ele; pentru a-l mulțumi pe Dumnezeu, nu le-a atins, dar s-a gândit că ar putea fi un păcat pentru porunca a zecea "Să nu poștești lucrul aproapelui". Preotul i-a oferit o iertare generală; după aceea s-a întins și cei din jurul ei au crezut că a murit. O persoană, care de multe ori i-a transmis durerea sa, acum se apropiase de patul ei pentru a-i cere iertare. Ea l-a privit surprinsă și i-a vorbit cu accent expresiv de adevăr: N-am nimic de iertat nici unei creaturi de pe pământ.

În timpul ultimelor sale zile de viață, când moartea sa era momentan așteptată, câțiva prieteni au rămas permanent în camera alăturată. Vorbeau pe un ton încet, pentru ca ea să nu-i audă, despre răbdarea ei, credința și celelalte virtuți, când subit i-au auzit vocea anemică: *Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu mă lăudați, asta mă ține aici și mă face să sufăr dublu. O, Doamne! Câte flori proaspete cad peste mine!* Vedea mereu florile ca un avertisment al suferinței. Apoi a respins toate omagiile cu cea mai profundă convingere a propriei nevrednicii, spunând: *Doar Dumnezeu singur e bun; totul trebuie plătit până la ultimul bănuț. Eu sunt săracă și plină de păcate și pot doar să mulțumesc pentru că am fost învrednicită de suferințele unite cu ale lui Isus Cristos. Nu mă lăudați, dar lăsați-mă să mor chiar și plină de umilință, alături de Isus pe Cruce.*

Boudan, numit părintele Surin, relatează o trăsătură asemănătoare a unui muribund care se părea că-și pierdu-se simțul auzului, dar care respingea cu tărie orice cuvânt de laudă pronunțat de aceia care stăteau în jurul patului său.

Cu câteva ore înaintea morții, după care tânjea, Ana a spus: *O, Doamne sprijină-mă: Vino, o, Doamne Isuse!* Un cuvânt de încurajare i s-a spus pentru a o întări, dar ea l-a respins imediat prin acest gest de umilință: *Nu pot muri dacă atât de multe persoane bune gândesc frumos despre mine din pricina greșelii mele; vă implor să spuneți că sunt o biată păcătoasă! Aș putea decreta asta pentru ca toți oamenii să audă cât de păcătoasă sunt! Sunt mult mai jos decât bunul tâlhar care a fost crucificat lângă crucea lui Isus, căci el și contemporanii lui nu au avut datoria de a da seama pentru toate meritele care au fost acordate bisericii așa cum trebuie să facem noi.* După această declarație s-a calmat și a zis preotului care o mângâia: *Mă simt acum atât de împăcată, plină de speranță și încrezătoare ca și cum niciodată n-aș fi săvârșit vreun păcat.* Ochii i s-au îndreptat spre crucifixul de pe marginea patului, respirația i s-a iuțit și a băut des lichide; când unicul crucifix era ținut lângă ea, cu umilință îi săruta picioarele. Un prieten, care stătea lăcrimând lângă patul ei, o consola, ținând apa și umezindu-i buzele. Și când și-a pus mâna cicatrizată vizibil pe cuvertură, i-a îngrijit-o așa rece cum era și, deoarece aștepta lăuntric un semn de rămas-bun de la ea, Ana i-a strâns ușor mâna. Chipul ei era calm și senin, observându-se o expresie pe fața ei asemenea aceleia a unui viteaz luptător care, după ce a făcut eforturi extraordinare de a câștiga victoria, cedează și moare exact în momentul primirii premiului. Preotul i-a citit din nou rugăciunile persoanelor aflate în ultima agonie și ea a simțit atunci o inspirație interioară de a se ruga pentru un tânăr prieten evlavios care își serba ziua onomastică. Ora opt a bătut; a răsuflat mai ușurată pentru câteva minute și apoi a plâns de trei ori cu un oftat adânc: *O, Doamne, ajută-mă! Doamne, Doamne, vino!* Preotul a sunat clopoțelul și a spus: *Moare.* Câteva rude și prieteni care se aflau în camera alăturată au venit și au îngenunchat să se roage. Ea ținea în mână o lumânare aprinsă pe care preotul o susținea. A respirat de patru ori oftând ușor și apoi suflul ei s-a înălțat și s-a grăbit îmbrăcat în veșmânt de nuntă să apară înaintea Mirelui Divin cu cerească speranță și să se unească pentru totdeauna cu acea mulțime de fecioare care îl urmaseră pe Păstor oriunde mersese. Corpul ei neînsuflețit a căzut ușor pe perne la ora opt în seara de 9 februarie 1824.

O persoană care se interesase foarte mult de ea în timpul vieții sale a scris următoarele: După ce a murit m-am apropiat de patul ei. Era întinsă între perne și stătea pe partea stângă. Într-un colț stăteau două cârje pregătite pentru acele dăți în care mai era capabilă să înconjoare de câteva ori camera. Lângă ele atârna o mică pictură în ulei reprezentând moartea Fecioarei Maria, care i-a fost dăruită de către Prințesa de Salm. Expresia înfățișării ei era sublimă și se observau urmele spiritului de sacrificare proprie, de răbdare și resemnare a întregii sale vieți; părea ca și

cum ar fi murit pentru iubirea lui Isus exact în momentul îndeplinirii muncii de caritate pentru ceilalți. Mâna sa dreaptă stătea pe cuvertură - acea mână căreia Dumnezeu îi oferise neasemuita favoare de a putea recunoaște dintr-o dată prin atingere orice era sfânt sau care era consacrat de Biserică - o favoare care poate nimeni altcineva nu se bucurase înainte în aceeași măsură - o favoare prin care interesele religiei ar fi promovate cu condiția să fie făcută cu discreție și care cu siguranță nu fusese acordată unei sărace fete ignorante de la țară numai pentru propria-i satisfacție. Pentru ultima oară am luat într-a mea mână pe cea care era însemnată cu semnul adevăratei venerații, mână care constituise un instrument spiritual în imediata recunoaștere a tot ceea ce este sfânt, încât ar putea fi onorată chiar și într-un fir de nisip - mâna caritabilă și muncitoare care i-a hrănit de atât de multe ori pe cei înfometați și i-a îmbrăcat pe cei goi - această mână era acum rece și fără viață. O mare favoare a fost retrasă de pe pământ, Dumnezeu ne-a luat mâna miresei sale care dăduse mărturie, se rugase și suferise pentru adevăr. Nu era întâmplător faptul că ea își întinsese cu supunere mâna pe pat care reprezenta expresia unui privilegiu particular conferit de grația divină. Am părăsit pe gânduri camera, ca nu cumva pregătirile necesare, dar incomode momentului respectiv, să-mi lase o imagine ștersă asupra chipului ei. Dacă asemenea sfinților solitari, Ana ar fi murit singură într-un mormânt pregătit chiar de mâinile sale, prietenii ei - păsările - ar fi acoperit-o cu flori și crenguțe; dacă asemenea altor creștini ar fi murit printre fecioarele consacrate lui Dumnezeu, grija tandră și generoasă a acestor fecioare ar fi însoțit-o până în mormânt ca și în cazul sfintei Colomba de Rieti; ar fi fost clarificator și mulțumitor pentru aceia ce au iubit-o; dar, fără îndoială, aceste onoruri aduse rămășițelor sale neanimate, nu ar fi fost conforme cu iubirea sa pentru Isus cu care a dorit să semene atât în viață, cât mai ales la moarte.

Același prieten a scris mai târziu următoarele: Din păcate nu a existat nici o examinare post-mortem oficială a corpului femeii sfinte și nici una din cercetările ce au chinuit-o atât de mult în timpul vieții nu s-a clarificat după decesul său. Prietenii care au înconjurat-o au neglijat să-i examineze corpul, probabil de frică să nu descopere ceva care ar fi cauzat complicații din multe puncte de vedere. În ziua de miercuri 11 februarie, trupul ei a fost pregătit pentru înmormântare. O femeie evlavioasă care n-ar fi renunțat pentru nimic la datoria de a-i oferi un ultim semn de afecțiune, mi-a descris condiția în care a găsit-o pe Ana Ecaterina: *Picioarele îi erau încrucișate asemenea unui crucifix. Locurile ce purtau stigmatele aveau o culoare de roșu mai pronunțată decât de obicei. Când i-am ridicat capul, sânge i-a curs din nas și din gură. Toate măduarele i-au rămas flexibile și nici un pic de mortăciune aspră nu s-a observat până când sicriul a fost închis.* Vineri, 13 februarie a fost dusă spre mormânt urmată de mulți oameni. A fost așezată în cimitir pe partea stângă a crucii, de partea cea mai apropiată de gard. În fața mormântului odihnea un bătrân și bun om de la țară din Welde și în spate o săracă, dar virtuoasă femeie din Dernekamp.

În seara acelei zile a înmormântării, un bărbat bogat s-a dus, nu la Pilat, dar la preotul locului. A întrebat de trupul neînsuflețit al Anei, nu pentru a-l pune într-un mormânt nou, ci pentru a-l cumpăra la un preț mare și a-l duce unui doctor olandez. Propunerea a fost respinsă, așa cum și trebuia, dar s-a zvonit repede în micul oraș că trupul a fost luat; se spune că oamenii au mers în număr mare la cimitir să se asigure dacă sicriul fusese profanat sau nu.

Aceste detalii le vom adăuga următoarele fragmente confirmate și tipărite în decembrie 1824 în **Jurnalul Literaturii Catolice** al lui Kerz. Toate informațiile au fost scrise de către o persoană cu care noi nu suntem familiarizați, dar care pare bine informată: *După șase sau șapte săptămâni de la moartea Anei Ecaterina Emmerich, un reportaj anunța că trupul ei ar fi fost furat sicriul și mormântul ar fi fost deschis în secret la ordinul autorităților în prezența a șapte martori. Aceștia au aflat în acel moment, spre mare lor uimire, că nu putrezise încă. Chipul și trăsăturile feței sale zâmbeau ca și o persoană care visa dulce. Arăta ca și cum doar ce fusese pusă în sicriu, corpul ei nu căpătase nici un miros de mortăciune. **Este bine să se păstreze taina regelui**, spunea Isus fiului lui Sirah; dar este de asemenea bine să se dezvăluie imensa milă a lui Dumnezeu.*

Ni s-a spus că o piatră a fost pusă peste mormântul ei. Imprimăm și noi peste piatră aceste pagini; fie ca ele să immortalizeze memoria unei persoane care a purtat atât de multe răni ale sufletului și trupului și ale cărei rămășițe muritoare așteaptă ziua Învierii.

Către cititor

Oricine compară următoarele meditații cu scurta istorie a ultimei cine din Biblie va descoperi subtile diferențe între ele. O explicație trebuie dată în acest sens și este probabil ca cititorul să nu fie impresionat de faptul că aceste scrieri nu pretind a fi interpretate de Biserică chiar și dacă li se va adăuga o mică părțică din sfânta Scriptură.

Sora Emmerich a văzut evenimentul ultimei cine desfășurându-se astfel: Mielul Pascal a fost jertfit și pregătit în sala cinei, iar Domnul nostru a ținut un discurs cu această ocazie - oaspeții erau îmbrăcați ca niște călători și au mâncat mielul și alte mâncăruri propuse de lege - cupa cu vin a fost de două ori dată Domnului nostru, dar el nu a băut din ea decât o singură dată, dând-o înapoi apostolilor, adresându-le aceste cuvinte: *Nu voi mai bea din fructul viei până ce nu va veni Împărăția lui Dumnezeu*. Apoi s-au așezat, iar Isus le-a spus despre cel care-l va trăda; Iuda a primit de la Domnul bucata de pâine, ceea ce însemna că el era trădătorul. Pregătirile pentru spălarea picioarelor erau gata, dar Petru s-a împotrivit ca picioarele sale să fie spălate de Isus; apoi a venit timpul instituirii Sfintei Euharistii, Iuda s-a împărtășit și apoi a părăsit sala; uleiurile au fost sfințite și instrucțiunile de folosire au fost spuse. Petru și ceilalți apostoli au primit binecuvântarea, iar Domnul Isus a ținut ultimul discurs. Petru l-a asigurat că niciodată nu-l va abandona și apoi cina s-a sfârșit. Adoptând această ordine a faptelor, prima impresie apare ca și cum pasajele din evanghelistul Matei (31.29) și din evanghelistul Marcu (14.26) ar fi în contradicție, când cuvintele: *Nu voi mai bea din fructul viei până ce nu va veni Împărăția lui Dumnezeu*, ar urma după consacrare, iar în evanghelia lui Luca se găsesc înainte. Tot ceea ce îl privește pe Iuda trădătorul se întâmplă înainte ca și în evanghelia lui Matei și Marcu înainte de consacrare; în timp ce în evanghelia lui Luca lucrurile stau cu totul diferit. Evanghelistul Ioan care nu relatează istoria înființării Sfintei Euharistii ne face să înțelegem că Iuda a plecat imediat ce Isus i-a dat pâinea; dar este foarte probabil ca Iuda să fi primit sfânta comuniune sub ambele forme și mulți părinți ca sfântul Augustin, sfântul Grigore cel Mare, sfântul Leo - ca și tradiția Bisericii - ne spun că s-a întâmplat exact așa. De altfel, dacă sfântul Ioan ar prezenta faptele literal s-ar contrazice nu doar pe el însuși, ci și pe Marcu și pe Matei, deoarece trebuie să urmărească versetul 10, capitolul 13, atunci când lui Iuda i s-au spălat deja picioarele. Acum spălarea picioarelor s-a întâmplat după masa cu mielul pascal și era foarte necesar ca în timp ce mâncau Isus să prezinte pâinea trădătorului. Este limpede că evangheliștii au acordat aici mai multă atenție narațiunii sacre ca întreg și nu s-au simțit nevoiți să povestească fiecare detaliu în aceeași ordine, fapt care explică aparențele particulare contradictorii față de Biblie.

Următoarele pagini vor părea cititorului atent mai degrabă o simplă și naturală concordanță cu Scriptura decât o istorie care probabil diferă în cele mai neînsemnate amănunte cu cele ale Bibliei.

Meditația I - Pregătirile pentru Paște

Joia Mare, ziua a 13-a lunii de Nisan (29 - martie)

Cea de pe urmă mare cină publică a Domnului nostru și a prietenilor săi a avut loc ieri seară în casa lui Simon din Betania, când Maria Magdalena a spălat cu ulei prețios pentru ultima oară picioarele lui Isus. Iuda s-a scandalizat de acest gest și s-a grăbit spre Ierusalim pentru a conspira cu marii preoți împotriva lui Isus și a-l da pe mâinile lor. După masă Isus s-a întors în casa lui Lazăr și unii apostoli au plecat la hanul de lângă Betania. În timpul nopții, Nicodim a mers din nou în casa lui Lazăr unde a purtat o lungă discuție cu Domnul nostru, iar apoi s-a întors la Ierusalim înainte de a se crăpa de ziuă, fiind însoțit o bucată din drum de Lazăr.

Discipolii l-au întrebat pe Isus unde ar fi dorit să-și petreacă Paștele. Isus i-a trimis pe Petru Iacob și Ioan și le-a spus în câteva cuvinte ceea ce trebuia să se pregătească la Ierusalim și anume că atunci când vor urca Muntele Sion vor întâlni un om cărând un ulcior cu apă. Ei s-au întâlnit cu acest om, iar pentru ultima cină el era cel care avea să pregătească masa pentru Isus și de aceea sfântul Matei spune: *un anume om*. Ei l-au urmat acasă și i-au spus: *Învățătorul spune: timpul meu se apropie, la tine vreau să-mi petrec Paștele cu discipolii mei* (Mt 26.18). Nu trebuia decât să li se arate sala cinei, iar ei pregăteau toate cele necesare.

I-am văzut pe apostoli coborând la Ierusalim de-a lungul unei râpe spre partea de miazăzi a Templului și înspre nordul Sionului. Pe partea de sud a muntelui unde era templul, se aflau câteva rânduri de case, iar ei au mers în partea opusă urmând cursul unui pârau. Când au ajuns pe vârful muntelui Sion, care este mai înalt decât muntele templului, și-au întors pașii spre sud și au întâlnit un om pe care l-au urmat, înștiințându-l că erau trimiși de Isus. El a fost mulțumit de cuvintele lor și le-a răspuns că masa a fost deja pregătită (la ordinul lui Nicodim, probabil) dar nu știa însă pentru cine anume și a fost încântat să afle că era pentru Isus. Numele acestui om era Heli, cumnatul lui Zaharia din Hebron, în casa căruia Isus anunțase moartea lui Ioan Botezătorul cu un an înainte. Heli avea un fiu, care era un prieten levit al sfântului Luca și cinci fete necăsătorite. El mergea în fiecare an cu servitorii săi pe munte pentru festivalul Paștelui, închiria o cameră și o pregătea pentru persoanele care nu aveau cunoscuți cu care să mănânce la cină. În acest an el a închiriat o cameră care aparținea lui Nicodim și lui Iosif din Arimateea. Le-a arătat apostolilor locul unde se afla camera și aranjamentele interioare.

Meditația II-a - Cina de taină

În partea sudică a muntelui Sion, nu departe de ruinele castelului lui David și de târgul din partea care duce spre castel, se afla spre est, printre șiruri de copaci subțiri, în mijlocul unei curți imense, o veche și solidă clădire înconjurată de ziduri dure. La dreapta și la stânga intrării erau alte case care se vedeau în special înspre dreapta, dar și casa ucenicului și lângă ea casa în care Fecioara și femeile sfinte au locuit mult timp după moartea lui Isus. Camera cinei, care era foarte mare, a fost locuită de bravi căpitani ai lui David, care au învățat aici să folosească armele.

Înainte de construirea templului, arca făgăduinței a fost plasată în acest loc pentru o perioadă lungă de timp și urme ale acesteia se mai găseau încă într-o cameră din subteran. L-am văzut chiar și pe profetul Maleahi ascuns sub același acoperiș; aici el a scris profețiile despre Sfântul Sacrament și despre Sacrificiul Noii Legi. Solomon a întreținut casa cu onoare și a realizat pe zidurile sale niște desene simbolice despre care le-am uitat. Pe când o mare parte din Ierusalim a fost distrus de babilonieni, această casă a fost cruțată. Am văzut multe lucruri întâmplându-se înăuntrul ei, dar nu-mi amintesc decât ceea ce am spus până acum.

Această locuință era în ruină atunci când Nicodim și Iosif și-au apropiat-o; ei au aranjat-o ca o încăpere pentru cină spre a fi folosită de străinii care veneau la Ierusalim cu scopul de a sărbători festivalul Paștelui. Pentru aceasta Domnul nostru s-a folosit de ea. Mai mult, casa și clădirile ce o înconjurau au servit ca depozite pentru monumente și alte pietre, dar și ca ateliere pentru muncitori; Iosif din Arimatea deținea valoroase cariere de nisip în țara sa de unde aducea și blocuri mari de piatră, astfel încât oamenii lui puteau prelucra morminte, ornamente arhitecturale și coloane pe care le vindeau. Nicodim a avut și el partea lui în afacere. El însuși obișnuia să petreacă ore în șir sculptând. Lucra în cameră sau în apartamentul său subteran, cu excepția zilelor de sărbătoare; această ocupație l-a adus în contact cu Iosif, devenind prieteni și deseori realizând diferite tranzacții împreună.

În această dimineață, în timp ce Petru și Ioan discutau cu omul care a închiriat încăperea, l-am văzut pe Nicodim în partea stângă a curții unde a fost plasată o grămadă mare de pietre care acoperea intrarea în cameră. Cu o săptămână înainte am văzut mai multe persoane angajate în transportarea pietrelor într-o singură parte, curățând astfel curtea și camera cinei pentru celebrarea Paștelui; chiar mi s-a părut că printre aceste persoane erau și discipolii Domnului, probabil și Aram și Temein, verișorii lui Iosif din Arimatea.

Camera cinei, căci așa o numeau, se afla aproape de mijlocul curții; lungimea sa era mai mare decât lățimea, era înconjurată de coloane joase, iar dacă spațiul dintre coloane ar fi fost curățat, ar fi format o cameră circulară deoarece întreg edificiul era transparent. Camera era luminată de deschizăturile pereților. În față se afla un dulap cu trei uși; apoi centrul camerei avea lămpi lungi ce atârnav pe pereții ornați special pentru festival, cu frumoase, iar o deschizătură făcută în acoperiș era acoperită cu vâluri transparente de culoare albastră.

Partea din spate a camerei era separată de restul curții tot de vâluri transparente de culoare albastră. Această despărțire a mării camere în trei cămăruțe mai mici dădea impresia unui templu - astfel se forma curtea exterioară, camera sfântă și camera Cinei de Taină. În ultima cameră se aflau așezate hainele și toate lucrurile necesare celebrării sărbătorii. În centru, un altar deosebit fusese improvizat: o bancă din piatră cu trei trepte și sub forma unui triunghi ieșea din perete, trebuia să reprezinte partea de sus a cuptorului folosit pentru frigerea mielului pascal. Nu pot descrie cu foarte multe detalii tot ceea ce se găsea în această cameră a cinei. Pe lângă căminul transformat în altar erau și un fel de nișe în perete în fața cărora am văzut chipul Mielului Pascal înjunghiat al cărui sânge curgea picătură cu picătură pe altar, dar nu-mi amintesc clar cum s-a întâmplat aceasta. Într-una din nișe erau trei dulapuri cu cești de diferite culori care semănau cu tabernacolele noastre. Câteva vase folosite la celebrarea Paștelui erau păstrate în ele; mai târziu, sfântul Sacrament a fost pus înăuntru.

În camera cinei existau și canapele pe care se aflau cuverturi împăturite, groase și care puteau servi ca paturi. Pivnițele spațioase se întindeau de-a lungul întregii clădiri; arca

făgăduinței fusese depozitată aici. Cele cinci șanțuri de scurgere de sub casă foloseau la transportarea gunoaielor spre panta muntelui. L-am văzut mai precis pe Isus predicând și săvârșind minuni uimitoare acolo, iar apostolii petreceau des noțile în aceste camere laterale.

Meditația III-a - Aranjamentele pentru ospățul Mielului Pascal

După ce apostolii au vorbit cu Heli din Hebron, acesta din urmă a intrat iar în casă prin curte, dar apostolii au mers prin dreapta și s-au grăbit spre partea de nord a dealului prin Sion. Au trecut peste un deal și, mergând de-a lungul unui drum acoperit de măracini, au dat de partea cealaltă a văii adânci și înguste din fața Templului și de un rând de case care se aflau în partea de sud a clădirii Templului. Acolo era casa bătrânului Simion, care a murit în Templu după prezentarea Domnului nostru; și fiii săi, dintre care unii erau discipolii lui Isus în secret, locuiau în prezent în acel loc. Apostolii i-au vorbit unuia dintre ei, un om înalt și extrem de robust, care cunoștea slujbele în Templu. Au plecat cu el în partea estică a Templului, prin acea parte în care Isus își făcuse intrarea în Ierusalim, de Rusalii, și de acolo spre negoțul de vite care era plasat în oraș spre partea nordică. În partea sudică a acestui pieței am văzut mici întreprinderi, în care niște miei frumoși se jucau. De aici miei pentru Paște erau cumpărați. L-am văzut pe fiul lui Simion intrând într-una din acele îngrămădiri; și miei se jucau în jurul lui de parcă l-ar fi cunoscut. A ales patru dintre ei pe care i-a cărat până în sala cinei, angajându-se în pregătirea mielului de Paște.

I-am văzut pe Petru și pe Ioan mergând în diferite părți ale orașului și comandând diferite lucruri. I-am văzut stând într-o parte opusă ușii casei situate pe partea de nord a Muntelui Calvar, unde discipolii lui Isus își petreceau cea mai mare parte a timpului, casă care aparținea Serafiei (mai apoi cunoscută sub numele de Veronica). Petru și Ioan au trimis pe câțiva discipoli de aici spre sala cinei, dându-le unele îndatoriri, pe care le-am uitat.

Au intrat și în casa Serafiei unde avuseseră loc și alte câteva aranjamente. Soțul ei, membru al consiliului, era de obicei plecat și foarte ocupat; dar chiar și când era acasă, ea îl vedea foarte rar. Era o femeie cam de vârsta fecioarei Maria și a avut o lungă legătură cu familia sfântă; când copilul Isus rămăsese 3 zile în Ierusalim după Sărbătoare, ea a fost cea care i-a dat de mâncare.

Cei doi apostoli au luat din casă printre alte lucruri potirul de care s-a folosit Domnul nostru la instituirea Sfintei Euharistii.

Meditația IV-a - Potirul folosit la ultima cină

Cupa adusă de către apostoli de la casa Veronicăi era minunată și interesantă la vedere. A fost ținută multă vreme în Templu printre alte obiecte antice, iar originea și utilizarea sa fuseseră uitate. Același lucru s-a întâmplat și în Biserica creștină unde multe bijuterii fuseseră uitate și devalorizate în timp. Vase și podoabe vechi arse sub Templu au fost deseori scoase la iveală sau vândute. Astfel s-a întâmplat ca prin voia Domnului acest vas sfânt despre a cărui fabricație nimeni nu era capabil să dea seama și care a fost găsit de preoți în tezaurul Templului printre alte obiecte nefolosibile, vândut apoi unor anticari. Serafia l-a cumpărat, Isus l-a folosit de mai multe ori la celebrarea sărbătorilor și din ziua ultimei cine a devenit singura avere a Sfintei Comunități creștine. Acest vas nu a fost mereu același ca acela folosit de Domnul nostru la ultima cină și, poate, cu acea ocazie diferitele bucăți care-l compuneau au fost pentru prima oară puse împreună. Marele potir a stat pe o farfurie din care se puteau scoate alte mici platouri și împrejurul ei se găseau șase păhărele. Mai conținea un alt vas mai mic lângă vasul mic era o farfurioară și apoi venea un vâl rotund. O lingură era inserată în piciorul potirului și putea fi ușor scoasă pentru folosire. Toate aceste diferite vesele erau acoperite cu pânză fină și, dacă nu greșesc, erau puse într-o cutie din piele. Pocalul era compus din cupă și din picior care trebuie să fi fost atașat mai târziu, deoarece nu avea același material.

Cupa avea formă de pară imensă, de culoare neagră și foarte bine lustruită, cu ornamente din aur și două mici mânere de care putea fi ridicată. Piciorul era din aur curat, minuțios lucrat, ornat cu mici și șerpuite mănunchiuri de struguri și îmbogățit cu pietre prețioase.

Caliciul a fost lăsat în Biserica din Ierusalim în mâinile sfântului Iacob cel Mic și observ că este încă păstrat în acel oraș și va reapărea într-o zi în același mod ca și mai înainte. Alte biserici au luat ceșcuțele care-l înconjurau; una a fost dusă la Antiohia și alta la Efes. Au aparținut patriarhilor, care au băut băutura miraculoasă din ele când au primit sau au dat binecuvântarea după cum am văzut de multe ori.

Marele potir a aparținut odinioară lui Abraham; Melchisedec l-a adus cu el de pe pământul lui Semiramis pe cel al Canaanului când a început să găsească niște așezări pe locul unde Ierusalimul fusese mai înainte construit; s-a folosit de el pentru a oferi sacrificiu când a oferit pâine și vin în prezența lui Abraham, lăsându-l în posesia sfântului patriarh. Același potir fusese de asemeni păstrat în arca lui Noe.

Meditația V-a - Isus merge sus la Ierusalim

De dimineață, în timp ce apostolii erau ocupați cu pregătirile pentru Paști la Ierusalim, Isus, care rămăsese în Betania, și-a luat un înduioșător rămas-bun de la femeile sfinte, de la Lazăr și de la binecuvântata sa Mamă și le-a dat tuturor ultimele sfaturi. L-am văzut pe Domnul nostru stând de vorbă cu Mama sa deoparte, spunându-i printre altele că l-a trimis pe Petru, apostolul de încredere și pe Ioan, apostolul său iubit, să pregătească Paștele la Ierusalim. A spus, referindu-se la Magdalena cea îndurerată, că dragostea ei era extrem mare, dar cumva încă umană și, de aici provenea și regretul asupra ei însăși. A vorbit și despre uneltirile trădătorului Iuda și sfânta Fecioară s-a rugat pentru el. Iuda a părăsit din nou Betania pentru a merge spre Ierusalim sub pretextul că are de plătit niște datorii. Și-a petrecut întreaga zi grăbindu-se încolo și-ncoace, de la un fariseu la altul și încheindu-și ultimele aranjamente cu ei. I s-au arătat soldații care fuseseră angajați să-l prindă pe Divinul nostru Salvator și și-a aranjat intenționat călătoriile astfel încât să-și justifice cumva absența. I-am observat toate planurile răutăcioase și toate gândurile sale. Apărea activ și încrezător în mod natural, dar aceste calități bune erau înăbușite de avariție, ambiție și invidie, neschițând nici un efort de a controla aceste patimi. În absența Domnului nostru Isus Cristos, Iuda a săvârșit chiar și minuni, însănătoșind pe cei bolnavi.

Atunci când Domnul nostru a înștiințat-o pe Binecuvântata Mamă ceea ce avea să se întâmple, ea l-a implorat cu cele mai înduioșătoare cuvinte s-o lase să moară cu el. Însă Isus a îndemnat-o să arate mai mult calm față de celelalte femei în mâhnirea ei, asigurând-o că va învia și a numit locul unde avea să-i apară după înviere. Ea nu a plâns mult, dar geamătul ei a fost de nedescris și se vedea în privirea ei ceva aproape îngrozitor. Isus Domnul i-a mai zis că va lua ultima Cină cu ea în mod spiritual și i-a fixat ora la care ea va primi prețiosul Trup și Sânge. Atunci el, pentru încă o dată, și-a luat rămas-bun de la toți într-un limbaj atingător și le-a dat la fiecare diferite indicații.

Pe la orele 12 ziua Isus și cei nouă apostoli au mers de la Betania sus la Ierusalim urmați de șapte apostoli care, cu excepția lui Natanael și Silas, au venit de la Ierusalim și din vecinătate. Printre aceștia era și Ioan, Marcu și fiul unei sărace văduve care oferise în joia precedentă jertfa sa în Templu în timp ce Isus predica. Isus l-a luat în compania sa cu câteva zile înainte. Sfânta femeie a pornit la drum mai târziu.

Isus și însoțitorii săi au străbătut muntele Măslinilor, pe lângă valea lui Iosafat și au ajuns mai departe de muntele Calvar. Aproape tot timpul călătoriei el a continuat să dea lămuriri apostolilor. Le-a spus printre alte lucruri că până în acel moment el le dăduse pâinea și vinul, dar din acea zi le va da Trupul și Sângele său, pe Sine însuși în întregime - tot ceea ce avea și tot ceea ce era. Chipul Domnului nostru s-a transformat într-un mod minunat în timp ce vorbea, încât întregul său suflet părea că respiră prin buzele sale și se părea că tânjește iubirea și pasiunea de a se dăruie pe sine pentru oameni. Discipolii lui nu l-au înțeles au crezut că vorbește despre mielul pascal. Nici un cuvânt nu poate reda ideea de iubire și supunere care erau exprimate în aceste ultime discursuri ale Domnului nostru la Betania și pe drumul spre Ierusalim.

Cei șapte discipoli care l-au urmat la Ierusalim nu au plecat acolo în compania Domnului nostru, dar au purtat obiceiurile ceremoniale în casa Mariei, mama lui Marcu. Când Petru și Ioan au venit în sala cinei cu potirul, toate lucrurile ceremoniei erau deja pregătite de apostoli și de niște însoțitori.

Ei au atârnat pe pereți draperii, au curățat cele mai înalte deschizături și au așezat trei lămpi. Petru și Ioan au mers atunci spre valea lui Iosafat și l-au chemat pe Domnul nostru și pe cei doisprezece apostoli. Discipolii și prietenii, care aveau să petreacă și ei Paștele în sala cinei, au venit mai târziu.

Meditația VI-a - Ultimul Paște

Isus și ucenicii săi au mâncat Mielul Pascal în sala cinei. S-au împărțit în trei grupe. Isus a mâncat mielul pascal cu cei doisprezece apostoli în sala cinei; Natanael și cu cei doisprezece discipoli ai săi au servit mielul într-una din camerele laterale și Eliam (fiul lui Cleopa și Maria, fiica lui Heli) care fusese discipolul lui Ioan Botezătorul, împreună cu alți doisprezece într-altă parte a camerei.

Trei miei au fost jertfiți pentru ei în Templu, dar a fost și un al patrulea miel sacrificat în sala cinei și acesta a fost mâncat de Isus cu apostolii lui. Iuda nu și-a dat seama de situație, deoarece, fiind angajat cu punerea la cale a complotului său, s-a întors numai cu câteva minute înainte de masă după ce jertfirea avusese deja loc. Cea mai duioasă scenă a fost cea în care Isus și apostolii au mâncat mielul jertfit.

Apostolii și ucenicii prezenți au cântat al 118-lea psalm. Isus le-a vorbit despre o nouă perioadă ce începea și a spus că sacrificiul lui Moise și imaginea Mielului Pascal erau pe cale să se împlinească, dar mielul avea să fie sacrificat în aceeași manieră ca odinioară în Egipt, așa cum ei plecaseră înainte din casa sclaviei.

Vasele și ustensilele necesare erau deja pregătite și atunci servitorii au adus un miel frumos și mic ornat cu o coroană, care a fost trimis după aceea la Fecioară în cameră unde se găsea cu celelalte femei sfinte. Mielul a fost fixat cu spatele de o scândură legat cu o funie în jurul corpului, ceea ce mi-a amintit de Isus legat de stâlp și biciuit. Fiul lui Simion a ținut capul mielului; Isus i-a făcut o ușoară tăiere în gât, cu ascuțișul cuțitului, apoi l-a dat fiului lui Simion care trebuia să termine jertfirea. Se părea că Isus face tăierea cu un sentiment de dezgust, era rapid în mișcări cu toate că înfățișarea-i era serioasă și avea o ținută care inspira respect. Sângele curgea într-un lighean și însoțitorii au adus o ramură de isop, pe care Isus a cufundat-o în sânge.

Apoi s-a îndreptat spre ușă, a însemnat pragul și mânerul ușii cu sânge și a pus ramura care fusese murdărită lângă ușă. El le-a vorbit după aceea discipolilor și le-a spus că îngerul nimicitor va trece prin acel loc, că ei va trebui să vegheze fără frică sau anxietate atunci când el, adevăratul Miel Pascal va fi jertfit - căci o nouă epocă și un nou sacrificiu începeau, care vor dura până la sfârșitul lumii.

Ei au trecut apoi în cealaltă cameră lângă vatra unde Chivotul Legii a stat înainte. Focul fusese deja aprins și Isus a picurat puțin sânge peste vatră, consacrand-o ca și altar; resturile de sânge și de grăsime au fost aruncate în foc sub altar, după care Isus, urmat de apostoli au ocolit camera, cântând psalmi și sfințind-o ca un nou Templu. Toate ușile erau închise în tot acest timp. Între timp fiul lui Simion a terminat pregătirea mielului. A trecut un băț prin corpul animalului, strângând picioarele din față pe o bucată de lemn sub formă de cruce; și a întins picioarele de-a lungul țepușei. Această reprezentare a suportat o puternică asemănare cu Isus pe cruce; și a fost pus pe cuptor pentru a fi fript cu ceilalți trei miei aduși de la Templu.

Mieii pascali ai iudeilor au fost toți jertfiți în vestibulele Templului, dar în locuri diferite, depinzând de persoanele care trebuia să mănânce: fie bogați, fie săraci sau străini⁴. Mielul pascal care aparținuse lui Isus nu a fost sacrificat în Templu, dar toate procedurile fuseseră făcute conform legii. Isus s-a adresat din nou discipolilor săi, spunând că animalul era doar o imagine, că a doua zi va fi el însuși adevăratul Miel Pascal.

Când Isus și-a terminat explicațiile cu privire la Mielul Pascal și la însemnătatea lui, timpul se apropia, iar Iuda se întorsese și el când toate pregătirile erau gata. Discipolii și-au pus hainele de plecare care erau în dulap alți papuci, veșminte albe, care semănau cu niște cămăși și mantii scurte în față și mai lungi în spate, cu mânecile largi și îndoite, iar apoi și-au încins hainele la mijloc. Fiecare grupă s-a îndreptat spre propria-i masă: două grupe în camerele laterale, iar Domnul nostru cu apostolii în sala cinei. Își țineau toiegele în mâini și mergeau doi câte doi spre

---

⁴ Ea a explicat aici că modul în care familiile se adunau împreună și în ce măsură. Dar scriitorul uitase cuvintele ei.

masă unde rămâneau în picioare fiecare la locul lui cu toiagul ținut în mână și cu mâinile ridicate.

Masa era îngustă și cam cu jumătate de picior mai înaltă decât genunchii unei persoane; ca formă semăna cu o potcoavă, iar Isus stătea în interiorul jumătății cercului și rămânea un spațiu lăsat liber, unde însoțitorii își puteau așeza farfuriile. Dacă-mi amintesc bine Ioan, Iacob cel mare și Iacob cel mic stăteau în partea dreaptă a lui Isus; apoi Bartolomeu și în colțul rotund, Toma și Iuda Iscarioteanul, Petru, Andrei și Tadeu stăteau în partea stângă a lui Isus; după ei urmau Simon și în colț Matei și Filip.

Mielul pascal a fost pus pe o farfurie în centrul mesei. Capul i-a rămas pe picioarele din față care erau legate de bețe încrucișate, picioarele din spate fuseseră tăiate, iar ca și garnitură se putea mânca usturoi. Pe marginea mesei se găsea o farfurie cu carnea friptă, apoi o farfurie cu legume verzi și altă farfurie cu legături mici de ierburi amare, care păreau a fi ierburi aromatate. În partea opusă lui Isus era încă o farfurie cu diferite ierburi și o alta ce conținea un sos maroniu. Oaspetele le-a pus înaintea niște pâini rotunde, ce înlocuiau farfuriile și foloseau cuțite de fildeș.

După rugăciune majordomul a așezat cuțitul pentru tăierea mielului pe masă înaintea lui Isus care și-a pus în față o cupă cu vin și a împrăștiat alte șase cupe fiecare dintre ele găsimdu-se între doi apostoli. Isus a binecuvântat vinul și a băut apoi apostolii au băut și ei câte doi la un pahar. Apoi Domnul nostru a continuat să taie mielul; apostolii i-au prezentat în schimb bucățile de pâine și fiecare și-a primit partea. Au mâncat-o în grabă separând carnea de os cu ajutorul cuțitelor de fildeș și oasele au fost apoi arse. Au mâncat se asemenea usturoiul și ierburile verzi repede îmbibându-le în sos. În tot acest timp au rămas în picioare aplecându-se doar ușor pe spătarul scaunului. Isus a frânt pâinea nedospită acoperind o parte din ea și restul împărțindu-l apostolilor. Altă cupă cu vin a fost adusă dar Isus n-a băut: *Luați aceasta a spus și împărțiți-o între voi Beți dintru acesta toți căci acesta este Sângele Meu al Legii celei noi care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor și vă spun vouă că nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi nou întru împărăția Tatălui Meu* (Mt 26.29). După ce au băut vinul au cântat un imn; apoi Isus s-a rugat sau i-a învățat iar ei și-au spălat mâinile. După aceasta s-au așezat.

Domnul nostru a tăiat alt miel care era adus la femeia sfântă într-una din casele curții unde erau ei așezați la masă. Apostolii au mai mâncat legume și lăptucă. Chipul Divinului nostru Salvator exprima seninătate și reculegere de nedescris mai profundă decât văzusem eu vreodată. I-a îndemnat pe ucenici să uite toate grijile. Și Sfânta Fecioară stând la masă cu cealaltă femeie privea foarte calmă și netulburată. Când cealaltă femeie a venit și și-a pus vâlul pentru a merge să vorbească cu ei toate mișcările ei exprimau cel mai dulce control de sine însăși și calmitatea sufletului.

La început Isus a conversat plin de afecțiune și calm cu apostolii săi, dar după aceea a devenit pentru un timp serios și trist: *Amin, amin, vă spun vouă că unul dintre voi este pe cale de a mă trăda* a spus el *acela este care va întinde mâna cu mine spre farfurie* (Mt 26, 21-23) Isus a distribuit atunci lăptuca apostolilor de lângă el, lui Iuda, care era în partea opusă lui, apoi și celorlalți. Când a vorbit despre un trădător, cuvânt care i-a umplut pe apostoli de frică, a spus: *Acela care își va întinde mâna cu mine spre farfurie* care înseamnă *unul dintre cei 12 care mănâncă și bea cu mine - unul dintre aceia cu care eu mănânc pâine*. El nu l-a indicat pe Iuda prin aceste cuvinte; pentru că *a întinde mâna spre aceeași farfurie* era o expresie menită să scoată-n evidență cea mai prietenoasă și intimă relație. Era doritor însă să-i dea un avertisment lui Iuda, care în acel moment chiar își întinse mâna împreună cu Isus spre farfurie pentru a distribui lăptuca. Isus a continuat să vorbească: *Fiul Omului va pleca într-adevăr așa cum îi este scris: dar vai, acelui om din cauza căruia Fiul Omului va fi trădat. I-ar fi fost mai bine acelui om să nu se fi născut*.

Apostolii erau foarte îngândurați și fiecare dintre ei exclama: *Doamne, oare sunt eu?* pentru că nu erau siguri dacă au înțeles cuvintele lui. Petru s-a aplecat spre Ioan înaintea lui Isus și i-a făcut un semn să-l întrebe pe Domnul nostru cine era trădătorul, deoarece fiind atât de des dojenit de Domnul nostru tremura puțin, crezând că se referea la el. Ioan era așezat la dreapta lui

Isus și, pentru că toți se sprijineau pe mâna stângă când mâncau, capul lui Petru era mai aproape de pieptul lui Isus. S-a apropiat de el și l-a întrebat: *Doamne, cine este?* Nu l-am văzut pe Isus mișcându-și buzele: *El este acela căruia îi voi da pâinea.* Nu știu dacă i-a vorbit în șoaptă, dar Ioan știa pentru că atunci când Isus a înmuiat pâinea care era acoperită cu lăptucă i-a dat-o lui Iuda care și el a întrebat: *Oare sunt eu, Doamne?* Isus l-a privit cu dragoste și i-a răspuns termeni obișnuiți. La iudei a da pâine înmuiată era un semn de încredere și prietenie; cu această ocazie Isus i-a dat lui Iuda bucățița de pâine doar pentru a-l avertiza fără a-l învinovăți în fața celorlalți. Dar inima lui Iuda ardea de furie și tot timpul cinei am văzut o nălucă înfricoșătoare la picioarele lui care uneori îi urca spre inimă. Nu l-am văzut pe Ioan repetându-i lui Petru ceea ce auzise de la Isus, în orice caz s-a înțeles pe chipul și privirea sa teama.

Meditația VII-a - Spălarea picioarelor

Cu toții s-au ridicat de la masă și, în timp ce își aranjau hainele înainte de rugăciunea solemnă, slujitorul a intrat cu alți doi servitori pentru a lua vasele. Isus, stând în mijlocul apostolilor, le-a vorbit mult timp cu un ton solemn. N-aș putea repeta cu exactitate întregul său discurs, dar îmi amintesc că a amintit de regatul său de plecare la Tatăl său, de ceea ce avea să le lase, acum că va fi luat. El le-a dat de asemenea unele indicații referitoare la penitență, mărturisirea păcatelor, căință și pocăință.

Am simțit că aceste indicații se refereau la spălarea picioarelor și am văzut că toți apostolii erau conștienți de păcatele lor și le părea rău, cu excepția lui Iuda. Această discuție a fost lungă și solemnă. După ce a terminat, Isus i-a trimis pe Ioan și Iacob cel mic să aducă apă din vestibul și le-a spus apostolilor să-și așeze scaunele într-un semicerc. A intrat el însuși în vestibul unde s-a încins cu un prosop. În tot acest timp apostolii vorbeau între ei și începeau să se considere care mai de care mai mare deoarece Domnul nostru anunțase că îi va părăsi și că împărăția sa era aproape, iar ei și-au întărit din nou ideea că avea planuri ascunse și că se referea la un triumf pământesc care trebuia să fie și al lor într-un ultim moment.

Isus i-a spus lui Ioan să ia un lighean, lui Iacob să ia un vas plin cu apă și le-a zis să-l urmeze în camera unde servitorul pusese alt lighean gol.

Mântuitorul, întorcându-se umil spre ucenici, s-a adresat lor cu câteva cuvinte de reproș pentru discuția care se ținuse între ei și le-a spus printre altele că el însuși era servitorul lor, arătându-le aceasta prin spălarea picioarelor. Apostolii au stat pe scaune în aceeași ordine ca și la masă. Isus a mers de la unul la altul, a turnat apă pe picioarele fiecăruia din vasul pe care Iacob l-a purtat și apoi, luând capătul prosopului cu care se încinsese, i-a șters. Atitudinea Domnului nostru de a spăla picioarele apostolilor a dovedit o iubire delicată.

Petru atunci când i-a venit rândul s-a străduit cu umilință să-l împiedice pe Isus să-i spele picioarele: *Doamne!* a exclamat. *Tu să-mi speli mie picioarele?* Isus i-a răspuns: *Ceea ce eu fac tu nu înțelegi acum, dar vei înțelege mai târziu.* Mie mi s-a părut că-i spune mai degrabă în particular: *Simon, tu ai meritat ca Tatăl meu să-ți descopere cine sunt Eu, de unde vin și unde merg, căci chiar tu ai spus-o, de aceea prin tine voi clădi Biserica mea și porțile iadului nu o vor distruge. Puterea mea va rămâne cu urmașii tăi până la sfârșitul lumii.*

Isus l-a arătat apostolilor și le-a spus că atunci când el nu va mai fi prezent între ei, Petru va fi cel care-i va lua locul. Petru a ripostat: *Tu nu-mi vei spăla niciodată picioarele.* Domnul nostru i-a răspuns: *Dacă nu-ți spăl picioarele, nu vei avea parte cu mine!* Atunci Petru a tresărit, zicând: *Doamne, nu doar picioarele, dar și mâinile și capul.* Isus a replicat: *Cel care e spălat, nu are nevoie să-și spele decât picioarele, căci e curat. Voi sunteți curați, dar nu toți.*

Cu aceste cuvinte, Isus se referea la Iuda. Vorbise despre spălarea picioarelor ca simbol al purificării de greșelile zilnice, deoarece picioarele, care sunt într-un continuu contact cu pământul, sunt supuse riscului de a se murdări, dacă nu se umblă cu grijă.

Spălatul picioarelor a avut o semnificație spirituală și absolută. Petru, în zelul lui, nu a văzut în acest act decât o prea mare umilire a Învățătorului său; nu a știut că, pentru a-l salva, Isus se va da pe sine chiar la înjosoarea moarte pe cruce.

Când Isus i-a spălat picioarele lui Iuda, s-a ntâmplat în modul cel mai afectuos și iubitor; și-a plecat fața sa cea sfântă chiar spre picioarele trădătorului; și cu o voce joasă l-a îndemnat cel puțin să intre în el însuși, să-și dea seama că fusese un trădător fără credință în ultimul an. Iuda nu a luat în seamă ceea ce-i spusese și a vorbit cu Ioan, iar Petru a intervenit nervos exclamând: *Iuda, Învățătorul vorbește cu tine!* Ceilalți nu remarcaseră faptul că Isus vorbea cu Iuda, deoarece cuvintele erau șoptite pentru a nu fi auzite, iar ei erau distrași de punerea șosetelor. Nimic nu l-a necăjit pe Isus atât de mult în timpul patimii decât trădarea lui Iuda.

În final Isus le-a spălat picioarele lui Ioan și Iacob. Le-a vorbit apoi din nou despre umilință, spunându-le că acela care vrea să fie cel mai mare să devină servitorul tuturor și că pe

viitor ei trebuia să-și spele picioarele unul altuia. Apoi și-a pus veșmintele și apostolii și-au dat jos hainele pe care le puseseră înainte de ospățul mielului pascal.

Mediația VIII-a - Înființarea Sfintei Euharistii

La porunca Domnului nostru servitorul a aranjat din nou masa pe care a înălțat-o puțin; apoi, așezând-o încă o dată în mijlocul camerei, a pus o urnă plină cu vin și o alta cu apă lângă aceasta.

Petru și Ioan au mers înspre vatră pentru a lua caliciul pe care l-au adus de la casa Serafiei și care era încă înfășurat. L-au purtat între ei asemenea unui tabernacol și l-au pus în fața lui Isus pe masă. Se afla și o farfurie ovală cu trei pâini albe ca și pasca puse pe o bucată de pânză în jumătatea farfuriei, pâinea pe care Isus o lăsase deoparte în timpul mesei pascale, dar și un recipient ce conținea apă și vin și trei cutii, una plină cu ulei scump, o alta cu ulei lichid, și cea de-a treia goală.

În vremurile trecute se obișnuia ca toți să mănânce la masă din aceeași farfurie și să bea din aceeași cană, la sfârșit aceasta pentru a exprima prietenia și iubirea frățească și pentru a se saluta și a-și ura bun rămas unul altuia. Cred că Scriptura trebuie să conțină informații referitoare la acest subiect.

În ziua ultimei cine, Isus a înființat acest obicei (care nu fusese înainte decât un rit simbolic și figurativ) spre demnitatea celor mai sacre sacramente. Cu ocazia trădării lui Iuda, Isus introdusese o noutate în ceremoniile pascale, însă Nicodim a demonstrat din Scriptură că aceasta fusese o practică străveche.

Isus stătea între Petru și Ioan, ușile casei erau închise și totul se derula în cel mai misterios și impunător mod. Când potirul a fost descoperit, el s-a rugat și le-a vorbit apoi apostolilor cu o extraordinară seriozitate. L-am văzut dându-le o explicație despre Cină și despre întreaga ceremonie și mi-am reamintit de un preot învățând pe alții să recite liturgia.

El a scos după aceea un suport de lemn, cu scobiturile de la porcul mistreț și, luând o bucată de pânză albă care acoperea potirul, l-a împrăștiat pe masă și pe suport. L-au văzut apoi ridicând o farfurie rotundă așezată pe același suport. A luat cele trei pâini de sub pânza cu care erau acoperite și le-a pus înaintea sa pe masă; apoi a luat din potir un vas mai mic și a așezat cele trei păhărele în jurul vasului. A binecuvântat pâinea și de asemeni uleiul, după care a ridicat cu amândouă mâinile azima, a privit în sus, s-a rugat, le-a oferit și a pus patena pe masă, acoperind-o din nou. A luat după aceea caliciul, Petru a turnat în el puțin vin și puțină apă, pe care mai întâi a binecuvântat-o, iar Ioan a mai adăugat puțină apă cu o linguriță și a sfințit potirul, l-a ridicat, spunând o rugăciune și după jertfă l-a pus din nou pe masă.

Ioan și Petru i-au turnat apă pe mâini, pe care le ținea deasupra farfuriei unde pâinile fuseseră puse; el a luat apoi puțină apă din cea care-i fusese turnată pe mâini și le-a vărsat-o peste mâini. După aceasta, vasul a fost dat din mână-n mână în jurul mesei și toți apostolii s-au curățat în el. Nu-mi amintesc dacă aceasta a fost ordinea precisă a evenimentelor; tot ce știu este că mi-au amintit de sacralul sacrificiu al Liturghiei.

Puțin câte puțin, Divinul nostru Domn a devenit din ce în ce mai tandru și iubitor în comportament; le-a spus apostolilor că le va da tot ceea ce are, adică pe El însuși și a apărut perfect schimbat de dragoste. L-am văzut devenind transparent asemenea unei umbre luminoase. A frânt pâinea în mai multe bucăți, punându-le pe platou și, luând un colț de pâine, l-a înmuiat în potir. În momentul în care a făcut acest lucru mi s-a părut că am văzut-o pe Fecioara Maria primind Sfânta Euharistie în mod spiritual cu toate că nu era prezentă în sala cinei. Nu știu cum s-a întâmplat, dar am avut impresia că o văd intrând fără să atingă dușumeaua sălii, apropiindu-se de Isus pentru a-i da Împărtășania. După aceea nu am mai văzut-o deloc. Isus îi spusese de dimineață la Betania că-și va petrece Paștele împreună cu ea în mod spiritual și a înștiințat-o ora la care ea ar fi trebuit să se roage pentru a-l primi în suflet.

Le-a vorbit din nou și i-a învățat; cuvintele îi erau pe buze ca focul și ca lumina și a discutat cu fiecare dintre ucenici, în afară de Iuda. A luat platoul cu bucățile de pâine și a spus: *Luați și mâncați; acesta este trupul meu care vă este dat vouă.* Și-a ridicat mâna dreaptă ca pentru binecuvântare, iar în timp ce făcea acest lucru o lumină strălucitoare a ieșit din el,

cuvintele îi erau luminoase, pâinea avea gustul unei substanțe minunate și lumina părea că pătrunde și îi încercuiește pe toți, doar Iuda rămânând singur în întuneric. Isus i-a înmănat prima oară pâinea lui Petru, apoi lui Ioan și după aceea i-a făcut un semn lui Iuda să se apropie de el.

Iuda a fost astfel cel de-al treilea care a primit Adorabilul Sacrament, dar cuvintele Domnului nostru se pare că au fost lăsate deoparte de trădător și s-au întors în gura Divinului autor. Așa că, la vederea acestei scene, am fost foarte tulburată în suflet, încât sentimentele mele nu pot fi descrise. Isus i-a spus: *Ceea ce trebuie să faci, fă repede*. Apoi le-a dat și celorlalți apostoli Sacramentul Sfânt, iar ei s-au apropiat doi câte doi.

Isus a ridicat caliciul cu ambele mâini la nivelul feței și a pronunțat cuvintele consacrării. Chipul întreg i s-a transfigurat, devenind transparent și schimbându-se total în ceea ce avea să le dea ucenicilor. I-a făcut pe Petru și pe Ioan să bea din potirul pe care-l ținea în mână și le-a pus din nou pe masă. Ioan a turnat Binecuvântatul Sânge în păhărele și Petru l-a prezentat apostolilor, care au băut doi dintr-o singură cană. Cred, dar nu sunt chiar sigură, că Iuda a luat parte la scena cu potirul; el nu s-a întors la locul lui, ci a părăsit imediat sala, iar apostolii au crezut că Isus i-a dat alte însărcinări de împlinit. A plecat fără a se ruga sau fără a mulțumi și se știe cât de păcătos lucru este să neglijezi a mulțumi după ce ai primit hrana zilnică sau după ce ai luat parte la primirea Pâinii dăătoare de viață a Îngerilor. Tot timpul cinei am văzut un chip speriat cu un picior ca un os uscat rămânând lângă Iuda, iar când a mers spre ușă, am observat trei diavoli care se îngrămădeau în jurul lui; unul îi intra în gură, al doilea îl grăbea de la spate, iar al treilea îi mergea înaintea. Era noapte și se părea că-l luminează, în timp ce el se grăbea înainte ca un nebun.

Domnul nostru a turnat câteva picături de apă în Prețiosul Sânge care rămăsese în potir, apoi și-a pus degetele deasupra, în timp ce Petru și Ioan i-au turnat apă și vin peste mâini. Săvârșind aceasta i-a invitat din nou să bea din caliciu, iar ceea ce rămăsese din el a fost vărsat în cele mai mici pahare și le-a dat celorlalți ucenici. După aceea Isus a șters potirul, a pus în el vasul mic ce conținea restul din Sângele Sfânt și l-a așezat pe platoul cu bucățelele de pâine, după care le-a acoperit și a înconjurat potirul cu cele șase cești mici. I-am revăzut pe apostoli primind împreună aceste rămășițe ale Adorabilului Sacrament după Înviere.

Nu-mi amintesc dacă Domnul nostru a mâncat și a băut el însuși din elementele consacrate și nici pe Melchisedec nu l-am observat ca să guste și el din pâine și vin. Am fost înștiințată de ce preoții au parte de ele și Isus nu s-a împărtășit.

Aici sora Emmerich a privit deodată în sus și a părut că ascultă ceva. Unele explicații i s-au dat despre ideea de mai sus, dar ea ne-a repetat doar următoarele cuvinte: *Dacă li s-ar fi distribuit împărtășania și îngerilor, ei nu ar fi luat din ea, dar dacă preoții n-ar coparticipa cu Domnul Isus, Sfânta Euharistie ar fi pierdută - prin participarea (împărtășirea) lor Sacramentul este păstrat*.

O adevărată și ordonată solemnitate s-a desfășurat în toate acțiunile lui Isus în timpul instituirii Sfintei Euharistii și fiecare mișcare a lui a fost cea mai maiestuoasă. I-am văzut pe apostoli remarcând unele lucruri și scriindu-le pe pergamente pe care le-au dus mai departe cu ei. De mai multe ori în timpul ceremoniilor am constatat că s-au plecat unul înspre celălalt în același mod ca și preoții.

Meditația IX-a - Consacrări și Învățăături Particulare

Isus le-a dat apostolilor săi unele învățăături particulare; el le-a spus despre cum trebuia să se păstreze Sacramentul Binecuvântat în memoria sa până la sfârșitul lumii; i-a învățat cum să-l folosească și cum să-l mărturisească și în ce măsură aveau să facă public misterul sacramental; în fine, el le-a zis când vor primi ceea ce rămăsese din părțile consacrate, când Sfânta Fecioară îl va primi și ea și cum să-l sfințească ei înșiși atunci când vor fi trimiși de Divinul Mângâietor.

A vorbit apoi despre preoție, despre ungerea sfântă, despre pregătirea Mirului și despre Sfântul Maslu⁵. Isus avea acolo trei cutii dintre care două conțineau un amestec de ulei cu balsam. I-a învățat cum să obțină acest amestec, care părți ale corpului trebuia unse și cu ce ocazii. Îmi amintesc, printre altele că a amintit de un caz în care Euharistia Sfântă nu putea fi administrată; poate că ceea ce a spus avea legătură cu Ultima Miruire, deoarece amintirile îmi sunt foarte vagi. A specificat diferite tipuri de ungere, în special a miruirii regilor și a spus că până și cei mai cruzi regi care erau unși primeau puterile speciale ale uleiului. El a pus ulei și alifie în cutia goală și le-a amestecat, dar nu pot spune cu siguranță dacă a binecuvântat uleiul în acest moment sau la consacrarea pâinii.

L-am văzut apoi pe Isus miruindu-i pe Petru și pe Ioan cărora le turnase deja apă pe mâini și cărora le dăduse să bea din potir. După aceea și-a pus mâinile pe umerii și pe capetele lor, și-au strâns mâinile și și-au încrucișat degetele, plecându-se profund în fața lui - nu sunt sigură dacă nu au și îngenuncheat (poate că da, dar nu sunt sigură)

Le-a uns degetul mare de la amândouă mâinile și cu Mir le-a marcat semnul unei cruci pe cap. Le-a spus că această cruce va rămâne cu ei până la sfârșitul lumii.

Iacob cel mic, Andrei, Iacob cel mare și Bartolomeu au fost și ei sfințiți. Am văzut, de asemenea, că pe pieptul lui Petru, Isus a legat un fel de eșarfă în jurul gâtului, în timp ce la ceilalți doar a gesticulat crucea de la umărul drept la cel stâng. Nu știu dacă aceasta s-a petrecut la timpul instituirii Sfântului Sacrament sau doar pentru ungere.

Am înțeles că Isus le transmitea prin această ungere ceva esențial și supranatural și este peste puterile mele să descriu. El le-a spus că atunci când vor primi pe Duhul Sfânt, vor putea să sfințească pâinea și vinul și să-i ungă și pe ceilalți apostoli. Mi-a fost făcut cunoscut în acel moment că în ziua Rusaliilor Petru și Ioan și-au impus mâinile peste ceilalți ucenici și o săptămână mai târziu peste alți discipoli. După înviere, Ioan a oferit pentru prima oară Adorabilul Sacrament Sfintei Fecioare Maria. Acesta nu mai reprezintă o sărbătoare în biserica pământească dar eu o văd celebrată în Biserica victorioasă. Timp de câteva zile, după Rusalii i-am văzut pe Petru și pe Ioan consacrând Sfânta Euharistie, ceilalți apostoli l-au putut sfinți și ei după aceea.

Domnul nostru a binecuvântat pe urmă focul într-un vas de aramă și s-a avut grijă ca să nu fie stins, însă a fost păstrat lângă locul unde Sfântul Sacrament fusese pus într-o parte a vechii vetre pascale și focul fusese mereu luat din această vatră atunci când era nevoie pentru scopuri spirituale.

Tot ceea ce Isus a făcut cu această ocazie s-a săvârșit în privat și a fost învățat în particular. Biserica a păstrat doar esențialul din aceste instrucțiuni tainice și, sub inspirația Duhului Sfânt, l-a adaptat și l-a dezvoltat conform cerințelor bisericești.

Chiar dacă Petru și Ioan ar fi fost amândoi sfințiți episcopi, doar Petru rămânea episcopul și Ioan preotul; despre demnitatea la care au fost ridicați ceilalți patru apostoli nu pot spune nimic.

---

⁵ Nu a fost surprinzător faptul că editorul cu câțiva ani după ce aceste lucruri îi fuseseră povestite de sora Emmerich a citit în ediția în limba latină a Catehismului Roman (Mayence Muller) referitor la Sacramentele Confirmării că prin tradiția sfântului papa Fabian Isus a învățat pe apostolii săi în ce fel trebuia să pregătească Sfântul Mir după instituirea sfântului Sacrament. Papa a spus (episcopilor din Est) foarte expresiv în al 54-lea paragraf al celei de-a Doua Epistole: "Predecesorii noștri au primit de la ucenici și ne-au trimis și nouă că Salvatorul nostru Isus Cristos când a cinat ultima oară cu apostolii și le-a spălat picioarele i-a învățat cum să pregătească Sfântul Mir".

Însă modurile diferite de aranjare a rangurilor apostolilor de către Domnul nostru par să indice grade diferite de consacrare.

Atunci când ceremoniile sfinte s-au sfârșit, potirul (lângă care se afla și sfântul Maslu) a fost reacoperit și adorabilul Sacrament, purtat de Petru și Ioan în spatele camerei despărțită de o curte, a devenit sanctuar. Colțul în care binecuvântatul Sacrament a fost pus nu era foarte departe de vatra pascală. Iosif din Arimateea și Nicodim au avut grijă de sanctuar și de camera cinei în absența apostolilor.

Isus i-a instruit din nou pentru o perioadă mai lungă pe ucenici și s-a rugat de asemeni de mai multe ori. A fost văzut deseori conversând cu Tatăl lui ceresc și umplându-se de entuziasm și iubire. Discipolii erau și ei plini de zel și bucurie întrebându-l diferite lucruri la care răspundea cu multe explicații. Scripturile trebuie să conțină multe din aceste discursuri și conversații. Isus le-a spus lui Ioan și Petru variate lucruri care au fost făcute cunoscute și celorlalți apostoli mai târziu, iar ei la rândul lor le-au dezvăluit ucenicilor și sfintelor femei după capacitatea fiecăruia de înțelegere.

A avut o discuție particulară cu Ioan, căruia i-a spus că viața sa va deveni în scurt timp viața celorlalți. I-a spus despre cele șapte Biserici, despre niște coroane și îngeri și l-a învățat despre anumite figuri misterioase care semnificau după convingerea mea diverse epoci. Ceilalți apostoli erau puțin invidioși despre această comunicare confidențială care i-a fost făcută lui Ioan.

Isus a vorbit și despre trădător: *Acum face aia sau asta*, a spus, iar eu chiar l-am văzut pe Iuda făcând exact ceea ce spunea Isus despre el. Deoarece Petru susținea cu tărie că îi va rămâne întotdeauna credincios, Domnul nostru i-a zis: *Simon, Simon, ai grijă că Satan dorește să te aibă, încât s-ar putea să te studieze ca și pe un spic de grâu. Dar eu m-am rugat pentru tine pentru ca să nu-ți cedeze credința; și, o dată convertindu-te pe tine însuși, îți vei putea întări și frații.*

Domnul nostru le-a spus din nou că acolo unde el va merge, ei nu pot să-l urmeze, însă Petru a exclamat: Doamne eu sunt gata să merg cu tine și la închisoare și la moarte. Isus a replicat: Amin, amin, îți spun că înainte de a cânta cocoșul de două ori, mă vei fi renegat deja de trei ori.

În timp ce Isus le făcea cunoscut apostolilor faptul că timpul încercării se apropie, a spus: *Când v-am trimis fără desagă sau bani sau încălțăminte, ați mai avut nevoie de altceva?* Ei au răspuns: *De nimic.* Însă acum, a continuat el, *acela care are o sacoșă, lăsați-l s-o ia, la fel și cu banii și dacă nu are, lăsați-l să vândă haina pentru a-și cumpăra o sabie. Căci vă spun ceea ce e scris, trebuie să se împlinească în mine: ȘI CU CEI SLABI A FOST PUS LA SOCOTEALĂ. Lucrurile ce mă privesc pe mine au un sfârșit.* Ucenicii au perceput înțelesul cuvintelor lui doar la nivelul material, iar Petru i-a arătat cele două săbii care erau scurte și subțiri ca niște securi. Isus i-a zis: *De ajuns; să mergem de aici!* Apoi au cântat imnul de mulțumire, au pus masa deoparte și au intrat în anticameră.

Acolo Isus a găsit-o pe Mama sa, pe Maria a lui Cleopa, pe Magdalena care l-a implorat sincer să nu se ducă pe Muntele Măslinilor, deoarece o veste se împrăștiase că dușmanii lui căutau să pună mâna pe el. Dar Isus i-a liniștit prin câteva cuvinte și i-a grăbit să iasă afară - era cam pe la ora 9. Au mers pe același drum pe care Petru și Ioan veniseră spre sala cinei și și-au îndreptat pașii spre grădina Măslinilor.

Întotdeauna am văzut că Paștele și instituirea sântului Sacrament au avut loc în această ordine. Sentimentele mele erau de fiecare dată atât de puternic atinse și emoția atât de mare încât nu puteam să dau atenție tuturor detaliilor, însă acum le-am revăzut mult mai diferit. Cuvintele nu reușesc să descrie cât de dureros și obositor este să fii martorul unei asemenea scene în care cele mai ascunse colțișoare ale inimii se descoperă, ce înseamnă să cunoști dragostea și statornicia Salvatorului nostru și în același timp să știi tot ceea ce i se va întâmpla. Inima e inundată de admirație, mulțumire și iubire - orbirea oamenilor pare să fie de neînțeles - iar sufletul este copleșit de regrete la gândul nerecunoștinței întregii lumi și ale propriilor păcate!

Ospățul mielului pascal a fost săvârșit de Isus foarte rapid în conformitate cu ordonanțele legale. Fariseii erau obișnuiți să mai adauge câteva minute în plus și alte ceremonii superstițioase.

PATIMILE

Dacă nu știi cum să meditezi lucrurile înalte și cerești, oprește-te asupra patimii lui Cristos și găsește-ți bucurios sălaș în rănilor sale sfinte. Deoarece dacă vei alerga fidel spre rănilor și prețioasele stigmatelor ale lui Isus, vei simți alinare mare în nenorocire. - Imitarea lui Cristos, cartea a doua, cap.1.

Introducere

În seara de 18 februarie 1823 un prieten al sorei Emmerich a mers la patul ei unde stătea întinsă, aparent adormită; și, fiind mult atins de frumoasa și mișcătoarea expresie a înfățișării sale, el însuși s-a simțit inspirat înăuntrul său de a-și înălța cu înflăcărare inima spre Dumnezeu și de a oferi Patima lui Cristos Tatălui Veșnic în unire cu suferințele tuturor acelor care își poartă crucea. În timp ce făcea această scurtă rugăciune, i s-a ntîmplat să-și fixeze ochii asupra stigmatelor de la mâinile sorei Emmerich. Ea și le-a ascuns imediat sub cuvertură ca și cum cineva i-ar fi dat o lovitură. Prietenul ei a rămas surprins și a întrebat-o: *Ce ți s-a întîmplat? Multe*, a răspuns ea pe un ton expresiv. În timp ce el încă se gândea la ce a vrut să spună, Ana a adormit. După un sfert de oră a tresărit deodată cu tot zelul unei persoane care se luptă cu o altă persoană, întinzându-și ambele mâini, strângându-și pumnii ca și cum ar dori să respingă dușmanul din stînga patului său, exclamând cu o voce nemulțumită: *Ce vrei să spui cu acest contract din Magdalum⁶?* Apoi a continuat să vorbească cu căldura unui om care este interogat în timpul unei dispute: *Da, acela este sufletul posedat - mincinosul de la început - Satana, care reproșează multe lucruri; el spune că a cheltuit toți banii pentru sine.* Când a fost întrebată: *Cine a cheltuit banii? Cui i se vorbește astfel?*, ea a replicat: *Lui Isus, adorabilului meu soț pe muntele Măslinilor.* Apoi s-a întors din nou spre stînga cu gesturi amenințătoare, exclamând: *Ce vrei să faci tu, o, tată al minciunilor, cu a ta înțelegere? Nu a eliberat douăzeci și șapte de prizonieri sărmani la Tirza cu banii proveniți din vânzarea de la Magdalum? L-am văzut eu, iar tu îndrăznești să spui că a provocat confuzie în tot satul, că a împrăștiat locuitorii și că a irosit banii cu care fusese vîndută proprietatea? Dar timpul tău a venit, duh blestemat! Vei fi înlănțuit și capul îți va fi strivit cu călcâiul!*

Aici Ecaterina a fost întreruptă de intrarea unei alte persoane; prietenii ei au crezut că delirează și au compătimit-o. În dimineața următoare a mărturisit că în visul din seara precedentă se afla cu Mântuitorul nostru în Grădina Ghetsemani după înființarea sfintei Euharistii, iar în momentul acela cineva probabil privise stigmatelor mâinilor sale cu un anumit grad de adorare și ea s-a simțit atât de îngrozită de respectivul gest săvârșit în prezența Domnului nostru încât le-a ascuns cu un sentiment de durere. Apoi a povestit viziunea întîmplării din grădină, iar în următoarele zile și-a continuat în așa chip narările, încât prietenii săi au reușit să facă legătura cu scenele Pătimirii. Dar, precum în timpul Postului Mare, Ana celebra și ea lupta Domnului nostru cu Satana în deșert, trebuia să reziste în propria-i persoană multe suferințe și ispite. De aici, au existat câteva lacune în istoria patimii care au fost oricum completate de unele informații ulterioare.

De obicei ea vorbea în germana comună, dar într-o stare de extaz limbajul ei devenea mult mai pur și povestirile sale căpătau simplitatea unui copil cu inspirație distinsă. Prietenul ei a scris tot ceea ce dănsa a spus, uneori se întorcea direct în apartamentul său, căci avea deseori

---

⁶ Not. Trad: Magdalum era un castel situat lângă lacul Genezareet numit și Marea Galilee. Supranumele Mariei Magdalena se pare că i s-a dat de la Magdala sau Magdalum.

posibilitatea a scrie foarte mult ca și cum se afla în prezența Anei. Dătătorul a toate l-a înzestrat cu memorie, zel și putere să îndure multe probleme și oboseală, fiind capabil să concludă această lucrare. El era împăcat în conștiința că a făcut tot ce i-a stat în putință și-l roagă cu modestie pe cititor ca, dacă este mulțumit de rezultatul muncii sale, să dedice o rugăciune sufletului său.

Capitolul I - Isus în Grădina Ghetsemani

După momentul instituirii adorabilului Sacrament din altar, Isus și apostolii au părăsit sala cinei, iar sufletul său s-a întristat adânc. El i-a condus pe cei unsprezece până la valea lui Iosafat pe o cale neumblată. Imediat ce au plecat din casă am văzut luna aproape plină cum se ridica înaintea muntelui.

Divinul nostru Domn, umblând cu apostolii de colo-colo prin vale, le-a spus că se va întoarce pentru a judeca lumea, însă nu într-o stare de sărăcie și umilință, iar oamenii vor tremura de frică și vor plânge: *Munților, acoperiți-ne!* apostolii nu l-au înțeles și au crezut fără ezitare că oboseala și slăbiciunea îi afectaseră creierul. El le-a repetat: *Toți veți fi scandalizați din cauza mea în această noapte. Pentru că stă scris: Voi bate păstorul și oile turmei se vor împrăști. Dar după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea.*

Discipolii erau animați într-o oarecare măsură de entuziasmul și devoțiunea primirii sfântului Sacrament, iar cuvintele solemne și afectuoase ale lui Isus i-au inspirat. S-au strâns în jurul lui și și-au exprimat dragostea față de el printr-o mie de feluri, protestând cu înflăcărare că niciodată nu-l vor părăsi. Dar, precum Isus continua să păstreze același ton trist, Petru a exclamat: *Cu toate că ceilalți se vor scandaliza din pricina ta, eu nu o voi face*, dar Domnul nostru i-a răspuns: *Așa să fie, dar eu îți spun că în această noapte, chiar înainte de a cânta cocoșul, mă vei fi renegat de trei ori!* Petru a tăgăduit, zicând: *Da, chiar de-ar fi să mor cu tine, tot nu te-aș renega.* Și toți ceilalți au fost de acord cu el. S-au îndepărtat puțin și s-au oprit, deoarece amărăciunea Domnului nostru creștea încontinuu. Prietenii lui au încercat să-l consoleze cu argumente pur omenești, asigurându-l că ceea ce el prevedea nu avea să se întâmple. S-au obosit în zadar, au început să se îndoiască și au intrat în ispită.

După aceea au traversat râul Cedron, au ocolit podul unde Isus avea să fie luat prizonier și au luat-o pe un alt drum drept. Ghetsemani, spre care ei se îndreptau, se afla la un km și jumătate distanță de sala cinei, iar de acolo și până la valea lui Iosafat erau trei sferturi din distanța mai înainte parcursă și, deci de trei ori mai mult până la Ghetsemani. Acest loc, numit Ghetsemani, (unde Isus petrecuse multe nopți cu ucenicii săi) era o grădină mare, iar în afara ei se găseau multe clădiri părăsite și neterminate.

Apostolii și alte câteva persoane aveau cheile grădinii care era folosită uneori ca zonă de odihnă, iar alteori ca loc de retragere pentru rugăciune. Unii arbori cu frunze și ramuri au crescut aici și opt dintre apostoli au rămas sub acești copaci și mai apoi li s-au alăturat și ceilalți. Grădina Măslinilor era separată de o cărare de Grădina Ghetsemani; prima era deschisă încercuită doar de un zid din pământ fiind mult mai mică decât cealaltă grădină. În ea se puteau observa caverne, terase și mulți măslini, iar locul de rugăciune și meditație se puteau găsi ușor. Isus a mers să se roage în zona cea mai periculoasă.

Era pe la ora nouă când Isus cu discipolii au ajuns în grădină. Luna aproape că răsărise și lumina cerul cu toate că pământul era încă în întuneric. Isus, cuprins de cea mai mare întristare, le-a spus apostolilor că pericolul se apropie. Ucenicii se simțeau copleșiți de oboseală, iar Isus i-a atenționat să rămână în grădină, în timp ce el mergea să se roage. I-a luat cu sine pe Petru, Ioan și Iacob și s-a îndepărtat puțin, intrând în grădina Ghetsemani. Nici un cuvânt nu poate releva mânia care-i apăsa sufletul, cauză a judecății ce se apropia. Ioan l-a întrebat cum se întâmplă că el, cel care îi consola mereu, era așa de deprimat. *Sufletul îmi este îndurerat până la moarte*, a răspuns. Imediat s-a văzut înconjurat din toate părțile de suferințe și ispite care se mișcau din ce în ce mai aproape sub forma unor figuri înfricoșătoare purtate de nori. După aceea apostolii l-au auzit spunând: *Rămâneți aici și vegheați cu mine. Rugați-vă, ca să nu intrați în tentație.* Apoi s-a deplasat câțiva pași spre stânga în josul dealului și s-a ascuns după o piatră, într-o peșteră de șase picioare adâncime, în timp ce discipolii au rămas pe o vale mai sus. Pământul se adâncea mai mult cu cât se intra în această grotă și plantele care atârnavă din piatră dădeau impresia unei perdele.

Atunci când Isus s-a îndepărtat de apostoli, am observat o mulțime de forme înspăimântătoare înconjurându-l într-un cerc ce se îngusta mereu. Durerea și angoasa sufletească continuau să crească și tremura din toate măduarele și, odată intrat în peșteră a-nceput să se roage ca și un călător ostenit care caută adăpost din cauza unei furtuni neprevăzătoare, iar viziunile groaznice îl urmăreau oriunde și deveneau din ce în ce mai vizibile și mai clare. Vai! În această cavernă mică se găsesc tablouri strașnice sau nesăvârșite de la decăderea lui Adam și până la sfârșitul lumii și imagini despre pedeapsa meritată. Aici, pe muntele Măslinilor Adam și Eva s-au refugiat după ce au fost izgoniți din Paradis, au plâns și au jelit chiar în aceeași peșteră.

Am simțit cum Isus, trimis el însuși de Divina Dreptate spre a răscumpăra păcatele omenirii și decis să se întoarcă în sânul Sfintei Treimi pentru a se concentra asupra curatei iubitoare și inocentei umanități și împuternicit doar într-o iubire inexprimabilă, s-a jertfit angoasei și suferinței.

S-a plecat cu fața la pământ, copleșit de o durere cumplită și toate fărădelegile omenirii au apărut înaintea sa sub nenumărate aspecte și în reala lor deformare. S-a împovărat cu greutatea durerii și, în rugă, a oferit propria-i persoană adorabilă dreptății Tatălui ceresc ca plată pentru asemenea vină. Dar Satana, care era întronat printre toate aceste spaime și care se umplea de bucurie la vederea lor, a renunțat la furia lui împotriva lui Isus și a început să prezinte sufletului său groaznice viziuni crescânde, adresându-i-se în același timp minunatei sale bunătăți cu aceste cuvinte: *Să iei asupra ta păcatul? Vei putea tu oare rezista pedepsei? Ești pregătit tu să faci față tuturor păcatelor?*

O rază de lumină, precum o cărare luminoasă, a coborât din Paradis; avea loc o procesiune a îngerilor care veneau spre el pentru a-l întări și a-i reda puteri noi. Restul peșterii era plin de imagini înfricoșătoare despre crimele noastre; Isus le-a luat asupra sa, dar acea adorabilă inimă consumată de o iubire perfectă pentru Dumnezeu și pentru oameni a fost inundată de chin și strivită sub apăsarea atâtor crime oribile. Când imensa masă de nelegiuiri ca și valurile oceanului nesfârșit i-au trecut prin suflet, Satana a încercat numeroase moduri de a-l ispiți ca și în deșert, îndrăznind chiar să-l acuze: *Să iei toate asupra ta? Tu care nicidecum nu ești cel nepătat?* apoi l-a învinuit cu o imprudență infernală pe Domnul nostru de nelegiuiri imaginare. I-a reproșat greșelile discipolilor lui, scandalurile pe care le cauzaseră și tulburările aduse lumii prin darea de obiceiuri vechi. Nici un fariseu, fie el sever și viclean, nu l-ar fi putut întrece pe Satana cu această ocazie: l-a mai muștrat deoarece fusese motivul masacrului copiilor nevinovați, dar și pentru suferințele părinților săi în Egipt, că nu l-a salvat pe Ioan Botezătorul de la moarte, că adusesese dezbinare în familii, că protejase oameni cu caracter vrednic de dispreț, că refuzase să vindece diferite persoane, că-i ofensase pe locuitorii din Gergesa, permițându-le bărbaților posedați de diavoli să le înapoieze cuvele⁷ și demonilor să arunce porcinele în mare; alte acuze aduse erau că-i spulberase familia și că risipise averea altora; într-un cuvânt, Satana, în speranța de a-i provoca șovăirea, i-a sugerat fiecare gând prin care să-și dea seama că este doar un simplu muritor apt să împlinească aceste fapte fără nici un fel de intenție supraomenească; deoarece nu știa că Isus era Fiul lui Dumnezeu, Satana îl ispitea ca și cum ar fi fost cel mai drept dintre oameni. Dumnezeiescul nostru Salvator a permis ca umanitatea sa să domine asupra divinității sale deoarece era gata să îndure chiar și acele ispite cu care sufletele sfinte erau asaltate în ceasul morții, având în vedere faptele lor bune. Deoarece ar fi băut din potirul suferinței până la ultima picătură, El a acceptat ca duhul necurat să-i ademenească ființa sacră; s-a arătat asemenea unui om care ar dori să atribuie faptelor sale bune o valoare specială și, pe lângă aceasta, le-ar uni cu meritele Salvatorului nostru. Nu a fost nici un act din care să nu nască o acuzație și i-a reproșat lui Isus că a cheltuit prețul proprietății Mariei Magdalena din Magdalum, pe care-l primise de la Lazăr.

⁷ Pe data de 11 decembrie 1812 în viziunile sale despre viața publică a lui Isus Ana l-a văzut pe Domnul nostru permițându-le demonilor alungați dintr-un bărbat din Gerasa să intre într-o cireadă de porci și a mai văzut că posedatul dărmase o cuvă cu lichid încins.

Printre păcatele lumii pe care Isus le-a luat asupra lui, le-am văzut și pe ale mele; și un curent în care am deosebit clar fiecare vină proprie se revărsa spre mine ieșind din ispitele ce-l înconjurau pe Mântuitor. În tot acest timp, ochii îmi erau fixați asupra Mirelui meu Ceresc; cu el am suspinat și m-am rugat, împreună ne-am îndreptat pașii spre îngerii consolatori. Oh, cu adevărat că dragul nostru Domn a suferit grozav precum un vierme strivit de greutatea angoasei și a chinurilor!

În timp ce Satana își arunca în continuu acuzațiile asupra lui Cristos reușeam cu foarte mare efort să-mi stăpânesc indignarea, însă când a vorbit despre vânzarea pământului Magdalenei nu m-am putut stăpâni, nu am mai păstrat liniștea și am strigat: *Cum poți să-i reproșezi despre vânzarea acestei posesiuni ca și cum ar însemna o crimă? Nu l-am văzut eu oare pe Domnul nostru cheltuind suma care-i fusese dată de către Lazăr pentru muncă de milostivire și pentru a trimite douăzeci și opt de datornici în închisoare la Tîrza?*

La început Isus a privit calm, a îngenuncheat și s-a rugat, însă după un timp sufletul i s-a îngrozit atât de mult la relevarea nenumăratelor crime ale omenirii și a nerecunoștinței către Dumnezeu, încât a început să tremure și să se-nfioare, spunând: *Tată, de este cu puțință lasă ca paharul să treacă de la mine! Tată toate lucrurile fie îți sunt posibile înlătură acest potir!* Dar în momentul imediat următor a adăugat: *Negreșit însă, nu voia mea, dar a ta să se împlinească!* Dorința sa și a Tatălui se contopeau și formau una singură, iar acum din cauza iubirii sale ce-l predestinase să-și părăsească slăbiciunile naturii omenești, se îngrozea de perspectiva morții.

Am observat peștera în care se găsea îngenuncheat și plin de teamă; am văzut multe păcate, defectele, viciile și ingratitudea oamenilor ce îl torturau și îl zdrobeau pe pământ; groaza morții și teroarea simțită la gândul suferințelor ispășitoare îi înconjurau și îi asaltau sfânta Persoană sub forma unor năluci hidoase. Cădea dintr-o parte într-alta, strângându-și mâinile; corpul îi era acoperit de o transpirație rece și se cutremura. Apoi s-a ridicat, dar genunchii i se clătinau încât părea că nu se poate ține pe picioare; înfățișarea îi era palidă și total desfigurată, cu buzele albe și părul măciucă. Această scenă se întâmpla pe la orele zece jumătate, când s-a ridicat din genunchi și, udat de sudoare, și-a îndreptat pașii tremurători și fără putere spre cei trei apostoli. Cu mare dificultate a urcat partea stângă a grotei și de-abia a găsit un loc unde pământul era neted, iar pe cei trei i-a găsit dormind, epuizați de neliniște și amărăciune. S-a apropiat de ei ca un om copleșit de o aspră întristare a cărui îngrozire îl determină să-și caute prietenii, dar și asemenea unui păstor bun care conștient de apropierea pericolului se grăbește să-și salveze turma a cărei siguranță este amenințată. Groaznicele arătări nu l-au părăsit deloc, nici chiar când se îndrepta spre ucenici. Când a descoperit că dormeau și-a împreunat mâinile și s-a aruncat înaintea lor la pământ îndurerat și trist zicând: *Simone dormi?* Ei s-au trezit și l-au ridicat iar Isus în acea dezolare interioară i-a întrebat: *Cum? N-ai putut veghea cu mine nici măcar un ceas?* Când l-au privit și l-au văzut atât de palid și extenuat, cu greu i-au susținut corpul înfiorat, vocea aproape că nu i se auzea și îi era schimbată, iar ei nu au știut ce să creadă; dacă n-ar fi fost încercuit de lumină, nicidecum nu l-ar fi recunoscut. Ioan l-a întrebat: *Învățătorule, ce ți s-a întâmplat? Să-i chem și pe ceilalți? Trebuie să plecăm?* Isus i-a răspuns: *Am trăit, am învățat și am săvârșit minuni vreme de treizeci și trei de ani nu e suficient pentru ceea ce trebuie să se împlinească înainte de ziua de mâine. Nu-i chemați pe ceilalți opt apostoli; ar cădea în tentați, e ar uita multe din trecut și și-ar pierde încrederea în mine. Dar voi, care l-ați văzut pe Fiul Omului transformat, l-ați putea vedea în umbra unui nor și cu spiritul în părăsire; cu toate acestea vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți din nou în ispită, căci spiritul este, într-adevăr, puternic, dar carnea este slabă.*

Prin aceste cuvinte a căutat să-i încurajeze încă dată în a persevera și a dorit să le facă cunoscută lupta dintre natura sa omenească și moarte, în ciuda slăbiciunii trupesti. În imensa lui mâhnire a rămas cu ei aproape un sfert de oră și le-a vorbit. Apoi s-a reîntors spre grotă unde au început să-i crească suferințele psihice, iar apostolii și-au întins mâinile spre el au plâns și s-au îmbrățișat întrebându-se: *Ce poate fi? Ce se întâmplă cu el? Pare că se află într-o stare de completă dezolare!* După aceea și-au acoperit capul și au început să se roage cu neliniște și deprimare.

Trecu aproape o oră și jumătate de când Isus intrase în Grădina Măslinilor. E adevărat că Scriptura ne spune că el a întrebat: *“Nu ați putut veghea cu mine nici măcar un ceas?”*, însă cuvintele lui n-ar trebui luate ca atare nici după modul nostru de a număra timpul. Cei trei ucenici care erau cu Isus se rugaseră la început, dar adormiseră căci ispita îi copleșise ca urmare a încredințării în voia lui Dumnezeu. Ceilalți opt care rămăseseră în afara grădinii, nu ațipiseră pentru că ultimele cuvinte ale Domnului nostru atât de expresive de suferință și tristețe le umpluseră inimile de presimțiri sinistre și au rătăcit pe muntele Măslinilor încercând să caute un loc de refugiu în caz de primejdie.

Orașul Ierusalim era foarte tăcut; iudeii se aflau în casele lor, fiind ocupați cu pregătirea sărbătorii, însă am văzut pe ici, pe colo câțiva prieteni de-ai lui Isus mergând încolo și-ncoace cu fețele neliniștite, conversând pe un ton serios unul cu celălalt și în mod cert așteptând un eveniment important. Mama Domnului nostru, Magdalena, Marta, Maria a lui Cleopa, Maria Salomeea și Salomeea pleaseră din sala cinei la casa Mariei, mama lui Marcu. Maria era tulburată din cauza zvonurilor ce se împrăstiau și spera să se reîntoarcă în oraș cu prietenii ei dorind să afle vești de la Isus. Lazăr, Nicodim, Iosif din Arimateea și câteva rude din Hebron au venit să o vadă și să o liniștească, deoarece erau conștienți de prezicerile triste pe care le făcuse Isus în sala cinei, fie din propriile cunoștințe, fie din ceea ce le spusese discipolii, punând întrebări privind informațiile unor farisei, știind timpul prinderii lui Isus. Ignorând complet trădarea lui Iuda, ei au asigurat-o pe Maria că pericolul nu putea fi deocamdată prea mare și că dușmanii nu ar atenta la persoana lui Cristos cel puțin până când festivalul nu s-ar fi terminat. Maria le-a spus cât de deranjat și tulburat în cuget fusese Iuda în ultima perioadă și cât de neașteptat părăsise sala. Nici măcar nu se îndoia că plecase să-l trădeze pe Domnul nostru, avertizându-l mereu că este un fiu pierdut. Femeia sfântă s-a întors după aceea acasă la Maria, mama lui Marcu.

Când Isus s-a întors la peșteră, încă apăsător de greutatea suferințelor sale, a căzut cu fața la pământ și cu mâinile extinse, rugându-se Tatălui veșnic; însă sufletul lui a trebuit să lupte împotriva unei alte încercări interioare care a durat trei sferturi de oră. Îngerii se apropiu de el și îi arătau prin serii de imagini toate chinurile la care trebuia să fie supus pentru a răscumpăra păcatele; dar și cât de mare era frumusețea omului, imaginea lui Dumnezeu, înaintea căderii și cât de mult această stare se schimbă și fusese distrusă din momentul în care păcatul a pătruns în lume. El a văzut cum toate fărâdelegile și-au avut originea în păcatul lui Adam, semnificația și esența senzualității îngrozitoare, efecte asupra sufletului și chiar toate suferințele cauzate de pe urma sa. I-au arătat mulțumirea ce-o va oferi Divinei Dreptăți și în ce va consta chinul în trup și suflet, rezultat din slăbiciunile omenirii întregi, iar această vină era necesar să-și primească ispășirea din partea singurei ființe fără pată - umanitatea Fiului lui Dumnezeu. Îngerii i-au expus toate ipostazele sub diferite forme și simțeam cum vorbeau, deși nu auzeam nici o voce. Nici o limbă nu poate descrie descurajarea și groaza ce i-au cuprins spiritul lui Isus la descoperirea unor asemenea teribile păcate - durerea lui era așa de imensă încât o sudoare de sânge s-a văzut ieșind din toți porii sfântului său trup.

În timp ce ființa adorabilă a lui Cristos era strivită de îngrozitoarea greutate a suferințelor pe pământ, îngerii apăreau plini de compasiune; s-a făcut o pauză și am perceput că doreau arzător să-l consoleze, rugându-se pentru aceasta înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar pentru un moment s-a părut că se creează o legătură puternică între mila și dreptatea Divinității și între iubirea ce se sacrifică pe ea însăși. Mi s-a permis să deosebesc chipul lui Dumnezeu, nu stând pe tron ca mai înainte, dar sub o formă luminoasă. Am zărit natura divină a Fiului în persoana Tatălui și sustrasă din pieptul său; individualitatea Duhului Sfânt a purces de la Tată și de la Fiu, s-a aflat, ca să zic așa, între ei, dar totuși toți formau un singur Dumnezeu - aceste lucruri sunt de nedescris.

Totul a însemnat mai degrabă o percepție interioară decât o viziune sub forme distincte și mi s-a revelat ca și cum voința divină a Domnului nostru s-a contopit cu cea a Tatălui Veșnic pentru a permite suferințele la care era supus și din pricina cărora voința sa umană îl implora pe Tatăl lui să-l cruțe, să se gândească la starea sa umană. Am remarcat această scenă atunci când

îngerii, plini de compătimire, doreau arzător să-l consoleze pe Isus, care, de fapt, întrucâtva se elibera în acel moment. Apoi totul a dispărut, îngerii s-au retras din jurul Domnului al cărui suflet era gata să țină piept unor noi asalturi.

În timp ce Răscumpărătorul nostru se afla pe punctul de a experimenta și de a birui respingerea crudă în fața suferinței și a morții de către natura sa umană pe Muntele Măslinilor, ispitorului i se permitea să-l supună la toate chinurile pe acela care dorește să se sacrifice pe sine însuși pentru o cauză demnă. În prima parte a agoniei, Satana a dezvăluit ochilor lui Cristos enormitatea fărădelegilor ce trebuia să le plătească și s-a dovedit a fi chiar răutăcios și îndrăzneț să caute vină în faptele Salvatorului însuși. În partea a doua a agoniei, Isus a văzut suferințele de ispășit ce erau cerute de Divina Dreptate în toată cruzimea lor. Toate acestea i-au fost arătate de serafimi, deoarece nu Satana era cel care trebuia să-i demonstreze că ispășirea păcatelor e posibilă și că tatăl minciunilor și al disperării niciodată nu expune lucrările Divinei Îndurări înaintea oamenilor. Rezistând cu tărie tuturor asalturilor prin ascultare față de voia Tatălui Ceresc, i s-au mai expus înaintea privirii o succesiune de noi și teribile viziuni în care îi erau prezentate sentimentele de îndoială și anxietate pe care un om gata de a se dăruia le experimentează, născute și în sufletul Domnului nostru ce își puna el însuși o întrebare înspăimântătoare: *Și ce bun se va alege de acest sacrificiu?* Apoi i s-a înfățișat o imagine oribilă a viitorului ce i-a acoperit sufletul deangoasă.

Când Dumnezeu l-a creat pe primul Adam, a aruncat asupra lui un somn adânc, i-a deschis partea dreaptă și a luat dintre-însa o coastă din care a făcut-o pe Eva, soția lui și mama tuturor celor vii. A dus-o la Adam, care a exclamat: *“Ea este acum os din osul meu și carne din carnea mea... De aceea va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.* Aceasta a constituit căsătoria despre care stă scris: *Este un mare Sacrament. Vorbesc în numele lui Cristos și al Bisericii.* Isus Cristos, al doilea Adam a fost bucuros de asemenea să lase somnul să coboare asupra lui - somnul morții de pe cruce - mulțumindu-se să-și lase coasta străpunsă ca și cea de-a doua Eva pentru ca Mireasa Fecioară, Biserica, Maica celor vii, să se poată naște prin el. Dorința lui a fost aceea de a-i jertfi sângele eliberării, apa curățirii și duhul - cele trei ce dau mărturie pe pământ - și să acorde sfintele Sacramente pentru a deveni pură, sfântă și nepătată; El trebuia să fie capul, iar noi alcătuim membrele supuse capului, oase din oasele sale, carne din carnea lui. Luând natura umană, îndurând moartea pentru noi, el părăsise chiar și pe Tatăl Veșnic pentru a se alipi de Biserica Mireasă și pentru a deveni împreună un singur tot, hrănind-o cu Adorabilul sacrament din altar, prin care El însuși se unește în mod uimitor cu noi. S-a arătat bucuros să rămână pe pământ cu Biserica până când vom fi cu toții uniți de către El într-o singură turmă, spunând că *Porțile iadului nu o vor dărâma.* Spre a satisface inexprimabila dragoste față de păcătoși, Domnul a devenit om și frate pentru aceștia doar pentru ca să ia asupra lui însuși pedeapsa convenită nelegiurii lor. Contemplase cu adânc regret imensitatea vinei și suferințele ce trebuia despăgubite. Nu se dăruise încă pe el însuși ca victimă de ispășire Tatălui Ceresc. Acum oricum vedea chinurile viitoare, încercările și rănila Miresei sale Cerești; într-un cuvânt vedea nerecunoștința oamenilor.

Sufletul lui Isus era martorul viitoarelor încercări ale apostolilor, discipolilor și prietenilor săi; după aceasta a văzut și Biserica străveche numărând doar câteva suflete în turma de la început și apoi numărul a crescut, acaparată de erezii și schisme din partea copiilor casei Domnului care au repetat păcatul lui Adam prin mândrie și neascultare. El a observat și nepăsarea, răutatea și corupția unui infinit număr de creștini, minciunile și deceptiile învățătorilor făloși, toate sacrilegiile preoților păcătoși, urmările fatale ale fiecărui păcat și ticăloasa pustiire a regatului lui Dumnezeu, a sanctuarului acelor ființe nerecunoscătoare, pe care el era pe punctul de a le elibera cu prețul unor chinuri de nedescris.

Scandalurile tuturor timpurilor până în clipa prezentă și chiar până la sfârșitul lumii - fiecare fel de teroare, decepție, fanatism nebun, încăpățănare și invidie - i s-au reprezentat și el a privit toate apostatele, ereziile și așa-numitele îmbunătățiri care ademenesc pe om prin falsă sacralitate. Coruptibili și corupții vremurilor l-au jignit și l-au luat la rost pe Isus pentru ce nu s-a răstignit după gustul lor sau pentru care motiv nu a suferit exact așa cum stabiliseră sau își

imaginaseră ei. Au concurat unii cu alții în a sfâșia haina fără cusătură a Bisericii; mulți l-au tratat prost, l-au insultat sau chiar l-au negat, iar alții s-au îndepărtat, ocărându-l, arătându-l cu degetul, refuzându-i îmbrățișarea afectuoasă și grăbindu-se spre abisul care, în cele din urmă, i-a înghițit. A văzut și un număr nesfârșit de persoane care nu au îndrăznit să-l trădeze în mod public, dar care au trecut mai departe cu dezgust la vederea rănilor Bisericii Sale asemenea leciturii, ocolind sârmanul bărbat ce căzuse în mâna tâlharilor. Ca și copiii lași și necredincioși care și-au abandonat mama în mijlocul nopții la vederea hoților și a răufăcătorilor, au părăsit pe Mireasa ofensată. I-a privit pe acești oameni, uneori separați de adevărata Viță, mâncând din mijlocul copacilor cu fructele sălbatice, alteori asemenea oilor rătăcite lăsați ca pradă lupilor, conduși de conducători ticăloși, în anturaje rele și refuzând să intre în turma Bunului Păstor ce-și dă viața pentru oile sale. Ei și-au pregătit în van adăpost pe un nisip bătut de vânt și au fost determinați să nu-și vadă orașul așezat pe vârful de neascuns, Casa Miresei sale, Biserica zidită pe piatră și căreia îi promisesse că va rămâne până la sfârșitul veacurilor. Ei și-au construit casele pe nisip pe care le-au luat apele și pe care le reconstruiau mereu și înăuntrul cărora nu exista nici sacrificiu, nici altar, aveau sfârleze de vânt pe acoperișuri și doctrinele li se schimbau în funcție de bătaia vântului, găsindu-se mereu în opoziție unul cu celălalt. Niciodată nu puteau să ajungă la o înțelegere și erau neliniștiți în permanență, deseori distrugându-și propriile lor drepturi și aruncând ocară asupra Pietrei din unghiul Bisericii, care întotdeauna a rămas nezduncinată.

Deoarece nu era decât întuneric în gesturile acestor oameni, mulți dintre ei în loc să-și direcționeze pașii spre Lumina din candela Casei Miresei Domnului, s-au rătăcit cu ochii împrejurul grădinilor Bisericii, trăindu-și viața doar inhalând parfumuri dulci, întinzând mâinile spre idoli precum umbrele și aspirând la stele călătoare ce i-au condus spre izvoare fără apă. Chiar și aflându-se pe marginea abruptă a prăpastiei, ei au respins ajutorul vocii Mirelui care-i chema, deși murind de foame i-au ridiculizat, i-au insultat și i-au luat în răs pe acei servitori și mesageri trimiși să-i invite la Sărbătoarea Nupțială. Au refuzat cu îndărătnicie să intre în grădină, deoarece se temeau de spinii gardului cu toate că nu aveau nici grâu cu care să-și potolească foamea, nici vin să-și stingă setea, ci doar erau amețiți de mândrie și orgoliu; fiind orbiți de propriile lor false lumini, persistau în a susține că Biserica Cuvântului, devenită carne, este invizibilă. Isus a văzut totul, a suspinat și s-a bucurat să sufere pentru toți care nu-l vedeau și care nu-și vor purta crucile lor în orașul construit pe stânca fondată pe piatră și pentru care s-a oferit pe sine însuși în sfânta Euharistie și împotriva căreia porțile iadului nu vor putea birui.

Jucând un rol evident în aceste jalnice viziuni ale inimii lui Isus, l-am văzut pe Satana trăgând după sine și strangulând o mulțime de oameni eliberați de sângele lui Cristos și sfințiți prin ungerea sacramentală. Sfântul nostru Salvator a privit cu cea mai mare amărăciune ingratitudinea și decăderea celor dintâi creștini din toate timpurile chiar și până la sfârșitul lumii, iar în tot acest timp vocea ademenitorului repeta fără încetare: *“Vei putea oare suferi o așa nerecunoscătoare respingere?”* Aparițiile se succedau una pe cealaltă cu rapiditate intensă și atât de greu apăsau și striveau sufletul lui Isus, încât sfânta sa umanitate ajunsese încărcată de angoasă. Isus - Unsul Domnului - Fiul Omului s-a luptat și a suferit grozav încât a căzut în genunchi, cu pumnii strânși ca și cum ar fi fost anihilat de puterea suferinței. Atât de îngrozitoare era înfruntarea dintre voința divină și ignorarea de a suferi atâta pentru omenirea nepăsătoare, încât din fiecare por al corpului său sfânt țâșneau picături de sânge ce cădeau prelingându-se pe pământ. În amara agonie a privit în jurul său ca și cum ar fi tânjit după ajutor și părea cum Raiul, pământul și stelele de pe firmament participau ca martori la chinurile sale.

Isus, în pătimirea lui spirituală, și-a ridicat vocea și a plâns de durere. Cei trei apostoli s-au trezit și au dorit să se apropie de el, însă Petru i-a reținut pe Ioan și Iacob, spunându-le: *“Stați aici! Mă voi duce eu la el.* Apoi l-am văzut pe Petru alergând degrabă în grotă: *“Stăpâne!, a strigat el, “ce ți s-a întâmplat? Dar la vederea lui Isus plin de sânge și aruncat la pământ sub apăsarea fricii și a durerii mortale, s-a dat înapoi, oprindu-se pentru o clipă copleșit de teroare. Isus nu i-a răspuns și s-a arătat inconștient de prezența sa. Petru s-a reîntors la ceilalți doi și le-a spus că Domnul nu i-a răspuns decât gemând și suspinând. Ei au devenit din ce în ce mai întristați, și-au acoperit capetele și s-au întins pe jos stând și rugându-se.*

Eu m-am întors atunci la Mirele meu Ceresc și la agonia lui îngrozitoare. Viziunile înspăimântătoare privind nerecunoștința oamenilor din viitor, a căror vină el o lua asupra sa, continuau să devină din ce în ce mai vii și înfricoșătoare. De mai multe ori l-am auzit cum exclama: *“O, Tatăl meu, este oare posibil să sufăr pentru un neam atât de disprețuitor? O, Tatăl meu, dacă acest pahar nu trebuie să treacă fără să-l beau, atunci să se facă voia ta!”*

Printre toate aparițiile Satana a păstrat un uimitor loc unor specii de păcate reprezentate sub forme diferite. Uneori el a apărut sub forma unei gigantice figuri negre, alteori sub forma unui tigru, a unei vulpi, a unui lup, a unui dragon sau șarpe. Oricum nu a luat chiar chipul acestora doar numai una din caracteristicile lor îmbinate cu altele hidoase. Nici una din închipuirile înspăimântătoare nu semăna cu vreo creatură, însă erau simboluri ale dezgustului, discordiei, contradicției și păcatului - într-un cuvânt întruchipau diabolicul în totalitate. Aceste chipuri satanice îndemneau, târau după ele și sfășiau în bucăți înaintea ochilor lui Isus un număr mare din oamenii pentru a căror mântuire el lua drumul dureros al Crucii.

La început eu nu vedeam din când în când decât șarpele: curând și-a făcut apariția cu o coroană pe cap. Această reptilă odioasă era uriașă, posedea în aparență o putere nelimitată și preceda legiuni nenumărate de dușmani ai lui Isus dintre toți oamenii și toate națiunile. Fiind înarmați cu tot felul de arme distructive, ei se sfârtecau unii pe alții și apoi își reînnoiau cu supărare cumplită atacurile lor asupra Salvatorului nostru. Se dezvăluia într-adevăr o priveliște crâncenă; căci aruncau asupra lui cele mai temătoare crime, blestemându-l, lovindu-l, răbindu-l și sfâșiindu-l. Armele lor, săbiile și sulițele zburau în aer întâlnindu-se și reîntâlnindu-se continuu în toate direcțiile ca și îmblăciile⁸ treierătorului într-un hambar imens; și furia fiecărei fiare părea direcționată numai și numai către Isus - acel bob de grâu coborât pe pământ pentru a muri și pentru a-i hrăni pe oameni cu Pâinea Vieții pe vecie.

Astfel expus turbării bandelor diavolești dintre care unele îmi apăreau formate din orbi, Isus era cu atât mai rănit și julit cu cât loviturile lor fuseseră reale. L-am văzut șovăind dintr-o parte în alta, ridicându-se uneori și alteori căzând, în timp ce șarpele din mijlocul mulțimii conducea neîncetat spre Isus, lovea pământul cu coada și strivea sau înghițea totul. Mi s-a dezvăluit că aparițiile îi reprezentau pe toți aceia care îl insultă și îl batjocoresc pe Isus prezent cu adevărat în Preasfânta Euharistie. I-am recunoscut pe cei care profanează în orice chip Binecuvântatul Sacrament. Văd cu oroare toate injuriile aduse Domnului nostru, fie prin imprudență, fie prin lipsă de respect sau omisiune în ceea ce-l privește; prin dispreț, abuz și prin cele mai grele sacrilegii, prin închinare la idoli lumești, prin întunericul spiritual și falsa înțelepciune, sau, în fine, prin greșală, necredință, fanatism, dușmănie și persecuție. Printre aceste persoane am văzut pe mulți care erau orbi, paralizați, surzi și muți chiar și copii - oameni orbi care nu văd adevărul, paralitici care nu pot înainta conform direcției lor pe drumul ce duce spre viața eternă, surzi care refuză să asculte avertismentele și amenințările, muți care nu și-au folosit niciodată vocea pentru apărare și copii smintiți pentru că și-au urmat părinții și profesorii plini de iubire față de lucruri lumești și au uitat de Dumnezeu și care se hrănesc din luxul lumesc, beau cu înțelepciune eronată și se împotrivesc religiei. Între ultimii ale căror priviri m-au întristat nespun, deoarece Isus iubea atât de mult copiii, am văzut mulți slujitori lipsiți de respect și maltratați care nu l-au cinstit pe Domnul nostru la sfintele ceremonii la care au luat parte. Am observat cu durere că mulți preoți, unii chiar fălindu-se că sunt plini de credință și umilință, îl batjocoreau pe Isus în adorabilul Sacrament. I-am văzut pe mulți care credeau și învățau doctrina Prezenței Reale, dar nu o însămânțau bine în inimă, uitând și neglijând împărăția, tronul și locul Șederii lui Dumnezeu, Biserica, altarul, tabernacolul, potirul, chivotul, vasele și ornamentele; într-un cuvânt tot ce se folosește la această adorare sau ceea ce-i înfrumusețează Casa Sfântă.

O ignorare absolută stăpâna pretutindeni, lucrurile se transformau în praf și noroi, iar preamărirea lui Dumnezeu devenea, dacă nu profanată în sine, cel puțin dezonorată. Acest fapt se datora, nu sărăciei, ci indifferenței, trândăviei, preocupării minții cu probleme lumești și deseori

⁸ Unealtă agricolă formată dintr-un bâț articulat prin curele cu o coadă lungă cu care se prelucrează cerealele sau păstăioasele pentru a separa boabele.

cauză a egoismului și morții spirituale; căci am văzut asemenea neglijare în bisericile în care preoții și congregațiile erau înstărite sau cel puțin care o duceau prea bine. Am văzut multe ornamente pământești fără gust și nepotrivite ce le înlocuiseră pe cele ale unei epoci mai pioase.

Uneori am constatat că și celui mai sărac om îi era mai degrabă preferabil să intre în căsuța sa decât să pătrundă în Casa Stăpânului cerului și al pământului. Ah, cât de profund l-a întristat vrăjmășia dintre persoane, pe El care s-a dăruit pe sine însuși pentru a le fi Hrană! Într-adevăr, nu-i nevoie să fii bogat pentru a-l primi pe cel care răsplătește însutit, chiar și un pahar rece cu apă dat celor însetați; cât de rușinos este comportamentul nostru atunci când dăm de băut Domnului nostru sfânt, însetat de sufletele noastre, apă murdară în pahare noroioase! Ca urmare a acestei omisiuni i-am văzut pe amărății scandalizați, pe adorabilul Sacrament profanat, bisericile pustiite și pe preoți disprețuiți. Aceste stări de necurăție și imprudență s-au extins într-atât până la sufletele statornice care și-au lăsat tabernacolul inimilor nepregătit și necurățat chiar în momentele în care Isus dorea să intre ca și atunci când au renunțat la tabernacolul de pe altar.

N-aș reuși să detaliez toate insultele aruncate asupra lui Cristos din preasfântul Sacrament nici dacă aș vorbi un an întreg. I-am văzut pe autorii ofenselor, atacându-l în pâlcuri și lovindu-l cu diferite obiecte. I-am văzut pe creștinii nerespectuoși din toate vremurile, pe preoții nepăsători și profanatori, mulțimile de predicatori nedemni și "călduți", soldați netrebniți, profanatori ai veselelor sacre și slujitori ai diavolului care foloseau sfânta Euharistie în cele mai înspăimântătoare ritualuri de adorare satanică. Printre aceste grupuri am observat și un număr mare de teologi care au alunecat spre erezie din cauza păcatelor, asaltându-l pe Isus în sfânta Taină a Bisericii și înșelându-l cu promisiuni și cuvinte ispititoare, dar și pe mulți pentru care el și-a vărsat sângele. Ah! Aveam în fața ochilor o imagine îngrozitoare a Bisericii ca trup al lui Cristos; și toate cetele de oameni care se îndepărtau pe ei înșiși de Casa Domnului, sfășiau și rupeau bucăți de carne vie. Vai! I-a privit în cel mai înduioșător mod și s-a tânguit din pricina provocării propriilor rătăcirii. Pentru noi și-a dăruit el Persoana Divină ca să avem Hrană în sfântul Sacrament pentru a ne uni într-un singur trup - acela al Bisericii Mireasa lui - oameni despărțiți unul de celălalt; și acum s-a lăsat strivit chiar în mădularele sale, căci opera sa de iubire și anume sfânta Împărtășanie, prin care omenirea trebuia să devină una, constituie motiv de separare din cauza răutății unor învățători mincinoși. Am sesizat națiuni întregi sustrase cu putere de la pieptul lui și private de orice participare la bogățiile lăsate bisericii. În final, am descoperit că toți cei care rătăceau departe de Biserică, se afundau în infinita infidelitate, superstiție, erezie și falsă psihologie lumească; ei dădeau frâu liber mâniei violente, atașându-se grupurilor largi pentru a ataca Biserica fiind îndemnați de șarpele din mijlocul lor. Vai! Era ca și cum Isus ar fi fost stârpit în mii de bucăți.

Atât de imensă era teroarea și groaza mea, încât Mirele meu Ceresc a apărut și plin de milostivire mi-a atins inima și mi-a zis: *Nimeni nu a mai văzut toate acestea până acum și inima ta s-ar fi nimicit de durere dacă nu ți-aș fi dat putere.*

Sângele curgea cu picături mari pe fața palidă a Salvatorului nostru, avea părul vâlvoi și barba însângărată și încurcată. După viziunea pe care tocmai ce am descris-o, Isus a părăsit peștera și s-a întors la ucenici; însă mersul îi era din nou șubred, înfățișarea-i semăna cu aceea a unui bărbat acoperit de răni și apăsător de o grea povară sub care se poticnea la fiecare pas. Apropiindu-se de cei trei apostoli, nu i-a găsit cu capetele acoperite și, stând în genunchi precum oamenii acelei țări care se găseau cuprinși de regret, erau doritori de a se ruga. Adormiseră doborâți de oboseală și de necaz. Isus, tremurând și gemând, s-a apropiat de ei și i-a trezit.

Dar când l-au văzut la lumina lunii, stând înaintea lor cu fața palidă și plină de sânge și cu părul în dezordine, privirile lor obosite nu l-au recunoscut prima oară deoarece apăsarea extrem de schimbat. Și-a împreunat mâinile și le-a spus cu accente pline de regret că a doua zi va fi dus la moarte - că nu va trece o oră și va fi prins și dus în fața unui tribunal, va fi maltratată, disprețuit, biciuit și supus celei mai crude morți; la auzul acestor cuvinte, apostolii și-au ridicat brațele asupra lui, susținându-l cu dragoste. I-a rugat să le consoleze pe Mama sa și pe Maria Magdalena. Nu au ripostat, deoarece nu știau ce să zică, căci atât de alarmați erau din pricina înfățișării și limbajului său încât credeau că mintea îi rătăcește. Dorind să se înapoieze la grotă

nu a avut putere să meargă. I-am văzut pe Ioan și pe Iacob susținându-l și întorcându-se după ce a intrat înăuntru. Aceasta se întâmpla pe la orele unsprezece și un sfert.

În timpul agoniei lui Isus am văzut-o pe Fecioara sfântă în casa Mariei, mama lui Marcu, cuprinsă de amărăciune și durere sufletească. Se afla în grădină în compania Magdalenei și a Mariei doborâtă de mâhnire, cu trupu-i aplecat ca de închinăciune. A leșinat de câteva ori, căci trăia în spirit diferite secvențe din agonia fiului ei. A trimis câțiva mesageri pentru a cerceta starea lui Isus, dar agitată fiind, nu a așteptat întoarcerea lor, ci a plecat cu Magdalena și Salomeea de-a lungul văii lui Iosafat. A mers cu capul acoperit de voal și, deseori mâinile și le întindea înspre muntele Măslinilor, căci îl vedea pe Isus udat de o transpirație sângerândă și gesturile sale mimau dorința de a cuprinde chipul Fiului ei. Am urmărit mișcările interioare ale sufletului său către Isus care, gândindu-se la ea, și-a întors ochii înspre direcția în care se afla, tânjindu-i prezența. Am remarcat, de asemenea, comunicarea spirituală dintre cei doi, răsfrângându-se sub forma unor raze ce treceau printre ei. Prețiosul nostru Domn s-a gândit și la Magdalena, s-a înduioșat de frământarea ei și i-a îndemnat pe apostoli s-o consoleze; căci știa că iubirea ei pentru minunata lui persoană era mai mare decât pentru oricare altă persoană în afară de cea pentru binecuvântata Mamă, știind că va suferi mult pentru binele lui și că niciodată nu-l va ofensa.

În tot acest timp cei opt apostoli s-au reîntors la copacul din Ghetsemani și, după ce au discutat puțin între ei, au adormit. Erau agitați, descurajați și gata să cadă în ispită. Căutaseră un loc de refugiu în caz de pericol și se întrebau neliniștiți: *Ce vom face dacă îl vor omorî? Am lăsat toate pentru a-l urma. Suntem săraci și considerați pleava societății, ne-am dăruit serviciului său în totalitate iar el este acum atât de imperfect și copleșit de mâhnire încât nu ne poate oferi nici o consolare.* Ceilalți apostoli au pribegit mai întâi prin diferite direcții, dar când au auzit ultimele profeții îngrozitoare ale lui Isus, s-au înapoiat cu toții la Betfage.

L-am văzut pe Isus rugându-se încă în peșteră, opunându-se naturii sale umane, care refuza suferința, însă abandonându-se voinței Tatălui veșnic. Abisul s-a deschis înaintea lui și a avut o viziune a iadului. I-a văzut pe Adam și pe Eva, pe patriarhi, pe profeți și pe oamenii drepiți, pe părinții mamei sale și pe Ioan Botezătorul, așteptându-l în lumea de jos cu înflăcărare, încât privirea i s-a împuțernicit și inima-i iubitoare i s-a umplut de curaj. Moartea sa trebuia să deschidă Raiul pentru acești prizonieri - moartea lui avea să-i scoată din închisoare, tânjind după o speranță arzătoare! Când Isus a privit cu adâncă emoție la sfinții din trecut, îngerii i-au prezentat toată mulțimea de viitori sfinți care, unindu-și munca lor cu meritele Pătimirii sale, erau prin el uniți cu Tatăl etern. Această viziune a constituit cea mai frumoasă și cea mai consolatoare dintre toate revelațiile în care el a văzut salvarea și sfințirea ce vor fi izvorul nesfârșit de răscumpărare deschisă de moartea sa.

Apostolii, discipolii, fecioarele și femeile sfinte, martirii, duhovnicii, pustnicii, preoții și episcopii și o ceată mare de femei și bărbați creștini - într-un cuvânt, întreaga oștire a sacralului i-a apărut înaintea. Cu toții purtau pe cap coroane de triumf, iar florile acestor coroane se deosebeau în formă, culoare și miros, dar și în perfecțiune după suferința, truda și izbânda ce le-au adus gloria veșnică. Întreaga viață și toate faptele, meritele și puterea la fel ca și măreția triumfului lor proveneau numai și numai din uniunea lor cu vrednicia lui Isus Cristos.

Influența reciprocă exercitată de acești sfinți unii asupra altora și maniera în care au băut de la unicul izvor - Veșnicul Sacrament și Patima Domnului nostru - au format o priveliște impresionantă și minunată. Nimic nu a fost mai plin de profundă semnificație în ceea ce-i privește - munca lor, martiriul, reușitele, îmbrăcămintea - toate s-au contopit în infinită armonie și unitate; iar această unitate în diversitate a fost produsă de razele singurului Soare, de Pasiunea Domnului, de Cuvântul devenit Om în care este Viața, Lumina oamenilor, care strălucește în întuneric, iar întunericul nu a cuprins-o.

Grupul viitorilor sfinți a trecut prin fața sufletului Domnului nostru care era astfel pus între râvnicii patriarhi și sufletele consacrate și aceste două cete mergeau împreună, completându-se una pe alta și înconjurând inima iubitoare a Salvatorului nostru ca și o coroană a biruinței. Imaginea mișcătoare și consolatoare emana întărire și mângâiere sufletului lui Isus. Ah! Își iubea

atât de mult frații și pe toți oamenii încât pentru a împlini mântuirea, chiar și numai a unui singur suflet ar fi acceptat cu bucurie toate suferințele la care acum era supus. Viziunile se refereau la viitor și erau răspândite la o anumită înălțime de pământ.

Însă aceste revelații alinătoare au dispărut și îngerii i-au prezentat apoi scenele Pătimirii mult mai aproape de privirea sa. Am urmărit fiecare tablou clar zugrăvit, început cu sărutul lui Iuda și până la ultimul cuvânt al lui Isus pe cruce; tot acum am mai revăzut ceea ce vedeam în meditațiile mele despre Patimă. Trădarea lui Iuda, fuga apostolilor, insultele aruncate asupra Domnului la Ana și Caiafa, negarea lui Petru, judecarea în fața lui Pilat, batjocura lui Irod, biciuirea și încoronarea cu spini, condamnarea la moarte, purtarea crucii, marama Veronicăi, crucificarea, insultele fariseilor, mahnirea Mariei, a Mariei Magdalena și a lui Ioan, străpungerea coastei cu sulița - într-un cuvânt fiecare secvență a Pătimirii i s-a arătat în cel mai minuțios detaliu. A acceptat totul de bunăvoie, supunându-se din iubire pentru om. A văzut și a simțit, de asemenea, chinurile îndurate în acel moment de Mama sa, a cărei contopire interioară cu agonia lui a fost atât de profundă încât a căzut în brațele însoțitorilor.

Când imaginile Patimii s-au epuizat, Isus a căzut cu fața la pământ ca unul pe punctul de moarte; îngerii au dispărut și transpirația sângerândă a devenit mai abundentă. Întunericul domnea în peșteră, iar eu am zărit un înger coborând spre Isus. Acest înger era mai înalt decât oricare altul și aspectul lui era mult mai distinct și impunător decât cel al unui om. Era îmbrăcat ca un preot, cu o pelerină neagră și în mâini purta un vas mic de forma potirului folosit la ultima cină. Pe potir se găsea o formă ovală, de mărimea unei fasole, ce degaja o lumină roșiatică. Îngerul, fără să atingă pământul cu picioarele, și-a întins mâna dreaptă spre Isus, iar el s-a ridicat primind tainica hrană și băutură din caliciul luminos. Apoi îngerul a dispărut.

Isus, acceptând el de bunăvoie potirul suferinței și primind noi forțe, a mai rămas câteva minute în grotă cufundat în meditație liniștită după care s-a întors să-i mulțumească Tatălui Ceresc. Se afla încă în adâncă ispitire a spiritului, dar eliberat în așa măsură încât a fost capabil să meargă până la ucenici fără să-și clatine mersul sau să se aplece sub povara durerilor. Chipul îi era încă palid și transfigurat, dar pasul îl avea hotărât. Și-a șters fața cu o pânză și și-a aranjat părul ce-i cădea pe umerii plini de sânge.

Atunci când Isus s-a apropiat de discipoli, i-a găsit întinși ca și mai înainte, adormiți și cu capetele acoperite. Domnul nostru le-a spus că nu era timpul de dormit și că trebuia să se ridice pentru a se ruga: *Aveți grijă că ora se apropie și Fiul Omului va fi aruncat în mâinile trădătorilor. Ridicați-vă, să mergem! Vedeți că se apropie cel ce mă va trăda. I-ar fi fost mai bine aceluia să nu se fi născut.* Ei s-au dezmeticit, s-au ridicat alarmați și au privit în jur cu anxietate. Petru a replicat stăruitor: *Doamne îi voi chema și pe ceilalți pentru a te putea apăra.* Dar Isus le-a arătat în vale pe partea cealaltă a râului Cedron o mulțime de oameni înarmați care se apropiau cu torțe, precizându-le că printre ei este unul care îl trădase. Vorbea calm, cerându-le s-o consoleze pe Mama lui. Ei au spus: *Lasă-ne să-i întâmpinăm*, însă el a replicat: *Mă voi preda fără ezitare în mâinile dușmanilor mei.* A părăsit apoi Grădina Măslinilor împreună cu cei trei ucenici mergând înaintea arcașilor pe drumul ce ducea spre grădina Ghetsemani.

Capitolul II - Iuda și oamenii lui

Iuda nu s-a așteptat ca trădarea lui să aibă asemenea urmări. A fost nerăbdător să obțină recompensa promisă și să-i mulțumească pe farisei, aruncându-l pe Isus în mâinile lor, dar nu și-a calculat cât de departe vor ajunge lucrurile sau nu s-a gândit că dușmanii Învățătorului îl vor judeca și îl vor crucifica; mintea lui era absorbită doar de dorința de câștig și unii farisei și saducheii vicleni cu care stabilise unele legături, l-au îndemnat continuu la trădare, lingușindu-l. Era sătul de viața obositoare, pribeagă și persecutată pe care apostolii o duceau. Timp de câteva luni furase mereu pomenile care îi erau date în grijă și în avariția lui se împotriva risipei făcute de Magdalena de fiecare dată când turna ulei prețios pe picioarele Domnului nostru, provocându-i astfel setea de a comite cea mai mare crimă. El întotdeauna a sperat că Isus va stabili un regat temporal și și-a însușit un post strălucitor și avantajos, dar a fost dezamăgit și s-a răzgândit începând să-și strângă avere. A observat că suferințele și persecuțiile creșteau pentru Domnul nostru și pentru cei ce-l urmau și a căutat să se împrietenească cu dușmanii de temut ai Mântuitorului și apostolilor, văzând că Isus nu devine rege, în timp ce demnitatea și puterea marelui preot și a tuturor acelor care aparțineau serviciului său au avut o puternică impresie asupra minții lui.

A început să avanseze pas cu pas într-o relație apropiată cu spionii acestor oameni, care-l lingușeau continuu și îl asigurau că un sfârșit va grăbi subit evoluția divinului nostru Domn. Bărbatul asculta din ce în ce mai înverșunat sugestiile criminalilor cu inimile dușmănoase și nu făcuse nimic în ultimele zile decât să se ducă și să se întoarcă de la marii preoți pentru a-i convinge să ajungă la un acord. Însă ei refuzau să acționeze și îl tratau cu dispreț. Spuneau că nu va fi suficient timp înainte de sărbătoare și că se va crea agitație între oameni. Chiar și Sinedriul a ascultat propunerile sale cu o oarecare atenție.

După ce Iuda a primit binecuvântatul Sacrament în sufletul său nelegiuit, Satana l-a luat în stăpânire și el a mers pentru a-și îndeplini crima. În primul rând Iuda i-a căutat pe aceia care mai înainte l-au ademenit și s-a înțeles cu ei, iar aceștia l-au acceptat cu o falsă prietenie. Alții li s-au alăturat, precum Ana și Caiafa, însă cel din urmă l-a tratat cu o clară mândrie și desconsiderare. Toți dușmanii lui Cristos erau destul de indeciși și nu erau siguri de succes, dat fiind neîncrederea lor în Iuda.

Am văzut împărăția Iadului dezbinat în propria-i esență; Satana dorea crima iudeilor și tânjea cu ardoare după moartea lui Isus, Salvatorul sufletelor, Sfântul Învățător, Omul drept pe care îl disprețuia atât de mult; dar, în același timp, simțea o teamă interioară extraordinară din cauza morții victimei inocente care nu se ascundea de persecutorii săi. L-am văzut apoi pe de-o parte stimulând ura și furia dușmanilor lui Isus și pe de altă parte strecurându-le unora dintre ei gândul că Iuda era însuși diavolul, personaj vrednic de condamnat; sentința nu putea fi pronunțată înainte de sărbătoare, pentru că nu se strângea un număr suficient de martori lui Isus.

Fiecare a propus ceva diferit de altul, unii l-au interogată pe Iuda, spunându-i: Vom fi oare capabili să-l luăm? Nu are oameni înarmați cu El? Iar trădătorul a răspuns: Nu este singur, ci cu unsprezece ucenici. El este foarte trist, iar cei unsprezece sunt foarte fricoși. Le-a mai spus că era momentul potrivit să pună mâna pe Isus, căci mai târziu probabil nu-i va mai sta în putere să li-l dea pe Domnul și poate că nu se va mai întoarce niciodată la Învățător, deoarece era foarte clar că Isus și ceilalți apostoli au bănuțat ceva și cu siguranță că-l vor omorî dacă se va înapoia la ei. Le-a spus că dacă nu-l vor prinde, va scăpa, se va întoarce cu o armată a sa și se va proclama singur rege. Aceste amenințări ale lui Iuda au avut efect, propunerile lui au fost luate în seamă și și-a primit premiul pentru trădare - treizeci arginți. Arginții erau dreptunghiulari, cu găuri în colțuri, strânși împreună ca niște inele sub forma unui lanț și aveau o anume imprimare.

Iuda conștientiza faptul că era privit cu dispreț și dezinteres, căci limbajul și gesturile lor le trădau gândurile și mândria i-a sugerat să dea înapoi banii ca o jertfă pentru templu pentru a da impresia că intențiile sale fuseseră drepte și dezinteresate. Însă i-au refuzat propunerea deoarece prețul sângelui nu putea fi oferit în templu. Iuda a văzut cât de mult îl disprețuiau și furia lui era

excesivă. Nu se așteptase să culeagă fructele amare ale trădării chiar înainte de a o duce la îndeplinire, însă mersese mult prea departe cu acești oameni încât se afla sub puterea lor și să scape nu mai era posibil. L-au urmărit cu mare atenție și nu l-au scăpau din vedere până când le-a arătat exact ce pași urmau să fie făcuți pentru a se asigura de prinderea persoanei lui Isus. Trei farisei l-au urmat în momentul coborârii în camera unde soldații templului (dintre care majoritatea erau iudei și restul diferite națiuni) erau adunați. Când totul a fost aranjat și numărul necesar de soldați strâns, Iuda s-a grăbit înspre sala cinei însoțit de un servitor al fariseilor pentru a se asigura dacă Isus a plecat sau nu. A fost de acord să le trimită un mesager cu informația cerută.

Cu puțin înainte ca Iuda să-și fi primit prețul trădării, un fariseu a ieșit și a trimis șapte sclavi să aducă lemne cu care să pregătească crucea pentru Salvatorul nostru în cazul în care avea să fie judecat, deoarece în ziua următoare nu era timp suficient din pricina începerii sărbătorilor Paștelui. Ei au procurat lemnul de la trei kilometri distanță, de lângă un zid înalt unde se găsea o mare cantitate de lemn ce aparținea templului și l-au cărat în spatele tribunalului lui Caiafa. Bucata importantă a crucii aparținea unui copac din valea lui Iosafat, lângă râul Cedron și care, căzând de-a lungul curenului, fusese folosit ca pod. Atunci când Neemia a ascuns focul și vasele sfinte în lacul din Betsaida, fusese aruncat odată cu celelalte părți de lemn - mai târziu au fost luate și lăsate deoparte. Crucea era pregătită în mod diferit, fie de a lua în răs regalitatea lui Isus, fie din ceea ce bărbații numeau întâmplare. Crucea era compusă din cinci bucăți de lemn, excluzând inscripția. Am văzut și alte lucruri privitoare la cruce și însemnătatea diferitelor împrejurări mi s-a făcut cunoscută, însă am uitat-o.

Iuda s-a întors și a spus că Isus nu mai era în sala cinei, dar cu siguranță trebuia să găsească pe muntele Măslinilor, locul unde obișnuia să se roage. A cerut ca un număr mic de oameni să-l însoțească pentru că apostolii ce erau cu el puteau să bănuiască ceva și să se revolte. Trei sute de oameni s-au oprit la porți și pe străzile din Ofel, o parte din orașul din partea sudică a templului și de-a lungul văii din Milo până la casa lui Ana și până la Muntele Sion pentru a trimite întăriri în caz că era nevoie, deoarece după cum spunea el toți oamenii din clasa socială de jos a lui Ofel erau partizani cu Isus. Trădătorul i-a mai avertizat să fie prudenți căci Isus s-a ascuns de multe ori prin mijloace misterioase în munți și s-a făcut invizibil celor din jurul lor. Le-a recomandat pe lângă acestea să poarte cu ei un lanț și să se folosească de forme magice pentru a-l împiedica să-l rupă. Iudeii au ascultat toate sfaturile cu o indiferență disprețuitoare și i-au replicat: *Imediat ce va fi în mâinile noastre, vom avea grijă să nu ne scape.*

După aceea Iuda a început să-și încheie înțelegerile cu cei care îl însoțeau. A dorit să intre în grădină înaintea lor, să-l îmbrățișeze și să-l sărute pe Isus ca și cum s-ar fi întors la el ca prieten și ucenic și apoi soldații să pună mâna pe el. Dorea să se creadă că au ajuns din întâmplare acolo și, când soldații își vor face apariția el, ar putea fugi ca și ceilalți discipoli și nu s-ar mai auzi niciodată de el. S-a gândit de asemenea că poate o agitație va urma când apostolii se vor apăra și Isus va trece prin mijlocul inamicilor așa cum o mai făcuse deseori înainte. Și-a învins aceste gânduri mai ales atunci când mândria sa era rănită de maniera disprețuitoare a iudeilor de a-l trata; însă nu a regretat, deoarece îi aparținea cu totul lui Satana. Dorea ca soldații să nu poarte cu ei lanțuri și funii, complicii lui disimulau că sunt de acord cu toate dorințele lui, însă în realitate îl considerau un trădător, în care nu se poate avea încredere și care urma să fie aruncat imediat ce făcea ceea ce trebuia. Soldații primiseră ordine să se țină aproape de Iuda, să-l urmărească cu atenție și să nu scape până ce Isus nu era prins, fiindcă își primise recompensa și le era frică să nu fugă cu banii, iar Isus să dispară sau un altul să fie luat în locul lui. Garda de bărbați aleasă pentru a-l însoți pe Iuda era compusă din douăzeci de soldați selectată din armata Templului și dintre alți soldați care se aflau sub ordinele Anei și ale lui Caiafa. Erau îmbrăcați ca și soldații romani, aveau căști cu creastă din metal și purtau centuri atârinate în jurul coapsei, bărbile lor erau lungi în timp ce ostașii romani la Ierusalim aveau doar mustață și-și bărbierau obraji și buza de sus.

Aveau cu toții săbii, unii erau înarmați și cu lănci și purtau cu ei și băte, lanterne și torțe; însă când își făceau semne aprindeau doar una. La început se intenționase ca Iuda să fie condus de o

escortă mult mai numeroasă, dar i-a atenționat că un număr mare de persoane ar fi foarte ușor remarcat, deoarece Muntele Măslinilor oferea o priveliște a întregii văi. Majoritatea ostașilor au rămas la Ofel și santinele s-au oprit în toate părțile pentru a reprima orice încercare de scăpare a lui Isus. Trădătorul a fost urmat de cei douăzeci de soldați, însă la o anumită distanță se țineau pe urmele lor patru arcași care nu erau decât vătafi obișnuiți, care cărau corzi și lanțuri, iar după aceștia veneau cei șase cu care Iuda ținuse legătura tot timpul.

Unul dintre ei era preot și confident al Anei, un al doilea îi era devotat lui Caiafa, al treilea și al patrulea erau farisei, iar ceilalți doi erau saduchei și adepți ai lui Irod. Acești șase bărbați ocupau funcțiile de curteni ai lui Ana și ai lui Caiafa, spionând și fiind cei mai mari dușmani ai lui Isus.

Soldații au rămas în tovărășia lui Iuda până când au găsit drumul care împărțea grădina Măslinilor de grădina Ghetsemani, însă acolo i-au interzis să meargă singur și din acest moment și-au schimbat modul total de a se comporta, tratându-l cu indolență și severitate.

Capitolul III - Isus este arestat

Isus se afla cu cei trei apostoli pe drumul dintre Ghetsemani și grădina Măslinilor atunci când Iuda și oamenii lui și-au făcut apariția. O ceartă aprinsă s-a iscat între Iuda și soldați pentru că el dorea mai întâi să se apropie și să-i vorbească în șoaptă lui Isus ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și, după aceea ei să se apropie și să pună mâna pe el pentru a da impresia că nu are nici o legătură cu toată întâmplarea. Însă bărbatii i-au răspuns jignitor: *Nu, prietene, nu așa! Nu vei scăpa tu din mâinile noastre până ce nu-l vom avea pe galilean legat bine!* și văzându-i pe cei opt discipoli care, când au auzit disputa, s-au grăbit să-l însoțească pe Isus, în ciuda opunerii lui Iuda, au chemat patru arcași și i-au lăsat să privească de la o mică distanță. Imediat ce Isus și apostolii au văzut banda de bărbați înarmați, Petru a dorit să-i alunge cu ajutorul armelor, spunând: *Doamne, ceilalți opt sunt foarte aproape, lasă-ne să-i atacăm pe arcași*, dar Isus l-a îndemnat să-și păstreze calmul, s-a întors și a înaintat câțiva pași. În acest timp patru ucenici au intrat în grădină, întrebând ce se întâmplă. Iuda era gata să răspundă, însă soldații l-au întrerupt și nu l-au lăsat să vorbească. Acești patru discipoli erau Iacob cel mic, Filip, Toma și Natanael; ultimul, care era băiatul bătrânului Simeon, se alăturase împreună cu alții apostolilor la Ghetsemani fiind probabil trimis de prietenii lui Isus să afle care era situația sau poate doar din simplă curiozitate sau neliniște. Ceilalți rățăceau pe ici pe acolo, pregătiți să fugă în caz de primejdie.

Isus i-a întâmpinat pe soldați și i-a întrebat pe un ton hotărât și deslușit: *Pe cine căutați?* Soldații i-au răspuns: *Pe Isus din Nazaret*. Isus le-a răspuns: *Eu sunt*. Imediat ce a pronunțat aceste cuvinte, ei au căzut la pământ ca și cum ar fi fost loviți de nebunie. Iuda, care stătea lângă ei, era mai agitat și, arătându-se doritor să se apropie, Isus i-a luat mâna și i-a zis: *Prietene, de ce ai venit?* Iuda s-a bâlbâit, amintind ceva despre o afacere de-a lui. Isus i-a răspuns în câteva cuvinte înțelesul: *Ar fi fost mai bine pentru tine să nu te fi născut*, oricum nu-mi pot aminti cuvintele exact. În același timp soldații s-au ridicat și s-au apropiat din nou de Isus, dar au așteptat semnul îmbrățișării cu care promisese Iuda că-l va saluta pe Învățător pentru a-l recunoaște. Petru și ceilalți apostoli l-au înconjurat pe Iuda și l-au insultat cu un limbaj nemăsurat, numindu-l hoț și trădător; el a încercat să-si domolească furia prin tot felul de minciuni, dar s-a obosit degeaba deoarece soldații s-au oferit să-l apere.

Isus a întrebat din nou: *Pe cine căutați?* Ei au răspuns: *Pe Isus Nazarineanul*. Isus le-a dat răspuns: *V-am spus că eu sunt. Dacă pe mine mă căutați, lăsați-i pe aceștia să se ducă*. La auzul acestor cuvinte, soldații au căzut pentru o clipă la pământ ca și cuprinși de convulsii similare epilepsiei, iar apostolii l-au încercuit pe Iuda pentru a doua oară, exprimându-și indignarea față de viclenia sa. Isus s-a adresat soldaților: *Ridicați-vă!* Ei s-au ridicat, dar aproape fără glas cuprinși de frică. Apoi i-au spus lui Iuda să le dea semnalul dinainte stabilit, căci ordinul dat lor era acela de a-l prinde pe acela pe care Iuda îl va săruta. Iuda s-a apropiat de Isus și l-a sărutat, zicându-i: *Te salut, Învățătorule!* Isus l-a întrebat: *Cum, Iuda, îl trădezi pe Fiul Omului cu un sărut?* Soldații l-au înconjurat pe Isus, iar arcașii au pus mâna pe el. Iuda a dorit s-o întindă, dar ucenicii nu l-au lăsat să plece, au alergat la soldați și s-au tânguit: *Stăpâne, să lovim cu sabia?* Petru, care era mult mai violent decât ceilalți, a apucat sabia și l-a lovit pe Malcus, servitorul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă; Malcus a căzut la pământ și o mare agitație s-a provocat.

Arcașii l-au prins pe Isus și au vrut să-l lege; în timp ce Malcus și restul soldaților stăteau în jurul lor. Când Petru l-a lovit pe al doilea, ceilalți erau ocupați cu îndepărtarea aceloră dintre apostolii aflați prea aproape și în prinderea celor ce fugiră. Patru apostoli și-au făcut apariția mai în depărtare și au privit cu spaimă scena dinaintea ochilor lor; însă soldații încă erau prea alarmați de ultima încăierare, încât să-și mai facă griji de ei înșiși și pe lângă aceasta nu doreau să-l lase pe Salvatorul nostru fără pază. Iuda a dispărut imediat ce i-a dat salutul trădării lui Isus, dar s-a întâlnit cu unii dintre discipoli care l-au asaltat cu reproșuri. Șase farisei i-au sărit în ajutor și a scăpat în timp ce arcașii îi legau mâinile lui Isus.

După ce Petru l-a lovit pe Malcus, Isus l-a avertizat: Pune sabia înapoi la locul ei căci toți cei ce pun mâna pe sabie de sabie vor pieri. Crezi că nu pot să-i cer tatălui meu mai mult de 12 legiuni de îngeri și ei să-mi dea spre apărare? Cum altfel vrei să se împlinescă Scripturile? Apoi a mai zis: Lăsați-mă să-l vindec pe acest om și, apropiindu-se de Malcus i-a atins urechea, s-a rugat și l-a vindecat. Soldații care stăteau alături, ca de altfel și arcașii și cei șase farisei neatinși de acest miracol, au continuat să-l insulte pe Domnul nostru, spunându-le martorilor: Aceasta este o șiretenie a diavolului, puterile sale de vrăjitor au făcut ca urechea să pară tăiată și acum aceleași puteri au dat impresia că s-a vindecat.

Apoi Isus li s-a adresat: Ați venit după mine să mă prindeți ca după un tâlhar cu săbii și ciomege. Am stat zi de zi cu voi învățându-vă în Templu și nu m-ați prins, dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.

Fariseii au poruncit să fie legat mult mai strâns și i-au răspuns într-un mod îndrăzneț: *Ah! Nu ne poți înșela cu vrăjitoria ta!* Isus le-a replicat, dar nu-mi amintesc cuvintele lui; toți ucenicii au fugit. Cei patru arcași și cei șase farisei nu au căzut la pământ când au auzit cuvintele lui Isus pentru că, asemenea lui Iuda care nu îngenunchease, se găseau sub puterea lui Satana, în timp ce ceilalți care au căzut și s-au ridicat au fost convertiți mai apoi și au devenit creștini; ei doar l-au încercuit pe Isus, dar nu și-au ridicat mâinile asupra lui. Malcus s-a convertit datorită vindecării urechii și, în timpul Patimii, însărcinarea lui a fost aceea de a le duce mesaje Mariei și altor prieteni ai lui Isus.

Arcașii, care îl legaseră pe Isus cu cea mai mare brutalitate, erau păgânii unui neam din cel mai rău, scunzi și îndesați, activi și cu tenul de culoare gălbuie semănând cu sclavii egipteni care au picioarele brațele și gâtul neacoperite.

I-au legat mâinile cât de strâns au putut, cu funii grele, fixându-i încheietura mâinii stângi sub cotul drept. Mijlocul i l-au învăluit cu un fel de cingătoare cu ascuțituri de fier și acestea i-au atașat două curele de piele ce îi încrucișau pieptul ca și niște patrafire. I-au legat patru frânghii de părți diferite ale centurii și de acestea îl târau din fiecare parte în cel mai inuman mod. Funiile erau noi; cred că le cumpăraseră fariseii atunci când s-au hotărât prima dată să-l aresteze pe Isus. Ei au aprins torțe nefolosite și procesiunea începu. Cei zece soldați au mers înainte, urmau arcașii care țineau frânghiile și-l împingeau pe Isus, apoi fariseii și alți zece soldați la urmă.

Ucenicii îi urmau la o mică distanță, suspinând și oftând. Ioan venea singur, mergând foarte aproape de soldați, până când fariseii, văzându-l, au ordonat gărzilor să-l aresteze. S-au supus imediat, însă el a fugit, lăsându-și în mâinile lor o haină cu care era acoperit. S-a dezbrăcat de veston pentru a scăpa mai ușor din mâinile dușmanilor săi și nu și-a păstrat pe el decât o îmbrăcăminte scurtă fără mâneci și cordonul lung pe care-l purtau de obicei iudeii înfășurat în jurul gâtului, al capului și al brațelor. Arcașii s-au comportat brutal cu Isus; au făcut aceasta pentru a se pune bine cu cei șase farisei căci știau prea bine că-l urau și-l detestau pe Domnul nostru. L-au dus pe cel mai pietros drum posibil, printre pietre tăioase și prin noroi; au tras de funii cât de tare puteau; îl loveau cu sfori înnodate ca și un măcelar ce lovește animalul gata de sacrificare și-și completau tirania cu atât de rușinoase și josnice ocări încât nu le pot înșira. Isus avea picioarele goale, purta pe lângă haina de lână fără cusătură și o mantie peste haină. Am uitat să precizez că arestul lui Isus s-a făcut fără nici un fel de ordin sau vreo formalitate legală. A fost tratat ca o persoană fără valoare în fața legii.

Procesiunea s-a desfășurat în liniște; ajungând la drumul ce întretaie grădina Măslinilor și grădina Ghetsemani au luat-o la dreapta și au ajuns imediat la un pod de peste râul Cedron. Când Isus s-a îndreptat spre Grădina Măslinilor împreună cu apostolii, nu au luat-o pe acest pod, ci pe o cărare ascunsă ce ducea prin valea lui Iosafat, spre un alt pod mai în sud. Acest pod, pe care soldații l-au dus pe Isus, era lung, întinzându-se nu doar peste râu, dar și peste întreaga vale foarte extinsă spre dreapta și stânga albiei râului. L-am văzut pe Domnul nostru căzând de două ori înainte ca ei să ajungă la pod, iar aceste căderi au fost cauzate de modul barbar în care soldații îl împingeau; dar în momentul în care se aflau la jumătatea drumului de pe pod și-au dat drumul dispoziției inumane și l-au împins cu așa mare violență pe Isus în apă, sfătuindu-l pe un ton batjocoritor, să-și potolească setea. Dacă Dumnezeu nu l-ar fi protejat, ar fi murit în urma

acestei căderi; s-a plecat prima dată în genunchi, apoi pe față, ferindu-se prin aruncarea mâinilor înainte, care fiind legate strâns la început au fost desfăcute probabil, fie printr-un miracol, fie de soldații care i-au tăiat funiile înainte de a-l împinge în apă.

Urmele picioarelor sale ale coatelor și ale degetelor lui s-au imprimat în mod miraculos pe pietrele pe care s-a prăbușit și aceste amprente au fost ulterior arătate creștinilor spre venerare. Rocile erau mai puțin dure decât inimile necredincioase ale bărbaților răi ce-l înconjurau pe Isus și adevăresc îngrozitorul moment al atingerii lor de către Puterea Divină.

Nu l-am observat pe Isus să ia ceva pentru a-și potoli setea ce-l consuma încă de la începutul agoniei în grădină, dar a băut din apele Cedronului și l-am auzit repetând aceste cuvinte din psalmul profetic: *În setea lui va bea apă din râu.* (Psalmul 108) Arcașii țineau încă capetele sforilor cu care Isus era legat, însă era dificil să-l târască afară din apă din pricina zidului de pe mal; s-au întors și l-au tras prin râul Cedron și până la țarm, apoi l-au pus să traverseze podul a doua oară însoțindu-și faptele cu insulte, blasfemii și lovituri. Haina lungă de lână care i s-a udat cu totul i se lipise de picioare, împiedicându-i fiecare mișcare și punându-l în imposibilitatea de a merge, iar când a ajuns la capătul podului chiar a căzut. L-au ridicat cu brutalitate, lovindu-l și legându-i marginea hainei de curea, abuzând în același timp în cel mai josnic mod. Nu era chiar miezul nopții când i-am surprins pe cei patru arcași chinându-l pe Isus pe o cărare îngustă, plină de pietre bucăți de stâncă, scaieți și mărăcini de pe partea opusă a râului Cedron. Cei șase farisei violenți au mers foarte aproape de Domnul nostru, îl împungeau cu bețe subțiri și, văzând că picioarele-i slabe și sângerânde erau distruse de pietre și mărăciniș, au exclamat disprețuitor: *Precursorul lui Ioan Botezătorul cu siguranță că nu i-a pregătit un drum bun pe aici;* sau cuvintele lui Malahia: *Priviți, trimit îngerul meu înaintea feței tale să pregătească căile mele, nu se potrivesc deloc acum.* Fiecare remarcă batjocoritoare pronunțată de acești bărbați încitau pe arcași la o mare răutate.

Dușmanii lui Isus au remarcat că multe persoane se arătau în depărtare; nu erau decât apostolii ce se strânseseră împreună la auzul arestului Învățătorului lor și erau nerăbdători și neliniștiți să afle cum se va termina; apariția lor i-a tulburat pe farisei crezând că vor încerca să-l salveze pe Isus și au trimis după întărirea gărzilor. La o mică depărtare de partea opusă întăririi sudice a templului ce ducea printr-un sătuc numit Ofel către muntele Sion unde se afla reședința lui Ana și a lui Caiafa am văzut un grup de aproximativ 50 de soldați care cărau torțe gata de a preveni orice situație; comportamentul lor era cumplit. Ei strigau foarte tare pentru a-și anunța sosirea, dar și pentru a-și mulțumi camarazii pentru reușita expediției. Acest fapt a cauzat o ușoară confuzie printre soldații ce-l conduceau pe Isus, iar Malcus și câțiva oameni au profitat pentru a se depărta și a merge pe muntele Măslinilor.

Când noua armată de soldați a părăsit orașul Ofel, i-am văzut pe apostoli împrăștiindu-se: unii au luat-o pe un drum, alții pe un altul. Binecuvântata Fecioară și alte nouă sfinte femei pline de neliniște și-au îndreptat pașii spre valea lui Iosafat, însoțite de Lazăr, Ioan, fiul lui Marcu, fiul Veronicăi și fiul lui Simon. Cel din urmă se afla în Ghetsemani cu Natanael și cu cei opt ucenici, dar a fugit imediat ce soldații își făcură apariția. Îi dădea seamă Fecioarei despre tot ceea ce se întâmplase când armata sosită i-a urmat pe cei ce-l purtau pe Isus, iar apoi a auzit vociferări zgomotoase, dar și luminile torțelor pe care le duceau cu ei. Această apariție a copleșit-o; a leșinat și Ioan a condus-o în casa Mariei, mama lui Marcu.

Cei cincizeci de soldați trimiși să-l însoțească pe Isus aparțineau unui detașament format din trei sute de bărbați ce aveau însărcinarea de a păzi porțile și împrejurimile orașului Ofel; căci Iuda trădătorul îi reamintise marelui preot că locuitorii (care constituiau majoritatea clasa muncitoare și care se ocupau cu aprovizionarea cu apă și lemne la Templu) se atașaseră foarte mult de Isus și probabil încercau să-l salveze. Înselătorul era conștient că Isus îi consolase, îi învățase, îi însoțise și vindecase de boli pe mulți dintre acești săraci muncitori; mai știa și că Ofel era locul în care se oprise din călătoria sa din Betania spre Hebron când Ioan Botezătorul tocmai ce fusese executat. Iuda știa, de asemenea, că Domnul vindecase pe mulți pietrari răniți de căderea turnului Siloe. Cea mai mare parte a locuitorilor orașului Ofel s-au convertit după moartea Domnului nostru și s-au alăturat primei comunități creștine formată după Rusalii, iar

când creștinii s-au despărțit de iudei și și-au clădit noi locuințe, le-au plasat în valea situată între Muntele Măslinilor și Ofel (ca și sfântul Ștefan) Ofel se află pe un deal la sudul templului înconjurat de ziduri cu locuitori foarte săraci. Cred că era mai mic decât Dulmen⁹.

Somnul oamenilor din Ofel a fost deranjat de zgomotul făcut de soldați; au ieșit cu toții din casele lor și au alergat la intrarea în oraș pentru a se interesa de cauza gălăgiei, însă soldații i-au tratat cu duritate, le-au poruncit să se întoarcă acasă și drept răspuns la întrebările lor, le-au strigat: *Tocmai ce l-am arestat pe Isus, profetul vostru fals - el cel care v-a dezamăgit atât de mult; marii preoți sunt gata să-l judece și îl vor răstigni*. Plângeri și murmur s-au auzit din toate părțile, sărmanele femei cu copiii lor fugeau încolo și-ncoace suspinând și agitându-și mâinile; și-au reamintit de toate binefacerile Domnului și au căzut în genunchi, implorând mila Cerului. Însă soldații i-au împins pe toți la o parte lovindu-i și obligându-i să se întoarcă la casele lor, strigând: *Ce altă dovadă mai este necesară? Oare comportamentul acestora nu arată că galileanul agită mulțimea?* Se comportau cu prudență de teamă să nu provoace o răscoală în Ofel și astfel doreau doar să-i îndepărteze de locurile pe unde trebuia Isus să treacă.

Atunci când soldații care-l conduceau pe Domnul nostru au ajuns aproape de porțile orașului și când au văzut că Isus căzuse din nou încât nu mai reușea să meargă nici un pas, fiind mișcați de suferința lui, și-au spus unul către altul: *Priviți-l pe bietul om! Este foarte ostenit și nu se mai poate susține din cauza greutății lanțurilor; dacă vrem să-l prezentăm viu în fața marilor preoți trebuie să-i slăbim corzile cu care îi sunt legate mâinile, astfel încât să se poată sprijini când cade*. S-au oprit pentru un moment, nodurile au fost desfăcute și un alt soldat milos i-a adus niște apă de la o fântână din apropiere. Isus i-a mulțumit, spunând și de fântânile cu apă vie din care beau aceia care cred în el, însă aceste cuvinte i-au înrăit pe farisei, provocându-i insulte și vorbe usturătoare. I-am văzut inima soldatului care i-a adus apă și a celui care i-a desfăcut lanțul luminate dintr-o dată de frumusețe. Amândoi s-au convertit înainte de moartea Mântuitorului, alăturându-se apostolilor imediat.

Procesiunea a început iar, ajungând la porțile Ofelului. Și aici Isus a fost primit cu amărăciunea acelora care îi purtau recunoștință, încât soldații cu greu au reușit să-i țină departe pe cei ce-l înăbușeau. Își împreunau mâinile, cădeau în genunchi, se agitau și strigau: *Eliberați-l pe acest om, eliberați-l!* Te cuprindea într-adevăr durerea dacă te-ai fi uitat la Isus: fața albă, desfigurată și rănită, părul ciufulit, hainele ude și murdare; iar gărzile îl târau și-l loveau cu bețe ca pe un animal tăcut dus la înjunghiere. Astfel a fost condus prin mijlocul mulțimii, iar paralyticul vindecat, orbul căruia îi deschisese ochii și mutul pe care îl făcuse să vorbească implorau împreună eliberarea sa, deși în zadar.

Mulți au fost trimiși de către Ana, Caiafa și alți dușmani ai lui Cristos să participe la procesiune, să-i ajute pe soldați la vătămarea victimei lor și să-i îndepărteze pe nedoriții locuitori din Ofel; majoritatea persoanelor numite în acest scop aparțineau clasei de jos a societății și cea mai degradată. Orașelul Ofel se găsea pe un deal și mult lemn se putea găsi acolo gata să fie folosit pentru construcții. Întregul alai a trebuit să coboare dealul și să treacă printr-o ușă în perete. De-o parte a porții se vedea o clădire mare înălțată de Solomon și de cealaltă parte bazinul din Betsaida. Trecând mai departe au urmat o direcție vestică în josul unui drum numit Milo la capătul căruia se găsea casa preotului Ana. Gardienii nu au încetat nici o clipă să îl lovească pe Isus, justificându-și comportamentul prin aceea că mulțimile adunate în jurul procesiunii i-au obligat să se manifeste astfel. Isus a căzut de șapte ori pe drumul dintre mutele Măslinilor și casa lui Ana.

Locuitorii orașelului Ofel nu s-au oprit din starea de groază și supărare, iar la vederea Fecioarei Maria a femeilor sfinte și a altor prieteni de pe valea Cedron din casa Mariei, mama lui Marcu au răbufnit și mai tare, urlând și lamentându-se în timp ce o înconjuraseră și aproape că o purtau pe brațe. Maria a încremenit din cauza mâhnirii și nu și-a deschis gura decât la sosirea lui Ioan, care le-a povestit tot ceea ce văzuse de când Isus părăsise sala cinei; puțin mai târziu a fost

⁹ Dulmen este un orașel în Westphalia, unde sora Emmerich locuia în acel timp.

dusă în casa Martei, aproape de casa lui Lazăr. Petru și Ioan care-l urmaseră pe Isus de la distanță au mers în grabă la unii servitori cu care marele preot se înțeleșese dinainte, încercând a-i îndupleca cât privea prezentarea Învățătorului în fața tribunalului. Acești servitori s-au comportat ca niște mesageri și tocmai ce li se ordonase să meargă în casele bătrânilor și ai altor membrii ai Consiliului pentru a-i aduna la întâlnirea convocată. Doreau să-i lase pe apostoli înăuntrul tribunalului, dar erau conștienți de dificultatea acestui lucru și le-au dat și lor robe ca și ale lor și i-au însărcinat să poarte mesajul pe la toți cei ce formau tribunalul lui Caiafa și se amestecau fără să fie recunoscuți printre soldați și falși martori pentru că toți oamenii să fie excluși. Ca și Nicodim, Iosif din Arimateea și alți oameni bine intenționați făcea parte din acest consiliu, apostolii au încercat să-i anunțe ceea ce trebuia făcut în interiorul sălii judecății, asigurându-se astfel de prezența acelor prieteni ai lui Isus pe care fariseii îi omiseseră intenționat. Între timp Iuda pribegea în sus și-n jos abisurile adânci și sălbătice din sudul Ierusalimului, fiecare trăsătură a sa denota disperare, iar diavolul îl urmărea neconținut, umplându-i imaginația cu viziuni întunecate și anulându-i orice moment de alinare.

Capitolul IV - Mijloacele folosite de dușmanii lui Isus pentru a-și dezvălui planurile împotriva lui

Imediat ce Ana și Caiafa au aflat de arestul lui Isus, au început imediat să-și planifice cursul persecutării. Confuzia s-a împrăștiat rapid în tot ținutul - camerele erau luminate, gărzile puse la intrare și mesagerii dispersați în fiecare parte a orașului pentru a convoca pe membrii consiliului, scribii și toți cei ce luau de obicei parte la judecată. Mulți dintre ei s-au adunat în casa lui Caiafa imediat ce înțelegerea trădătoare cu Iuda fu încheiată și au rămas acolo așteptând desfășurarea evenimentelor.

S-au strâns mulți bătrâni și, precum fariseii, saducheii și irodienii se strâneau la Ierusalim pentru a sărbători sărbătoarea împreună, s-au înțeles cu cei din consiliu pentru prinderea lui Isus, marele preot a profitat așadar și a trimis acum să fie aduși aceia pe care îi cunoștea el că sunt împotriva Domnului nostru, dorind să participe ca martori ce aduc orice dovadă posibilă înaintea lui. Mândrii saducheii din Nazaret, Cafarnaum, Tirza, Gabara, Iotapata și Silo pe care Isus de multe ori i-a condamnat înaintea oamenilor, erau acum însetați de răzbunare. Au căutat în toate hanurile persoane dușmane lui Isus, oferindu-le bani în schimbul mărturiei contra vinovatului. Însă, cu excepția câtorva calomnii ridicole care sfârșeau și ele prin a fi respinse la o atentă investigare, nimic concret nu a putut fi găsit în afara acelor banale acuzații rostite atât de des în sinagogă.

Dușmanii lui Isus s-au îndreptat numaidecât spre tribunalul lui Caiafa, însoțiți de scribi și de fariseii din Ierusalim, dar și de mulți negustori aruncați afară din templu de către Domnul nostru, în timp ce-și țineau marfa acolo; chiar și învățații mândri pe care i-a umilit înaintea oamenilor și persoanele ce nu i-au iertat umilirile aduse atunci când la vârsta de doisprezece ani le-a dovedit că greșesc în disputele din templu. Mai era și un număr mare de păcătoși pe care a refuzat să-i vindece, păcătoși decăzuți care-și recăpătaseră boala din cauza căderii în păcat, tineri din întreaga lume pe care nu i-a acceptat ca discipoli, persoane avare pe care i-au înfuriat, promițându-le bani, dar care au fost distribuiți ca pomană. Alții erau prieteni vindecați, care fuseseră dezamăgiți în așteptările lor de a moșteni proprietăți, oameni depravați pe ale căror victime le convertise și încă alte personaje demne de dispreț care și-au câștigat averile, satisfăcându-și viciile cele mai mari.

Toți acești mesageri ai lui Satana se îndreptau cu furie spre tot ce era sacru și aruncau ură spre sfântul Sfinților. Erau mai degrabă întărâtați de inamicii Domnului nostru și de aceea se strânseseră în pâlcuri în jurul palatului lui Caiafa pentru a-și aduce acuzațiile false și pentru a-l acoperi cu infamie pe acel Miel fără pată, care a luat asupra sa păcatele lumii și a acceptat crucea doar pentru a-l împăca pe om cu Dumnezeu.

În timp ce toate aceste ființe slabe se consultau în tot ceea ce era de făcut, neliniștea și angoasa umplea inimile prietenilor lui Isus, căci ignorau complet misterul ce avea să se împlinească și rătăceau, oftând și luând seama la diferitele zvonuri. Fiecare cuvânt pe care-l rosteau stârnea sentimente de suspiciune acelorora cărora le era adresat, iar dacă nu vorbeau, tăcerea lor era interpretată greșit. Multe persoane bine intenționate, dar neputincioase, cădeau în ispită, se scandalizau și-și pierdeau credința; numărul celor ce perseverau era într-adevăr foarte mic. Lucrurile erau la fel atunci ca și acum; oamenii sunt dornici să-l slujească pe Dumnezeu, când nu întâlnesc nici un obstacol din partea celorlalți, dar se rușinează cu Crucea când sunt nesocotiți de cei apropiați. Inimile unora au fost oricum atinse de răbdarea și blândețea ce radiau de la Domnul nostru aflat în mijlocul suferinței și au mers alături de el tăcuți și triști.

Capitolul V - O privire asupra Ierusalimului

Cea mai mare parte a locuitorilor celui mai populat oraș din Ierusalim precum și străinii adunați acolo căzuseră într-un somn adânc după oboseala din timpul zilei, săvârșite fiind rugăciunile obișnuite și pregătirile pentru celebrarea sărbătorii când, de îndată ce arestul lui Isus fu anunțat, cu toții s-au trezit răspunzând apelului marelui preot și părăsindu-și locuințele pentru a se alătura Curții. În unele locuri lumina lunii le permitea să avanseze în siguranță pe drumul lor întunecat și sumbru, dar în alte părți erau nevoiți să se folosească de torțe. Foarte puține case își aveau ferestrele cu vederea spre stradă și, în general, ușile se găseau înspre curțile interioare ce dădeau impresia unei și mai întunecate străzi la acea oră. Pașii tuturor se îndreptau spre Sion, iar un ascultător atent ar fi auzit pe unii dintre ei oprindu-se pe la prietenii lor și trezindu-i - apoi grăbindu-se și oprindu-se din nou pentru a pune întrebări altora și, în final, îndreptându-se iar în grabă înspre Sion. Complotiști și servitori se deplasau în toate părțile pentru a se informa despre ceea ce se întâmplă, ducându-le de știre celor ce rămăneau acasă; iar zăvoarele ușilor se auzeau clar, căci mulți oameni erau alarmați și se temeau de o răscoală și multe exclamații și păreri se auzeau precum: *Lazăr și surorile lui vor afla în curând cine este omul acesta căruia ei i-au acordat atâta încredere; Joana Chusa, Suzana, Maria, mama lui Marcu și Salomeea vor regreta imprudența comportamentului lor, dar va fi prea târziu. Serafia, soția lui Sirah va fi nevoită să-i ceară iertare soțului ei pentru că atât de des i-a reproșat complicitatea cu galileanul. Camaraziile acestor fanatici, acești incitanți ai rebelilor au pretins că sunt plini de compasiune față de toți aceia care priveau lucrurile altfel și acum nu vor ști unde să-și ascundă fețele. Acei neciopliți care se pretindeau mult prea buni față de alții și-au primit răsplata căci sunt toți implicați de partea galileanului. Este o situație mult mai delicată decât se credea la început. Mă întreb cum vor scăpa Nicodim și Iosif din Arimateea; Marele Preot s-a îndoit de ei pentru o vreme au ținut partea lui Lazăr, dar sunt extrem de vicleni. Totul va fi adus la lumină acum.*

Astfel de discursuri au fost rostite de persoanele furioase nu numai împotriva apostolilor lui Isus, dar și împotriva femeilor sfinte care îi îndepliniseră dorințele și care își exprimaseră public și fără frică venerarea lor pentru învățătura sa, dar și credința lor în misiunea sa divină.

În ciuda faptului că unele persoane vorbeau cu mult dispreț despre Isus și despre cei care-l urmaseră, erau și alții care gândeau diferit, dar se temeau și, cuprinși de regret își căutau prieteni printre cei care nu le împovărau inimile și înaintea cărora puteau fără rezerve să-și dezvăluie sentimentele; însă numărul acelorora suficient de îndrăzneți în a-și declara admirația pentru Isus era scăzut.

Totuși, doar în părțile Ierusalimului se întâmplau incidente de felul acesta - în locurile în care mesagerii marelui preot sau ai fariseilor convocau membrii consiliului și chemau toți martorii. Mi s-a arătat cum sentimentele de ură și furie izburneau în diferite părți ale orașului sub forma unor flăcări ce traversau străzile, unindu-se cu cei pe care-i întâlneau și urmând calea Sionului, crescând în fiecare moment și, în final, oprindu-se lângă tribunalul lui Caiafa unde rămăneau formând un vârtej de foc.

Soldații romani nu luau parte la ceea ce se întâmpla nu înțelegeau sentimentele înverșunate ale poporului însă santinelele le erau întărite cohortele ridicate și erau foarte atenți; se obișnuia desigur aceasta în perioada solemnității Paștelui luând în considerare numărul mare de străini care se aflau împreună atunci. Fariseii evitau cu orice preț santinelele de a nu fi întrebați ceva și de a nu se pângări intrând în contact cu ei; Marii Preoți au trimis solie lui Pilat expunându-și motivele așezării soldaților în jurul lui Ofel și al Sionului; însă el le-a interpretat greșit intențiile, atât de reci erau relațiile între romani și iudei. Nu a putut să doarmă, ci s-a plimbat aproape toată noaptea, ascultând diverse rapoarte și trimitând ordine după cele auzite; soția lui dormea, dar somnul îi fu deranjat de coșmaruri înspăimântătoare, ce o făceau să suspine și să geamă.

În nici o altă parte a Ierusalimului arestul lui Isus nu a produs o mai puternică supărare ca în Ofel, ai cărui locuitori în mare parte, erau zilieri, iar restul angajați în Templu. Veștile veneau pe neașteptate; pentru un timp, s-au îndoit în privința raportului și pendulau între frică și

speranță, dar la vederea Învățătorului lor, Binefăcătorului, Consolatorului târât pe stradă agitat, vătămat și maltratată în toate felurile posibile, s-au umplut de teroare și supărarea lor creștea pe măsură ce o vedeau și pe Mama sa rătăcind de la o stradă la alta, însoțită de femeile sfinte și dorind să obțină vreun semn de la Divinul ei Fiu. Aceste femei sfinte erau obligate des să se ascundă de frică să nu fie văzute de dușmanii lui Isus; totuși, chiar și cu precauțiile luate, se întâmpla să fie insultate și socotite femei de reputație proastă, stările sufletești le erau jignite profund, auzind cuvintele răutăcioase și expresiile înălțătoare ale iudeilor cruzi și foarte rar se întâmpla ca un cuvânt de bunătate sau milă să le atingă auzul. Deși erau cuprinse de o totală oboseală, se susțineau una pe cealaltă, punându-și pe cap vâluri subțiri. Când, în sfârșit, și-au găsit locul în refugiul lor, au auzit o bătaie bruscă în ușă și au ascultat cu respirația oprită - ciocănitura s-a repetat încet pentru a da certitudinea că nu era un dușman, dar au deschis ușa cu atenție, temându-se de vreun viclesug. Le-a apărut un prieten, ele au ieșit împreună și au mers un timp, apoi s-au întors înapoi la adăpost - încă mult mai îndurerați ca înainte.

Majoritatea apostolilor, copleșiți de groază, rătăceau de-a lungul văilor ce înconjurau Ierusalimul și, la un moment dat, s-au aciuat în peșterile din josul Muntelui Măslinilor. Întâlnindu-se unii cu alții, au început să vorbească pe ton tremurător și în șoaptă ca să nu fie auziți. Prima dată s-au oprit într-o peșteră și apoi în alta după aceea au căutat să se întoarcă înapoi în oraș în timp ce unii dintre au coborât Muntele, și-au aruncat privirile neliniștite asupra torțelor și a luminilor pe care le vedeau licărind dinspre Sion, au ascultat fiecare sunet îndepărtat, au încercat o mie de ipoteze și apoi s-au întors în vale, sperând să capete anumite informații.

Străzile din apropierea tribunalului lui Caiafa erau puternic luminate de lămpi și făclii, însă deoarece mulțimea se împrăștiase în toate părțile zgomotul și confuzia continuau să crească. Aceste sunete discordante se amestecau cu cele ale animalelor pironite pe zidurile Ierusalimului, dar și cu behăitul jalnic al mieilor. Dar era ceva mult mai atingător în behăitul acestor miei, care urmau să fie sacrificați ziua următoare în Templu - acel Miel care avea să fie oferit ca jertfă ispășitoare nu și-a deschis gura ca și oia în mâinile măcelarului sau înaintea celui care o tunde; și acel miel era Mielul lui Dumnezeu - Cel fără Pată - Adevăratul miel Pascal - Isus Cristos însuși.

Cerul era întunecat, înnoirat și amenințător, luna era roșie și acoperită cu umbre plumburii; arăta ca și cum se temea să-și găsească plinătatea, căci Creatorul ei era gata să moară.

După aceea am aruncat o privire în afara orașului și, aproape de poarta sudică, l-am zărit pe trădătorul Iuda Iscarioteanul, rătăcind singur și chinuit de torturile unei conștiințe vinovate; se temea chiar și de propria-i umbră și mulți diavoli îl urmăreau, dorind să-i transforme dorințele de căință în tragică disperare. Sute de diavoli se împrăstiau peste tot, ispitind oamenii să comită un păcat și apoi altul. Era ca și cum porțile iadului se deschiseseră și Satana, înfuriat își sporea energiile pentru ca înmulți nelegiuirile pe care Mielul fără pată le luase asupra lui însuși. Îngerii pendulau între bucurie și mâhnire; doreau cu înflăcărare să se prosterneze înaintea tronului lui Dumnezeu și să ceară permisiunea de a-l ajuta pe Isus; dar în același timp se umpleau de uimire și nu puteau decât să adore acel miracol al Divinei Dreptăți și al Îndurării divine care existase în Rai dintotdeauna și era gata acum să se îplinească; căci îngerii cred ca și noi în Dumnezeu Tatăl Atotputernic, Creatorul Cerului și al Pământului și în Isus Cristos, fiul său unic, Domnul nostru, care s-a zămislit de la Duhul Sfânt, s-a născut din Fecioara Maria și care din această noapte și-a început suferința sub Ponțiu Pilat, iar a doua zi va fi crucificat; va muri și va fi îngropat, se va coborî la iad, va învia a treia zi, se va înălța la cer și va sta la dreapta Tatălui Atotputernic și va veni să judece pe vii și pe morți; ei cred, de asemenea, în Duhul Sfânt, Sfânta Biserică Catolică, împărtășirea sfinților, iertarea păcatelor, în învierea morților și în viața eternă.

Capitolul VI - Isus înaintea lui Ana

Era spre miezul nopții când Isus a ajuns la reședința lui Ana și a fost condus numaidecât de către gărzi într-un hol foarte larg, unde Ana, înconjurat de 28 de consilieri, stătea pe un fel de platformă înălțată, puțin deasupra nivelului podelei și poziționată în partea opusă intrării. Ana era bucuros la gândul că Isus, Domnul nostru, era adus înaintea lui și îi aștepta venirea cu cea mai mare nerăbdare. Expresia înfățișării lui arăta cea mai mare repulsie, nu doar din pricina veseliei diavolești, dar și de viclenia și fătărnicia inimii. El conducea un tribunal instituit cu scopul examinării persoanelor acuzate de învățarea doctrinelor false; și, dacă erau condamnate acolo, mergeau după aceea înaintea Marelui Preot.

Isus stătea în fața lui Ana. Părea obosit, părea un sălbatic; îmbrăcămintea îi era murdară de noroi, mâinile-i erau încătușate, aștepta cu capul plecat și fără să vorbească vreun cuvânt. Ana se prezenta ca un bărbat bătrân bolnav, amuzat și slab, cu barba dezordonată. Mândria și aroganța îl copleșeau și zâmbea ironic, prefăcându-se că nu știe nimic și uimit să afle că prizonierul adus înaintea lui nu era altul decât Isus din Nazaret. *Este posibil ca tu să fii Isus din Nazaret? Unde-ți sunt ucenicii, însoțitorii tăi numeroși? Unde este împărăția ta? Mă tem că evenimentele nu s-au întâmplat așa cum te așteptai. Autoritățile presupun că și-au dat seama că a venit timpul să pună punct comportamentului tău nerespectuos față de Dumnezeu, față de preoți și față de încălcarea Sabatului. Ce discipoli ai acum? Unde au dispărut cu toții? Ești tăcut! Vorbește, intrigantule! Vorbește, provocator al rebelilor! Nu ai mâncat tu Mielul Pascal într-un mod ilegal, la timpul și locul nepotrivit? Nu vrei oare să introduci noi doctrine? Cine ți-a dat ție drept să predici? Unde ai studiat? Spune, care sunt principiile religiei tale?*

Isus și-a ridicat capul greu, l-a privit pe Ana și a zis: Am vorbit oamenilor deschis; am învățat mereu în Sinagogă și în Templu, fără nici un fel de influență din partea iudeilor, iar în secret nu am vorbit nimic. De ce mă întrebați pe mine? Întrebați-i pe cei care m-au ascultat; iată, ei știu toate câte le-am spus.

La auzul acestui răspuns, chipul lui Ana s-a umplut de furie și indignare. Un servitor de alături a observat aceasta și l-a plesnit imediat pe Domnul nostru peste față cu mănua de metal, exclamând în același timp: *Așa răspunzi tu Marelui Preot? Atât de tare a fost izbit Isus, încât a căzut și i-a curs sânge pe podea. Râsete, insulte și cuvinte amare au răsunat în sală. Sutașii l-au ridicat cu brutalitate, iar el a răspuns cu blândețe: Dacă am vorbit rău, dă-mi mărturie despre răul spus; dar dacă am vorbit bine, de ce mă lovești?*

Ana devenea tot mai înfuriat observând atitudinea calmă a lui Isus și, întorcându-se către martori, le-a dat de înțeles că dorește ca ei să-și aducă acuzațiile împotriva lui. Au început să vorbească toți deodată: *S-a numit pe sine rege, a spus că Dumnezeu este Tatăl său, că fariseii sunt o generație adulteră. Provoacă dezordine printre oameni, îi vindecă pe bolnavi prin puterea diavolului în zi de Sabat. Locuitorii din Ofel i s-au alăturat cu puțin timp în urmă și i s-au adresat cu numele de Salvator sau Profet. El permite să fie numit Fiul lui Dumnezeu, spune că e trimis de Dumnezeu, prezice distrugerea Ierusalimului, mănâncă cu păcătoșii, cu păgânii și cu publicanii și se împrietenește cu femeile de desfrânate. Cu puțin timp în urmă i-a zis unui bărbat care i-a dat puțină apă să bea la porțile din Ofel, că-i va da apa vieții veșnice, iar după ce va bea din ea, nu va mai înseta niciodată. Amăgește oamenii prin cuvinte ce atrag suspiciunea.*

Toate aceste acuzații s-au auzit în gura mare în același timp; unii dintre martori au stat înaintea lui Isus și-l insultau, în timp ce vorbeau, gesticulau batjocoritor, alții au ajuns și până la a-l lovi, spunând: *Vorbește, de ce nu răspunzi?* Ana și cei de lângă el au adăugat pe lângă bătaia de joc și insulta, exclamând la fiecare pauză: *Asta este doctrina ta? Nu poți răspunde? Poruncește, ordonă! Mare rege! Om trimis de Domnul, arată-ne dovezi ale misiunii tale!*

Cine ești tu? a continuat Ana pe un ton de aspru dispreț. De cine ești trimis? Ești fiul unui tâmplar ciudat sau ești Ilie, cel care a fost purtat sus în cer într-un car de foc? Se spune că încă trăiește și am înțeles că te poți face invizibil atunci când vrei. Sau poate ești profetul Malahia ale cărui cuvinte le pronunți atât de des. Unii zic că un înger a fost tatăl lui, care de asemenea este în

viață. Un impostor ca tine nu poate avea o oportunitate mai potrivită decât să convingă oamenii, dându-se drept profet. Spune-mi fără nici un alt preambul căruia ordin de rege îi aparții? Ești mai mare decât Solomon - cel puțin așa ai pretins tu și nu te aștepta să fii crezut. Nu te îngrijora, nu-ți voi mai refuza titlul și sceptrul pe care le meriți atât de mult.

Ana a cerut bucata de pergament pe care a scris o înșiruire de cuvinte cu litere mari, iar fiecare cuvânt însemna o acuzație diferită adusă împotriva Domnului nostru. Apoi a rulat-o, a așezat-o într-un mic tub scobit, fixându-l cu atenție la capătul unei trestii, pe care i-a arătat-o lui Isus rostind în același timp cu un surâs batjocoritor: *Priviți sceptrul regelui vostru; îți poartă numele și toate onorurile ce trebuie să ți se aducă, dar și dreptul la tron. Duceți-l Marelui Preot pentru a i se adevăra demnitatea și tratați-l după cum i se cuvine. Legați-i mâinile și prezentați-l Marelui Preot!*

Brațele lui Isus, care fuseseră eliberate, au fost iarăși legate deasupra pieptului în așa manieră încât să poată ține așa-zisul sceptru ce cuprindea acuzațiile lui Ana; a fost condus la Curtea lui Caiafa printre țipete, fluierături și lovituri aruncate asupra sa de către mulțimea brutală. Casa lui Ana se afla la 300 de pași depărtare de cea a lui Caiafa; acolo se vedeau ziduri înalte și case obișnuite pe fiecare parte a drumului luminat de felinare și lanterne populat și de iudei care discutau aprins. Soldații cu greu își puteau face loc prin mulțime și cei care se comportaseră rușinos cu Isus în curtea lui Ana au insistat cu insultele lor infame tot drumul până la Caiafa. Am văzut cum cei care au manifestat o conduită urâtă față de Isus au primit bani de la oameni înarmați ce aparțineau tribunalului, dar îi vedeam împingându-i în afara drumului pe cei ce-l priveau cu compătimire. Cei dintâi erau primiți în curtea lui Caiafa.

Capitolul VII - Tribunalul lui Caiafa

Persoanele care doreau să intre în tribunalul lui Caiafa trebuiau să treacă printr-o curte largă ce putea fi numită curtea exterioară; de aici, se intra într-o curte interioară extinsă de-a lungul întregii clădiri. Lungimea casei era mult mai mare decât lățimea, iar în față avea un fel de hol deschis, înconjurat din trei părți de coloane nu foarte înalte. Coloanele celei de-a treia parte erau mai înalte și în spatele lor se găsea camera unde stăteau membrii Sinedriului așezați pe un fel de platforme rotunde, înălțate puțin deasupra nivelului podelei. Cea rezervată Marelui Preot era mai ridicată față de cele ale celorlalți; cel judecat stătea în centrul cercului format de aceste locuri. Martorii și acuzatorii îl împrejmuiau pe prizonier. Erau trei uși în spatele judecătorilor ce duceau spre altă odaie plină, de asemeni, cu scaune. În această cameră se desfășurau consultațiile particulare. Intrările erau de jur împrejur ca și în spatele clădirii. Cei care părăseau camera pe la ușa din dreapta puteau vedea în stânga curții poarta ce ducea spre o închisoare subterană săpată sub cameră. Se găseau multe închisori subterane acolo și într-una din ele au fost închiși Petru și Ioan o noapte întreagă, după ce l-au vindecat pe șchiopul în Templu în ziua de după Rusalii. Și casa și curțile erau luminate de felinare și lămpi se făceau să pară că este ziua. Un foc mare ardea în mijlocul balconului pe marginea căruia se vedeau tuburi scobite asemenea unor hornuri pentru fum, iar în jurul focului stăteau soldați servitori, umili și spectatori ai clasei joase plătiți pentru a-și prezenta falsa lor mărturie. Câteva femei stăteau acolo pentru a turna un fel de băutură roșie soldaților și pentru a coace prăjituri pentru care primeau o mică compensație. Majoritatea judecătorilor se așezaseră deja în jurul lui Caiafa, alții veneau repede; tinda era aproape plină de martori atât sinceri, cât și mincinoși, în timp ce alte persoane intenționaseră să intre doritoare de a-și satisface curiozitatea, dar fuseseră împiedicate. Petru și Ioan au intrat prin curtea exterioară îmbrăcați în călători cu puțin timp înainte ca Isus să fie dus înăuntru, iar Ioan a reușit să pătrundă în curtea interioară prin intermediul unui servitor pe care-l cunoștea. Ușa s-a închis o dată cu intrarea lui, de aceea Petru a rămas afară. A implorat-o pe servitoare să-i deschidă, însă aceasta l-a refuzat și pe el și pe Ioan, dar Iosif și Nicodim i-au luat înăuntru cu ei pentru a nu rămâne afară. Cei doi apostoli au înapoiat apoi hainele pe care le împrumutaseră, s-au oprit într-un colț în care îi puteau vedea pe judecători și de unde puteau auzi tot ceea ce se spunea. Pe Caiafa l-au observat stând în centrul platformei înălțate și 70 dintre membrii Sinedriului erau așezați în jurul lui, în timp ce funcționarii publici, scribii și bătrânii se găseau pe de-o parte și de alta, iar martorii mincinoși înaintea lor. Soldații își găseau locul de la baza platformei până la ușa holului prin care Isus trebuia să intre. Înfățișarea lui Caiafa era extrem de mândră, însă seriozitatea lui era însoțită de negreșite semne de furie și intenții cumplite. Purta o mantie lungă de un roșu pal, brodată cu flori și împodobită cu margini aurite; era legată la umeri și piept, iar pe lângă acestea era plină de ornamente cu agrafe de aur. Pe cap avea o coroană înaltă, înfrumusețată cu panglici atașate părțile laterale, desfăcute ce făceau să semene mai degrabă cu mitra unui episcop. El și cu cei de față au așteptat ceva timp și atât de neliniștit se arăta încât s-a ridicat de câteva ori, a ieșit în curtea exterioară îmbrăcat în magnificele-i haine și a întrebat furios de venirea lui Isus Nazarineanul. Când a zărit mulțimea apropiindu-se, s-a reîntors la locul lui.

Capitolul VIII - Isus înaintea lui Caiafa

Isus a fost adus în curte și mulțimea l-a primit cu murmur și șuierături. Trecând pe lângă Petru și Ioan, i-a privit, dar fără să-și întoarcă capul de teamă să nu-i descopere. De-abia ce intră în camera de judecată, că imediat Caiafa a strigat cu glas tare: *Vino, în sfârșit, tu, dușman al lui Dumnezeu, tu, blasfemiatorule, care deranjezi liniștea acestei nopți sfinte!* Mesajul ce conținea acuzațiile Anei și ce era atașat așa-zisului sceptru din mâinile lui Isus a fost deschis și citit.

Caiafa i s-a adresat lui Isus cu cele mai insultătoare cuvinte, iar arcașii l-au lovit și l-au insultat pe Domnul nostru, strigând: *Răspunde o dată! Vorbește! Ești surd?* Caiafa, al cărui temperament era foarte mândru și arogant, a devenit și mai înrăit decât fusese Ana și l-a întrebat o mulțime de întrebări una după alta, dar El stătea înaintea lui în tăcere și cu privirea spre pământ. Soldații îl forțau să răspundă, lovindu-l deseori; un copil răutăcios i-a băgat degetul mare în gură, rugându-l disprețuitor să-l muște. Martorii au fost chemați puțin timp după aceea. Cei care s-au prezentat primii au fost persoanele clasei joase, ale căror acuzații erau incoerente și inconsistente, ca și cele aduse înaintea curții lui Ana, neputându-se demonstra nimic cu ele; Caiafa s-a îndreptat spre martorii principali, fariseii și saducheeii, care se adunaseră din toate părțile țării. Se forțau să vorbească calm, însă fețele și gesturile lor trădau invidia și ura din inimile lor și repetau iar și iar aceleași acuzații la care le răspunsese de atâtea ori: că a vindecat pe cei bolnavi și a alungat demoni cu ajutorul diavolilor, că a încălcat Sabatul, că a provocat mulțimea, că i-a numit pe farisei un neam de năpârci și adulteri, că a prezis distrugerea Ierusalimului, că s-a însoțit cu vameși și păcătoși, că a adunat poporul și s-a numit rege, profet și Fiu al lui Dumnezeu. Au mărturisit că vorbea neconținut de împărăția lui, că a interzis divorțul, afirmând chiar că reprezintă Pâinea Vieții și spunând că cine nu va mânca din trupul său și nu va bea din sângele său, nu va avea viață veșnică.

Astfel au interpretat și au prezentat într-o lumină falsă cuvintele rostite de Isus, toate învățăturile date și parabolele ce ilustraseră aceste învățături făcând să pară nelegiuiri. Dar acești martori nu puteau ajunge la acord, căci unul spunea: *S-a numit pe sine rege* și un al doilea îl contrazicea, zicând: *Nu le permite oamenilor să-l numească așa; cu toate că imediat ce intenționau să-l proclame rege, dispărea.* Un altul striga: *S-a numit pe sine Fiu al lui Dumnezeu,* dar acesta fu întrerupt de un al patrulea, care exclama: *Nu, el se pretinde Fiul lui Dumnezeu doar pentru că face voia Tatălui Ceresc.* Unii dintre martori au afirmat că i-ar fi vindecat, dar că boala lor se întorsese și că presupusele lui vindecări erau doar vrăjitorii. Au vorbit, de altfel, și despre vindecarea paralticului la piscina din Betsaida, dar au răstălmăcit evenimentele, astfel încât să le evidențieze ca fiind niște crime, însă chiar și în astfel de situație s-au contrazis unii pe alții. Fariseii din Seforis, cu care a avut odată o discuție pe tema divorțului, l-au acuzat că învață doctrine false și un tânăr din Nazaret, căruia i-a interzis să devină discipolul lui, se simțea îndreptățit acum să pledeze împotriva lui.

Părea imposibil să se dovedească vreo faptă, iar cei prezenți s-au mulțumit doar să-l insulte pe Isus decât să demonstreze veridicitatea afirmațiilor lor. În timp ce se contestau între ei, Caiafa și o parte a consiliului s-au angajat ei înșiși în a-l interoga pe Isus, batjocorindu-l când răspundea: *Ce fel de rege ești tu? Dă-ne dovezi ale puterii tale! Cheamă legiunile de îngeri despre care vorbeai în Grădina Măslinilor! Ce-ai făcut cu banii primiți de la văduve și de la credulii seduși de mincinoasa ta învățătură? Răspunde o dată! Vorbește! Ești surd? Ar fi fost mai cuminte din partea ta dacă ai fi tăcut când erai în mijlocul acelei adunături de proști: acolo vorbeai mult prea mult.*

Toate întrebările erau însoțite de palme din partea servitorilor tribunalului și, dacă Domnul nostru n-ar fi fost susținut de Sus, n-ar fi rezistat unui asemenea comportament. Unii dintre martori doreau să arate că era un fiu bastard, dar alții declarau că avea ca mamă o fecioară pioasă, care aparținea Templului și mai apoi au observat pe logodnicul ei un bărbat care se temea de Dumnezeu. Martorii l-au ocărât pe Isus și pe ucenicii săi că nu și-au oferit jertfa în Templu: Este adevărat că nu l-am văzut niciodată pe Isus ori pe apostolii săi oferind vreun sacrificiu în

Templu cu excepția mielului pascal; dar și Iosif și Ana obișnuiau să dăruiască deseori jertfă pentru copilul Isus. Oricum chiar și această acuzație părea banală, esenienii¹⁰ nu aduceau niciodată sacrificiu și nimeni nu gândea nici cel mai mic rău împotriva lor. Dușmanii înrăiți continuau să-l acuze pe Isus pe seama faptului c-ar fi fost vreun vraci, iar confuzia provocată printre martori se datora tocmai acestei vrăjitorii.

Mai erau unii care afirmău că Isus mâncase din mielul pascal chiar cu o zi înainte, fapt ce era împotriva legii și că în anul precedent săvârșise unele schimbări în sărbătorirea acestei ceremonii. Atât de contradictorii s-au dovedit a fi mărturiile lor, încât Caiafa și aliații săi au găsit, spre marea sa dezamăgire și mânie, că în nici o acuzație nu se ajungea la vreun acord. Nicodim și Iosif din Arimateea au fost chemați și, fiind întrebați de ce i-au permis să mănânce în ziua interzisă într-una din camerele ce le aparțineau, ei au dovedit cum în timpuri vechi galileenilor le era permis să se ospăteze cu o zi înainte față de iudei. Au mai adăugat că fiecare parte a ceremoniei fusese săvârșită potrivit legii și că participaseră la cină persoane ce aparțineau Templului. Cei de față au rămas perplecși auzind acestea, iar Nicodim a provocat o și mai mare agitație printre dușmanii lui Isus, specificând pasaje din arhive ce dovedeau dreptul galileenilor și argumentând cum că privilegiul respectiv era garantat. Motivul îl constituia faptul că sacrificiul nu ar fi fost săvârșit în zi de Sabat, decât dacă imensa mulțime care se strângea împreună pentru acel scop ar fi celebrat ceremonia în aceeași zi și, deși galileenii nu au profitat mereu de acest drept, existența lui încă a fost demonstrată incontestabil de Nicodim; furia fariseilor a crescut atât de mult din pricina remarcii făcute, încât membrii Consiliului s-au simțit extrem de ofensați, observând marea contradicție dintre declarațiile martorilor și logica legii scrise, dar a scos în evidență că întreaga acțiune fusese condusă de răutate și invidie, singurele motive ce i-au înrăit pe acuzatori și i-au adus în pragul pregătirii celei mai solemne sărbători a anului. L-au privit pe Nicodim cu indignare și, neputând să-l contrazică, au continuat să-i întrebe pe martori într-un mod și mai precipitat și imprudent. În cele din urmă, doi dintre martori au spus: *Acest om a zis: Voi distruge acest templu construit de mâna omului și în trei zile îl voi reclădi*; în orice caz, chiar și aceștia nu și-au potrivit spusele, căci unul s-a referit că el va clădi un nou Templu și că mâncase Mielul în alt loc neobișnuit, deoarece dorea distrugerea vechiului Templu, pe când celălalt a spus: *Nu așa: locul unde a mâncat el Mielul a fost construit de mâini omenеști, prin urmare nu putea să se refere la asta*.

Mânia lui Caiafa era de nedescris; modul crud în care era tratat Isus, divina lui răbdare și contrazicerea martorilor ajunseseră să impresioneze pe mulți dintre cei prezenți, iar câteva suspine se auzeau și inimile unora erau atinse încât nu puteau păstra tăcerea conștiinței lor. Zece dintre soldați au părăsit curtea sub pretextul indispoziției, însă, în realitate, se simțeau copleșiți de propriile lor sentimente. Trecând prin fața locului unde stăteau Petru și Ioan, au strigat: *Linșteea lui Isus din Nazaret în momentele acestea de cruzime este supraumană; ar fi nevoie de o inimă de fier: e de mirare cum de pământul nu se deschide pentru a-i înghiți pe acești nemernici. Dar spuneți-ne, unde să mergem?* Cei doi apostoli nu s-au încrezut în soldați, bănuind doar că încercau să-i trădeze, sau poate le era numai frică să nu fie recunoscuți de cei din jur și denunțați ca fiind discipolii lui Isus, căci răspunseseră pe un ton trist: *Dacă adevărul te cheamă, urmează-l și totul va veni la timpul lui*.

Soldații au ieșit imediat din cameră și au lăsat Ierusalimul în urma lor. Au întâlnit persoane la periferia orașului care i-au trimis spre peșterile din sudul Ierusalimului, pe partea opusă Muntelui Sion, unde mulți dintre apostoli se refugiaseră. Aceștia din urmă au fost prima dată agitați, văzând cum străinii intrau în ascunzătoarea lor, dar soldații le-au spulberat frica și le-au dat de știre despre suferințele lui Isus.

Caiafa și-a ieșit din fire, perturbat și înfuriat de spusele contradictorii ale ultimilor martori și, ridicându-se de pe locul pe care stătea, s-a apropiat de Isus, adresându-i-se: *Nu răspunzi nimic*

¹⁰ Probabil provine din ebr. *țenum* „cei modești” sau *hașșaim* „cei tăcuți”; membru al unui grup religios ebraic autonom din antichitate (sec. II î.Chr - II d.Chr). Esenienii erau considerați o sectă a iudaismului a cărei doctrină asociată cu o viață ascetică în comun precede întrucâtva creștinismul.

la tot ce spun aceștia împotriva ta? Isus nu și-a ridicat nici capul și nici nu l-a privit pe Marele Preot căruia furia îi crescuse enorm; și arcașii realizând acest lucru l-au prins de păr pe Isus, i-au tras capul înapoi și l-au lovit sub bărbie, însă el a continuat să-și țină privirea în jos. Caiafa și-a înălțat mâinile și a exclamat pe un ton înrăit: *Te conjur, pe Dumnezeu cel Viu, să ne spui dacă ești tu Cristos, Mesia, fiul Dumnezeului cel Viu?* Un moment de pauză solemnă a urmat. Apoi Isus a replicat cu o voce maiestuoasă și supraumană: *Tu ai spus-o. Ba mai mult, vă spun că de acum înainte îl veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii Tatălui și venind pe norii cerului.* În timp ce Isus pronunța aceste cuvinte, o lumină mi s-a părut că-l înconjoară; Raiul s-a deschis deasupra Lui. L-am văzut pe Tatăl Veșnic, dar nici un cuvânt nu poate descrie imaginea ce mi-a fost dată s-o văd despre el. I-am văzut de altfel și pe îngeri și rugăciunile ce tocmai se ridicau spre tronul lui Dumnezeu.

În același moment am simțit abisul prăpăstios al iadului precum și un meteorit arzător la picioarele lui Caiafa; era înconjurat de diavoli îngrozitori; doar o ușoară ceață îl separa de negrele vâpăi. Am putut să văd mânia diavolească ce îi inunda inima și întreaga casă părea un infern. Imediat ce Domnul nostru a pronunțat cuvintele solemne *Eu sunt Cristos, fiul Dumnezeului cel Viu*, iadul parcă s-ar fi zguduit dintr-o parte-ntr-alta și apoi părea că focul se extinde și că-i cuprinde pe toți din casă cu sentimente ură amplificată față de Domnul. Toate lucrurile mi se arată mereu sub forma unui obiect palpabil care nu le oferă dificultate de înțelegere și le imprimă clar și silit în minte, căci nouă înșine, fiind ființe vizibile, lucrurile ni se prezintă mult mai ușor prin intermediul simțurilor. Disperarea și furia produse de spusele lui Isus în iad mi-au fost arătate ca sute de înfățișări în diferite locuri. Mi-amintesc să fi văzut printre multele lucruri înfricoșătoare un număr mic de obiecte negre, ca niște câini cu gheare, ce mergeau pe etichete dinapoi; știau la acel moment ce fel de păcat indica această apariție, dar nu-mi amintesc acum. Aceste fantome oribile le-am văzut intrând în corpul celor mai mulți ticăloși sau stând deasupra umerilor sau capetelor lor. Am văzut de altfel spectre teribile ieșind din mormintele din partea Sionului; cred că erau spirite diavolești. Am văzut în vecinătatea templului și multe alte apariții ce întruchipau prizonieri împovărați cu lanțuri: nu știu dacă erau demoni sau suflete condamnate să rămână pe pământ, se îndreptau spre Limbul ce s-a deschis la condamnarea la moarte a Domnului nostru Cristos.

Este extrem de dificil să explic aceste întâmplări de teamă ca cei ce nu cunosc astfel de lucruri să se scandalizeze, în schimb clarvăzătorii le simt și știu că ți se ridică părul în vârful capului. Presupun că Ioan a văzut și el unele dintre apariții, căci l-am auzit vorbind despre ele într-un târziu. Toți cei care nu au avut inima decăzută s-au simțit teribil de îngroziți din cauza acestor incidente, dar persoanele neînduplecate au rămas insensibile, încă ba mai mult ura și supărarea le-au crescut împotriva lui Isus.

Caiafa s-a ridicat și, îndemnat de Satana, a luat capătul mantiei sale, a găurit-o cu cuțitul și a rupt-o de la un capăt la altul, spunând în același timp cu voce tare: *“A blestemat, ce ne mai trebuie alți martori? Priviți, ați auzit blasfemia! Ce credeți?”* Toți cei prezenți s-au ridicat și au exclamat cu răutate uluitoare: *“Este vinovat și trebuie să plătească cu moartea!”*

De-a lungul întregii scene diavolii se găseau într-o înspăimântătoare stare de freamăt; se părea că pusese stăpânire nu numai pe dușmanii lui Isus, ci și pe tovarășii și pe cei lași care-i urmau pe aceștia. Puterile întunericului parcă triumfau înaintea luminii și, chiar și cei ale căror inimi mai păstrasera o licărire de lumină, s-au umplut de o asemenea spaimă încât, acoperindu-și capetele, s-au îndepărtat numaidecât. Martorii care aparțineau clasei de sus erau mai puțin îndârjiți decât ceilalți; conștiințele le erau chinuite de remușcare și au urmat exemplul celor amintiți mai sus, părăsind camera de îndată, în timp ce restul mulțimii s-a așezat în jurul focului unde au mâncat și au băut după ce și-au primit plata pentru serviciile depuse. Marele Preot s-a adresat apoi sutașilor cu aceste cuvinte: *Îl dau pe rege în mâinile voastre; înapoiți-i onorurile ce i se cuvin.* După aceste cuvinte s-a retras împreună cu membrii Sinedriului în camera din spatele tribunalului ce nu putea fi văzută din hol.

Chiar și în cea mai amarnică durere a inimii sale, Ioan se gândea la Mama lui Isus; se temea ca nu cumva vestea groaznică despre condamnarea Fiului ei să i se comunice brusc sau

poate unii dușmani să-i dea informațiile într-un mod necruțător. El l-a privit astfel pe Isus, șoptindu-i: *Doamne, tu știi de ce te părăsesc!* Și a plecat repede pentru a o întâlni pe Fecioara Binecuvântată ca și cum ar fi fost trimis chiar de însuși Isus. Petru era copleșit de neliniște și regret care, întărite de oboseală, l-au deprimat; din această cauză, deoarece era o dimineață friguroasă, s-a îndreptat spre focul unde mulți oameni obișnuiți se încălzeau. A făcut tot posibilul să-și ascundă chipul de ei, căci nu se hotăra să meargă acasă și să-l părăsească pe iubitul său Învățător.

Capitolul IX - Insultele primite de Isus în curtea lui Caiafa

Imediat ce Caiafa și ceilalți membrii ai Consiliului au părăsit tribunalul, o mulțime de eretici, cei mai ticăloși dintre oameni, l-au încercuit pe Isus precum un roi înfuriat de viespii și au început să arunce insulte asupra sa. Chiar și în timpul judecării, când acești martori vorbeau, arcașii și alți câțiva nu-și puteau stăpâni înclinațiile crude și-l trăgeau de păr și de barbă, îl scuipau, îl loveau cu pumnii, îl răneau cu băte ascuțite și chiar îi înfigeau ace în corp; după ce Caiafa a părăsit sala, ei nu au pus capăt barbariei. Prima dată i-au pus pe cap o coroană făcută din paie și din cojile copacilor și apoi i-au luat-o, salutându-l și insultându-l în același timp, spunând: *“Priviți-l pe Fiul lui David purtând coroana Tatălui său. Unul mai mare ca Solomon. Acesta este regele care pregătește o nuntă pentru Fiul său.* Astfel ridiculizau ei adevăruri veșnice pe care el le predicase sub forma parabolilor acelora pentru care el venise din Cer pentru a-i salva; și, în timp ce repetau cuvinte sfidătoare, continuau să-l lovească cu bătele și cu pumnii și să-l scuie în față. Următoarea coroană pe care i-au pus-o pe cap a fost una din trestie; i-au dat jos mantia și apoi i-au aruncat peste umeri o haină neagră, care de abia îi ajungea la genunchi; în jurul gâtului au atârnat un lanț greu de fier cu câte un inel la fiecare capăt de care erau prinse piroane ascuțite ce îi zgâriau și răneau genunchii când mergea. Din nou i-au legat mâinile, i-au dat să țină o trestie și i-au acoperit fața divină cu scuipături. Îi aruncaseră deja cu noroi în păr și pe vechea haină. I-au acoperit ochii cu o cârpă murdară, strigând: *Profește-ne, Cristoase, cine este cel care te-a lovit?* Nu a răspuns nici un cuvânt și se ruga în inima lui pentru ei.

După mai multe insulte, i-au dezlegat lanțul ce-i atârna de gât, l-au târât în camera în care consiliul se adunase și cu bătele îl forțau să intre, vociferând: *Mișcă, Rege al Paiațelor! Arată-te Consiliului cu însemnul onorurilor regale cu care te-am înzestrat.* Un număr mare de judecători, cu Caiafa în frunte, se aflau încă în cameră, au privit cu scârbă și aprobare scena rușinoasă la care erau martori, privind cu plăcere sacrele ceremonii transformate în derădere. Necruțătoarele gârzi l-au acoperit cu noroi și l-au scuipat și, în bătaie de joc, au exclamat: *Primiți ungerea profetică - ungerea regală.* Apoi au luat în râs ceremoniile de botez și fapta umilă a Magdalenei în a goli vasul cu parfum pe capul lui: *Cum îndrăznești să apari înaintea lui Caiafa în asemenea stare? Tu i-ai curățat pe alții și nu te poți curăța pe tine însuși? Te vom spăla noi în curând.* Au pregătit un vas cu apă murdară pe care i-au turnat-o pe față și pe umeri, în timp ce i se închinau, spunând: *Priviți prețioasa ungere, priviți parfumul care valorează 300 de monede; ai fost botezat în piscina Betsaida.* Prin această atitudine au avut intenția să ridiculizeze actul de respect și venerație din partea Magdalenei, atunci când îi turnase ulei prețios pe cap în casa fariseului. Prin intermediul acestor cuvinte ironice, privind botezul lui în piscina din Betsaida, au evidențiat, deși neintenționat, asemănarea dintre Isus și Mielul Pascal, căci mieii erau spălați mai întâi în bazinul de lângă poarta Probatica și apoi duși în piscina din Betsaida, unde erau supuși unei alte purificări înainte de a fi prezentați în templu pentru sacrificare. Dușmanii lui Isus au făcut aluzie la acel om rămas infirm timp de treizeci de ani și care fusese vindecat de către Isus la piscină, căci l-am văzut spălat sau botezat acolo (spun fie spălat, fie botezat deoarece nu-mi amintesc exact circumstanțele)

L-au târât apoi pe Isus prin sală înaintea tuturor membrilor consiliului, care continuau să i se adreseze pe un ton reproșabil și insultător. Fiecare chip apărea diabolic și mânios, iar totul împrejur era în întuneric, confuzie și groază. Domnul nostru s-a luminat chiar din momentul în care a declarat că este Fiul lui Dumnezeu. Mulți dintre cei din adunare au înțeles greșit acest fapt și s-au umplut de spaimă, observând că nici furia și nici cuvintele umilitoare nu făceau ca expresia înălțătoare a privirii lui Isus să dispară.

Aureola de lumină ce strălucea în jurul lui din clipa în care s-a numit pe sine Cristos, Fiul lui Dumnezeu cel Viu, nu servea decât să-i provoace și mai tare pe dușmanii lui Isus și, deoarece nici măcar nu-l puteau privi, cred că au aruncat cu noroi pe el pentru a face să-i dispară strălucirea.

Capitolul X - Lepădarea lui Petru

Atunci când Isus a pronunțat cuvintele: *Tu ai spus* și Marele preot și-a smuls hainele, întreaga sală a răsunat de țipete. Petru și Ioan, care au suferit intens în timpul scenei respective, neputând interveni în vreun chip, nu au mai rezistat să fie martorii celor întâmplătoare. Astfel, Petru s-a ridicat pentru a părăsi camera, urmat mai târziu de Ioan. Cel din urmă s-a îndreptat spre casa Martei unde se afla Fecioara Maria și cu femeile sfinte; Petru nu s-a decis să-l părăsească pe Învățător, căci dragostea sa pentru el era prea mare. Inima îi ardea și suspina amarnic, deși încerca să-și ascundă lacrimile. Îi era imposibil să rămână în tribunal, căci emoția puternică la vederea suferințelor Mântuitorului drag l-ar fi trădat; pentru aceasta a intrat în vestibul și s-a apropiat de foc în jurul căruia soldați și oameni din popor stăteau și vorbeau în cel mai crunt și dezgustător mod chiar și despre ceea ce îi făcuseră ei înșiși lui Isus. Petru tăcea, dar liniștea și teama sa i-au făcut pe paznici să-l bănuiască. Portăreasa s-a apropiat de el, l-a privit atentă și i-a spus: *Și tu erai cu Isus galileanul*. Aceste cuvinte l-au speriat și l-au agitat pe Petru, a început să tremure, gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi recunoscut adevărul și a răspuns: *Femeie, nu-l cunosc!* s-a ridicat și a părăsit locul. Imediat a cântat cocoșul undeva în afara orașului. Nu-mi amintesc să-l fi auzit, dar am simțit cum cânta. A ieșit afară și o altă servitoare le-a spus celor de lângă ea: *Acest om era și el cu Isus*, iar persoanele de față l-au întrebat imediat pe Petru dacă femeia vorbea adevărul: *Nu cumva și tu umblai cu el? Nu cumva ești și tu unul dintre discipolii săi?* Petru a devenit și mai agitat decât înainte și a repetat: *Nu! Nu sunt! Nu-l cunosc pe acest om!*

A părăsit curtea interioară, pătrunzând în cea exterioară; suspina și era atât de neliniștit și întristat încât nu realiza încă cuvintele pe care tocmai ce le rostise. În curtea exterioară multă lume se perinda și majoritatea se urcase pe zid pentru a asculta ce se vorbea înăuntru, unde le era interzis să intre. Câțiva dintre discipoli se aflau și ei acolo deoarece nu au putut rămâne închiși în peștera Hinon din cauza preocupării pentru Isus. Au ajuns la Petru și, cu lacrimi în ochi, l-au întrebat despre Învățătorul lor însă acesta, pătruns de mânie și frică, din cauza propriei sale trădări i-a sfătuit să plece, căci era riscant să rămână. A continuat să-și domolească mânia violentă în timp ce se grăbeau să părăsească orașul. I-am recunoscut printre acești ucenici (în număr de șaisprezece) pe Bartolomeu, Natanael, Saturn, Iuda, Barsaba, Simon (care a devenit ulterior episcopul Ierusalimului) pe Zaheu și Manaem, bărbatul născut orb și vindecat de Domnul nostru.

Petru nu s-a putut adăposti nicăieri și afecțiunea sa pentru Isus l-a determinat să se întoarcă în curtea interioară în care îi era permis să intre, deoarece Iosif din Arimateea și Nicodim îl luaseră înăuntru mai devreme. Nu a reintrat în vestibul, dar a luat-o spre dreapta și a mers către camera rotundă din spatele tribunalului de unde putea auzi fiecare insultă și infamie din partea nemiloșilor dușmani. Petru s-a apropiat ușor de ușă și, deși perfect conștient că toți îl bănuiau ca fiind tovarășul lui Isus, nu a putut rămâne afară; iubirea lui pentru Învățătorul său l-a împins în cameră, a înaintat și imediat a ajuns în mijlocul mulțimii care-și ațintea privirile crude asupra chinurilor victimei lor. La un moment dat l-au târât cu furie înainte și înapoi cu coroana de spini pe cap; Isus l-a privit pe apostolul Petru o privire plină de regret, dar în același timp severă și care i-a atins inima, însă deoarece el era încă atât de speriat i s-a părut pentru o clipă că i-a auzit pe cei de față, întrebându-se: *Cine este omul acela?* după care a ieșit din nou în curte și, văzând că persoanele din vestibul îl priveau, s-a apropiat din nou de foc și a rămas acolo pentru un timp. Unele persoane i-au observat înfățișarea preocupată, au început să arunce ocară asupra lui Isus, iar unul dintre ei l-a întrebat: *Ești și tu unul dintre discipolii săi? Da! Și tu ești galilean căci accentul tău te trădează!* Când Petru s-a ridicat cu intenția de a părăsi camera, un frate de-al lui Malcus s-a apropiat de el și i s-a adresat: *Nu te-am văzut și pe tine în grădină cu El? Nu tu i-ai tăiat urechea fratelui meu?*

Petru a simțit că îl înconjoară teroarea; a început să blesteme și să înjure: *Nu-l cunosc pe omul acela!* și a fugit afară din vestibul în curtea interioară; cocoșul a cântat din nou și Isus, care

În acel moment trecea prin fața lui, l-a privit cu afecțiune și suspin. Această privire a Domnului nostru i-a pătruns adâncul inimii; și-a amintit cuvintele spuse de Isus: *Mai înainte să cânte cocoșul de două ori, tu te vei lepăda de mine de trei ori*. Uitase toate promisiunile și declarațiile de iubire dedicate lui Isus, faptul că ar muri pentru el mai degrabă să-l renege, uitase avertizarea primită de către Domnul nostru - însă când Isus s-a uitat la el a simțit enormitatea greșelii lui și inima i s-a frânt de durere. Îl trădase pe Domnul nostru, lepădându-se de el chiar atunci când era chinuit, insultat, trimis în mâinile unor judecători nedrepti - în timp ce el, Domnul lui suferea în liniște și răbdare. Sentimentele lui de remușcare nu se pot exprima; s-a reîntors în curtea exterioară, și-a acoperit chipul și a plâns amar; frica de a nu fi recunoscut s-a spulberat, era gata de să-și recunoască în fața lumii întregi vina și păcatul.

Care om ar îndrăzni să afirme că ar fi arătat mai mult curaj decât Petru dacă, sub impulsul unui temperament agitat și arzător, ar fi fost expus unui asemenea pericol, unor astfel de neazuri și întristări, dintr-o dată cuprins de frică și mâhnire complet descurajat și epuizat de suferințele nopții triste? Domnul nostru l-a lăsat pe acest apostol pe propriile sale puteri. Cât de slab a fost! Ca și toți ceilalți a uitat cuvintele: *Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită!*

Capitolul XI - Maria în casa lui Caiafa

Sfânta Fecioară a fost unită cu Divinul ei Fiu printr-o comuniune interioară permanentă; a fost interesată întru totul de ceea ce i se întâmpla - suferea cu el și îl urma în rugăciunea continuă pentru ucigașii lui. Însă sentimentele sale materne au determinat-o să-l implore pe Atotputernicul Dumnezeu să-i salveze Fiul de la asemenea torturi îngrozitoare. A dorit cu ardoare să se întoarcă la el; când Ioan, care părăsise tribunalul imediat după ce strigătul *Este vinovat de moarte* s-a auzit, a ajuns la casa lui Lazăr s-a caute pe Maria și să-i povestească scena înspăimântătoare la care fusese martor. Fecioara, precum și Magdalena și celelalte femei sfinte l-au rugat să le ducă în locul unde Isus suferea. Ioan, care-l părăsise pe Salvatorul nostru doar pentru a o consola pe cea pe care o iubea lângă Dulcele Învățător, a acceptat cererea lor și le-a condus pe străzile luminate doar de lună și aglomerate de oamenii care se grăbeau spre casele lor. Sfintele femei erau acoperite însă suspinele nestăpânite i-au făcut pe mulți dintre trecători să le observe, iar sentimentele lor erau tulburate de cuvinte grosolane despre arestul lui Isus. Fecioara Maria, care vedea în inima ei îngrozitoare chinuri îndurate de dragul ei fiu, continua să păstreze toate acestea înăuntrul; ca și el, Maria suferea în tăcere, leșinând de multe ori. Unii discipoli de-ai lui Isus, întorși de la odaia lui Caiafa, au văzut-o căzută în brațele sfințelor femei și, atinși de milă, s-au oprit cuprinși de compasiune și au salutat-o: *Ave! Nefericită Mamă! Bucură-te, Mama cea mai sfântă din Israel, cea mai chinuită dintre toate mamele!* Maria și-a ridicat capul, le-a mulțumit și și-a continuat trista călătorie.

Când s-au apropiat de casa lui Caiafa, suspinul lor s-a adâncit la vederea unui grup de oameni care se aflau sub un cort și pregăteau crucea pentru răstignirea Domnului nostru. Dușmanii lui Isus dăduseră ordin ca să-i fie pregătită crucea după arest, căci l-ar fi executat chiar și fără sentință încercând să-l convingă și pe Pilat să-l pedepsească. Romanii pregătiseră deja crucea și a celorlalți doi tâlhari, iar muncitorii care aveau grijă de cea a lui Isus erau foarte deranjați de obligația de a lucra în timpul nopții; nu și-au ascuns supărarea și au rostit cele mai josnice înjurături și blesteme care au străpuns inima Blândeii Mame a lui Isus; dar ea s-a rugat pentru aceste creaturi oarbe, căci fără să-și dea seama, îl blestemau chiar pe Salvatorul care era gata să-și dea viața pentru scăparea lor.

Maria, Ioan și femeile au traversat curtea exterioară până au ajuns în cea interioară. Inima sfintei Maria se găsea împreună cu cea a Divinului ei Fiu și dorea cu ardoare ca ușa să se deschidă pentru a-l putea îmbrățișa din nou, deoarece știa că doar acea ușă o despărțea de închisoarea ce-l ținea prizonier pe Isus. Petru s-a repezit spre ușa larg deschisă și, frângându-și mâinile cu fața acoperită de mantie, a suspinat amarnic. I-a recunoscut în lumina torțelor pe Ioan și pe Fecioară, dar întâlnirea cu ei nu a făcut decât să-i aducă aminte de remușcarea cumplită trezită de privirea lui Isus. Maria s-a apropiat de el și i-a spus: *Simone, spune-mi, te rog fierbinte ce i se întâmplă lui Isus, fiul meu?* Cuvintele i-au pătruns adânc sufletul; nici măcar nu o putea privi, s-a întors și a început din nou să-și frece mâinile. Maria s-a îndreptat spre el și l-a întrebat cu o voce tremurândă: *Simon, fiul lui Ioan, de ce nu-mi răspunzi?* Petru a exclamat pe un ton deprimat: *Mamă! O, Mamă, nu-mi vorbi! Fiul tău suferă mai mult decât pot să exprim în cuvinte! Nu-mi vorbi! L-au condamnat la moarte, iar eu l-am renegat de trei ori!* Ioan ar fi dorit să-l mai întrebe și alte lucruri, însă Petru a fugit afară din curte și nu s-a oprit nici o clipă până ce nu a ajuns la peștera de pe Muntele Măslinilor - grota pe ale cărei pietre au rămas imprimate în mod miraculos mâinile Salvatorului nostru. Am impresia că este grota în care Adam s-a refugiat pentru a-și plânge căderea.

Binecuvântata fecioară s-a îndurerat profund la auzul suferinței năprasnice a inimii Preaiubitore a Dumnezeiescului ei Fiu, suferința de a se găsi negat de discipolii săi, primii care l-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu cel viu; era incapabilă să-și susțină corpul și a căzut pe ușa din piatră pe care au rămas urmele picioarelor și ale mâinilor ei până în ziua de azi. Am văzut pietrele păstrate undeva, însă nu-mi pot aminti precis unde. Ușa nu a fost închisă, căci mulțimea se împrăstia, iar când Maria și-a revenit a dorit să fie dusă cât mai aproape de

Minunatul său fiu. Astfel, Ioan a condus-o pe ea și pe celelalte femei în fața închisorii; însă această mamă iubitoare a dorit să-l audă cu urechile ei pe Isus. Îi asculta nu numai suspinele, dar și limbajul brutal din jurul lui. Era imposibil să rămână în curtea interioară fără să atragă atenția. Magdalena își stăpânea cu greu durerea și, deși Fecioara Maria menținea o stare de calm uimitor, printr-o grație specială de la Dumnezeu, totuși era recunoscută și auzea cuvinte respingătoare precum: *Nu este asta mama galileanului? Fiul ei va fi cu siguranță executat, dar nu înainte de sărbătoare doar dacă este într-adevăr cel mai mare dintre criminali.*

Fecioara Sfântă a părăsit curtea și a mers la focul din vestibul unde câteva persoane încă se găseau acolo. În momentul în care a pășit pe locul unde Isus rostise că este Fiul lui Dumnezeu și unde iudeii strigasera sentința *La moarte cu el!*, a căzut, iar Ioan și femeile sfinte au purtat-o mai degrabă ca un mort decât ca o persoană vie. Cei ce priveau nu au spus nimic, au părut uimiți și s-au arătat tăcuți ca și cum ar fi trecut o ființă cerească prin fața lor.

Au trecut din nou prin locul unde crucea era pregătită; lucrătorilor părea că le este mai dificil să termine lucrarea decât judecătorilor să dea sentința și erau obligați să aducă lemn proaspăt în fiecare moment, căci unele bucăți nu se potriveau și altele se despica. Totul a durat până ce diversele tipuri de lemn au fost astfel fixate pe cruce după dorința Providenței. Am văzut îngerii silindu-i pe acești oameni să-și reînceapă munca și nu i-au lăsat să se odihnească până ce nu s-a înfăptuit ceea ce trebuia să se întâmple; însă reamintirea mea în această viziune este neclară.

Capitolul XII - Isus este înțemnițat în închisoarea subterană

După ce iudeii și-au epuizat faptele barbare, l-au închis pe Isus într-o închisoare acoperită de o boltă ale cărei ruine mai există și astăzi. Doar doi dintre soldați au rămas cu el și au fost mai târziu înlocuiți de alți doi. Isus era îmbrăcat cu aceeași manta murdară și acoperit cu scuipat și praf aruncate asupra lui, căci nu-l lăsaseră să ia pe el hainele sale, legându-l la mâini.

Atunci când Domnul nostru a intrat în acea închisoare, s-a rugat cu mare fervoare Tatălui Ceresc să primească tot ceea ce suferise deja și ceea ce avea să pătimească încă, nu numai pentru cei ce-l pedepseau, ci și ca jertfă de ispășire pentru toți oamenii din timpurile viitoare, care ar fi putut suferi aceleași chinuri ca ale lui și care puteau cădea în ispită sau deznădejde.

Dușmanii Domnului nostru nu i-au permis nici un moment de alinare în închisoarea întunecată, dar i-au legat mâinile de stâlpul din mijlocul celulei și nu i-au îngăduit să se aplece peste acesta deși era epuizat din cauza comportării josnice a călăilor, a lanțurilor și a numeroaselor căderi, încât cu greu se mai putea susține pe picioarele umflate și rănite. Nici un minut nu au încetat să-l insulte, iar când primii bărbați au obosit a sta de strajă, alții au venit să-i înlocuiască.

Este imposibil să descriu în cuvinte cât a suferit Sfântul Sfinților din pricina acelor ființe fără milă, căci imaginile văzute m-au afectat atât de mult, încât m-am îmbolnăvit tare și am crezut că nu voi mai supraviețui. Trebuie să ne fie rușine de slăbiciunea și susceptibilitatea noastră, care ne fac incapabili să ascultăm cu calm descrierile sau să vorbim fără repulsie despre suferințele pe care Domnul nostru le-a îndurat atât de liniștit și cu răbdare pentru a ne salva. Groaza pe care o simțim este la fel de mare ca și aceea a unui criminal forțat să-și pună mâna pe rana făcută de el însuși asupra victimei lui. Isus le-a suportat pe toate fără să-și deschidă gura, în timp ce omul un simplu păcătos, săvârșea nelegiuiri împotriva unuia care era în același timp Fratele, Salvatorul și Dumnezeuul său. Și eu sunt, de asemenea, o mare păcătoasă și greșelile mele îi cauzează o mare suferință. În ziua judecății când toate lucrurile ascunse vor ieși la lumină, vom vedea partea pe care fiecare a primit-o în durerile îndurate de Fiul lui Dumnezeu; vom vedea atunci cât de mult i-am provocat chinurile, păcătuiind atât de des, căci nelegiuirile sunt un fel de consimțământ și o participare la torturile pricinuite lui Isus de către dușmanii cruzi de atunci. Dacă cumva punem sub semnul îndoielii acest fapt, ar trebui să repetăm cu o mai mare îndârjire cuvintele pe care le găsim în cărțile de rugăciune: *Doamne, îngăduie-mi mai degrabă să mor, decât să te jignesc prin păcat!*

Isus a continuat să se roage pentru cei ce-l asupreau, iar ei, săturându-se să-l oblige a sta drept l-au lăsat să se aplece peste stâlp pentru a se odihni și o lumină strălucitoare s-a arătat în jurul său. Începea să se crape de ziua - Ziua patimilor, ziua Răscumpărării noastre - și o rază slabă de soare a pătruns în întunecata deschizătură a închisorii, căzând pe Mielul sfânt și nepătat care a luat asupra sa păcatele lumii. Isus s-a îndreptat spre raza de lumină, și-a înălțat mâinile încătușate spre cer și, în cel mai atingător mod, a mulțumit Tatălui pentru începutul acelei noi zi atât de râvnită de profeți, pentru care el însuși a suspinat arzător chiar din momentul nașterii sale și despre care le spusese apostolilor: *Am un botez cu care mă voi boteza și cât sunt de neliniștit până ce se va întâmpla aceasta!* M-am rugat împreună cu el, însă nu pot da cuvintele rugăciunii sale, căci eram atât de copleșită și uimită să aud că-i mulțumește Tatălui pentru teribilele suferințe deja îndurate pentru mine, dar și pentru toate cele ce le va îndura încă și mai mari. Nu reușeam decât să repet o dată și încă o dată cu fervoare crescândă: *Doamne, te implor, dă-mi mie aceste suferințe. Îmi aparțin: le merit ca pedeapsă pentru păcate!* Fusesem învăluită de sentimentele lui de iubire și sacrificiu, iar acea rază de lumină ce pătrunsese în închisoare ar fi putut fi comparată cu vizita unui judecător care dorea să se împace cu un criminalul a cărui sentință deja pronunțată avea să se execute.

Călăii ațipiseră, dar s-au trezit pentru un moment și l-au privit cu surprindere; n-au spus nimic, însă li s-a părut că văd ceva uimitor și în același timp înspăimântător. Divinul nostru Domn a fost închis aproximativ o oră. În timp ce Isus se găsea în acea carceră subterană, Iuda

rătăcind în valea Hinom de sus în jos ca un nebun, și-a îndreptat pașii spre casa lui Caiafa cu cele treizeci de monede de argint, recompensa trădării lui Isus atârându-i de cingătoare. Totul împrejur era liniște, s-a îndreptat spre niște oameni ce străjuiau și li s-a adresat nespecificând cine este și întrebând ce se va întâmpla cu galileanul. *A fost condamnat la moarte și cu siguranță va fi crucificat!* a primit ca răspuns. Iuda a mers de colo-colo pentru a auzi diferitele conversații referitoare la Isus. Unii povesteau despre comportamentul nemilos al soldaților, alții comentau asupra judecății solemne din ziua dinaintea marelui consiliu. În vreme ce trădătorul asculta părerile în toate părțile, s-a luminat; membrii tribunalului și-au început pregătirile și Iuda s-a ascuns în spatele unei clădiri pentru a nu fi văzut, la fel ca și Cain, a căutat să nu se arate ochilor oamenilor, în timp ce disperarea pune ușor posesie pe sufletul său. Locul în care s-a refugiat nu a fost altul decât acela în care muncitorii pregătiseră lemnul pentru crucea Domnului; totul era gata și bărbații dormeau lângă cruce. El s-a umplut de groază când a văzut obiectul morții crude la care el însuși îl condamnase pe Învățătorul și Maestrul său, în schimbul unui preț atât de neînsemnat. A fugit ca turbat în stare de agonie și, în final, s-a pitit într-o peșteră din apropiere unde s-a hotărât să aștepte judecata care avea să aibă loc de dimineață.

Capitolul XIII - Dimineața judecății

Caiafa, Ana, bătrânii și scribii s-au adunat dis-de-dimineață în marele hol al tribunalului pentru a ține o judecată legală, căci întâlnirile în timpul nopții nu erau conforme legii și astfel de reuniuni nu puteau fi dezbătute decât sub îndrumarea unor audiențe pregătitoare. Majoritatea membrilor dormiseră în casa lui Caiafa unde le fuseseră pregătite paturi, însă unii dintre ei plecaseră acasă, cum ar fi Nicodim și Iosif din Arimateea și se întorseseră în zorii zilei. Multe persoane s-au prezentat la întâlnire și participanții și-au început procesul în cel mai rapid mod posibil. Ar fi dorit ca Isus să fie condamnat la moarte fără vreo amânare a sentinței, dar Nicodim, Iosif și alții s-au opus dorinței lor propunând ca hotărârea să se anuleze până după sărbătoare, ca nu cumva să se creeze răscoală în popor, aducând ca explicație faptul că nici un criminal n-ar trebui condamnat la moarte, pur și simplu, fără să fie găsit vinovat; au mai adăugat și că în cazul de față toți martorii s-au contrazis între ei. Marele Preot și însoțitorii lui s-au înverșunat foarte tare și le-au spus lui Nicodim și lui Iosif că nu-i surprinde exprimarea nemulțumirii lor cu privire la ceea ce se întâmpla, căci ei înșiși erau ucenici de-ai galileanului și ai doctrinelor lui și le era frică să nu fie pedepsiți și ei. Acesta a mers chiar mai departe, încercând să-i excludă din consiliu pe toți aceia care se dovedeau a fi părtinitori cu Isus. Învinuții și-au spălat mâinile în semn de protest și, părăsind camera, s-au îndreptat spre templu și din acea zi nu și-au mai ocupat niciodată locurile în sinedriu. Caiafa a ordonat gărzilor să-l aducă pe Isus încă o dată și să pregătească cele necesare pentru prezentarea lui înaintea lui Pilat imediat după proces. Trimișii mai Marelui Preot s-au grăbit spre închisoare și cu obișnuita lor brutalitate i-au legat mâinile, i-au smuls mantia veche ce îi fusese atârnată pe umeri, i-au aruncat o haină murdară și, agățându-i frânghii în jurul taliei, l-au târât afară din închisoare. Înfățișarea lui Isus care trecea prin mijlocul mulțimii adunate deja în fața casei a fost aceea a unei victime duse la sacrificare; chipul său se transformase și se desfigurase complet, îmbrăcămintea sa era murdară și ruptă; suferințele lui, departe de a stârni compasiune în inimile împietrite ale iudeilor, au aprins și mai tare dezgustul și ura. Mila părea într-adevăr un sentiment necunoscut în piepturile lor neînduplecate.

Caiafa nu a încercat nici o clipă să-și înfrâneze mânia, ci s-a adresat Domnului nostru cu aceste cuvinte: *Dacă tu ești Cristos, spune-ne deschis, iar Isus și-a ridicat capul și a răspuns cu mare demnitate și calmitate: Dacă vă voi spune, nu mă veți crede; dacă vă voi întreba eu pe voi, nu-mi veți răspunde sau nu mă veți lăsa să plec. Dar de acum înainte Fiul omului va sta la dreapta puterii Tatălui.* Marii preoți s-au uitat unii la alții și i-au cerut lămuriri, râzând disprețuitor: *Ești tu, deci, Fiul lui Dumnezeu?* Isus le-a răspuns cu vocea adevărului etern: *Tu spui că sunt!* La aceste cuvinte au exclamat cu toții: *Ce ne mai trebuie mărturie? Căci noi înșine am auzit asta din gura lui.*

S-au ridicat deodată cu toții încruntându-se ca și cum ar fi dorit să arunce asupra lui Isus cele mai murdare porecle; îl considerau un tâlhar de origine josnică care aspira să fie numit Mesia și pretindea să stea la dreapta lui Dumnezeu. Le-au poruncit străjerilor să-i lege mâinile și picioarele și să-i înconjoare un lanț în jurul gâtului (acest gest se întâmpla numai criminalilor condamnați la moarte) și apoi s-au pregătit să-l conducă în sala de judecată a lui Pilat, unde un mesager fusese deja trimis în grabă pentru a-l ruga să pregătească toate cele necesare osândirii urgente a unui criminal.

Preoților evrei le-a displicut faptul că erau nevoiți să se folosească de guvernatorul roman pentru a-i da sentința la moarte lui Isus, dar acest lucru era necesar, căci nu aveau dreptul să îi condamne pe criminali decât pe baza actelor ce țineau de religie și templu. Doreau să demonstreze că Isus era un dușman al împăratului, iar această acuzație ținea de jurisdicția lui Pilat. Soldații stăteau toți în fața casei, înconjurați de o mulțime de vrăjmași de-ai lui Isus dar și de mulți curioși. În fruntea procesiunii pășeau înalții prelați împreună cu o parte a membrilor consiliului, după care venea Isus condus de arcași și păzit de soldați, în urma cărora gloata încheia plutonul. Pentru a ajunge la locuința lui Pilat, trebuia să se coboare muntele Sion și să se

traverseze partea inferioară a oraşului şi mulţi preoţi dintre cei care au luat parte la şedinţă, au mers direct la templu, spre a face pregătirile pentru sărbătoare.

Capitolul XIV - Disperarea lui Iuda

În timp ce iudeii îl conduceau pe Isus la guvernator, Iuda, trădătorul, rățacea pretutindeni, ascultând conversațiile mulțimii ce-i urmau și era lovit de cuvintele spuse de oameni: *Îl duc în fața lui Pilat; Marii Preoți l-au condamnat pe galilean la moarte. Va fi crucificat și își vor săvârși crima lor. Deja a fost cumplit pedepsit, dar răbdarea sa este uimitoare și nu răspunde nimic; singurele lui cuvinte sunt acelea că este Mesia și că va șede la dreapta lui Dumnezeu. Îl vor răstigni pe baza acestor afirmații. Nu le spusese oare că-l vor condamna la moarte? Ticălosul care l-a vândut era unul dintre ucenicii lui care, cu puțin timp înainte, mâncase Mielul Pascal împreună cu el. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să am de-a face cu astfel de situație; oricât de vinovat ar fi galileanul, nu și-ar vinde sub nici un chip prietenii pentru bani. Unui asemenea discipol i s-ar cuveni moartea cu mult mai mult.*

Atunci angoasa, disperarea și remușcarea au pus stăpânire pe mintea lui Iuda. Satana l-a îndemnat imediat să dispară. A fugit ca și cum sute de furii i-ar fi mânat călcăiele, puna ce o avea atârnată de brâu îl lovea în fuga lui și-l împingea înainte ca o gheară diavolească; dar el a apucat-o cu mâna pentru a-i opri loviturile. Gonea cât putea de tare, dar...unde? Nicidecum înspre mulțime, căci s-ar fi aruncat la picioarele lui Isus, Salvatorul milostiv pentru a-i implora iertarea și a-i cere să moară alături de el - nu pentru a-și mărturisi greșeala înaintea lui Dumnezeu, ci pentru a îngropa el însuși înaintea lumii crima și prețul trădării sale. A ajuns în templu unde câțiva membrii din consiliu se adunaseră după judecarea lui Isus. S-au privit unii pe alții cu mirare, apoi și-au ridicat chipurile trufașe, zâmbindu-i ironic lui Iuda. Cel din urmă, cu un gest nebun, a scos cele treizeci de monede de argint de la brâu și, ținându-le înaintea lor în mâna dreaptă, a exclamat cu accent de adâncă disperare: *Luați-vă înapoi argintul - căci m-ați corupt să vând un om drept; luați-vă înapoi argintul! Eliberați-l pe Isus; înțelegerea noastră a luat sfârșit. Știu că am păcătuț grav, știu că am trădat sânge nevinovat!*

Preoții, de frică să nu se murdărească de atingerea recompensei trădătorului, nu au pus mâna pe argintul azvârlit, ci i-au răspuns pe un ton disprețuitor: *Ce avem noi de-a face cu păcatul tău? Dacă zici că ai denunțat sânge inocent, este problema ta; noi știm pentru ce am plătit. Ți-ai primit banii, deci nu mai spune nimic.* I s-au adresat cu cea mai josnică atitudine ca atunci când cineva vrea să scape de o persoană problematică, după care s-au ridicat și au plecat. Aceste cuvinte l-au umplut pe Iuda de o asemenea ură și mânie, încât a devenit frenetic: părul i se răvășise, a sfâșiat în două traista cu cele treizeci de monede, le-a aruncat pe jos în templu și a luat-o la goană spre periferia orașului.

L-am văzut din nou grăbindu-se încolo și-ncoace, ca un damnat prin valea Hinonului: Satana se afla lângă el, sub forma unei umbre hidoase, șoptindu-i la ureche toate blestemele pe care profeții le aruncaseră asupra văii unde iudeii își sacrificau copiii idolilor, dorind să-l ducă la disperare.

Se părea că toate prevestirile rele se îndreptau împotriva lui prin aceste cuvinte: Voi merge înainte și vor vedea corpurile neînsuflețite ale celor ce au păcătuț împotriva mea al căror foc nu se va stinge niciodată. Atunci diavolul i-a murmurat: Căine, unde este Abel, fratele tău? Ce-ai făcut? Sângele lui strigă pentru răzbunare: ai aruncat blestem asupra pământului, pribeag să fii pentru totdeauna. Când a ajuns la râul Cedron și a văzut Muntele Măslinilor, s-a înfiorat, s-a întors cu spatele și a auzit iar cuvintele vibrându-i la ureche: Prietene, încotro mergi? Iuda, cu un sărut îl trădezi tu pe Fiul Omului? Oroarea i-a umplut sufletul, mintea a început să-i rățacească și demonul i-a șoptit din nou: Pe aici a trecut David râul Cedron când a fugit din Absalom. Absalom a pus capăt vieții sale spânzurându-se. Despre tine spune David: M-au răsplătit cu rău pentru binele făcut; cu ură în schimbul dragostei. Fie ca diavolul să stea la dreapta lui și când va fi judecat fie ca el să fie acela care să iasă de acolo condamnat. Fie ca zilele sale să se termine repede. Fie ca păcatul tatălui său nu fie uitat în fața Domnului și să nu lase ca păcatul mamei sale să fie spălat, pentru că nu și-a amintit să arate milă, ci l-a persecutat pe sărmanul om, pe cerșetori și pe cel rănit l-a dat morții. A iubit urgia și blestemul. Să-l urmărească asemenea unei haine ce-l

acoperă și ca o curea care-l strânge tot timpul. Învins de aceste gânduri teribile, Iuda s-a grăbit și a ajuns pe un munte. Era un loc sterp, plin de gunoaie și de resturi omenești în putrefacție; sunete nedesluite din oraș îi răsunau în ureche și diavolul îi repeta mereu: Acum sunt pe punctul de a-l duce la moarte, căci tu l-ai vândut. Nu știai spusele legii: **Acela care va vinde sufletul unuia dintre frații săi și primește bani pe el să fie lăsat să moară?** Pune capăt mizeriei tale, nefericitule; pune capăt mizeriei tale. Învins de disperare, Iuda și-a scos cingătoria și s-a spânzurat de un copac ce creștea în crăpătura unei stânci iar după moarte corpul său a plesnit, iar rămășițele sale s-au împrăștiat în toate părțile.

Capitolul XV - Isus este dus înaintea lui Pilat

Dușmanii răzbunători ai Salvatorului nostru l-au condus prin cea mai populată zonă a orașului spre curtea lui Pilat. Procesiunea și-a urmat drumul agale în partea nordică a Muntelui Sion trecând apoi prin regiunea estică a templului numită Acre spre palatul și tribunalul lui Pilat din Pont care erau situate pe partea nord-vestică a templului, cu fața înspre o piață mare. Caiafa, Ana și mulți alți șefi ai consiliului au mers înainte îmbrăcați în veșminte de sărbătoare fiind urmați de o mulțime de scribi și de numeroși iudei, printre care se aflau și martori mincinoși și farisei păcătoși care prezentaseră cea mai gravă acuză asupra lui Isus. Domnul nostru îi urma la o mică distanță încercuit de un grup de soldați și dus de călăi. Mulțimea îl asuprea din toate părțile, rostind cele mai înspăimântătoare injurii și blesteme, în timp ce alte persoane se grăbeau împingându-se și înghesuindu-se unii pe alții. Isus a fost despuiat de tot, mai puțin de mantia de dedesubt care fusese murdărită de praful aruncat asupra lui; un lanț lung îi atârna de gât și îi lovea genunchii în mers, mâinile îi erau legate ca și în ziua de dinainte și călăii îl târau de funiile agățate de talie. Mai degrabă se clătina decât mergea, fiind de multe ori gata să se prăbușească și părea de nerecunoscut din pricina suferințelor din timpul nopții - era palid, cu ochii adânciți, cu fața suptă și sângerândă încă, iar persecutorii continuau să-l tortureze în fiecare moment tot mai mult. Au adunat pe toți oamenii poporului pentru a-și bate joc de intrarea sa triumfală de Rusalii în oraș. L-au luat în râs și cu gesturi ridicole îl numeau rege, punând pe drum pietre, bucăți de lemn și zdrențe prăfuite. Îl luau în batjocură printr-o sumedenie de discursuri sarcastice, în timpul prelinsei treceri solemne.

În colțul unei clădiri din apropierea casei lui Caiafa, îndurerata Maică a lui Isus, împreună cu Ioan și Magdalena îl urmăreau cu privirea. Sufletul ei era mai mult ca niciodată unit cu al Fiului preaiubit și, impulsionată de dragoste, a încercat ca în orice moment să se apropie de el. A rămas la cinaclu pentru un timp după vizita de la miezul nopții din tribunalul lui Caiafa, epuizată și fără glas din cauza suspinelor; însă când Isus a fost târât afară din închisoare pentru prezentarea înaintea judecătorilor, s-a ridicat, și-a îndepărtat voalul și mantaua spunându-le lui Ioan și Magdalenei: *Să-l urmăresc pe Fiul meu în curtea lui Pilat; trebuie să-l însoțesc din nou. S-au îndreptat spre un loc prin care procesiunea trebuia să treacă și au așteptat. Maria știa că fiul ei suferea groaznic, însă niciodată nu a putut concepe condiția jalnică și înfiorătoare la care era supus de către vrăjmașii săi. Ea și l-a închipuit de multe ori pătimind imens, dar luminat și întărit de sfințenie dragoste și răbdare. Acum tristul adevăr se împlinea. Preoții, cei mai înverșunați vrăjmași ai Fiului cel sfânt, au precedat procesiunea. Erau îmbrăcați în veșminte frumoase și, în loc să apară strălucitori în faptul că se numeau preoți ai Păstorului cel mare, se transformaseră în slujitori ai lui Satana, căci nici unul dintre ei nu puteau să-și privească înfățișarea nedemnă și pasiunile diavolești cu care sufletele le erau pline - înșelăciune, viclenii infernale și neliniște furioasă de a duce mai departe cea mai îngrozitoare dintre crime: moartea Domnului și Răscumpărătorului nostru, unicul fiu al lui Dumnezeu. Au urmat apoi martorii mincinoși, acuzatorii perfizi, înconjurați de poporul care vocifera.*

Și ultimul dintre toți - El însuși - Isus, Fiul Omului, împovărat de lanțuri, neputincios de a se susține, dar și împins cu bestialitate de către dușmanii săi diabolici, primind lovituri de la unii, pumni de la alții și de la ceilalți oameni adunați în jur, blesteme, înjurături. Ar fi fost absolut de nerecunoscut, chiar și pentru privirea mamei sale dezbrăcat și acoperit doar de o bucată de veșmânt, dacă nu s-ar fi deosebit prin comportamentul calm față de cel al asupritorilor infami. El era singurul care, în mijlocul persecuțiilor și suferințelor, emana liniște și supunere și departe de el dorința de a răspunde loviturilor cu altele; niciodată nu și-a ridicat mâna, ci doar pentru a-l implora pe Tatăl Etern să-i ierte pe potrivnicii săi.

Pe măsură ce se apropia de el, Mamei sale sfinte îi era imposibil să se stăpânească și exclama cu voce tremurândă: *Vai! Acela este fiul meu? A, da! Văd că este copilul meu cel prea adorat! O, Isuse, Isuse al meu!* În clipa în care cortegiul s-a întâlnit cu drumul mamei, Isus s-a oglindit în privirea ei cu cea mai profundă expresie de iubire și compasiune; această întâlnire a

fost prea puternică pentru inima însângărată a Mariei, încât a leșinat, iar Magdalena și Ioan au dorit s-o ducă înapoi acasă. Ea s-a ridicat repede și l-a însoțit pe iubitul ei Fiu până la casa lui Pilat.

Locuitorii orașului Ofel se strânseseră cu toții într-un spațiu în aer liber pentru a-l observa și ei pe Isus, dar nu cu scopul de a-i acorda puțină alinare, ci ca să adauge un surplus de durere în paharul plin de amărăciune. Au aruncat asupra sa acea întristare năprasnică pe care o simt persoanele abandonate de către prieteni tocmai în momentul nenorocirii. Isus îi ajutase mult pe aceștia, însă ei imediat cum l-au văzut în asemenea stare de necaz și degradare, l-au abandonat și credința li s-a cutremurat. Nu au mai crezut în el ca rege, ca profet, ca Mesia și ca Fiu al lui Dumnezeu. Fariseii i-au luat în derâdere, făcând glume pe seama lor și pe faptul că îl admiraseră înainte pe Isus. *Priviți-l pe regele vostru! strigau aduceți-i omagii; nu vă mai folosește să-i aduceți prinosuri acum când este gata să fie încoronat pe tron? Toate miracolele cu care se fălea s-au sfârșit; marele preot a pus capăt vrăjitoriilor și înșelăciunilor lui.*

Deși acești bieți oameni și-au amintit de minunile și vindecările miraculoase pe care le săvârșise chiar sub ochii lor deși au primit ajutor de la Isus, cu toate acestea credința le-a fost zdruncinată, văzându-l luat în răs și arătat cu, socotiți venerabili în Ierusalim. Unii dintre ei s-au îndepărtat neîncrezători, în timp ce alții au rămas doritori de a se alătura mulțimii, dar au fost preveniți de către gărzile fariseilor să renunțe la răscoală sau dezordine.

Capitolul XVI - Descrierea palatului guvernatorului și a clădirilor învecinate

Palatul guvernatorului roman, Pilat, era construit în partea de nord-vest a muntelui pe care se situa templul și, pentru a intra în incinta lui, oamenii urcau un rând de trepte din marmură. Se ridica deasupra unei lungi suprafețe înconjurată de colonade, sub care negustorii își vindeau diferitele mărfuri. Un parapet și o intrare pe părțile de nord, sud, est și vest stricau uniformitatea acestei piețe, numită *forum* și construită pe pământ mai înalt decât străzile adiacente care lunecau din acel loc. Palatul lui Pilat nu era aproape, ci o curte mare îl separa de forum; accesul în această curte se făcea la est, printr-o cupolă, spre ușa numită Probatice, pe drumul de pe muntele Măslinilor. Intrarea sudică se putea face printr-o altă cupolă ce ducea spre Sion în vecinătatea fortăreței din Acre.

Scara din marmură pe care urcau persoanele care mergeau spre palatul guvernatorului ducea la o terasă de pe care Pilat dăduse audiențe preoților și fariseilor atunci când și-au prezentat acuzațiile lor împotriva lui Isus. Au stat cu toții înaintea lui și au refuzat să înainteze mai mult de scaunele din piatră. O persoană care vorbea tare de pe terasă putea fi auzită ușor de aceia care stăteau în forum.

În spatele palatului existau multe alte terase dar și grădini și o casă ca la țară. Grădinile se găseau între palatul guvernatorului și locuința soției sale Claudia Procles. Un șanț larg separa aceste clădiri de muntele pe care se afla iar de aici se vedeau casele locuite de aceia care slujeau la templu. Palatul lui Irod cel bătrân se înălța pe partea estică; în curtea interioară a acestuia fuseseră masacrați copiii nevinovați. În momentul de față aspectul acestor două clădiri este puțin schimbat căci intrările au fost modificate. Patru dintre străzile principale încep dinspre oraș și conduc spre o direcție sudică trei ducând înspre forum și spre palatul lui Pilat și cea de-a patra spre curtea prin care oamenii mergeau spre Betsur. Frumoasa casă a lui Lazăr și a Martei putea de asemeni fi văzută ușor pe această stradă.

Una dintre străzi era foarte apropiată de templu și pleca de la poarta Probatice. Piscina Probatice era aproape de poartă spre dreapta și în acest bazin se spălau oile pentru prima oară înainte de a fi duse la templu în timp ce a doua și cea mai solemnă spălare avea loc în piscina de la Betsaida de lângă intrarea sudică din templu. Pe cea de-a doua stradă se găsea casa sfintei Ana mama fecioarei Maria în care locuia atunci când obișnuia să meargă sus la templu pentru a oferi vreun sacrificiu. Cred că în această casă s-a celebrat logodna dintre sfântul Iosif și sfânta fecioară Maria.

Forumul despre care am amintit deja era construit pe pământ mai înalt decât străzile învecinate. Pe muntele Sion în direcția opusă vechiului castel al regelui David se ridica o clădire similară forumului în timp ce spre partea de sud-est putea fi văzut cenaclul și puțin spre nord tribunalul lui Ana și al lui Caiafa. Castelul regelui David era o fortăreață pustie, plină de curți, camere goale și grajduri, de obicei închiriate călătorilor. S-a aflat multă vreme în ruină, cu mult înainte de nașterea Domnului nostru. I-am văzut pe magi cu alaiul lor numeros intrând în castel înainte să se îndrepte spre Ierusalim.

Când mă aflam în meditație am văzut ruinele castelelor și templelor de altă dată, le-am văzut neîngrijite și date uitării și, gândindu-mă la modul în care sunt folosite acum, foarte diferit față de dorința celor care le-au construit, mintea mi se îndreaptă spre evenimentele zilelor noastre când multe dintre frumoasele edificii create de către strămoșii noștri, râvnici și cucernici, sunt, de asemeni, distruse, defăimate ori folosite pentru scopuri profane, imorale. Mica biserică a mănăstirii noastre, în care Domnul nostru a binevoit să sălășluiască, fără a ține seama de neputința omenească și, care mie mi se părea a fi un paradis pământesc, este acum și fără acoperiș și fără ferestre, iar toate monumentele au dispărut sau au fost transportate în alte părți. Oare cu mănăstirea noastră dragă, ce se va întâmpla peste un timp? Acea mănăstire unde eu am fost foarte fericită în chilia cu scaunul rupt mai mult decât ar fi fost un rege pe tronul său, căci de la fereastra ei vedeam o anumită porțiune a bisericii în care stătea păstrat sfântul Sacrament. În

câțiva ani poate nimeni nu va mai ști că a existat vreodată - nimeni nu va ști că sute de suflete dăruite lui Dumnezeu au locuit acolo, suflete care și-au petrecut zilele implorând milă pentru păcătoși. Dumnezeu, însă le va cunoaște pe toate. El nu uită niciodată - trecutul și viitorul sunt la fel de prezente pentru el, cel care mi-a dezvăluit fapte întâmplare cu atât de mult timp în urmă și fapte de la judecata de pe urmă, când va trebui să se dea socoteală pentru tot și când fiecare vină va fi plătită; El își va aminti și binele și răul săvârșite în locuri de demult uitate. Nu există excepții cât privește oamenii sau locurile, pentru Dumnezeu, ochii săi văd totul, chiar și podgoria lui Nabot.

Se spune că mănăstirea noastră a fost inițial înființată de două măicuțe sărace, ale căror avuții constau într-un vas cu ulei și un sac cu fasole. În ziua de pe urmă Dumnezeu le va recompensa pentru modul în care și-au folosit talanții primiți și pentru buna recoltă strânsă și prezentată lui. Se mai spune că suflete sărmene rămân pedepsite în purgatoriu, deoarece nu au restituit câteva monede furate, ceea ce nouă nu ni se pare o faptă atât de gravă. Fie ca Dumnezeu să aibă mile de acele suflete care au abuzat de proprietatea celui nevoiaș sau chiar de cea a Bisericii.

Capitolul XVII - Isus este dus înaintea lui Pilat

Era pe la ora opt dimineța, potrivit metodei noastre măsura timpul, când cortegiul a ajuns la palatul lui Pilat. Ana, Caiafa și șefii sinedriului s-au oprit între forum și pretoriu, stând așezați pe scaune de piatră. Gărzile violente l-au târât pe Isus până la scările care duceau la scaunul de judecată al lui Pilat. Acesta din urmă stătea relaxat pe un scaun confortabil, pe terasă și, pe o măsuță cu trei picioare, erau puse insigne și alte lucruri. Era înconjurat de învățați și de soldați îmbrăcați în uniformă romană. Iudeii și preoții nu au înaintat în pretoriu, de frică să nu se pângărească, ci au rămas afară.

Imediat ce Pilat a observat mulțimea gălăgioasă intrând, și a văzut cât de rușinos își tratează cruzii iudei prizonierul, s-a ridicat și li s-a adresat pe același ton disprețuitor cu care un general victorios ar fi vorbit împotriva unui șef înfrânt al unui sat neînsemnat: *Pentru ce ați venit atât de devreme? Pentru ce v-ați comportat astfel cu acest condamnat? Nu vă puteți abține de a maltrata și de a executa înainte de judecată?* Nu au răspuns nimic, dar au strigat către soldați: *Aduceți-l, aduceți-l să fie judecat!* și apoi, întorcându-se către Pilat, au spus: *Ascultă-ne acuzațiile împotriva acestui răufăcător, căci nu putem pătrunde în tribunal pentru a nu ne defăima.* Nici nu au terminat de rostit acestea, că s-a și auzit o voce din mulțime ce aparținea unui om de statură impunătoare, care a exclamat: *Aveți dreptate, să nu intrați în pretoriu, deoarece a fost sfințit de sângele copiilor nevinovați! Decât o singură persoană are dreptul să intre și numai acel om este unicul, căci doar el însuși este pur asemenea nevinovaților uciși aici!* Bărbatul care a pronunțat acele cuvinte cu glas tare și care apoi a dispărut în mulțime era un om bogat pe nume Zadoc, verișor primar al lui Obed, soțul Veronicăi; doi dintre copiii săi fuseseră omorâți la nașterea Mântuitorului nostru. Din acel moment înspăimântător, Zadoc renunțase la lume și, împreună cu soția sa, au urmat legile esenienilor. Îl văzuse deja o dată pe Răscumpărătorul în casa lui Lazăr și acolo l-a auzit vorbind, iar felul barbar în care Isus era purtat prin fața lui Pilat, i-a reamintit de tot ceea ce a suferit el însuși atunci când sub proprii lui ochi îi erau sacrificați copilașii, l-a determinat să dea mărturie publică despre credința sa pentru nevinovăția lui Isus. Pilat reușise în mod arogant să-i provoace pe asupritorii Domnului nostru care se simțiseră siliți să țină seama de cuvintele străinului cu umilă atitudine.

Gărzile agresive l-au tras după ei pe Domnul nostru până sus la scară și l-au lăsat la capătul terasei, în timp ce Pilat conversa cu preoții iudei. Guvernatorul roman auzise des vorbindu-se despre Isus, deși niciodată nu-l văzuse și acum era complet uimit de calmitatea omului adus înaintea lui, într-o așa stare demnă de compătimire. Comportamentul inuman al preoților și bătrânilor poporului l-a făcut să-și piardă răbdarea și i-a asigurat de la bun început că nu-l va condamna fără acuzații susținute de dovezi satisfăcătoare: *Ce învinovățiri aduceți împotriva acestui om?* a întrebat el, adresându-se disprețuitor preoților. *Dacă n-ar fi fost un nelegiuit nu l-am fi adus înaintea ta!* au răspuns supărați preoții. *Luați-l și judecați-l conform legii voastre! Știi prea bine că nu ne este permis să condamnăm pe cineva la moarte!* au ripostat agitați aceștia. Dușmanii lui Isus erau furioși - doreau ca judecata să se termine și ca victima să fie executată cât mai repede posibil pentru a putea sărbători și pentru a sacrifica mielul Pascal, fără însă să știe, mizerabilii, că cel pe care l-au târât în fața judecătorului idolatru (în casa căruia nu au intrat de teamă să nu se murdărească înaintea victimei lor) el singur era adevăratul Miel Pascal.

În cele din urmă Pilat le-a ordonat să își prezinte învinuirile. Trei acuzații au fost expuse și zece martori s-au prezentat să confirme veridicitatea acestor culpe. Scopul urmărit era acela de a-l determina pe guvernator să creadă că Isus participa ca lider într-o conspirație împotriva împăratului; în acest fel avea să-l osândească la moarte ca fiind revoltat. Ei înșiși nu aveau nici o putere în asemenea situație având permisiunea să judece doar ofensele față de religie. L-au acuzat mai întâi că atrage poporul, că instigă pe răzvrătiți și că reprezintă o amenințare pentru liniștea și pacea publică. Pentru a dovedi învinuirile enumerate au prezentat martori falși, care au mai adăugat că a nesocotit Sabatul și că în acea zi a vindecat mulți bolnavi. În acest moment

Pilat i-a întrerupt pe un ton zeflemitor: *Este evident că nici unul dintre voi nu a fost bolnav - dacă vi s-ar fi întâmplat, nu v-ați fi plâns de vindecare în zi de Sabat!*

Ademeniște oamenii și îi învață cele mai ignorante doctrine! A susținut chiar că nici o persoană nu poate ajunge la viața veșnică dacă nu mănâncă din trupul lui și nu bea din sângele lui! Interesul lui Pilat s-a amplificat, văzând ura îndârjită din cuvintele și exprimată pe fețele lor; aruncându-le o privire răutăcioasă, s-a întors de la ei, spunând: Cu siguranță că doriți să urmați învățăturile sale și să aveți viața eternă, căci sunteți însetați de trupul și de sângele lui!

Iudeii și-au adus apoi cea de-a doua acuzație împotriva lui Isus și anume că interzice oamenilor să plătească tribut împăratului. Aceste vorbe au stârnit indignarea lui Pilat, căci era de datoria lui să aibă grijă ca toate taxele să se plătească și a exclamat mânios: *Minciună! Trebuie să știu mai multe despre aceasta decât voi!* Dușmanii Domnului s-au simțit obligați să treacă la cea de-a treia acuzație și au formulat-o astfel: *Cu toate că nașterea lui nu se cunoaște, omul acesta face parte dintr-un neam mare. El prezice blesteme asupra Ierusalimului și povestește parabole cu două înțelesuri referitoare la un rege care pregătește nuntă pentru fiul său. Mulțimea pe care a strâns-o pe munte a dorit să-l numească împărat, dar s-a întâmplat mai devreme decât se așteptase; nu era încă timpul să se împlinească planurile sale; pentru aceasta a fugit și s-a ascuns. În ultima perioadă s-a arătat de multe ori: chiar într-una din zilele trecute a intrat în Ierusalim în fruntea unei mulțimi zgomotoase ce a rupt liniștea cu aclamații: Osana fiului lui David!! Binecuvântată să fie împărăția Tatălui nostru David, care începe acum! Îi constrânge pe ucenicii săi să-i închine onoruri regale și le spune că este Cristosul, Unsul lui Dumnezeu, Mesia, regele promis iudeilor și urmărește ca toți să i se adreseze cu titluri domnești.* Apoi s-a dat mărturie despre toate acestea. Cea de pe urmă acuzație - aceea că Isus s-a numit pe sine rege - l-a atins pe Pilat; a devenit gânditor, a părăsit terasa și, aruncându-i o privire foarte atentă lui Isus, s-a retras în camera alăturată și le-a ordonat soldaților să-l aducă doar pe Isus la el. Guvernatorul nu părea numai superstițios, dar și extrem de șovăitor și susceptibil. Auzise deseori în timpul lecțiilor de educație păgână că se vorbea despre copiii zeilor, care locuiseră înainte pe pământ; știa foarte bine că preoții iudei preziseseră de demult că trebuia să vină unul în mijlocul lor numit Unsul Domnului, Salvatorul și Eliberatorul din sclavie, iar mulți din popor credeau cu tărie că avea să se întâmple așa. Și-a reamintit de altfel și că magii de la răsărit se opriseră la Irod, predecesorul suveranului din prezent, să-și prezinte omagiile unui rege nou-născut și, ca urmare, Irod a poruncit măcelul copiilor nevinovați. Auzise de multe ori ceea ce se spunea despre Mesia și despre regele iudeilor, ba chiar le-a examinat cu o oarecare curiozitate, în care fiind păgân nu s-a încrezut defel. Dacă le-ar fi considerat valabile, poate ar fi fost de acord cu Irozii și cu iudeii care așteptau un rege puternic și victorios. Cu o așa imagine, încercarea iudeilor de a acuza un biet individ nenorocit pe care l-au adus înaintea lui pe motiv că s-a numit pe sine rege și Mesia, i s-a părut, desigur, absurdă; dar, pentru că vrăjmașii lui Isus i-au descris acuzațiile în lumina trădării împăratului, s-a convenit să-l interogheze în particular.

Ești tu regele iudeilor? l-a întrebat Pilat, fixându-l cu privirea, incapabil să-și rețină mirarea față de expresia divină a înfățișării sale.

Isus i-a dat răspuns: O spui tu de la tine însuși sau alții ți-au spus-o despre mine?

Pilat s-a simțit jignit că Isus a crezut că el ar fi putut lua în seamă asemenea lucruri și i-a răspuns: Sunt eu iudeu? Poporul tău și mai marii preoților te-au dat pe mâna mea pentru a te condamna la moarte. Ce-ai făcut?

Isus a replicat solemn: Regatul meu nu este din această lume. Dacă ar fi fost de aici, slujitorii mei ar fi luptat să nu fiu trimis pe mâna iudeilor; dar împărăția mea nu este de aici.

Replica lui Isus l-a mișcat oarecum pe Pilat și i-a zis mult mai serios: *Atunci, ești rege?*

Isus i-a răspuns: Tu spui că sunt rege. Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie despre adevăr. Oricine caută adevărul, ascultă glasul meu.

Pilat l-a privit și, ridicându-se de la locul său, a spus: *Adevărul! Ce este adevărul?*

Apoi au mai vorbit câteva momente și Pilat s-a întors pe terasă. Răspunsurile și comportamentul lui Isus nu le putea înțelege, dar văzu clar că susținerea sa de a avea descendență regală nu se potrivea cu cea a împăratului, căci Isus nu pretindea drepturi nici unui

regat pământesc, în timp ce suveranului nu-i păsa de nimic dincolo de această lume. Astfel li s-a adresat din nou marilor șefi de sinagogă: *Eu nu găsesc nimic împotriva acestui om!* Dușmanii înfuriați au rostit multe alte acuzații contra lui Isus. Dar el a rămas tăcut, rugându-se pentru ei și nu a reacționat în nici un chip atunci când Pilat i s-a adresat: *Nu răspunzi nimic? Nu vezi de câte învinuiri te acuză?* Pontiful a rămas tare mirat și a spus: *Observ că toate declarațiile sunt false.* Acuzatorii, a căror furie creștea, au început să țipe: *Nu-l găsești vinovat? Nu este o nelegiuire să provoci poporul pentru răzvrătire? Să împrăștii norme și principii mincinoase, nu numai prin părțile astea, ci și prin Galileea?*

Amintirea Galileii l-a făcut pe Pilat să zăbovească o clipă și a întrebat: Este acesta un galileean și un supus al lui Irod? A primit ca răspuns: Așa este! Părinții lui trăiesc la Nazaret și locuința lui este la Cafarnaum.

Din moment ce lucrurile stau așa, duceți-l înaintea lui Irod; a venit aici pentru festival și îl poate judeca imediat, de vreme ce este galileean! a afirmat Pilat. Isus fu degrabă scos afară din sala tribunalului, iar Pilat a trimis un ofițer la Irod pentru a-l informa că Isus din Nazaret, care îi era slujitor, se îndrepta spre el pentru a fi condamnat. Pilat a acționat astfel din două motive: în primul rând, evita să dea sentința și se simțea impacientat, iar în al doilea rând era bucuros de a-l surprinde pe Irod, cu care avusese o neînțelegere, cunoscându-i curiozitatea de a-l întâlni pe Isus.

Vrăjmașii Domnului nostru au devenit ca turbați din cauză că Pilat i-a nesocotit în așa chip chiar în de față cu mulțimea și au lăsat să le izbucnească furia nebunească. L-au legat pe Isus din nou și l-au condus, înjurându-l și blestemându-l prin mulțime spre palatul lui Irod, situat nu departe de forum. Câțiva soldați romani au însoțit cortegiul.

În timpul procesului, Claudia Procles, soția lui Pilat, îi trimisese frecvente mesaje prin care îl anunța că ar dori stăruitor să-i vorbească; iar când Isus a fost trimis la Irod, ea a ieșit la balcon și a privit cu frică, suspine și groază comportamentul dușmanilor cruzi.

Capitolul XVIII - Originea căii crucii

În timpul întregii scene prezentate mai sus, mama lui Isus, cu Magdalena și Ioan au stat ascunși în forum: amărăciunea i-a cuprins din cauza a tot ce vedeau și auzeau. Când Isus a fost dus în fața lui Irod, Ioan le-a dus pe cele două femei prin locurile sfințite de pașii lui. Au privit din nou casa lui Ana, cea a lui Caiafa, Ofelul, Ghetsemani și Grădina Măslinilor; s-au oprit și au adorat fiecare colț în care el a căzut sau unde a suferit; au oftat încet la gândul suferinței prin care trecea. Binecuvântata Fecioară îngenunchea des și săruta pământul călcat de fiul ei, în timp ce Magdalena își frângea mâinile cu profundă durere, iar Ioan, neputându-și opri lacrimile, le consola și le susținea pe femei înaintea. În acest mod s-a practicat pentru prima dată devoțiunea față de Calea Crucii; astfel s-au desfășurat Misterele Pasiunii lui Isus, chiar înainte ca ele să se împlinească; Fecioara Maria, modelul purității, a fost cea dintâi care a arătat profundă venerație, pe care Biserica o simte față de dragul nostru Domn. Cât de duios și de încurajator este a o urma pe Imaculata Mamă, care trece și udă locurile sfinte cu lacrimile ei. Dar, ah! Cine poate descrie sabia ascuțită de durere ce îi străpunge sufletul plătând? Ea l-a purtat pe Salvatorul lumii în sânul ei, l-a hrănit, l-a conceput pe adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, aflat în Dumnezeu pentru toată eternitatea, ea, în a cărei inimă plină de grație, Cristos a binevoit să-și găsească sălaș nouă luni; Maria l-a simțit înăuntrul ei înainte să apară printre oameni pentru a împărți binecuvântările salvării și înainte de a predica cereștile învățături; a suferit împreună cu Isus, împărțându-i nu doar Drumul Calvarului, dar și dorința fierbinte de a-i întoarce de la moarte pe cei căzuți.

În acest mod minunat Sfânta și cea mai curată Fecioară a pus bazele devoțiunii numite Calea Crucii; astfel, la fiecare stațiune marcată de chinurile Fiului ei a strâns în inima ei merite inepuizabile ale Pătimirii pe care le-a considerat ca pietre prețioase sau ca niște flori frumos mirositoare gata să fie prezentate Tatălui Etern în folosul tuturor credincioșilor. Măhnirea Magdalenei a fost atât de adâncă încât părea o persoană care își pierduse mințile. Iubirea divină și nelimitată pe care o simțea pentru Domnul nostru a determinat-o să îngenuncheze la picioarele lui și să-și arunce înaintea lui sentimentele din inima ei (așa cum odată i-a turnat ulei parfumat pe cap când stătea la masă); chiar în momentul în care își urma impulsul, o prăpastie neagră i s-a părut că intervine între ea și Domnul. Regretul simțit pentru greșelile proprii era imens și recunoștința nu era atât de mare, iar dorința de a-i oferi la picioare dovezi de dragoste și mulțumire a fost înăbușită de imaginea lui Isus trădat, transfigurat și gata să moară pentru răscumpărarea păcatelor ei, luate asupra lui însuși; această viziune a umplut-o de groază și inima i s-a frânt de sentimente de iubire, regret și recunoștință. Nerecunoștința acelora pentru care Isus își dădea viața, a amplificat amărăciunea sa înzecit și fiecare pas, cuvânt sau mișcare arătau agonia sufletului ei. Inima lui Ioan era plină de dragoste și suferință, dar el nu spunea nimic. O consola pe Mama Învățătorului iubit de-a lungul primului pelerinaj pe drumul crucii, dând exemplu de devoțiune, de atunci practică cu înflăcărare de către toți membrii Bisericii creștine.

Capitolul XIX - Pilat și soția lui

În timp ce iudeii îl duceau pe Isus la Irod, l-am văzut pe Pilat mergând la soția lui, Claudia Procles. Aceasta dorea mult să-l vadă și s-au întâlnit într-o căsuță din grădină, pe una din terasele din spatele palatului. Claudia părea tulburată mult, mai ales din cauza fricii. Era o femeie înaltă și atrăgătoare, deși extrem de palidă. Părul ei era împletit și împodobit, acoperit de un văl lung, ce-i cădea peste umeri. Purta cercei, colier, rochia grațioasă era strânsă laolaltă și prinsă de o clamă. Pilat și Claudia au conversat o perioadă lungă de timp, iar ea l-a rugat stăruitor să nu-i facă rău lui Isus, acel profet, acel sfânt al sfinților, povestindu-i visurile sau viziunile neobișnuite pe care le avusese despre el în noaptea precedentă.

În timp ce vorbeam eu vedeam o mare parte dintre cele mai uimitoare visuri. În primul rând principalele evenimente din viața Domnului nostru - bunavestire, nașterea, adorarea păstorilor și a magilor, profeția lui Simion și a Anei, fuga în Egipt, uciderea copiilor nevinovați, ispitirea lui Isus în deșert. I s-au arătat de asemenea în vis cele mai atîngătoare fapte din viața publică a lui Isus, care îi apărea mereu înconjurat de lumină strălucitoare, iar dușmanii răi și nemiloși luau forma celor mai oribile și dezgustătoare arătări. I-a surprins apoi suferințele, răbdarea și dragostea ineputabilă, dar și supărarea mamei lui și abandonarea sa desăvârșită.

Viziunile au umplut-o pe soția lui Pilat de cea mai mare neliniște și teamă, căci erau însoțite și de simboluri ce au făcut-o să le înțeleagă semnificația și stările sale interioare sensibile s-au zdruncinat la vederea unor scene atât de oribile. A suferit întreaga noapte; uneori erau întunecate, dar alteori clare și distincte; și când s-a luminat a fost trezită de zgomotul gloatei, care-l târa pe Isus pentru a fi osândit; a aruncat o privire spre procesiune și instantaneu a văzut victima în mijlocul mulțimii, lovit, chinuit și atât de inuman tratat încât arăta de necunoscut; el, care nu era altcineva decât acea ființă victorioasă și luminată care-i apăruse înainte în viziunile din noaptea trecută. A fost puternic atinsă și imediat a trimis după Pilat dându-i cunoștință despre cele întâmplate. I-a vorbit cu emoție și multă convingere și, deși multe aspecte ale viziunii sale nu le înțelesese, îl implora pe soțul ei în cel mai impresionant mod să-i asculte rugămintea.

Pilat a fost surprins și tulburat de tot ceea ce a aflat de la soția lui. El a comparat povestea cu tot ce a auzit despre Isus, reflectând la ura iudeilor, la liniștea sacră a Mântuitorului nostru și la răspunsurile pline de mister ale acestuia. Șovăit, însă s-a a încredințat-o pe soția sa că poate sta liniștită, căci se convinsese de nevinovăția lui Isus și că nu avea de gând să-l condamne, știind că toate acuzațiile nu constituie decât pure invenții. I-a dat ca zălog al promisiunii lui un inel, înainte de a se despărți.

Pilat avea un caracter șovăielnic și incoruptibil, iar defectele sale erau mândria excesivă și ticăloșia care-l făceau să nu dea înapoi în fața unei forțe drepte. Credea în superstiții și apela în orice dificultate la farmece și vrăji. Era zăpăcit și agitat din pricina judecării lui Isus și l-am văzut plimbându-se înainte și înapoi, oferind închinăciune unui zeu sau altul și implorându-le să îl ajute; Satana îi umpluse imaginația cu o confuzie și mai mare, insuflându-i idei eronate. A recurs apoi la una dintre practicile superstițioase și anume aceea de a privi puii sacri hrănindu-se, dar în zadar - mintea i-a rămas învăluită în întuneric, adâncindu-se tot mai mult în nesiguranță. S-a gândit că ar putea să îl elibereze pe Salvatorul nostru despre care știa foarte bine că este nevinovat, dar s-a temut că ar fi posibil să stârnească furia falșilor săi zei, în caz că l-ar cruța, socotindu-l un semi-dumnezeu, pe care l-ar respinge. *Este posibil, își spunea, că acest om să fie acel rege al iudeilor pe care Magii din Orient au venit să-l adore. Poate că este un dușman ascuns al dumnezeilor noștri și al împăratului; ar fi imprudent din partea mea să-i salvez viața. Cine știe dacă moartea lui n-ar însemna un triumf pentru zeii mei?* Apoi și-a amintit visul minunat povestit de către soția lui, care nu-l văzuse niciodată pe Isus însă și-a schimbat imediat hotărârea de a nu-l condamna. A încercat să se convingă pe sine că dorește să pronunțe o sentință corectă; dar s-a dezamăgit, întrebându-se: *Ce este adevărul?* și nu a așteptat răspuns. Mintea i s-a umplut de indecizie și nu știa cum să procedeze, căci unica dorință era aceea de a nu risca asupra propriei persoane.

Capitolul XX - Isus înaintea lui Irod

Palatul tetrarhului Irod era constituit în partea de nord a forumului în orașul cel nou, nu foarte departe de palatul lui Pilat. O escortă de soldați romani, majoritatea provenind din regiunea țării situată între Italia și Elveția, însoțea procesiunea. Vrașmașii lui Isus nu-și temperau înverșunarea tot mai crescândă din pricina faptului că fuseseră nevoiți să alerge cu el în toate părțile și de aceea și-au aruncat furia asupra lui. Solul lui Pilat precedase procesiunea, căci Irod îl aștepta. Irod era așezat pe o grămadă de perne, puse una peste alta, în așa mod încât formau un fel de tron înconjurat de curteni și luptători. Căpeteniile preoților au intrat și s-au oprit în dreapta lui Irod, lăsându-l pe Isus la intrare. Irod se simțea în culmea fericirii, că Pilat a anunțat public dreptul lui de a-i judeca pe galileeni și a tresărit văzând că cel care nu îndrăznea niciodată să-i apară înaintea era purtat într-o asemenea stare de umilire și degradare. I-a fost trezit pe loc interesul, căci Ioan Botezătorul anunțase venirea lui Isus, chiar auzise multe despre el de la irodieni și de la iscoadele trimise în toate locurile: se prezenta încântat să-l interogheze pe Isus de față cu toții curtenii și preoții iudei, sperând să facă mare caz de mărturiile și înzeștrările acuzatului. Pilat îi trimise vorbă că nu găsește nici un motiv de învinovățire; încheind astfel, Irod a insinuat, de fapt, că Pilat spune că acuzații trebuie să fie tratați cu neîncredere și dispreț. Ca urmare, i s-a adresat el însuși în cel mai distant și răutăcios mod posibil, sporind ura și ranchiuna celor de față.

Au început cu toții să vocifereze acuzații pe care Irod de-abia le asculta, intenționând doar să-l examineze îndeaproape pe Isus pe care dorise de atâtea ori să-l vadă. Când l-a văzut despuiat de haine, acoperit cu o singură manta, aproape incapabil de a se susține, cu chipul total desfigurat din cauza loviturilor, a noroiului și a scuipăturilor primite, prințul efeminat și luxurios s-a întors plin de scârbă, a rostit numele lui Dumnezeu, strigându-le preoților cu o voce de milă și dezgust: *Luați-l de aici și să nu mi-l mai aduceți într-o asemenea stare deplorabilă.* Gărzile l-au dus în curtea exterioară și au pregătit apă într-un bazin cu care i-au spălat hainele murdare și înfățișarea desfigurată; nu și-au stăpânit brutalitatea și nu țineau seamă de rănila ce-l acopereau.

Între timp Irod s-a adresat preoților mult mai disprețuitor decât o făcuse Pilat. *Comportamentul vostru se aseamănă cu cel al negustorilor,* a spus el. *Și doar ce v-ați început jertfele dis-de-diminează.* Șefii marilor preoți au dat drumul acuzațiilor. Când Isus a fost adus iar în prezența lui Irod, cel din urmă a disimulat un fel de compasiune, oferindu-i un pahar cu vin pentru a-și îmborsăvici puterile; dar Isus și-a întors capul refuzând vreo alinare.

A început să vorbească cu mare ușurință despre tot ceea ce auzise despre Domnul nostru. A pus mii de întrebări și i-a cerut să săvârșească o minune în prezența lui, dar Isus nu a gesticulat nici o mișcare, ci stătea cu ochii în pământ, fapt ce l-a condus pe Irod la supărare și furie, dar s-a arătat dornic să-și continue interogațiile. La început și-a exprimat surprinderea folosind cuvinte convingătoare: *Este posibil ca Isus din Nazaret să se înfățișeze înaintea mea asemenea unui criminal? Am auzit vorbindu-se despre faptele tale. Nu cred că ești conștient că m-ai ofensat eliberându-i pe prizonierii închiși la Tirza, dar probabil că intențiile tale erau bune. Guvernatorul roman te-a trimis la mine să te judec; ce răspuns le dai tu iudeilor? De ce ești tăcut? Se vorbește mult despre înțelepciunea ta și despre învățăturile pe care le predici, deci lasă-mă să ascult versiunea ta. Răspunde și înfrânge-ți dușmanii. Ești tu regele iudeilor? Ești tu Fiul lui Dumnezeu? Cine ești? Ai făcut multe miracole, vreau să văd unul acum. Aș putea să te eliberez. Este adevărat că ai redat orbilor văzul? Că l-ai înviat pe Lazăr din morți și că ai hrănit două sau trei mii de oameni cu doar câteva pâini? De ce taci? Ți-am solicitat o minune; poate te vei bucura de-mi vei împlini dorințele.*

Isus continua să rămână în liniște, Irod nu contenea cu întrebările. Cine ești tu? întreba. De unde ai atâta putere? Cum se întâmplă că nu mai ești în posesia ei? Ești acela despre a cărui naștere s-a profetisit? Magii din Răsărit au venit la tatăl meu să vadă un rege nou-născut al iudeilor: e adevărat că tu ești acel copil? Ai scăpat așadar, deși atâția copilași au fost masacrați; cum ai reușit să te salvezi? De ce atâția ani ai rămas necunoscut? Răspunde-mi! Ești rege?

Înfățișarea ta nu este nicidecum regală. Mi se spusese că ai avut o intrare solemnă în Templu cu puțin timp în urmă. Care este înțelesul acestei manifestări? Vorbește o dată! Răspunde-mi!

Irod a folosit acest ritm rapid de a-l interoga pe Isus, însă Domnul nostru nu a dorit să răspundă. Mi-a fost expus (deși știam deja) motivul pentru care Isus era așa de tăcut, deoarece Irod se afla într-o stare de excomunicare din cauza căsătoriei adulteră cu Irodiada și datorită ordinelor de execuție a lui Ioan Botezătorul. Ana și Caiafa, văzându-l indignat, au voit să profite de sentimentele de furie și au întărit acuzațiile, afirmând că Isus l-a numit pe Irod însuși vulpe; că scopul său era să dărâme neamul lui Irod de mulți ani, că intenționa să întemeieze o nouă religie și că celebrase Paștele cu o zi înainte. Deși Irod era foarte înrăit din cauza comportamentului lui Isus, nu a pierdut din vedere ideile politice râvnite pentru viitor. Nu opta pentru a-l condamna pe Isus, căci experimentase un sentiment tainic și înfricoșător în prezența lui, dar simțea remușcare din cauza morții lui Ioan Botezătorul, detestându-i și pe marii preoți că nu i-au permis să ia parte la sacrificii din cauza relației păcătoase cu Irodiada.

Principalul motiv pentru care nu i-a dat sentința lui Isus a fost acela de a-i înapoia lui Pilat raportul trimis și s-a gândit că cel mai potrivit ar fi de a arăta considerație și consimțire față de decizia luată de guvernator. Cu toate acestea i-a vorbit lui Isus foarte disprețuitor și, întorcându-se către străji și servitori în număr de două sute, le-a ordonat: *Luați-l pe acest nechibzuit și dați-i omagiile ce i se cuvin; mai degrabă este nebun decât vinovat de vreo fărădelege.*

Domnul nostru a fost scos imediat în curtea exterioară, loc unde l-au asaltat cu toate insultele și ofensele. Irod a privit spectacolul pentru puțin timp, iar Ana și Caiafa îi stăteau alături, doritori de a-l convinge să-l condamne. Însă încercările lor n-au avut succes și Irod le-a răspuns destul de tare, încât soldații romani să-l audă: *Nu! Aș proceda greșit dacă l-aș pedepsi.* Se referea că decizia lui Pilat nu putea fi încălcată, deși i-ar fi plăcut să-și rezerve judecata finală pentru el.

Dându-și seama că Irod nu are în gând să cedeze în fața cererilor lor, marii preoți au împrăștiat emisari în zonele cetății Acre, locuită de farisei, pentru a-i anunța că trebuie să se adune în vecinătatea palatului lui Pilat, să adune și pe rebeli și să provoace agitație, întrebând de condamnarea lui Isus. Au trimis anticipat și oameni în secret care să alarmeze poporul, amenințându-i cu răzbunarea divină dacă nu se cere cu insistență execuția lui Isus considerat un blasfemiator sacrileg. Spionilor li s-a poruncit să anunțe că, dacă Isus nu este ucis, i-ar ataca pe romanii și ar asista la exterminarea poporului iudeu, căci făcuse referință la un regat al său din viitor. Împrăștiaseră intrigi și în alte părți ale orașului cum că Irod îl condamnase, dar mulțimea avea drept la ultimul cuvânt, căci dacă ar fi fost eliberat, s-ar alia cu romanii și s-ar răzbi pe ei chiar de sărbătoarea Paștelui. Unii dintre ei răspândeau zvonuri contradictorii și alarmante cu scopul de a cauza răzvrătire în popor, în timp ce alții distribuiau bani soldaților pentru a-l trata rău pe Isus și a-i provoca cât mai repede moartea.

În timp ce fariseii se ocupau cu aceste lucruri, Bindecuvântatul nostru Salvator îndura cele mai mari dureri din partea soldaților brutali pe care Irod îi trimisese. L-au târât prin Curte și unul dintre ei a procurat un sac mare alb, umplut cu bumbac, i-a făcut o gaură în centru cu sabia și apoi i-au azvârlit-o pe cap, iar fiecare gest era însoțit de cel mai zgomotos râset. Un alt soldat a adus o bucată dintr-o haină roșie, i-au agățat-o de gât, în timp ce alții se plecau înaintea lui, îl împingeau, îl palmuiau, îl loveau peste obraz, deoarece refuzase să-i răspundă regelui, își băteau joc de el, prefăcându-se că îi aduc omagii, aruncau cu noroi în el și-l puneau să danseze; apoi, trântindu-l pe jos în mocirlă, l-au lovit cu capul de coloane și de pereți și, în sfârșit, după ce l-au ridicat, nu au făcut altceva decât să reînceapă insultele.

Soldații și servitorii lui Irod, adunați în curte în număr de două sute, au contribuit cu toții la torturarea nemaiauzită a lui Isus. Mulți dintre ei l-au lovit în cap cu bătele, profitând de agitație. Isus i-a privit cu milă, doar gemete și oftat auzindu-se din partea Domnului nostru; dar dușmanii lui își băteau joc de suspinele sale. Am văzut sânge curgându-i din cap și de trei ori loviturile l-au izbit la pământ; îngerii plângeau și-i ștergeau rănile cu balsam ceresc. Dacă nu ar fi fost alinat cu asistență miraculoasă, ar fi murit în urma acelor răni. Filistenii din Gaza care și-au arătat furia

prin chinuirea săracului Samson orb, au fost cu mult mai îngăduitori decât acești executori cruzi ai Domnului nostru.

Preoții se arătau neliniștiți să se întoarcă la templu; s-au întors la Irod pentru a-i reaminti de execuție. Dar regele, dorind să facă orice pentru a-l mulțumi pe Pilat, a refuzat să le aprobe cererile și l-a returnat pe Isus la Pilat îmbrăcat în haine de nebun.

Capitolul XXI - Isus este dus pentru a doua oară în curtea lui Pilat

Isus trebuie dus înapoi și încă necondamnat în fața lui Pilat, iar dușmanii lui devin din ce în ce mai înfuriați. De această dată l-au condus pe un drum mult mai lung, pe de-o parte pentru a-l arăta oamenilor în starea rușinoasă în care se afla, iar pe de altă parte pentru a le da timp trimișilor să stârnească agitație.

Drumul era extrem de pietros și accidentat; soldații întărâtați de farisei nu s-au oprit nici o clipă să-l supună la chinuri pe Isus. Mantaua lungă care-l acoperea îi împiedica mersul și-i provoca prăbușirea greoaie de multe ori; în timp ce gărzile nemiloase, în loc să-l ajute, îl loveau să se ridice.

Isus nu răspundea ofenselor; se ruga continuu Tatălui pentru har și putere care să-l ajute a împlini misiunea Pătimirii Răscumpărătoare.

Pe la ora opt procesiunea a ajuns la palatul lui Pilat. Mulțimea se adunase și fariseii puteau fi văzuți împrăștiindu-se și incitând tot mai mult pe cei de față. Pilat, amintindu-și răscoala ce avusese loc cu un an înainte de sărbătoarea Paștelui, a întărit paza cu încă o sută de soldați pe care îi poziționase în jurul Pretoriului, Forumului și palatului său.

Sfânta Fecioară, sora ei mai mare, Maria (fiica lui Heli), Maria (fiica lui Cleopa), Magdalena și încă douăzeci de femei sfinte stăteau într-o cameră împreună cu Ioan de unde vedeau tot ce se întâmpla.

Fariseii înaintau, trăgându-l pe Isus îmbrăcat în zdrențe prin mijlocul gloatei indolente, căci își dădura toată silința pentru a strânge cele mai viclene și depravate specimene din popor. Un servitor al lui Irod se prezentase deja la el pentru a-i transmite lui Pilat mesajul acceptării hotărârii sale, recunoscându-l pe galilean ca fiind un nătarău și că l-a tratat ca atare; iar acum i-l trimitea înapoi. Pilat s-a arătat satisfăcut că Irod a ajuns la aceeași concluzie cu el și i-a trimis un mesaj politic. Din acel moment au devenit prieteni, căci fuseseră dușmani pentru mult timp.

[Cauza neînțelegerilor dintre Pilat și Irod era, conform spuselor surorii Emmerich, următoarea: Pilat a dorit să construiască un apeduct în sud-estul muntelui pe care era situat Templul, la marginea râului în care apele piscinei Betsaida se scurgeau și apeductul propriu-zis ar fi purtat deșeurile de la templu. Irod, prin intermediul unuia dintre sfătuitoarii săi, un membru al Sinedriului, s-a oferit să furnizeze lucrări materiale necesare, chiar și douăzeci și opt de arhitecți irodieni. Scopul său era acela de a-i întoarce pe iudei împotriva guvernatorului roman, făcând așa încât inițierea să eșueze. Irod a complotat cu arhitecții în așa mod încât nereușita să fie sigură. Când lucrarea se apropia de sfârșit și un anumit număr de muncitori din Ofel erau angajați în înlăturarea eșafodajului, cei douăzeci și opt de constructori s-au urcat pe turnul din Siloe pentru a admira năruirea ce urma să aibă loc. Nu numai că întreaga clădire s-a spulberat și sub ruinele ei au murit nouăzeci și trei de muncitori, dar chiar și cei douăzeci și opt de arhitecți de pe turnul ce s-a dărâmat nu au scăpat morții. Acest accident s-a întâmplat cu puțin timp înainte de 8 ianuarie, cu doi ani după ce Isus a început să predice; a avut loc de ziua lui Irod, în aceeași zi în care lui Ioan Botezătorul i s-a tăiat capul în castelul Marherunt. Nici un delegat roman nu a luat parte la festivitățile încheiate, deși Pilat fu invitat cu politețe ironică. Sora Emmerich i-a văzut pe unii dintre discipoli ducând vestea acestui eveniment în Samaria, unde Isus învăța, în ziua de 8 ianuarie. Isus a plecat spre Ebron să consoleze familia lui Ioan; Ecaterina l-a surprins pe data de 13 ianuarie vindecând pe mulți muncitori care fuseseră răniți în căderea apeductului. Am putut vedea, având în considerare relatările de mai sus, cât de puțină recunoștință i-au înapoiat. Ostilitatea lui Irod față de Pilat a fost amplificată de modul în care cel din urmă s-a răzbunat. Vom introduce aici unele detalii comunicate surorii Emmerich. Pe 25 martie al celui de-al doilea an de predicare al lui Isus, când Domnul nostru și discipolii săi se aflau în vecinătatea ținutului Betaniei, au fost avertizați de Lazăr că Iuda din Gaulon intenționa să dea drumul unei insurgențe împotriva lui Pilat. Pe data de 28 martie, Pilat a enunțat o proclamație prin care impunea o taxă menită să acopere cheltuielile clădirii care se dărâmasse.

Acest anunț a avut ca efect o răzvrătire condusă de Iuda din Gaulon care întotdeauna a optat pentru libertate și care, fără să știe, nu era decât un instrument în mâinile irodienilor; aceștia se asemanau mai degrabă cu francmasonii noștri. Pe 30 martie, la ora 10 seara, Isus, îmbrăcat într-o manta neagră, vorbea în templu apostolilor și altor treizeci de ucenici. Răscoala galileenilor a izbucnit și rebelii au eliberat pe cincizeci dintre cei ce fuseseră întemnițați în aceeași zi și mulți romani au fost uciși. Pe 6 aprilie, Pilat a ordonat măcelărirea galileenilor în momentul oferirii jertfelor, deghizându-și soldații ascunși prin templu. Iuda și camarazii lui au fost omorâți. Nimicirea revoltaților l-a întors pe Pilat încă mai mult împotriva lui Irod, dar tocmai ce am văzut împrejurările împăcării celor doi]

Isus a ajuns pentru a doua oară între zidurile casei lui Pilat. Pe scări a fost târât cu obișnuita brutalitate; picioarele i s-au încălzit în roba lungă, a căzut pe scările de marmură albă și s-a lovit cu capul de scări, murdărindu-le cu sângele-i sacru. Între timp, dușmanii lui și-au ocupat locurile la intrarea în forum; mulțimea a început să râdă de căderea lui, iar soldații l-au ridicat fără a-l ajuta la ridicare. Pilat stătea întins într-un fotoliu cu o măsuță înaintea lui și înconjurat de funcționari și persoane care țineau în mână manuscrise. S-a apropiat de acuzatorii lui Isus, zicându-le: *Mi l-ați prezentat pe omul acesta ca unul care a pervertit poporul și iată, examinându-l în fața voastră, nu am găsit nici un motiv să-l acuz. Nici Irod nu a găsit. Deci nimic nu-l condamnă la moarte. Îl voi supune biciuirii și apoi îl voi elibera.*

Furie și dorință de convingere a norodului pentru răzbunare a fost reacția fariseilor, dornici să distribuie bani printre oameni pentru a le cumpăra împotrivirea. Pilat i-a privit disprețuitor și li s-a adresat cu cele mai ocărătoare cuvinte.

Se întâmpla ca în acea perioadă, conform obiceiurilor străvechi, oamenii aveau privilegiul de a elibera un prizonier. Fariseii numiseră deja reprezentanți care să-i determine pe cei mai mulți să impună moartea și nu viața Domnului nostru. Pilat spera că-l vor cere pe Isus, propunându-le spre eliberare pe el sau pe criminalul numit Baraba, închis pentru crimă în timpul unui atac, dar și detestat de majoritatea persoanelor de față.

Se resimțea o agitație continuă prin mulțime, iar câțiva dintre vorbitori s-au adresat lui Pilat, strigându-i: *Acordă-ne favoarea ce ni se cuvine în ziua sărbătorii.* Pilat le-a răspuns: *Obişnuiesc ca în timpul Paștelui să eliberez un criminal; pe cine vreți să cruț: pe Baraba sau pe Isus, numit Cristosul?*

Cu toate că nici Pilat însuși nu admitea în totalitate în mintea sa că Isus era rege al iudeilor, el l-a numit totuși așa, în mare parte deoarece se simțea satisfăcut în orgoliul propriu de a numi o asemenea persoană deplorabilă rege; dar avea înlăuntrul său un simțământ că Isus chiar ar fi putut fi un împărat miraculos, acel Mesia promis. Era ferm convins că preoții îl invidiau și asta îl făcea și mai indecis, dacă să-i dezamăgească, dorind să știe care este de fapt adevărul. Întreg norodul a ezitat când Pilat i-a întrebat aceasta și câteva voci au răspuns: *Baraba*. Un servitor trimis de soția lui l-a căutat în acest moment; el a părăsit incinta și mesagerul i-a prezentat pledoaria dată, spunând: *Claudia Procles te imploră să-ți reamintești promisiunea făcută în dimineața aceasta.* Fariseii și preoții se plimbau neobosiți printre rândurile celor cumpărați, amenințându-i pe unii și poruncindu-le altora, deși, de fapt nu era nevoie de prea multă insistență să întărească o adunare deja înfuriată.

Maria cu Magdalena, Ioan și femeile sfinte nu-și schimbaseră locul lor în forum, tremurând și oftând; deși Mama lui Isus știa prea bine că mântuirea oamenilor nu se putea împlini în alt fel decât prin moartea Fiului ei, era acaparată de amărăciune și de dorința de a-l scuti de la tortură și de la moartea dureroasă; repeta cuvintele lui Isus în grădina Măslinilor: *Dacă este cu putință treacă de la mine paharul acesta.* Simțea însă o sclipire de speranță, auzind vorbindu-se cum că Pilat ar dori să-l slobozească pe Isus. Grupuri de persoane, majoritatea locuitori din Cafarnaum unde Isus învățase și unde săvârșise atâtea vindecări miraculoase, s-au strâns în jurul ei; se prefăceau că nu o recunosc nici pe ea, nici pe însoțitorii ei; le aruncau din când în când câte o privire, ca din întâmplare. Mulți au crezut, ca și cei ce o conduceau, că în cele din urmă Baraba

va fi respins și se va aclama numele Salvatorului și Binefăcătorului lor; dar nădejtile lor erau deșarte.

Pilat i-a trimis răspuns soției sale, drept cheazășie, că intenționează să-și respecte făgăduiala. A ieșit pe platformă și s-a așezat la măsută. Căpeteniile preoților și-au preluat deopotrivă lucrurile lor, iar Pilat i-a întrebat: *Pe care dintre cei doi să vi-l eliberez?* O tânguire generală a făcut să răsună întreaga sală: *Nu pe acesta, ci pe Baraba! Dar ce să fac cu Isus, căruia i se zice Cristos?* a întrebat Pilat. Au răspuns cu toții zgomotos: *Lasă-l să fie răstignit! Dar ce naiba a făcut? Căci eu nu-i găsesc nici o vină. Îl voi biciui și apoi îi voi da drumul.* Dar strigătul *Răstignește-l! Răstignește-l!* a izbucnit din mulțime și răsunetele au vibrat precum o furtună infernală; Marii preoți și fariseii răcneau ca turbați. Pilat a cedat în cele din urmă, căci caracterul său slab nu a putut ține piept unor demonstrații atât de violente; l-a eliberat pe Baraba și pe Isus l-a pedepsit să fie biciuit.

Capitolul XXII - Biciuirea lui Isus

Pilat, cel mai nepriceput și șovăielnic dintre toți judecătorii, repetase de nenumărate ori cuvintele: *Nu găsesc nici un pretext de învinuire în el și ca urmare îi voi da drumul*; dar iudeii continuau să răspundă: *Răstignește-l!*, însă el dorea tot mai mult să opteze pentru soluția de a nu-l condamna pe Isus la moarte și a ordonat să fie biciuit după stilul romanilor. Li s-a comandat astfel gărzilor să-l conducă prin mijlocul puhoiului furios către forum, aceștia au executat ordinul într-un mod extrem de inuman, împovărându-l cu lovituri de băte. Stâlpul unde criminalii erau flagelați se afla în partea nordică a palatului lui Pilat, în vecinătatea corpului de gardă și călăii au ajuns de îndată, cărând bice, nuiiele și funii pe care le-au azvârlit pe pământ. Erau șase bărbați cu pielea neagră, puțin mai scunzi decât Isus; piepturile le aveau acoperite de bucăți din piele ori de materiale murdare, iar spatele le era întins, brațele puternice și acoperite de păr. Aceștia făceau parte dintre răufăcătorii de la granițele cu Egiptul, condamnați la munci grele din pricina crimelor lor și angajați în principal la construirea canalelor și la clădirea caselor publice, iar cei mai periculoși erau selectați ca executori în Pretoriu.

Cruzii bărbați biciuiseră până la moarte de multe ori bieți nelegiuți pe acest stâlp. Se transformaseră în bestii sălbatice sau demoni și păreau jumătate amețiți. L-au lovit pe Domnul nostru cu funiile și l-au tras de sforile cu care era legat, cu toate că îi Isus urma fără să încerce nici cea mai mică opunere și în cele din urmă l-au ținut de pilastru. Așezat în centru curții, pilonul nu susținea nici o altă parte a clădirii; nu era foarte mare, căci un om înalt care își ridică mâna, l-ar fi cuprins. În vârf avea agățat un inel din fier și alte două inele și cârlige mai jos. Este imposibil de povestit cruzimea tâlharilor față de Isus: l-au dezbrăcat de mantaua cu care fusese îmbrăcat în curtea lui Irod și aproape că l-au întins la pământ.

Isus tremura și asuda, stând în fața pilonului; și-a scos cât de repede a putut haina, iar mâinile umflate îi sângerau. Singura ripostă săvârșită a fost aceea de a se ruga în modul cel mai înduioșător: și-a întors privirea spre Mama sa, apăsată de mâhnirea ce i-a luat toată vraga; s-ar fi prăbușit, dacă n-ar fi fost susținută de femeile sfinte. Isus și-a împreunat mâinile în jurul stâlpului, iar călăii i le-au legat de inelul de fier; apoi l-au tras de mâini la o asemenea înălțime încât picioarele legate de baza pilonului cu greu mai atingeau pământul. Întocmai a fost sfântul Sfinților întins fără nici un acoperământ pe un pilastru folosit pentru pedepsirea celor mai mari bandiți; și doi dintre ticăloșii furioși, însetați de sângele său, au început să-i biciuiască trupul din cap până-n picioare. Bicele ori nuiielele de care s-au folosit prima dată, mi s-au părut a fi un fel de lemn alb, flexibil, dar probabil erau un fel de tendoane de bivol sau fâșii de piele.

Iubitul nostru Domn, Fiul lui Dumnezeu, adevăratul Dumnezeu și adevăratul Om, suferea grozav din pricina loviturilor barbarilor; geamătul blând și adânc putea fi auzit de departe; răsună în aer formând un fel de acompaniament la șuieratul instrumentelor de schingiuire. Vaietele se asemănau mai degrabă cu tânguirea unei rugăciuni imploratoare decât cu acea plângere plină de angoasă. Protestele zgomotoase ale fariseilor și ale oamenilor alcătuiau un alt fel de acompaniament, care uneori părea un tunet ce întuneca și acoperea sfintele și jelitoare suspine, auzindu-se deseori: *La moarte cu el! Răstignește-l!* Pilat nu a încetat să vorbească cu persoanele potrivnice și, cerând liniște și neprimind-o, a fost nevoit să se impună iar, astfel se putea auzi din nou zgomotul bicelor, a gemetelor, blestemele soldaților și behăitul mieilor pascali, spălați în apa Probatica, nu departe de forum. Ceva neobișnuit de atingător caracteriza behăitul mieilor: numai aceste animale păreau că-și unesc bocetele cu gemetele suferinde ale lui Isus.

Gloata iudaică s-a împrăștiat în jurul pilastrului, unde cumplita osândă se desfășura și soldații romani păzeau în apropiere. Mulți privitori se plimbau de colo-colo, unii în tăcere, alții calomniindu-l pe Isus și câțiva se arătau întristați, parcă am văzut raze de lumină ieșind din Domnul nostru și pătrunzând în inimile celor din urmă. Am sesizat grupuri de infami, privitori îndrăzneți, care mișunau în preajma încăperii de observare, pregătind bice noi, în timp ce alții se îndepărtau pentru a căuta ramuri cu spini. Servitorii marilor preoți s-au îndreptat spre nemiloșii executori și le-au înmănat bani și un ulcior mare, plin cu un lichid roșu puternic și sclipitor care

aproape că îi transpuneau într-o stare de ebrietate și care le sporea cruzimea îndreptată spre Victima nevinovată. Cei doi tâlhari au stăruit să-l bată pe Domnul nostru cu violență timp de sfert de oră și au fost urmați de alți doi. Corpul său era acoperit de semne negre, albastre și roșii; sângele picura jos pe pământ și țipetele insistente ale mulțimii iudeilor arătau că răutatea lor nu era nici pe departe săturată.

Noaptea se răcise, iar dimineața era întunecată și noroasă; căzuse grindina, ceea ce a surprins pe toată lumea, dar spre amiază soarele a început să strălucească cu putere.

Alți doi asupritori au început să-l biciuiască pe Isus cu cea mai mare furie posibilă, folosindu-se de diferite nuiele - un fel de băț spinos, acoperit cu noduri și așchii. Aplicarea acestor lovituri i-au sfâșiat carnea în bucăți; sângele i-a țâșnit, murdărindu-le armele; Isus gemea, se ruga și se cutremura. La un moment dat, niște străini, urcați pe cămile, treceau prin forum; s-au oprit pentru o clipă și au tresărit de milă și groază, văzând scena dinaintea lor despre care câțiva privitori le-au explicat cauza; câțiva dintre călători fuseseră botezați de Ioan și alții auziseră de predica lui Isus de pe munte. Rumoarea și freamătul plebei era asurzitoare lângă casa lui Pilat.

Ultimii doi executori i-au substituit pe ultimii menționați, care au început flagelarea; bâtele erau făcute din mici lanțuri ori curelușe acoperite de inele din fier, care pătrundeau în oase și sfârtecau carnea după fiecare lovitură. Ce cuvinte ar putea descrie o asemenea scenă teribilă?

Barbarii nemiloși păreau că nu-și pun capăt setei de sânge; l-au dezlegat pe Isus și l-au legat iar cu spatele lipit de pilon. Deoarece nu se putea în nici un fel să se susțină în poziție verticală, i-au înconjurat funii în jurul taliei pe sub brațe și deasupra genunchilor și, împreunându-i mâinile strâns de inelele de sus, au reînceput biciuirea cu o diabolică brutalitate, unul dintre ei lovindu-l constant peste față cu nuiua. Trupul Domnului nostru era rupt în bucăți - nu se vedeau decât răni. I-a privit pe torturatorii cu ochii plini de sânge ca și cum ar fi cerut milă, dar sălbăticia lor creștea și gemetele lui deveneau în fiecare moment tot mai slabe.

Biciuirea îngrozitoare a durat trei sferturi de oră fără întrerupere, după care un străin de origine umilă, rudă cu Ctesifon, orbul pe care Isus îl vindecase, s-a grăbit, trecând prin mijlocul mulțimii și s-a apropiat de stâlp cu un cuțit în mână. *Încetați!* s-a răstit la ei pe un ton indignat: *Încetați! Nu-l biciuiți pe acest nevinovat până la moarte.* Ticăloșii, îmbătați și luați prin surprindere, s-au oprit în timp ce omul a tăiat funiile ce-l țineau pe Isus și apoi a dispărut. Isus a căzut înconștient la pământ într-o baie de sânge. Executorii l-au lăsat acolo și s-au alăturat din nou tovarășilor lor care se întrețineau cu băutură în camera de gardă, pregătind coroana de spini.

Domnul nostru a rămas pentru un timp scurt întins în propriul său sânge și două sau trei fete îndrăznețe s-au apropiat pentru a-și satisface curiozitatea plină de dezgust, dar în acel moment durerea rănilor era atât de intensă încât Isus și-a ridicat capul sângerând și le-a privit. S-au retras imediat, stârnind râsetele și bătaia de joc a soldaților și gărzilor.

În timpul întregii biciuiri i-am văzut pe îngeri apropiindu-se de el de nenumărate ori; am deosebit și rugăciunile adresate Tatălui său pentru iertarea păcatelor noastre - rugăminți fierbinți care n-au conținut să existe pe buzele brăzdate de biciul pedepsei crunte. Un înger l-a învigorat cu o băutură strălucitoare. Isus s-a ridicat cu dificultate, căci genunchii îi tremurau și nu-și putea susține întregul corp; nu i-au acordat timp suficient pentru a se îmbrăca, ci i-au aruncat mantaua pe umerii goi și l-au dus de lângă stâlp până la casa de gardă unde și-a șters sângele ce-i curgea pe față cu marginea veșmântului. Când a trecut prin fața băncilor de pe care marii preoți asistau scena, i-au strigat: *La moarte! Răstignești-l! Răstigniți-l!* și au plecat. Călăii l-au purtat în interiorul camerei de gardă, populată de sclavi, arcași, salahori și cea mai depravată parte a societății, în afară de soldați.

Agitația mare creată în rândul populației l-a alarmat pe Pilat atât de mult, încât a trimis la fortăreața din Antonia întăriri și a impus trupelor disciplină împrejurul zonei de gardă; li se permitea să vorbească și să-l ia în răs pe Isus, mai puțin să-și părăsească posturile. Acești soldați pentru care guvernatorul trimisese să intimideze mulțimea numărau în jur de o sută.

Capitolul XXIII - Maria în timpul biciuirii Domnului

Pe întreaga perioadă a biciuirii Fiului cel sfânt, Maria s-a găsit într-o totală stare de extaz; privea și suferea cu o iubire inexprimabilă toate chinurile îndurate de Isus. Se văita încet, ochii i se înroșiseră. Un vâl lung o acoperea toată și se apleca peste Maria a lui Heli, sora ei mai mare, care era bătrână și semăna cu mama lor, Ana¹¹. Maria a lui Cleopa, fiica Mariei lui Heli, era și ea prezentă. Prietenii lui Isus și ai Mariei stăteau în jurul fecioarei; purtau vâluri și li se citea pe chip, ca și în suflet, amărăciune, neliniște și așteptare momentană a morții. Rochia Mariei era albastră, lungă și parțial acoperită de un veșmânt din lână. Vâlul ei avea culoare alb-gălbuie. Magdalena era total alături de ea în durere; părul îi cădea liber sub vâl.

Am văzut-o pe Claudia Procles, soția lui Pilat imediat după biciuire, trimițându-i Mamei lui Dumnezeu bucăți mari de pânză. Nu știu dacă s-a gândit că Isus ar fi fost eliberat și că mama lui va avea nevoie să-i acopere rănilor sau dacă femeia milostivă era conștientă de modul în care darul ei va fi folosit. La terminarea biciuirii, Maria și-a venit în fire și l-a văzut pe Blândul ei Fiu sfâșiat și desfigurat, luat de către sutași: și-a șters ochii plini de sânge, care probabil că o priveau pe Mama sa împreunându-și mâinile și uitându-se mereu la urmele de sânge lăsate de pașii săi. Imediat după aceea Maria și Magdalena s-au apropiat de pilon; mulțimea se îndepărtase și aproape că nu se mai vedea; celelalte femei sfinte și alte persoane miloase au venit să îngenuncheze lângă stâlp și să șteargă sângele sacru cu pânza primită de la Claudia Procles. Fiii lui Simion și al lui Obed, împreună cu Veronica, dar și alți doi nepoți ai lui Iosif din Arimateea - Aram și Temni - au rămas în templu, cuprinși de durere. Nu trecuse de ora nouă dimineața când biciuirea luă sfârșit.

---

¹¹ Maria a lui Heli este amintită deseori. Conform spuselor sorei Emmerich, era fiica sfântului Ioachim și a sfintei Ana și s-a născut cu 20 de ani înaintea sfintei fecioare Maria. Nu ea era copilul promisiunii și i se zicea Maria a lui Heli sau Heliachim. Pe soțul ei îl chema Cleopa și pe fata sa Maria a lui Cleopa. Cea din urmă era, de altfel mai mare și decât Maria, fiind căsătorită la început cu Alfeus, cu care a avut trei fii, apoi cu apostolii Simon, Iacob cel mic și Tadeu. A avut un băiat cu cel de-al doilea, Sabat și un altul, Simon; cu cel de-al treilea bărbat, pe Iona. Simon a ajuns ulterior episcop de Ierusalim.

Capitolul XXIV - Întreruperea viziunilor pătimirii de apariția sfântului Iosif sub chipul unui copil

De-a lungul întregii perioade a viziunilor precedent narate (de pe data de 18 februarie până pe 8 martie) sora Emmerich a suferit în continuu torturi mentale și fizice, îndurate odată și de Domnul nostru. Fiind în totalitate implicată în meditații și ieșită din lumea concretă, gema și se văieta asemenea unei persoane în mâinile celui care o surghiunește, tremurând, cutremurându-se și sucindu-se pe pernă, în timp ce fața sa semăna cu aceea a unei persoane supuse chinului; o transpirație sângeroasă îi picura pe piept și umeri.

În general transpira atât de abundent, încât așternutul patului și hainele se îmbibau puternic. Suferea uimitor din cauza setei, ca o persoană gata să piară din cauza lipsei apei în deșert. Gura îi ardea în acea dimineață și limba îi era atât de contractată și uscată, încât nu putea pronunța nici un cuvânt, dar era constrânsă să implore eliberare prin semne și sunete neclare. Starea de febră constantă era probabil provocată de durerile enorme îndurate, la care se adăugau și bolile și nenorocirile meritate de alții. Avea nevoie ca, atunci când povestea imaginii din Pătimire, să se odihnească, căci nu reușea să vorbească despre ce vedea și era nevoită să înceteze narările pentru acea zi. S-a aflat în stare de chin sâmbătă, 8 martie și cu o greutate sufocantă a descris biciuirea Domnului nostru pe care o văzuse în viziunea nopții precedente și pe care o avea prezentă în minte în timpul zilei următoare. Spre seară s-a schimbat ceva și o întrerupere a meditațiilor Pasiunii s-a întâmplat. Vom prezenta această intermitență, în primul rând pentru a da cititorilor o mai amplă explicație a vieții interioare a acestei femei extraordinare și, în al doilea rând pentru a da ocazia unei pauze a minții, căci știm prea bine că reflecțiile asupra Pătimirii Domnului îi epuizează pe cei slabi, chiar și dacă își amintesc că pentru salvarea și răscumpărarea lor a suferit și a murit Isus.

Viața sorii Emmerich, privind existența spirituală și intelectuală, s-a armonizat perfect cu spiritul Bisericii în diferitele anotimpuri ale anului. S-a concordat mult mai mult decât viața normală a omului, cu natura sau cu orele din timpul zilei și aceasta a făcut să devină o împlinire a propriei ființe și a variatelor intenții ale Bisericii. Uniunea ei cu spiritul Bisericii a fost atât de completă, încât o dată cu prima zi a sărbătorii (chiar în Ajun), în interiorul ei a avut loc o schimbare perfectă, intelectual și spiritual. De îndată ce soarele sufletește al zilelor de sărbătoare, al Bisericii a apus, ea și-a îndreptat gândurile spre acel soare ce avea să răsară a doua zi, prezentând rugăciunile, faptele bune și suferințele pentru atingerea celor mai speciale haruri cu ocazia sărbătorii care urma să înceapă, asemenea unei plante ce absoarbe roua și se desfată în prospețimea și lumina primelor raze de soare. Aceste modificări nu au luat întotdeauna contur (după cum citind, putem și crede) exact în momentul în care cântecul Îngerului a anunțat începerea sărbătorii și i-a invitat pe cei drepti să se roage; căci clopotul este de obicei, fie din ignoranță sau neglijență pus să sune în mod greșit; ci transformările se întâmplă atunci când sărbătoarea a început propriu-zis.

În situația în care biserica comemora tristul mister, Ana apărea deprimată, distrusă și fără vlagă; însă în instanța celebrării unei festivități fericite, atât trupul, cât și sufletul îi reînviau la o viață nouă, fiind total revigorată de roua noilor favoruri și capabilă să meargă mai departe, calmă, liniștită și bucură, eliberată de orice suferință până în seară. Toate acestea se săvârșeau în sufletul ei independent de voința sa; dar, precum avusese de mică dorința arzătoare de a i se supune lui Isus și Miresei sale, Biserica, Dumnezeu a înzestrat-o cu cele mai minunate avantaje ce i-au permis practicarea ascultării cu ușurință. Fiecare talent al ei era direcționat către Biserică, în aceeași măsură în care o plantă, care, deși pusă într-o pivniță întunecată, își întoarce firesc frunzele în sus, căutând lumina.

În ziua de sâmbătă, 8 martie 1823, după asfințit, Ecaterina a ogândit cu greu scenele diferite ale biciuirii Domnului nostru și scriitorul acestor pagini se gândea că mintea ei contempla încoronarea cu spini, când deodată, înfățișarea ei foarte palidă și cu ochii încercănați, s-a luminat și s-a înveselit, exclamând convingător ca și cum s-ar fi adresat unui copil: *O, acel*

copilaș drag! Cine este el? Stai, îl voi întreba. Îl cheamă Iosif. Și-a făcut loc prin mulțime ca să vină la mine. Sărmanul copil râde: el nu știe ce se petrece. Ce haine luminate are! Mi-e teamă să nu-i fie frig, aerul este atât de pătrunzător în această dimineață. Așteaptă, copilul meu! Lasă-mă să te acopăr! După ce a spus atât de natural aceste cuvinte, prezenți le-a fost imposibil să nu se întoarcă și să caute cu privirea un copil, a ridicat o haină de lângă ea ca și cum ar fi fost o persoană generoasă ce dorea să îmbrace un amărât copil înghețat. Prietenul așezat lângă patul ei nu a avut timp suficient s-o întrebe însemnătatea gesturilor ei, căci, pe neașteptate, ceva s-a schimbat pe chipul ei și în mișcările ei, atunci când îngrijitoarea surorii a pronunțat cuvântul *supunere* - unul dintre voturile prin care i s-a consacrat ea Domnului nostru. Și-a revenit brusc și, ca un copil ascultător, trezit din somn de vocea mamei, și-a întins mâna înainte, a luat rozariul și crucifixul mereu prezente în dreapta ei, și-a aranjat rochia, și-a frecat ochii și s-a ridicat. Deoarece nu putea nici sta în picioare, nici merge, a fost mutată de pe pat pe un scaun; și, fiindcă era timpul să-și pregătească patul, prietenul de față a ieșit afară pentru a scrie ceea ce auzise în timpul zilei.

Duminică, 9 martie, acel prieten a întrebat-o pe îngrijitoare ce a vrut sora Emmerich să spună în seara precedentă când vorbise despre copilul numit Iosif. Îngrijitoarea a răspuns: *A vorbit de mai multe ori ieri seară; este fiul unei verișoare de-a mea și îl place tare mult. Mi-e teamă că se va îmbolnăvi, căci a amintit deseori că sărmanul copil era aproape dezbrăcat și că îi era frig.*

Prietenul și-a reamintit că îl văzuse de multe ori pe micuțul Iosif, jucându-se în patul sorei Emmerich și presupunea că îl visează. Când a mers s-o vadă pentru a-i asculta continuarea povestirilor despre Patimă, a găsit-o, contrar așteptărilor, foarte calmă și cu sănătatea aparent mai bună decât în celelalte zile. Ea i-a spus că nu i se mai arătase nimic despre biciuire și, întrebându-o despre Iosif, nu și-a putut explica viziunea. A întrebat-o apoi care este motivul seninătății ei și aparentei bune-dispoziții, iar ea a răspuns: *Întotdeauna m-am simțit astfel când se apropie a patra duminică a Paștelui, căci Biserica cântă împreună cu Isaia la rugăciunea de la începutul liturghiei: Bucură-te, Ierusalime și apropiați-vă cu toții; bucurați-vă cu bucurie mare voi, cei osteniți și împovărați, căci puteți exalta și vă veți umple de mângâiere. Cea de-a patra duminică a Paștelui este, în consecință, o zi de înveselire și chiar și voi vă puteți reaminti că în Biblie, Biserica relatează cum Domnul nostru a hrănit cei cinci mii de oameni cu doar cinci pâini și doi peștișori de pe urma cărora s-au strâns douăsprezece coșuri cu firimituri, de aceea trebuie să ne veselim.*

A adăugat deopotrivă că Domnul nostru a binevoit s-o viziteze în sfânta Împărtășanie și că, în special în acea zi ca și totdeauna, a simțit alinare spirituală specială. Prietenul ei și-a aruncat privirea în calendarul diecezei de Munster și a observat că nu era doar a 4-a duminică a sfintelor Paști, dar și sărbătoarea sfântului Iosif; nu-și dăduse seama de acest fapt mai înainte, deoarece sărbătoarea sfântului Iosif se ține de obicei pe data de 19 și a întrebat-o dacă nu are vreo legătură cu amintirea făcută de soră referitoare la Iosif. Ea era perfect conștientă că se sărbătorea numele sfântului, dar nu se gândise la copilul cu acel nume. În orice caz un moment după aceea și-a adus aminte instantaneu de gândurile din ziua trecută și a explicat prietenului ei că imediat ce sărbătoarea sfântului Iosif a început, viziunile sale despre misterioasele Pătimirii dureroase au încetat și au fost înlocuite cu imagini total diferite, în care Iosif s-a înfățișat sub chipul unui copil și lui îi erau adresate cuvintele menționate.

Am aflat și că, atunci când primea mesaje, în locul viziunii apărea tot copilul, în special în acele situații în care un artist s-ar folosi de vreo comparație pentru a-și exprima ideea. Dacă, de exemplu, împlinirea unor profeții din Scriptură i s-ar fi arătat, Ecaterina ar fi văzut deseori, o dată cu ilustrația propriu-zisă, un copil care l-ar fi caracterizat pe profetul respectiv prin postură, prin haine sau prin felul în care el își ținea mâna.

Câteodată, când suferea enorm, un copil frumos îmbrăcat în verde, cu un aspect liniștit și senin, se apropia de ea și se așeza umil lângă patul ei, permițând să fie mișcat de colo-acolo chiar pus jos la pământ fără a se opune și privind-o mereu cu afecțiune și consolare. Dacă se întâmpla ca, atunci când chiar și doborâta de boală și durere chinuitoare din cauza celor ce le lua asupra ei

însăși, să intre în comuniune cu vreun sfânt ori să participe la celebrarea unei comemorări sau relicve să fie aduse la ea, obișnuia să observe pasaje din copilăriile martirilor. În suferințele cele mai mari era de cele mai multe ori consolată, instruită sau blamată (în funcție de ocazia cerută) de aparițiile unor copii. Uneori, când adormea copleșită de neazuri sau extenuare, era purtată în subconștient să rememoreze acele scene sau pericole din copilărie. Visa câteodată, după cum gesticula, că redevine încă o dată o fetiță de la țară de cinci ani, care sare peste gard, este prinsă între măracini și plânge de frică.

Aceste episoade ale copilăriei sale reprezentau mereu întâmplări reale și cuvintele scăpate arătau ceea ce se petrecea în mintea ei. Exclama (ca și cum repeta altora): *De ce vorbești așa tare? Nu voi face asta până nu taci și nu mă rogi gentil să fac așa.* S-a supus acestei porunci de mică și a urmat aceleași reguli când a crescut și a suferit din cauza celor mai teribile judecăți. Vorbea și glumea deseori pe seama gardului spinos, iar răbdarea și rugăciunea care i-au fost recomandate ca povață și le-a neglijat frecvent, i-au fost spre scăpare ori de câte ori apela la ele. Coincidența simbolică dintre faptele prunciei sale și cele ale anilor maturității arată că se pot găsi tipologii profetice în particular. Dar individului i s-a atribuit un caracter divin prin Răscumpărătorul nostru pentru ca și unul și altul, urmând pașii săi și fiind îndrumați de asistența divină, să reușească a depăși natura umană și să atingă înțelepciunea desăvârșită între Dumnezeu și om. Astfel, voința Sfântă se împlinește pe pământ și în aer, iar împărăția este moștenită de oamenii de bunăvoință.

A dat apoi explicații despre înfățișările avute cu o seară înainte întrerupte de începutul Sărbătorii sfântului Iosif.

Capitolul XXV - Descrierea apariției sfintei Fecioare

Eu eram la Ierusalim în timpul acestor triste întâmplări, aflându-mă uneori într-o localitate, alteori în alta; mă simțeam destul de pătrunsă, sufeream intens și aveam impresia că voi muri. În timpul biciuirii adorabilului meu Mire am văzut că, în apropiere, într-o zonă în care iudeii nu îndrăzneau să se apropie de teamă să nu se pângărească, mie nu-mi era frică de profanare, căci nu doream decât ca o singură picătură din sângele Domnului meu să cadă peste mine pentru a mă purifica. Aveam inima frântă de durere și aveam senzația că voi muri, deoarece nu-l puteam salva pe Isus și fiecare lovitură primită îmi provoca lacrimi și suspine tot mai puternice. Isus a fost purtat în camera de gardă pentru a fi încoronat cu spini, iar eu am tânjit să-l urmez și să contemp lu suferințele sale. Apoi Mama lui Isus, însoțită de femeile sfinte, s-au apropiat de pedestalul și pământul murdărite cu sângele abundent. Ușa camerei de gardă era deschisă și se auzeau râsetele gălăgioase și grosolane ale oamenilor nemiloși, ocupați cu finisarea coroanei de spini pentru Domnul nostru. Eram mult prea îndurerată să mai plâng, însă doream să mă târăsc lângă locul unde Domnul nostru trebuia să fie încoronat cu spini.

Am revăzut-o pe Binecuvântata Fecioară palidă și slăbită, cu ochii roșii din cauza plânsului; conduita demnă a Mariei nu poate fi descrisă. În ciuda suspinelor și a frământării sufletești, în ciuda oboselii îndurate (căci rătăcise fără încetare chiar cu o seară înainte pe străzile Ierusalimului și de-a lungul văii lui Iosafat) chipul îi era umil și calm și nici o cută a mantiei nu îi era nepotrivită. A privit demn în jurul ei și vălul i se lăsase ușor peste umeri. Se mișca liniștită și, deși inima îi putea cădea pradă celei mai năprasnice mâhniri, se păstra calmă și supusă. Veșmântul i se umezise de picăturile de ploaie din timpul nopții și de lacrimile vărsate, altminteri era nepătată. Frumusețea ei nu poate fi descrisă, căci maiestruozitatea, sfințenia și simplitatea se completau cu puritatea sa.

Alura Mariei Magdalena se diferenția total de cea a Mariei; era mai înaltă și mai robustă, expresia feței sale arăta fermitate, însă pătimirile puternice, căința și suspinul intens aproape că distruseseră frumusețea femeii. Era dureros să o privești, căci reprezenta imaginea disperării: părul lung, despletit, acoperit de vălul umed și complet absorbită de durere. Mulți dintre locuitorii din Magdalum stăteau alături de ea, se holbau surprinși, curioși, căci o cunoscuseră înainte, inițial în bunăstare și ulterior aflându-se în degradare și mizerie. Au ațintit-o disprețuitor, chiar au aruncat cu noroi în ea, dar nu a văzut nimic, nu a spus nimic, nu a simțit nimic, ci și-a păstrat durerosul suspin.

Capitolul XXVI - Încoronarea cu spini

Imediat ce sora Emmerich și-a reînceput narările viziunilor despre Patimă, s-a îmbolnăvit tare și a fost cuprinsă de febră și chinuită de sete, încât limba îi era uscată și încordată; în ziua de luni după cea de-a patra Duminică a Postului mare era atât de obosită, încât cu mare dificultate și la intervale lungi de timp a descris tot ce a suferit Domnul nostru la încoronarea cu spini. Cu greu putea vorbi, deoarece experimenta ea însăși fiecare senzație descrisă în relatarea următoare:

Pilat ocăra mulțimea în timpul biciuirii lui Isus, dar aceștia l-au întrerupt o dată, declarându-i: *Va fi executat chiar de-ar fi să murim pentru asta!* Când Isus a fost dus în camera de gardă, cu toții au strigat: *Răstignește-l! Răstignește-l!*

Totul s-a învăluit în liniște pentru un timp. Pilat le-a dat unele ordine soldaților și servitorii marilor preoți i-au servit cu mâncare, după care Pilat, ale cărui tendințe superstițioase i-au adus nehotărârea, a intrat în partea interioară a palatului spre a-i consulta pe zei și spre a li se închina.

După ce au curățat sângele de pe coloana pe care a fost agățat Isus și pământul împrejur, femeile și Fecioara Binecuvântată au părăsit forumul și au intrat într-o căsuță din apropiere, pe al cărei proprietar nu-l cunosc. Presupun că Ioan nu a fost prezent la biciuirea lui Isus.

Curtea interioară a turnului de pază era încercuit de o galerie ce avea ușile deschise. Ticăloșii mișei, doritori să-și satisfacă cruzimea prin a-l tortura și a-l insulta pe Domnul nostru, erau în număr de cincizeci de oameni, cea mai mare parte dintre ei fiind sclavi sau servitori ai temnicerilor. Mulțimea adunată împrejurul clădirii s-a la ordinul soldaților prezenți acolo. Deși li s-a interzis să-și părăsească pozițiile, acești soldați au incitat totuși prin aplauze și râsete zgomotoase pe executorii cruzi, care și-au amplificat insultele; așa cum aclamațiile publicului împrăștiază energiile comediantului, așa și cuvintele lor de încurajare sporeau înzecit barbaria acelor oameni.

În mijlocul curții se aflau fragmente de piloni peste care se găseau scaunele acoperite cu pietre ascutite și bucăți de cioburi. L-au dezbrăcat apoi pe Isus, redeschizându-i toate rănilor; i-au aruncat peste umeri o mantie roșie ce de-abia îi ajungea la genunchi; l-au târât la locul pregătit, împingându-l brutal și îndesându-i coroana pe cap împletită din trei ramuri cu spini, intenționat puși astfel încât să străpungă capul Domnului nostru.

Întâia oară aceste ramuri țepoase îi fuseseră așezate pe frunte, apoi i le-au legat la spate și, după ce și-au satisfăcut plăcerea, i-au dat în mână o trestie, săvârșindu-le toate cu gravitate ironică, ca și cum îl încoronau într-adevăr rege. După aceea au pus mâna pe trestie, lovindu-i capul atât de violent, încât ochii i s-au umplut cu sânge; au îngenuncheat înaintea lui, i-au scuipat în față, lovindu-l cu pumnii, spunându-i în același timp: *Te salut, Rege al Iudeilor!* I-au aruncat haina jos, l-au ridicat de la pământ și l-au așezat la loc cu cea mai mare răutate posibilă.

Este practic imposibil să descriu turbarea cu care s-au comportat acești barbari. Suferințele lui Isus din cauza setei cauzate de febra rănilor și durerilor ce i-au fost provocate erau intense¹². Tremura din toate măduarele, carnea îi era numai bucăți, limba contractată și unica băutura primită era sângele care i se scurgea din cap până la buze. Scena rușinoasă s-a prelungit jumătate de oră și soldații romani au continuat în tot acest timp să aplaude și să încurajeze perpetuarea cruzimilor cele mai mari.

¹² Aceste meditații asupra patimilor lui Cristos au umplut-o pe sora Ecaterina cu asemenea sentimente de îndurerare încât l-a implorat pe Dumnezeu să-i dea voie să sufere și ea precum Isus. Instantaneu febra și setea i-au crescut și de dimineață era fără grai din pricina contractărilor limbii și ale buzelor. Se afla în această stare când un prieten a venit la ea care îl privea asemeni unei victime ce tocmai fusese sacrificată. Cei din jur i-au umezit gura cu puțină apă; aceasta s-a întâmplat cu mult înainte ca ea să povestească meditațiile patimii.

Capitolul XXVII - Iată Omul!

Și l-au dus pe Isus încă o dată în casa lui Pilat, îmbrăcat cu haina roșie, aruncată peste umeri, cu coroana de spini pe cap și cu trestia în mâinile sale încătușate. Era de nerecunoscut: avea ochii, gura și barba pline de sânge, corpul numai răni, cu spatele aplecat ca al unui om în vârstă în timp ce fiecare mădular îi tremura în timpul mersului.

Văzându-l la intrarea din tribunal, Pilat (așa neînduplecat cum era) a început să se cutremure de spaimă și compasiune, în vreme ce preoții și populația rea, departe de a fi mișcați de milă, și-au continuat insultele și batjocura. Când Isus a urcat scările, Pilat a înaintat, trompele au sunat începerea procesului. Pilat s-a adresat căpeteniilor și martorilor: *Priviți, îl aduc înaintea voastră ca să cunoașteți că nu găsesc în el nici un motiv de condamnare.*

Soldații l-au dus pe Isus sus la Pilat, astfel încât mulțimea să-și încante privirile crude, văzându-l în acea stare de degradare. Într-adevăr! Sfâșietor și îngrozitor spectacol se derula sub ochii tuturor și o strigăt de groază a izbucnit din popor, urmat de o tăcere moartă, atunci când Isus și-a ridicat cu greutate capul rănit, încoronat cu spini; și-a ațintit privirea extenuată asupra îmbulzelii întăritate. Guvernatorul, arătându-l oamenilor, a strigat: *Ecce homo! Iată Omul!* Furia marilor preoți și a celor de partea lor a crescut la vederea lui Isus și au început să zbiere: *La moarte cu el! Răstignește-l!* Pilat i-a întrebat: *Nu sunteți mulțumiți? Pedepsa primită este de ajuns pentru a-l priva de toate intențiile de a se numi rege.* Însă ei au țipat, alăturându-se lor și mulțimea: *Răstignește-l!* Pilat a făcut semn atunci trompetelor să sune pentru a cere tăcere și a spus: *Luăți-l voi și crucificați-l, căci eu nu-l găsesc vinovat.* Preoții i-au răspuns: *Avem o lege și conform acestei legi, el trebuie să moară, căci s-a numit pe sine Fiul lui Dumnezeu.* Ultimele cuvinte au trezit în Pilat teamă; l-a luat pe Isus într-o altă cameră și l-a întrebat: *De unde vii?* Dar el nu a răspuns. *Nu vorbești cu mine? Nu știi că am putere să te răstignesc și putere am să te eliberez? Nu ai avea nici o putere asupra mea dacă nu ți-ar fi fost dată de sus; de aceea cel ce m-a dat pe mâna ta este mai vinovat decât tine,* a fost răspunsul lui Isus.

Conduita nehotărâtă și domoală a lui Pilat a umplut-o pe Claudia Procles de neliniște; a trimis iarăși un delegat pentru a-i reaminti de făgăduiala făcută, dar el i-a înapoiat un răspuns indecis și superstițios, considerând că trebuie să încredințeze decizia voinței zeilor. Dușmanii lui Isus, marii preoți și fariseii, auzind de eforturile Claudiei de a-l salva pe Isus, au provocat zvonuri cum că discipolii lui au atras-o pentru a-l scăpa și a se alătura romanilor pentru distrugerea Ierusalimului și exterminarea iudeilor.

Pilat era cuprins de o stare de totală indecizie; nu știa cum să acționeze și s-a adresat din nou dușmanilor lui Isus că nu găsește motiv de condamnare, dar ei i-au cerut moartea într-un mod și mai zgomotos. Și-a reamintit acuzațiile contradictorii împotriva Domnului, visurile stranii ale soției sale și vorbele ce i s-au imprimat în minte și, ca urmare, l-a interogată din nou pe Isus cu scopul de a obține informațiile necesare eliberării lui; s-a întors astfel în pretoriu, a intrat singur într-o cameră și l-a chemat apoi pe Salvatorul nostru. Și-a aruncat privirea asupra aspectului sângerând și transfigurat dinaintea sa și s-a întrebat în sine: *Este oare posibil ca acesta să fie Dumnezeu?* S-a întors spre Isus și l-a rugat să-i spună dacă el a venit ca rege al iudeilor, unde își are regatul și căror dumnezei aparține. Eu pot să dau sensul cuvintelor lui Isus, însă nu și modul solemn și hotărât în care le-a rostit. El a zis că împărăția lui nu este din lumea aceasta și a vorbit de altfel și de nenumăratele fărădelegi cu care mintea lui Pilat era pângărită; l-a avertizat de soarta cruntă ce-l așteaptă dacă nu se căiește și, în sfârșit, a declarat că el însuși, Fiul Omului, va veni în ziua de pe urmă pentru a-l judeca.

Pilat era de-a dreptul înfricoșat, dar și mâniat de vorbele lui Isus; s-a întors pe balcon și a anunțat din nou că-l va lăsa slobod pe Isus, dar a auzit strigăte: *Dacă-l eliberezi pe omul acesta, nu ești prieten cu Cezarul. Căci oricine se proclamă pe sine rege, devine inamicul lui Cezar.*

Alții îl amenințau că-l denunță împăratului, că le deranjează sărbătoarea, că trebuie să se hotărască definitiv, deoarece erau nevoiți să se prezinte la templu la ora zece noaptea. Strigătul: *Răstignește-l! Răstignește-l!*, a răsunat pretutindeni, chiar și de pe acoperișurile caselor de lângă

forum, unde mulți erau adunați împreună. Pilat a văzut cum eforturile sale nu au nici un rezultat, căci urletele lor erau asurzitoare. Ca urmare, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea poporului, zicând: *Nu sunt vinovat de sângele acestui om drept; vă privește*. Un zgomot înfricoșător s-a auzit din mulțimea nenumărată, adunată din toate părțile Palestinei: *Sângele lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!*

Capitolul XXVIII - Reflecții asupra viziunilor

Ori de câte ori îmi amintesc strigătul înfricoșător al iudeilor din timpul meditațiilor mele despre Pătimirea Domnului nostru: *Sângele lui să cadă asupra voastră și asupra copiilor noștri*, se derulează înaintea mea imagini minunate și groaznice în același timp provocate de acel blestem. Mi se arată un cer întunecat, acoperit de nori de culoarea sângelui, din care țâșnesc săbii de foc, aruncându-se asupra mulțimii aclamatoare; și blestemul pe care și l-au atras asupra lor înșiși îmi apare ca și cum le-ar pătrunde până în adâncul oaselor, chiar și în copiii lor încă nenăscuți. Îmi apar înconjurări chiar și de cea mai întunecată noapte; cuvintele pronunțate iau forma unor flăcări negre, care se întorc împotriva lor, pătrunzându-le trupurile unora și mișcându-se doar în jurul altora. Mulți dintre cei din urmă s-au convertit după moartea lui Isus, căci nici Isus și nici Maria nu au încetat să se roage chiar și în mijlocul suferințelor pentru mântuirea acelor ființe nenorocite.

Când mă gândesc la sufletul sacru al lui Isus și al Mariei de-a lungul viziunilor de genul acesta, dar și la dușmanii lui Cristos, tot ceea ce se întâmplă în interiorul lor iau diverse forme. Văd diavoli mulți împrăștiați în mulțime, incitând și încurajând iudeii, șoptindu-le la ureche, intrându-le în gură, întorcându-i mai mult împotriva lui Isus, dar îi observ tremurând la vederea iubirii inexprimabile și răbdării cerești.

Îngerii fără număr îl înconjurau pe Isus, pe Maria și cei câțiva sfinți prezenți acolo. Înfățișarea îngerilor denotă sarcina îndeplinită: unii reprezentau consolarea, alții rugăciunea sau mila.

Văd de altfel voci alinătoare, dar și amenințătoare, luând forma unor raze luminoase și colorate, izvorând din gurile diferitelor apariții; le înțeleg și sentimentele sufletului, suferințele interioare; într-un cuvânt, fiecare gând prezentat ca o licărire întunecată sau strălucitoare. Pricep totul perfect, însă îmi este imposibil să dau explicații celorlalți; pe lângă aceasta, mai sunt și bolnavă și copleșită întru totul de mâhnirea cauzată de propriile-mi păcate și de cele ale lumii, iar orice putere îmi dispare când văd suferințele Domnului nostru și cu greu concep cum de reușesc să povestesc faptele atât de coerent! Multe dintre întâmplări, în special aparițiile diavolilor și a îngerilor spuse de alte persoane care au privit pătimirile lui Isus Cristos, sunt fragmente ale percepțiilor simbolice ce variază conform stărilor interioare ale martorului. De aici provin contradicțiile numeroase, căci multe din ele sunt uitate sau omise.

Sora Emmerich a vorbit uneori despre acest subiect fie în timpul unor viziuni asupra Patimii, fie înainte ca ele să înceapă; dar a refuzat de cele mai multe ori să facă referiri la ele, de teamă să nu creeze confuzie. Este ușor de observat cât de greu i-a fost ca în momentele aparițiilor să țină firul povestirilor ei. Să nu ne mire dacă se observă unele omisiuni sau confuzii în descrierile ei.

Capitolul XXIX - Condamnarea lui Isus la moarte

Pilat nu dorea să cunoască adevărul, ci urmărea doar să iasă din încurcătură fără să se compromită și astfel devenea mai nehotărât ca niciodată; conștiința îl îndemna: *Isus este inocent*, soția sa îi reamintea mereu: *este un sfânt*, în timp ce sentimentele sale superstițioase îl făceau să creadă că Isus era un dușman al zeilor lui; în lașitatea sa, considera că Isus, în cazul în care venise ca zeu, și-ar îndeplini răzbunarea asupra regatului său. Ultimele cuvinte ale lui Isus îi provocaseră iritație și agitație, intenționând să-l elibereze, dar iudeii l-au amenințat că-l vor denunța împăratului. Amenințarea l-a umplut de spaimă, supunându-se voinței lor, deși era ferm convins în mintea lui de nevinovăția lui Isus și perfect conștient că, dacă va pronunța sentința fatală, va nesocoti orice lege justiciară, dar și promisiunea făcută soției lui în aceeași dimineață. Astfel, a preferat să-l sacrifice pe Isus în favoarea iudeilor și și-a anulat orice remușcare prin gestul spălării mâinilor înaintea poporului, spunând: *Sunt nevinovat de sângele acestui om drept; voi sunteți responsabili*. În zadar rostești cuvintele, o, Pilat! Căci sângele lui este și deasupra capului tău. Nu-ți poți spăla sângele lui de pe suflet, așa cum nu ți-l poți spăla de pe mâini.

Cu greu au încetat să răsunе strigătele: *Sângele lui să fie asupra noastră și a copiilor noștri*, că, din acel moment Pilat a început demersurile pronunțării sentinței. A solicitat haina pe care de obicei o purta în situații oficiale, și-a pus pe cap un fel de diademă plină de pietre prețioase, și-a schimbat mantaua și a cerut să i se aducă un baston. Soldații stăteau împrejurul său, precedați de ofițeri ai tribunalului și urmați de scrib, care purtau role de pergament și cărți folosite pentru a înscrie datele și numele. Cortegiul a mărșăluit în această ordine de la palatul lui Pilat și până la forum, unde un scaun pliant folosit la anumite ocazii era așezat în partea opusă pilonului unde Isus a fost biciuit. Tribunalul se numea Gabata - avea forma unei terase rotunde la care se putea ajunge urcând niște scări; deasupra își avea scaunul Pilat și în spatele locului se găsea o bancă pentru cei din serviciile minore, în timp ce unii soldați fuseseră poziționați în jurul terasei și pe scări. Mulți dintre farisei părăsiseră palatul și merseseră la templu precum Ana, Caiafa și doar douăzeci de preoți l-au urmat pe guvernatorul roman în forum; iar cei doi tâlhari au fost duși acolo, în vreme ce Pilat îl prezenta pe Salvatorul nostru oamenilor, afirmând: *Iată Omul!*

Domnul nostru avea încă pe el veșmântul de culoare roșie și coroana cu spini pe cap, fiind tras de călăi de mâinile încătușate și dus sus la tribunal și pus între cei doi răufăcători. Imediat ce Pilat și-a ocupat locul său, s-a adresat din nou dușmanilor lui Isus cu aceste cuvinte: *Priviți-vă Regele!*

Însă țipetele: *Răstignește-l! Răstignește-l!* se auzeau din toate părțile. *Să vă răstignesc regele?* i-a întrebat Pilat. *Nu avem alt rege decât pe Cezar!* i-au răspuns marii preoți.

Pilat a considerat că orice ar spune în plus ar fi în zadar și, ca urmare, și-a început demersurile pronunțării sentinței. Cei doi răufăcători își primiseră pedeapsa de a fi răstigniți cu puțin timp înainte, însă marii preoți obținuseră un răgaz pentru ei, astfel încât Domnul nostru să sufere batjocorirea de a fi executat împreună cu cei doi criminali. Crucile celor doi au fost puse una lângă alta, căci Domnul nostru nu fusese adus, neprimind încă condamnarea la moarte.

Binecuvântata Fecioară, care s-a retras la ceva distanță după biciuirea lui Isus, s-a apropiat ca să audă sentința la moarte pronunțată asupra Fiului și Dumnezeuului ei. Isus stătea în mijlocul călăilor, în josul scărilor ce duceau spre tribunal. Trompeta a sunat semn de tăcere și judecătorul laș și josnic a pronunțat cu o voce nehotărâtă și tremurândă sentința criminală pentru Omul cel drept. Ticăloșia și fățarnicia acestui om vrednic de dispreț m-a copleșit, ca și bucuria sălbatică a executorilor - înfățișarea triumfală a marilor preoți pusă în contrast cu starea jalnică a Salvatorului nostru și cu mahnirea iubitei sale Mame - mi-a sporit și mai mult durerea. Am privit iarăși scena și i-am văzut pe iudeii turbați devorându-și victima, privirile soldații asistau pasiv și mulțimea demonilor treceau încolo și-ncoace, amestecându-se prin mulțime. Am simțit că eu trebuia să-i iau locul lui Isus, minunatul meu Mire, căci sentința n-ar mai fi fost rostită nedrept;

însă angoasa mă acaparase și suferințele crescuseră, încât nu-mi pot exact aminti tot ceea ce văzusem. Oricum voi relata totul atât cât pot.

După o lungă pregătire, compusă în principal de un exagerat elogiul al lui Tiberiu împărat, Pilat a amintit acuzațiile aduse împotriva lui Isus de către marii preoți și anume că deranjase liniștea publică și că încălcase legile de a se fi proclamat fiu al lui Dumnezeu și rege al iudeilor, că poporul a decis unanim să fie condamnat la moarte; cu toate că el era ferm convins de inocența lui Isus, judecătorul slab și nedrept nu a ezitat de a le aproba hotărârea și deci, a dat verdictul cu aceste cuvinte: *Îl condemn pe Isus din Nazaret, Regele Iudeilor să fie răstignit!* și a poruncit executorilor să aducă crucea. Îmi amintesc că a luat în mâini un băț lung, l-a rupt și a aruncat bucățile rupte la picioarele lui Isus.

La auzul acestor cuvinte ale lui Pilat, mama lui Isus, auzind că Fiul ei preaiubit va pătimi cea mai dureroasă și batjocoritoare dintre morți, a leșinat. Ioan și femeile sfinte au purtat-o mai departe de locul acela, pentru a preveni ca ființele nemiloase din preajma lor să săvârșească crimă după crimă, bătându-și joc de suspinul ei; imediat ce și-a revenit, a cerut să fie dusă înapoi acolo unde suferințele Domnului sfințiseră pământul, pentru ca să-l ude cu lacrimile ei; și astfel Maica Domnului nostru, în numele bisericii, a pus stăpânire pe acele locuri sacre.

Pilat a scris pe hârtie sentința, iar cei de lângă el au copiat-o de trei ori. Ceea ce a scris era diferit de ceea ce pronunțase; vedeam cum mintea i se agita - un înger al mâinii a apărut să-i conducă mâna. Conținutul declarațiilor scrise era acesta: *M-am supus dorințelor marilor preoți, Sinedriului și poporului de teama izbucnirii unei răscoale, căci cereau zgomotos moartea lui Isus din Nazaret pe care l-au pângărit de deranjarea legilor lor. L-am predat lor să-l crucifice, deși acuzațiile lor nu erau convingătoare. Am acționat astfel de teamă ca împăratul să nu considere că încurajez rebeliunea și că provoc dezordine printre iudei, nesocotindu-le dreptul la justiție.*

După aceea a dat să se scrie inscripția pentru cruce în timp ce copiii au copiat-o de mai multe ori, spre a fi trimisă în regiunile îndepărtate ale țării.

Marii preoți s-au arătat nemulțumiți de cuvintele scrise, negându-le; au înconjurat gălăgios tribunalul, cerând anularea inscripției, afirmând că *nu trebuie să se scrie Regele iudeilor, ci că acest om a spus: Eu sunt regele iudeilor.*

Pilat s-a arătat controversat și le-a răspuns: *Ceea ce am scris, am scris!*

O altă obiecție a acestora a fost și aceea că nu se cuvenea ca Domnul nostru să aibă crucea la fel de mare ca a celorlalți doi tâlhari, dar era nevoie pentru ca inscripția să poată fi pusă sus. Pilat era hotărât și nu-l interesau cuvintele acestora; crucea a fost prelungită de o altă bucată de lemn proaspăt. Forma crucii era deosebită - cele două brațe stăteau asemenea crengilor unui copac și semănau cu litera y, iar partea inferioară a fost prelungită astfel încât să răsară dintre cele două brațe, ce fuseseră atașate separat și care erau mult mai subțiri decât trunchiul crucii. O bucată de lemn a fost bătută la baza crucii pentru a-i susține picioarele.

În vreme ce Pilat pronunța sentința ticăloasă, am văzut-o pe soția lui, Claudia Procles, trimițându-i înapoi zălogul primit din partea lui; seara a părăsit palatul, alăturându-se prietenilor Domnului care au ascuns-o într-o grotă subterană, în casa lui Lazăr la Ierusalim. Mai târziu, în aceeași zi, l-am văzut de asemenea pe un alt prieten al Domnului nostru gravând pe o piatră verde - Judex injustus - Judecător nedrept și numele Claudiei, piatră care se afla în spatele terasei Gabata. Această piatră se găsește într-o biserică (sau casă) la Ierusalim, într-un loc inițial numit Gabata. Claudia Procles a devenit creștină, l-a urmat pe sfântul Paul și i-a devenit însoțitor particular.

Imediat ce Pilat a anunțat hotărârea sa, Isus a fost dat în mâinile călăilor și hainele de care fusese despuiat în casa lui Caiafa i-au fost aduse înapoi și îmbrăcat din nou cu ele. Am impresia că niște persoane miloase i le-au spălat, căci păreau curate. Ticăloșii l-au înconjurat pe Isus, i-au dezlegat mâinile și i-au schimbat veșmintele, trăgând brutal de mantaua roșie, cu care-l îmbrăcaseră în batjocură, redeschizându-i astfel rănilor toate; și-a pus pe el bucata de pânză subțire cu mâinile tremurânde, iar ei i-au aruncat peste umeri scapularul. Deoarece coroana de spini era prea mare și împiedica mantaua fără cusătură, pe care Maica lui i-o croise, să-i intre pe

cap, i-au scos coroana violent, nepăsători de durerile provocate. Haina albă de lână i-au azvârlit-o apoi pe umeri. După aceea i-au legat de talie o centură cu inele de fier, de care au agățat funiile cu care-l trăgeau cu mare cruditate.

Unul dintre tâlhari îi stătea la dreapta, iar altul la stânga, cu mâinile legate și cu lanțuri în jurul gâtului; semnele negre provocate de biciuirea din ziua precedentă îi acopereau pe amândoi. Nebunia primului se transformase în calmitate și liniște, în timp ce al doilea din contră se purta indolent și grosolan, alăturându-se soldaților în a-l insulta și ocări pe Isus, pe care i-a privit cu milă și compasiune, oferindu-și suferințele pentru salvarea lor. Soldații au adunat toate ustensilele necesare crucificării și au pregătit totul pentru teribilul și durerosul drum până la Golgota.

Ana și Caiafa au încetat în cele din urmă să-i mai riposteze lui Pilat, retrăgându-se mâniați și luând cu ei bucățile de pergament pe care sentința era scrisă; s-au grăbit spre templu pentru a sacrifica mielul pascal. Astfel au lăsat în urmă marii preoți, inconștienți, adevăratul Miel Pascal. S-au îndreptat cu toții spre templul construit din piatră pentru a adora și a jertfi un miel simbolic, ignorându-l pe realul Miel Pascal, care urma să fie dus pe altarul Crucii; și-au dat toată silința să nu-și murdărească exteriorul, în timp ce sufletele le erau pătate de ură, furie și invidie. Au spus: *Sângele lui să rămână deasupra noastră și a copiilor noștri!*

Prin aceste cuvinte au deschis ceremonia și au pus mâna sacrificatorului deasupra capului Victimei. Astfel s-au format două căi - una ce conduce spre altarul legii iudeilor și cealaltă ce arată calea altarului grației: Pilat, acel păgân mândru și șovăielnic, acel sclav al lumii care s-a cutremurat în prezența adevăratului Dumnezeu și continua să-și adore falșii idoli, a apucat o cale de mijloc, întorcându-se în palat. Sentința nedreaptă a fost rostită în jurul orelor zece dimineața.

Capitolul XXX - Purtarea crucii

O parte dintre soldați l-au urmat pe Pilat afară din tribunal, unii distribuindu-se pe șiruri înaintea palatului, alții însoțindu-i pe criminali. Douăzeci și opt de farisei înarmați au sosit la forum călare cu intenția de a-l urma pe Isus până la locul execuției și printre aceștia erau și șase dușmani care asistaseră la arestul lui în grădina Măslinilor. Călăii l-au condus pe Isus în mijlocul curții, servitorii i-au aruncat crucea la picioare și brațele i le-au legat strâns pe centrul lemnului. Isus a îngenuncheat lângă cruce, a îmbrățișat-o cu brațele sale sfinte, sărutând-o de trei ori, adresându-se în același timp Tatălui Ceresc cu o rugăciune impresionantă de mulțumire pentru opera de răscumpărare ce începuse. Un obicei la păgâni era acela de a îmbrățișa crucea, iar Isus a cuprins și el în același mod crucea, acel impunător altar pe care sacrificiul sângeros și ispășitor avea să-l săvârșească. Călăii l-au ridicat repede, dar a căzut din nou și fără a i se acorda vreun ajutor; i-au pus crucea grea pe umărul drept, sprijinindu-i greutatea cu mâna dreaptă. Îngerii îl asistau sub privirea mea, altfel nu ar fi fost capabil nici măcar să se ridice. În timp ce era în genunchi, rugându-se, executorii au atașat brațele crucii ce nu fuseseră încă legate pe spatele tâlharilor, căci erau strâmbe și le-au legat mâinile de ele. Partea centrală a crucii o purtau sclavii, iar bucățile transversale nu se atașau decât în momentul execuției. O trompetă a sunat îndepărtarea călăreților lui Pilat și unii dintre farisei, aparținând escortei, s-au apropiat de Isus încă în genunchi și i-au spus: *Ridică-te, ne-am săturat de discursurile tale frumoase! Ridică-te!* și l-au împins cu duritate, iar el a simțit în umeri greutatea acelei cruci pe care noi ar trebui să o purtăm după el, conform poruncii sale adevărate și sfinte. Astfel a început mărețul marș al Regelui Regilor, o trecere atât de josnică pe pământ, dar atât de măreață în cer.

Cu ajutorul funiilor, pe care i le-au legat lui Isus de piciorul crucii, doi soldați le-au sprijinit pentru a nu se agăța de ceva, iar alți patru soldați au apucat funiile pe care i le fixaseră pe sub haine. Imaginea dragului nostru Domn, tremurând sub povara proprie, mi-a amintit de Isaac, care și-a cărat lemne pentru propriul său sacrificiu în munți. Trompeta lui Pilat a sunat îndepărtarea acestuia, căci el însuși dorea să meargă spre calvar, în fruntea unui detașament de soldați spre a preveni o posibilă răzvrătire. Mergea călare, îmbrăcat în armură, înconjurat de ofițeri și de un corp de cavalerie și urmat de aproape trei sute de oameni din infanterie, care veniseră de pe frontierele din Italia și Elveția. Procesiunea era condusă de un trompetist, care suna la fiecare colț și proclama sentința. Un număr de femei și copii însoțeau în urmă cortegiul cu funii, cuie și coșuri pline de diferite lucruri; alții mai vârtoși cărau țărui, scări și părțile centrale ale crucilor celorlalți doi tâlhari, iar unii dintre farisei precedau călare mulțimea. Un băiat care ținea inscripția scrisă de Pilat pentru cruce, ducea de asemenea coroana de spini, ce fusese luată de pe capul lui Isus și agățată de un băț lung; el nu părea a fi rău și cu inima împietrită ca și ceilalți. Următorul pe care l-am văzut a fost Salvatorul și Răscumpărătorul nostru Sfânt - cu picioarele umflate și sângerânde - cu spatele aplecat, încă puțin și era să se cufunde sub greutatea doborâtoare a crucii, cu întreg corpul acoperit de răni și sânge. Părea pe jumătate învins din cauza epuizării (neprimind nici băutură, nici somn de la ultima cină din seara precedentă) slăbit din cauza pierderii de sânge și înfierbântat de setea produsă de febră și durere. A susținut crucea pe umărul drept cu mâna dreaptă, iar brațul stâng fără vlagă îl ținea lângă cea dreaptă, dar dorea mereu să-și ridice mantaua lungă, să nu se împiedice în ea. Cei patru călăi care țineau corzile din jurul taliei lui Cristos mergeau la o mică distanță de el, cei doi dinaintea-i îl sileau să înainteze, trăgându-l, iar ceilalți doi din spatele său îl târau înapoi, făcându-i imposibilă continuarea drumului. Corzile i-au tăiat mâinile, fața-i sângeroasă și desfigurată era acoperită de părul și barba pline de sânge; povara crucii și a lanțurilor se completau pentru a-l apăsa și a-i face haina să-i frece rănilor deschise; cuvinte ironice și nemiloase i se aruncau la orice pas, însă el continua să se roage pentru precursorii lui, iar în înfățișarea sa se putea citi dragostea și supunerea.

Mulți dintre soldații înarmați se alăturaseră procesiunii, iar cei doi tâlhari mergeau în spatele lui Isus, conduși și ei asemenea lui, brațele crucilor lor fiind separate de mijloc, fiindu-le puse în spate cu mâinile legate strâns la capete. Erau acoperiți de șorțuri largi, cu un fel de haină

fără mâneci și cu capetele acoperite de pălării de paie. Tâlharul cel bun înainta cu calm, dar celălalt, dimpotrivă, apărea furios, înjurând și blestemând. Capătul cortegiului era urmat de restul fariseilor care călăreau în toate părțile pentru a menține ordinea. Pilat și curtenii săi păstrau o mică distanță, el se afla în mijlocul ofițerilor săi, îmbrăcat în armură, precedat de un detașament al cavaleriei și urmat de trei sute de soldați pe jos; a traversat forumul și apoi a intrat pe una dintre străzile principale, căci defilau prin oraș pentru evita vreo răzvrătire în popor.

Pe Isus l-au condus pe o stradă întunecată și lăturalnică pentru ca adunarea să nu producă nemulțumire persoanelor care mergeau la templu, dar și pentru ca Pilat și oamenii lui să aibă întreaga stradă principală doar pentru ei. Mulțimea s-a împrăștiat imediat după sentință; majoritatea iudeilor fie s-au înapoiat la casele lor, fie la templu pentru a grăbi pregătirile jertfirii mielului pascal; în schimb, alții se grăbeau în dezordine să vadă trista procesiune trecând; soldații romani s-au împotrivit ca lumea să însoțească procesiunea și, prin urmare, curioșii erau nevoiți să ocolească strada respectivă sau să-și grăbească pașii spre a ajunge înaintea lui Isus până la Calvar. Cum am spus deja, l-au purtat pe Isus pe o stradă îngustă și murdară; a suferit mult traversând-o, deoarece călăii erau aproape și-l biciuiau. Multe persoane se vedeau pe acoperișurile caselor și la ferestre, insultându-l și aruncând cu noroi în el; chiar și copiii, la fel ca și dușmanii lui, își umpleau coșurile cu pietre ascutite pe care le aruncau înaintea lui, silind fiind să pășească pe ele.

Capitolul XXXI - Prima cădere a lui Isus

Strada despre care tocmai am vorbit devenea înspre stânga mai degrabă abruptă; un larg apeduct subteran provenit din muntele Sionului trecea pe dedesubt și în vecinătate se afla o groapă plină de apa și de noroiul ploilor. O piatră mare era plasată înăuntru pentru a opri ca persoanele să avanseze cu ușurință. Atunci când Isus a ajuns în acest loc puterea i-a slăbit, fiind incapabil de a se mișca, căci călăii nu se arătau nici măcar puțin îndurători, iar el a căzut chiar înaintea pietrei și crucea a căzut lângă el. Executorii cruzi s-au oprit, lovindu-l și maltratându-l fără milă, dar întregul cortegiu a rămas încremenit, fapt ce a cauzat o anume confuzie. În zadar a cerut o mână de ajutor să se ridice: *Ah!* a exclamat. *Și totul se va termina curând*, apoi s-a rugat pentru dușmanii săi. *Ridicați-l!* au spus fariseii, *altfel va muri chiar în mâinile noastre*. Multe femei și copii se alăturaseră; ele plângeau, iar copiii lor se înfricoșau. Isus a primit, oricum, sprijin de sus și și-a ridicat capul; însă bărbații răi departe de a-i alina suferințele, i-au pus coroana de spini din nou pe cap înainte de a-l împinge înapoi în praf și, imediat ce s-a ridicat, i-au pus crucea pe umăr. Coroana cu spini i-a sporit durerea, silindu-l să se aplece pentru a face loc crucii ce-i atârna greu pe umeri.

Capitolul XXXII - A doua cădere a lui Isus

Îndurerata Maică a lui Isus părăsise forumul însoțită de Ioan și de alte femei imediat după nedreapta sentință. A parcurs pe jos locurile sfințite de Domnul nostru și le-a udat cu lacrimile ei; când sunetul trompetei, alergătura oamenilor și tropotul călăilor au anunțat că procesiunea își începea drumul spre Golgota, nu și-a putut reține dorința arzătoare de a-și îmbrățișa Fiul cel preaiubit încă o dată, implorându-l pe Ioan să o conducă într-un loc unde îi era posibil să treacă. Ioan a însoțit-o în palatul a cărui intrare dădea spre cărarea traversată de Isus după prima cădere; acest palat cred că aparținea marelui preot Caiafa, al cărui tribunal se afla în Sion. Ioan a cerut și a obținut permisiunea unui servitor bun la inimă să se oprească la intrarea mai sus menționată împreună cu Maria și celelalte femei. Mama Domnului era palidă, ochii i se înroșiseră din cauza plânsului și era bine îmbrăcată într-o rochie de culoare gri. Zgomotul și insultele mulțimii înrăite puteau fi clar auzite; un vestitor a anunțat cu voce tare că trei criminali urmau să fie răstigniți. Servitorul a deschis ușile. Zgomotele îngrozitoare deveneau tot mai distincte. Maria s-a aruncat în genunchi. După ce s-a rugat fierbinte, s-a întors cu fața spre Ioan și l-a întrebat: *Să mai rămân? Ar trebui să plec? Oare voi avea puterea să îndur acea privire?* Ioan a răspuns: *Dacă nu rămâi să-l vezi trecând, vei regreta mai târziu.* Au rămas, prin urmare, cu ochii ațintiți la escorta care avansa mereu cu pașii mărunți. Când bărbații, care purtau obiectele execuției, s-au apropiat și mama lui Isus le-a citit în ochi indolența și fățarnicia, nu a reușit să-și controleze sentimentele, ci și-a împreunat mâinile ca și cum ar fi cerut ajutorul Cerului; unul dintre ei a reacționat, zicând: *Cine este acea femeie care se vaită atâta?* Altul a răspuns: *Este mama galileanului.* Când bărbații josnici au auzit aceasta, nefiind mișcați de milă, au început să glumească pe seama suspinului celei mai îndurerate Mame; au arătat-o cu degetul și unul a luat cuiele de răstignire și i le-a prezentat într-un mod insultător; însă ea s-a întors cu spatele, și-a fixat ochii asupra lui Isus care se apropia și s-a sprijinit de stâlp gata să cadă din pricina durerii, căci obraji îi erau la fel de palizi ca ai unui mort și buzele albastre. Fariseii călare au trecut primii, urmați de băiatul care căra inscripția. Apoi a apărut Fiul iubit. Aproape că se cufunda sub povara crucii, cu capul încă încoronat și slăbit de agonia purtării crucii pe umăr. A cuprins-o într-o privire de regret și milă pe Mama sa, clătănându-se, și a căzut pentru a doua oară peste mâini și genunchi. O stare de perfectă agonie a pătruns-o pe Maria, care a uitat de toate; nu-i mai vedea nici pe soldați, nici pe executori, ci doar pe adoratul ei Fiu; țășnind din mijlocul grupului de oameni, care-l insultau și-l torturau, s-a îngenucheat înaintea lui și l-a îmbrățișat. Singurele cuvinte pe care le-am auzit au fost: *Fiul meu cel preaiubit!* și *Mamă!*, însă nu-mi pot da seama lămurit dacă au fost într-adevăr rostite sau doar au răsunat în mintea mea.

O confuzie momentană a urmat. Ioan și femeile sfinte au ridicat-o pe Maria de la pământ și călăii au alungat-o, unul dintre ei spunând: *Ce vrei să-i faci, femeie? N-ar fi fost adus în mâinile noastre, dacă nu ar fi un răufăcător!*

Câțiva dintre soldați au privit atenți și, deși au obligat-o pe Binecuvântata Fecioară să se retragă, nici unul nu a atins-o. Ioan și femeile sfinte au înconjurat-o pentru a nu se prăbuși peste o piatră de lângă ușă peste care au rămas imprimate urmele mâinilor ei. Piatra era foarte grea și a fost ulterior mutată în prima biserică catolică din Ierusalim, lângă piscina Betsaida, în perioada episcopatului lui Iacob cel mic. Cei doi discipoli care o însoțeau pe Fecioara Maria au dus-o în casă și au închis ușa. Între timp călăii l-au ridicat și l-au obligat pe Isus să-și care crucea altfel. Deoarece brațul crucii a fost detașat de centrul lemnului, dar legat cu funii, Isus l-a susținut cu mâna și astfel o parte din greutatea crucii s-a diminuat, căci o putea târa mai mult pe pământ. Am văzut persoane amuzându-se și insultându-l pe Domnul în diferite feluri, dar alte femei îl plângeau.

Capitolul XXXIII - Simon din Cirene. A treia cădere a lui Isus

Cortegiul ajunsese la o arcadă formată într-un vechi zid, pe partea opusă pieței în care trei străzi se uneau, când Isus s-a împiedicat de o piatră imensă situată în mijlocul arcadei; crucea, căzându-i de pe umăr, l-a făcut total incapabil să se ridice. Multe persoane respectabile care își urmau drumul spre templu s-au oprit și și-au spus unii către alții cu compătimire: *Priviți-l pe acel biet om! Cu siguranță că va muri*, însă dușmanii lui nu au arătat nici un pic de compasiune. Căderea a provocat amânare, căci Domnul nostru nu s-a mai putut ridica și fariseii le-au spus soldaților: *Nu vom reuși să-l ducem la locul execuției viu, dacă nu veți căuta pe cineva să-i ducă crucea*. În acest timp Simon din Cirene, un păgân, se întâmpla să treacă pe acolo, fiind însoțit de cei trei copii ai săi. Era grădinar și muncea într-o grădină lângă partea estică a zidului orașului cărând o legătură de crengi curățate; tocmai ce se întorcea acasă de la lucru. Soldații și-au dat seama că era păgân după îmbrăcămintă, l-au oprit și l-au obligat să-l ajute pe Isus în purtarea crucii. Inițial a refuzat, dar curând s-a supus, deși copiii lui înfricoșați au început să plângă, făcând mare zgomot. Câteva femei i-au liniștit și îngrijit. Simon s-a arătat foarte supărat și își exprima marea jignire de a fi silit să meargă cu un om într-o asemenea stare de murdărie și nenorocire; Isus a gemut și cu o privire caldă și cerească l-a învăluit, încât el a fost atins și, în loc să continue să-și exteriorizeze împotrivirea, l-a ajutat să se ridice, în timp ce executorii i-au legat un braț al crucii de umeri, lăsându-l să meargă în spatele Domnului, pe care l-au eliberat astfel de greutatea sfâșietoare; și când totul era gata, procesiunea și-a reluat cursul drumului. Simon era un om robust și părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Copiii erau îmbrăcați în tunici din material bălțat; cei mai mari, Rufus și Alexandru, i-au urmat mai târziu pe apostoli; cel de-al treilea era mai tânăr, însă câțiva ani după aceea a mers să locuiască cu sfântul Ștefan. Simon a cărat crucea, căci și-a simțit inima puternic pătrunsă de har.

Capitolul XXXIV - Marama Veronicăi

Când procesiunea parcurgea o stradă lungă, un incident s-a întâmplat și Simon a rămas profund impresionat. Acele persoane prezentabile despre care am amintit mai devreme că se îndreptau spre templu s-au grăbit în drumul lor, când l-au văzut pe Isus, de frică să nu se murdărească, în timp ce alții, din contră, s-au abătut din drum exprimându-și mila pentru suferințele lui. Când au ajuns la o distanță de două sute de pași față de locul de unde Simon l-a ajutat pe Isus să-și poarte crucea, ușa unei case frumoase s-a deschis și o doamnă cu înfățișare maiestooasă, cu o fetiță de mână, a ieșit afară și a înaintat până în fruntea escortei. Serafia se numea acea femeie distinsă, care a îndrăznit să se alăture mulțimii înfuriate; era soția lui Sirah, unul dintre consilierii templului, dar cunoscută ulterior sub numele de Veronica, ceea ce înseamnă *vera icon* (portret adevărat) spre a comemora conduita ei demnă din acea zi.

Serafia pregătise vin aromat excelent pe care intenționa să-l dăruiească Domnului nostru pe drumul dureros al Calvarului. Aștepta pe stradă de ceva timp și în cele din urmă s-a reîntors în casă. Prima dată când am văzut-o era înfășurată cu un văl lung, cu o fetiță de nouă anișori de mână, adoptată; avea de asemenea o maramă ce-i atârna de braț; fata a ascuns vinul, văzând mulțimea ce se apropia. Cei care mășăluiau înainte au încercat să o împingă înapoi; însă ea și-a făcut loc prin mulțime printre soldați și sutași, l-a găsit pe Isus, a căzut în genunchi înaintea lui prezentându-i vălul și spunând în același timp: *Permiteți-mi să șterg fața Domnului meu!* Isus a luat vălul cu mâna stângă și l-a apropiat de față-i plină de sânge, înapoindu-i-l și mulțumindu-i. Serafia a sărutat marama și a pus-o sub haină. Fetița a oferit timidă vinul, însă soldații brutali nu i-au permis lui Isus să-l bea. Fapta curajoasă a Serafiei i-a luat prin surprindere pe străjeri; s-au oprit pentru un moment, deși neintenționat, iar femeia a profitat de staționarea mulțimii pentru a dăruia vălul Stăpânului ei divin.

Atât fariseilor cât și gărziilor le-a dispăcut scena, nu atât pentru poposirea imediată, cât pentru mărturia publică de venerație față de Isus și s-au răzbunat lovindu-l și abuzând de el, în timp ce Serafia s-a întors grăbită în casă. Imediat ce a intrat în camera ei, a așezat vălul de lână pe masă și a căzut aproape inconștientă în genunchi. Un prieten care a venit la ea, puțin timp după aceea, a găsit-o astfel îngenunchiată, copilul se văicărea lângă ea; acesta a observat, spre marea-i uimire, chipul sângeros al Domnului nostru imprimat pe văl cu o asemănare uimitoare, deși era foarte dureros să privească la el. A ridicat-o pe Serafia, arătându-i marama. Aceasta a căzut din nou înaintea sa, exclamând printre lacrimi: *Acum voi lăsa totul într-adevăr cu inima fericită pentru Domnul meu, căci el mi-a dăruit o amintire cu el însuși.* Materialul vălului era un fel de lână fină; lungimea era de trei ori mai mare decât lățimea și se purta de obicei pe umeri. Se prezenta persoanelor aflate în agonie, extenuate sau bolnave, pentru a-și putea șterge fața cu el, în semn de simpatie sau compasiune. Veronica l-a păstrat până la moartea ei, agățându-l la capul patului; a fost dat apoi Fecioarei care l-a transmis apostolilor, ajungând în cele din urmă în biserică. Serafia și Ioan Botezătorul erau verișori, tatăl ei și Zaharia fiind frați. Când Ioachim și Ana au adus-o pe Fecioara Maria la patru ani sus la Ierusalim pentru a o numi printre fecioarele din templu, au fost găzduiți în casa lui Zaharia, chiar lângă piața de pește. Serafia era cu cel puțin cinci ani mai în vârstă decât Maria și a fost prezentă la logodna Mariei cu Iosif; avea legătură de rudenie și cu bătrânul Simeon, care a profețit despre copilul Isus când i-a fost pus în brațe. Ea a copilarit împreună cu cei doi fii ai lui Simeon, care au dorit arzător să-l vadă pe Domnul nostru. Când Isus avea doisprezece ani și a rămas să învețe în templu, Serafia (pe atunci nemăritată) îi trimitea mâncare zilnic într-un mic han la o jumătate de kilometru distanță de Ierusalim, unde locuia când nu slujea în templu. Maria a mers acolo pentru două zile când se îndrepta de la Betleem spre Ierusalim pentru a-și oferi copilul în templu. Cei doi bătrâni care întrețineau birtul erau esenieni și prieteni cu sfânta familie; hanul era, de fapt, un fel de pensiune pentru săraci, unde Isus și discipolii lui mergeau de obicei pentru a înnopta.

Serafia s-a măritat târziu; soțul ei, Sirah, era descendentul Susanei, și aceasta necăsătorită, și membru al Sinedriului. La început s-a arătat total împotriva Domnului; iar soția lui suferea

mult, căci ea era atașată de Isus și de femeile sfinte, dar Iosif din Arimateea și Nicodim l-au determinat să-și schimbe atitudinea, permițându-i astfel Serafiei să-l urmeze pe Domnul. Când Isus a fost acuzat pe nedrept în casa lui Caiafa, soțul Serafiei s-a alăturat lui Iosif și Nicodim pentru a obține eliberarea lui Isus, în cele din urmă cei trei cedându-și locurile din conciliu. Serafia avea aproape cinci zeci de ani când a avut loc intrarea triumfală de Rusalii a Domnului în Ierusalim și am văzut-o scoțându-și vălul și aruncându-l pe jos. Aceeași maramă i-a dat-o lui Isus la această a doua procesiune, care părea mai puțin glorioasă decât prima, dar de fapt a însemnat mult mai mult. Astfel, prin acel vâl, ea și-a primit numele de Veronica, vâlul fiind arătat mereu ca semn de recunoștință și adorare pentru creștini.

Capitolul XXXV - Cea de-a patra și cea de-a cincia cădere a lui Isus. Fiicele Ierusalimului

Escorta se afla la o mică distanță de poarta largă de sud-vest, alăturată fortărețelor; strada era pietroasă și abruptă. La început trebuia să se treacă pe sub o arcadă, apoi pe deasupra unui pod și, în sfârșit, pe sub o a doua boltă. Zidul din stânga porții o ocolea spre partea sudică, apoi devia puțin spre vest și ajungea la sud de muntele Sion. Când s-a ajuns lângă poartă, soldații brutali l-au îmbrâncit pe Isus într-o piscină; Simon din Cirene, dorind să evite piscina, a tras crucea, iar Isus a căzut a patra oară în noroi, fiindu-i fost foarte greu să ridice crucea din nou. Isus a exclamat pe un ton, care, deși clar, era mișcător și trist: *Ierusalime, Ierusalime cât de des ți-am adunat copiii împreună precum cloșca își strânge puii sub aripi ceea ce tu nu ai făcut!* Când fariseii au auzit aceste cuvinte, s-au înrăit și mai tare, reîncepându-și insultele și loviturile, silindu-l să se ridice din noroi. Cruditatea lor față de Isus l-a iritat pe Simon, încât, în cele din urmă, a strigat: *Dacă nu încetați cu atitudinea asta brutală, voi arunca crucea și voi refuza să o mai car. Voi face așa chiar și dacă mă omorâți!*

O cărăuie murdară și pietroasă se putea vedea când au intrat pe poartă și care conducea spre nord, spre Golgota. Drumul cel mare din care provenea cărarea se dividea în trei brațe, unul spre sud-vest (cel ce ducea spre Betleem, prin valea Gihon); un al doilea spre Emaus și Iopa, iar cel de-al treilea cotea împrejurul Golgotei și se încheia la poarta din Betsur. Orice persoană care ar fi stat la poarta prin care Isus a intrat, ar fi putut vedea cu ușurință poarta din Betleem. Delegații legaseră o inscripție peste o garnizoană de la intrarea în drumul Calvarului pentru a anunța celor ce treceau că Isus și alți doi tâlhari erau condamnați la moarte. Un grup de femei se adunaseră lângă acel loc, plângând și jelind; multe dintre ele își purtau copiii în brațe, cea mai mare parte erau tinere fete sau femei din Ierusalim, care precedau procesiunea, iar altele veneau din Betleem, din Hebron sau din împrejurimi pentru a sărbători Paștele.

Isus era pe punctul de a cădea din nou, dar Simon fiind în spatele lui, dându-și seama că nu se mai poate ține pe picioare, l-a sprijinit; Isus s-a aplecat peste Simon, salvându-se de la cădere. Când femeile și copiii l-au văzut cât de desfigurat arăta, au început să plângă, să jalească și, după obiceiul iudeilor, să-i prezinte cârpe pentru a-și șterge fața. Isus s-a întors spre ele și le-a pus: *Fiicele Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri. Căci iată că vin zilele în care veți spune: Binecuvântate sunt cele sterpe și cele ce n-au născut și n-au alăptat. Căci vor începe să le spună munților: Cădeți peste noi! Și dealurilor: Acoperiți-ne! Căci dacă îi fac aceasta lemnului verde, ce va fi cu cel uscat?* Le-a adresat apoi câteva cuvinte de consolare, pe care nu mi le amintesc cu exactitate.

S-a așternut liniștea pentru moment. Călăii ajunseseră pe Golgota cu ustensilele de execuție și erau urmați de sute de soldați care-l însoțeau pe Pilat; acesta însoți procesiunea doar până la poartă, apoi se înapoie în oraș.

Capitolul XXXVI - Isus pe muntele Golgota. Cea de-a șasea și cea de-a șaptea cădere

Procesiunea a înaintat din nou; drumul până la Calvar era încă foarte prăvălatic și pietros și Isus mergea cu mare greutate din pricina poverii de pe umeri; dar dușmanii, fără să aibă milă pentru el sau fără să-l ajute, au continuat să-l biciuiască și să blesteme. În cele din urmă au ajuns într-un loc unde străduța ocolea brusc spre sud; aici Isus s-a împiedicat și a căzut pentru a șasea oară. Căzătura a fost îngrozitoare, iar gărzile l-au lovit pentru a se ridica și imediat ce a ajuns sus pe Calvar, a căzut încă o dată pentru cea de-a șaptea oară.

Indignarea și mila l-au cuprins pe Simon și, în ciuda oboselii, a rămas cu Isus pentru a-l susține, însă soldații i-au adus injurii și apoi l-au îndepărtat, iar el s-a alăturat grupului de apostoli. Călăii au ordonat muncitorilor și băieților care cărau ustensilele de răstignire să se îndepărteze, în timp ce fariseii au sosit imediat călare, urmând cel mai lejer drum spre estul Calvarului. O frumoasă privesc a întregului Ierusalim se vedea de pe culmea Golgotei. Vârful muntelui era rotund și de mărimea unui manej, înconjurat de un perete de înălțime medie și cu cinci întăriri separate. Acesta era numărul obișnuit în acea regiune, căci existau cinci drumuri la băi, unde se botezau, la piscina din Betsaida și alte cinci porți în multe alte orașe. Ca și în multe locuri distincte din pământul sfânt numărul cinci avea o semnificație profetică: reprezenta într-un fel cele cinci răni ale Salvatorului nostru binecuvântat, care ne-au deschis nouă porțile Paradisului.

Călăreții s-au oprit în partea de vest a muntelui, acolo unde panta nu era prea abruptă; căci criminalii fuseseră aduși pe drumul cel mai pietros și abrupt. Aproximativ o sută de soldați se poziționaseră în diverse locuri ale muntelui și, deoarece era nevoie de spațiu, tâlharii nu fuseseră conduși până sus, ci li s-a ordonat să oprească înainte să ajungă și să se întindă la pământ cu brațele legate de crucile lor. Soldații îi supravegheau, în timp ce mulțimile, ce nu se temeau de profanare, se apropiau de ei. Aceștia reprezentau clasa de jos: străini, sclavi, păgâni și un anumit număr de femei.

Era douăsprezece fără un sfert când Isus, împovărat cu crucea, s-a prăbușit chiar în locul pregătit să fie răstignit. Călăii barbari l-au târât de funiile din jurul mijlocului, i-au dezlegat brațele de pe cruce și i le-au pus pe sol. Privirea Domnului nostru sfânt ar fi mișcat, într-adevăr, în acest moment și cea mai îndărătnică inimă; se închina cu adevărat în fața crucii, fiind incapabil să se susțină; înfățișarea sa dumnezeiască era palidă și asemănătoare unuia pe punctul de a muri, deși rănilor și sângelui îl desfigurau într-un mod înspăimântător; dar inimile acelor oameni, vai! erau mai grele decât fierul și îndepărtate de sentimente de compasiune; l-au aruncat cu brutalitate la pământ, exclamând într-un ton disprețuitor: *Cel mai puternic dintre toți regii, suntem pe punctul de a te pune pe tronul tău!* Isus s-a aruncat imediat pe cruce și ei l-au măsurat fixând semne pentru picioare și mâini, în timp ce fariseii continuau să-și insulte victima. După ce măsurarea s-a făcut, l-au condus într-o peșteră săpată în stâncă, folosită de obicei ca pivniță, au deschis ușa și l-au împins înăuntru atât de tare încât a căzut pe o piatră ascuțită și dacă n-ar fi fost ajutat de îngeri, și-ar fi rănit picioarele extrem de tare. Îi puteam distinge gemetele de durere, dar ei au închis ușa repede și au numit gărzi de pază, în timp ce arcașii continuau pregătirile pentru crucificare. Centrul platformei de execuție reprezenta cea mai înaltă zonă a Golgotei - forma o colină circulară de vreo doi metri înălțime și, pentru a-i găsi vârful, era nevoie să se urce două sau trei trepte. Executorii au săpat gropi pentru cele trei cruci în vârful acestei ridicături și pe cele ale celor doi tâlhari le-au plasat una la dreapta și una la stânga crucii Domnului nostru; amândouă erau mai mici și mai prost lucrate decât cea a lui Isus. Au adus apoi crucea, pe care intenționau să-l răstignească pe Salvatorul nostru, chiar lângă groapa pregătită. Au legat cele două brațe de lemnul central, au bătut în cuie bucata de susținere a picioarelor, au pregătit găurile pentru cuie și au pregătit gropi diferite în lemn acolo unde capul și spatele Domnului trebuia să stea fixat bine, și nu suspendat. Scopul lor era acela de a-i prelungi tortura, căci dacă întreaga greutate a corpului ar fi căzut pe mâini, găurile s-ar fi desfăcut și ar fi murit mai degrabă decât și-

ar fi dorit. Călăii au introdus în pământ bucățile de lemn ce țineau crucea în sus, apoi au realizat alte pregătiri similare.

Capitolul XXXVII - Îndepărtarea Mariei și sfințelor femei de Calvar

Deși sfânta fecioară a fost condusă mai departe de mulțime după trista întâlnire cu fiul ei împovărat cu crucea grea, și-a recăpătat conștiința și, din iubire arzătoare de a-l revedea, și-a întărit puterile. Însoțită de prietenii ei,] a plecat la casa lui Lazăr chiar în centrul orașului unde Marta, Magdalena și multe alte femei sfinte erau adunate împreună. Toți stăteau triști și deprimați, însă Magdalena nu și-a putut reține lacrimile și jalea. Cele șaptesprezece persoane au pornit în parcurgerea drumului crucii, au urmat fiecare pas făcut de Isus pe calea dureroasă. Maria număra fiecă pas, și, fiind luminată în interior, le-a arătat însoțitorilor ei acele locuri sanctificate de suferințe deosebite. Atunci s-a adeverit predicția bătrânului Simeon că o sabie va străpunge sufletul Mariei, iar ea le-a împărtășit celor de lângă ea acest lucru, iar ei l-au transmis generațiilor următoare - un dar prețios recomandat de către Domnul nostru Mamei sale preaiubite care a trecut de la inima ei către toate inimile copiilor prin vocea tradiției. Când aceste femei sfinte au ajuns la casa Veronicăi, au intrat înăuntru, căci Pilat și oamenii lui erau în trecere în acel moment; nu și-au reținut lacrimile când le-a apărut înaintea ochilor chipul lui Isus imprimat pe vâl și i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru privilegiul acordat slujitoarei sale. Au luat un ulcior cu vin aromat pe care iudeii îi interziseră lui Isus să-l bea și au pornit împreună spre Golgota. Numărul lor creștea pentru că mulți bărbați plini de zel și femei ale căror inimi se umpluseră de milă, s-au alăturat lor și au urcat partea vestică a Calvarului, unde drumul nu era atât de abrupt. Mama lui Isus, urmată de nepoata ei, Maria a lui Cleopa, Ioan și Salomeea au ajuns chiar sus, pe platforma rotundă; în schimb, Marta, Maria din Heli, Veronica, Ioana, Chuza, Suzana și Maria, mama lui Marcu au rămas cu Magdalena, care cu greu se mai putea susține. La poalele muntelui aștepta un al treilea grup de femei sfinte, printre care se plimbau diferiți indivizi, care purtau mesaje de la unii la alții. Fariseii călăreau peste tot prin mulțime în timp ce toate cele cinci intrări erau păzite de soldați romani. Maria își ațintea privirea spre locul jertfirii și stătea ca și schimbată - cine ar fi văzut-o, surprindea în ea imaginea îngrozită și sfâșiată a inimii mamei. Au întins teribila cruce, ciocanele, funiile, cuiele și, în jurul groaznicelor instrumente de tortură, așteptau executorii nemiloși pe jumătate beți și aproape despuiați, înjurând și blestemând, finisându-și pregătirile. Suferința binecuvântatei fecioare creștea, căci nu-și putea vedea Fiul; știa că încă trăiește și simțea o dorință tot mai aprinsă de a-l îmbrățișa încă o dată, în ciuda gândurilor de chin ce avea să le mai sufere încă și care îi făceau inima să tresare de mâhnire.

De dimineață a plouat puțin, dar soarele ieșise după ora zece și o ceață roșiatică începuse să se aștearnă pe la orele douăsprezece.

Capitolul XXXVIII - Răstignirea lui Isus pe cruce

Finalizând pregătirile pentru răstignire, soldații l-au dus pe Domnul nostru afară din grota unde fusese legat cu obișnuită brutalitate, în timp ce mulțimea privea curioasă și participa cu insulte. Ostașii romani se arătau indiferenți și nu se gândeau la nimic altceva decât să mențină liniștea. Când Isus a fost readus înaintea lor, femeile sfinte au înmănat unui bărbat niște bani, implorându-l să plătească pe unul dintre paznici să-i dea lui Isus să bea puțin vin adus de Veronica; dar acesta, în loc să-i dea vinul, l-a băut el însuși. Aduseseră două vase cu ele; unul conținea oțet și fiere, iar celălalt un amestec de vin cu smirnă și pelin; i-au dat Domnului un pahar cu vin din cel de-al doilea vas, însă nu l-a băut.

Pe platformă se aflau optsprezece arcași; cei șase, care l-au biciuit, patru care l-au condus până pe Calvar, doi au fost cei care au ținut funiile de care era legată crucea și alți șase, care veniseră să-l răstignească. Acești străini scunzi și cu înfățișări urâte care semănau mai degrabă cu niște bestii decât cu niște oameni primeau plată fie din partea iudeilor, fie din partea romanilor, îndeletnicindu-se cu aranjamentele pentru crucificare, dar și cu băutura ce-o aduseseră cu ei.

Scena mi s-a înfățișat cu mult mai înspăimântătoare cu cât demonii invizibili ochilor celorlalți și spiritele satanice care luau forma broaștelor râioase, a șerpilor, a dragonilor cu gheare ascuțite sau a insectelor veninoase, îi îndemnau pe acești bărbați slabi la o și mai înrăită brutalitate, înnegrind aerul. Ei s-au strecurat în gurile oamenilor, în inimile lor, li s-au așezat pe umeri, le-au intrat în minți, umplându-le cu gânduri negre și întărâtându-i să-l hulească și să-l defăimeze pe Domnul nostru.

Îngerii suspinau în jurul lui Isus și lacrimile lor nu mă consolau deloc, în schimb vedeam și capete mici de îngerăși care reprezentau gloria. Erau de asemenea îngeri miloși și îngeri consolatori printre ei; cei de pe urmă s-au apropiat de Maria, iar restul s-au infiltrat printre persoanele pioase prezente acolo, șoptindu-le cuvinte de alinare, ce le dădeau putere să înfrunte ispitele cu fermitate.

Călăii au smuls mantaua Domnului, cureaua de care erau legate funiile și cingătoarea, însă au observat că le este imposibil să-i scoată mantaua țesută lui chiar de către Maica sa, din pricina coroanei de spini; prin urmare, i-au dat jos coroana dureroasă, reînnoindu-i fiecare rană, astfel îndepărtând veșmântul și rupându-l cu cruzime. Așa stătea Domnul și Salvatorul nostru drag înaintea dușmanilor săi, despuiat de tot ceea ce avea pe el, acoperit doar de o bucată de lână aruncată peste umeri și de o altă bucată de pânză ce-i acoperea mijlocul. Bucata de lână îi intrase în răni și mare i-a fost durerea când i-au dezlipit-o cu răutate. A tremurat din toate măduarele înaintea lor, neputându-se ține în picioare decât pentru câteva momente, căci era așa de slăbit din cauza suferințelor și a pierderii de sânge; tot trupul îi era acoperit de răni deschise, umerii și spatele fuseseră sfâșiați până la oase de biciuirea suportată. Când Isus a fost pe punctul de a cădea, călăii, temându-se să nu moară și să-i priveze de plăcerea de a-l răstigni, l-au așezat pe o piatră mare, apăsându-i pe cap coroana de spini, amplificându-i din nou durerile. După aceea i-au oferit vin și fiere, dar el a refuzat în tăcere. Nu i-au permis să se odihnească prea mult timp, silindu-l să se ridice, iar el s-a întins pe cruce pentru a se putea lăsa bătut în cuie. Apoi fixându-i mâna dreaptă deasupra găurii deja făcute în lemn și legându-i-o strâns cu o funie, unul dintre călăi a îngenuncheat lângă pieptul lui sfânt, un al doilea i-a ținut mâna și un al treilea a luat un cui lung, l-a apăsat peste palma sa adorabilă care mereu fusese deschisă doar pentru a le împărți favoruri și binecuvântări necunosătorilor iudei și cu un ciocan mare din fier l-a izbit în carne și adânc în lemnul crucii. Domnul nostru a scos un geamăt profund, dar suprimat și sângele a țâșnit peste mâinile călăilor. Am numărat loviturile ciocanelor, dar mâhnirea-mi excesivă m-a făcut să le uit numărul. Cuietele erau foarte mari, capetele cam de mărimea unei piese de șah și groase cât degetul mare, iar ascuțișul trecea de partea inferioară a crucii. Fecioara Maria a rămas încremenită; din când în când i se puteau desluși suspinele, aproape că ceda din cauza atâtor înfrustrări, iar Magdalena îi stătea alături. După ce i s-a bătut cuiul în mâna dreaptă, torționarii și-au dat seama că mâna stângă nu se potrivește bine deasupra găurii pregătite, de aceea i-au legat-o

cu funii și sprijinindu-și picioarele peste cruce i-au tras brusc mâna până ce i s-a fixat la locul potrivit. Această metodă teribilă i-a pricinuit Domnului o agonie de nedescris, pieptul i s-a ridicat și picioarele îi stăteau strânse. S-au aplecat iar deasupra lui, i-au legat mâinile și au bătut al doilea cui în mâna stângă, iar sângele i s-a scurs din nou și gemetele alternau cu loviturile de ciocan, dar nimic nu îi îndupleca pe călăii cu inimile împietrite să înceteze tortura crudă. Brațele lui Isus astfel ținute nu acopereau brațele îndoite ale crucii, ci lăsau un spațiu între lemn și subsuoară. Oricare altă schingiuire și insultă cauzau noi dureri în inima Mamei sale binecuvântate, care se albise asemenea unui cadavru, dar fariseii urmăreau să-i acutizeze durerea prin injurii și, ca urmare, apostolii au dus-o mai departe, în mijlocul unui grup de femei credincioase.

Executorii au atașat o bucată de lemn în partea de jos a crucii unde trebuia să fie bătute cuiile în picioarele lui Isus pentru ca toată greutatea corpului să nu se lase numai în mâini și spre a preveni ca oasele picioarelor să se strivească la ținuire. O ultimă gaură fusese făcută înainte de a bate cuiul în lemn, iar o scobitură se zărea pentru călcâie. Toate precauțiile s-au luat dinainte pentru ca rănilor să nu se desfacă din cauza greutății corpului și astfel să le moară victima înainte de a suferi toate urgiile pregătite. Întreg trupul fusese tras în sus și brațele contractate violent, iar genunchii i-au fost înclinați și legați strâns cu funii. Au constatat că picioarele nu-i ajungeau la bucata de lemn și s-au infuriat. Unii au propus să se facă găuri noi pentru cuiile ce-i străpungeau mâinile, căci le era greu să mute bucata de lemn, însă ceilalți nu se gândeau să procedeze în acest mod și continuau să comenteze: *El nu se va întinde singur, dar îl vom ajuta noi*, adăugând și cele mai oribile blasfemii și înjurături, în timp ce-i legau o funie de piciorul drept, după care l-au tras cu forța până a ajuns la bucata de lemn de sprijin. Agonia lui Isus stârnită de tensiunea violentă a fost de neconceput; cuvintele *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!* i-au scăpat pe buze și bărbații i-au amplificat durerea, legându-i pieptul și brațele de cruce pentru ca mâinile să nu i se rupă din cauza cuielor. I-au atașat piciorul stâng lângă cel drept, străpungându-i-le prima dată cu un poanson, neputând să i le ținuiască împreună. Următorul pas a fost acela de a lua un cui lung și de a-l penetra prin ambele picioare, respectiv prin cruce, acesta fiind cel mai dureros gest: am numărat cel puțin șase lovituri de ciocan. În tot acest timp Domnul nostru nu a încetat să se roage și să repete pasaje din psalmi, deși scăpa din când în când câte un suspin pricinuit de chinurile puternice. S-a rugat neîncetat când își purta crucea și încă până la moarte. L-am auzit repetând toate profețiile; le-am repetat în urma lui și mi-am amintit diferitele pasaje când citeam psalmii, dar acum mă simt atât de extenuată din cauza durerii, încât nu mai reușesc să fac legătura între ele.

Când răstignirea lui Isus s-a terminat, comandantul soldaților a ordonat ca inscripția lui Pilat să fie atașată deasupra crucii. Fariseii s-au scandalizat și încrâncenarea le-a crescut din cauza bătăii de joc din partea soldaților, care arătau spre regele lor răstignit. S-au adunat din nou la Ierusalim gata să-și folosească puterea de convingere pentru a-l determina pe guvernator de a înlătura inscripția. Era cam pe la ora douăsprezece și un sfert când Isus deja atârna pe crucea ridicată, templul răsună de sunetul trompetelor, ce anunțau întotdeauna sacrificarea mielului pascal.

Capitolul XXXIX - Înălțarea Crucii

După ce călăii au terminat răstignirea Domnului, au legat funii de trunchiul crucii, au legat capetele funiilor în jurul unor grinzi lungi fixate bine în pământ la distanță și, cu ajutorul acestor funii, au ridicat crucea. Câțiva au sprijinit-o, în timp ce alții au lovit de partea inferioară spre gaura pregătită - crucea grea a pătruns zgomotos în pământ - Isus a scos un țipăt de leșin, iar rănilor i s-au reînnoit și mai grav, sângele a curs din nou și oasele dislocate s-au lovit unele de altele. Călăii au împins crucea în groapă și i-au determinat zdruncinarea, introducând în pământ alte cinci băte drept sprijin.

O imagine groaznică, dar în același timp mișcătoare, a crucii înălțate se înfățișa persoanelor strânse de pretutindeni; nu doar ostașii jignitori, fariseii mândri și iudeii violenți se aflau acolo, dar și străinii veniți din toate părțile. Aclamații și bocete batjocoritoare au răsunat în aer când s-a ridicat crucea. Dar s-au auzit și cuvinte de adorare și compasiune în același moment; și mai este oare nevoie să specific că aceste vorbe, aceste sunete aparțineau celor mai sfinte ființe: Maria, Ioan, femeile sfinte și a tuturor acelorora cu inima pură? S-au închinat și au venerat *cuvântul devenit carne* răstignit pe cruce; și-au împreunat mâinile, parcă dorind să-l consoleze pe sfântul sfinților, pe care-l contemplau crucificat și supus furiei dușmanilor lui. Când sunetul căderii crucii în groapa pregătită în piatră s-a auzit, o tăcere moartă a învăluit atmosfera; fiecare inimă s-a umplut de sentimente de amărăciune - niciodată experimentate - și de care nimeni nu și-a dat seama; toți răunchii iadului s-au cutremurat de teroare, și-au aruncat mâniile asupra vrăjmașilor lui Isus, sporindu-le brutalitatea și mânia; sufletele din Purgatoriu au fost inundate de bucurie și de speranță, căci răsunetul era un vestitor de fericire, preludiul apariției Eliberatorului lor. În acest mod crucea sfântă a Domnului, ridicată spre cer, ar putea fi comparată cu acel copac din Paradis, deoarece rănilor lui Isus erau ca niște fântâni sacre din care izvorau râuri de purificare a lumii de blestemul păcatului și de fertilizare a lumii pentru a produce fructele salvării.

Suprafața pe care crucea a fost plasată era de două picioare mai înaltă decât împrejurimile locului; picioarele lui Isus puteau fi sărutate de către prietenii săi, căci se aflau destul de aproape de pământ; fața lui era întoarsă spre nord-vest.

Capitolul XL - Răstignirea tâlharilor

În timpul răstignirii lui Isus, cei doi tâlhari au fost lăsați jos, pe pământ, nu la mare depărtare; brațele lor erau legate de crucile pe care urmau să fie executați, iar câțiva soldați îi păzeau îndeaproape. Acuzațiile aduse împotriva lor s-au întemeiat pe faptul că asasinaseră o femeie iudaică care călătorea împreună cu copiii ei de la Ierusalim spre Iopa. Negustorii deghizați i-au arestat la castelul în care Pilat locuia ocazional, în timp ce își antrena trupele și acești ticăloși au fost închiși cu mult înainte de judecată. Tâlharul din stânga era mult mai în vârstă decât celălalt - un nenorocit obișnuit care l-a corupt pe cel mai tânăr. Li se zicea Dismas și Gesmas și, precum le-am uitat numele reale, îi voi distinge numindu-i așa: pe cel bun, Dismas și pe cel rău, Gesmas. Amândoi aparțineau unei bande de hoți care atacaseră frontierele Egiptului și într-una din peșterile ocupate de acești tâlhari s-a refugiat sfânta familie atunci când au fugit în timpul masacrului copiilor nevinovați.

Bietul copil leproș care s-a curățat de boala lui fiind scufundat în apa folosită pentru spălarea copilului Isus nu a fost altul decât Dismas și bunătatea mamei lui în primirea și găzduirea familiei sfinte a fost răsplătită prin vindecarea copilului ei; în vremea asta, purificarea exterioară constituia o emblemă a purificării interioare săvârșite mai apoi în sufletul lui Dismas pe muntele Calvar prin sângele divin vărsat pe cruce pentru salvarea noastră. Dismas nu-l cunoștea pe Isus însă, deoarece inima sa nu era pervertită, privind la blândețea extremă a Domnului nostru a rămas perplex. După ce călăii au terminat de fixat crucea lui Isus, au ordonat tâlharilor să se ridice și le-au legat lanțuri spre a-i răstigni pe amândoi în același timp; cerul se înnora și se arătau semne de furtună. Le-au dat niște mir și vin i-au dezbrăcat de hainele zdrențuite, le-au legat funii în jurul brațelor și, cu ajutorul unor scărișoare, i-au târât până la locul răstignirii. Le-au strâns laolaltă brațele de lemn cu corzi din scoarță de copac, le-au fixat între frânghii brațele și subsuorile genunchii și picioarele atât de tare încât le-au provocat răni din care ieșea sângele. Au urlat de durere și tâlharul cel bun a exclamat: *Tortura asta este îngrozitoare, însă, dacă ne-ar fi tratat și pe noi asemenea galileanului, am fi murit de mult.*

Au împărțit apoi cămașa lui Isus trăgând la sorți pentru ea; mantaua lui neagră era largă la gât și cusută în dreptul pieptului formând astfel un fel de buzunar între căptușeala și materialul propriu-zis; căptușeala au rupt-o în bucăți și au împărțit-o între ei. Au procedat la fel și cu rochia albă și lungă cu cingătoarea cu ștergarul și cu bucata de pânză de sub manta care fusese murdărită de foarte mult sânge. Deoarece n-au ajuns la un acord a cui să fie mantaua fără cusătură croită de maica sa, căci nu se cuvenea s-o rupă, au adus o tablă de șah marcată cu figuri și au hotărât să tragă la sorți; atunci un trimis al lui Nicodim și Iosif i-a informat că existau niște persoane gata să cumpere hainele lui Isus, pe care le-au vândut toate morman. Astfel au intrat creștinii în posesia acestor relicve prețioase.

Capitolul XLI - Atârarea lui Isus pe cruce între cei doi tâlhari

Zguduirea îngrozitoare provocată de pătrunderea crucii în deschizătura din pământ a adâncit și mai mult coroana de spini în carnea sfântă a iubitului nostru Salvator și sânge i-a curs șiroaie din cap mâini și picioare. Călăii au pus apoi scări de-o parte și de alta a crucii, le-au montat și au dezlegat funiile cu care-l legaseră pe Domnul de cruce înainte de a-l ridica de teamă ca șocul zdruncinării să nu-i redeschidă rănilor din mâini și picioare, iar cuiele să nu-i mai susțină corpul pe lemn. Sângele a stagnat într-o oarecare măsură din pricina poziției orizontale și a presiunii corzilor, dar când au fost înlăturate și-a reluat cursul normal, cauzându-i o senzație de zădărnici interior, încât și-a aplecat capul și a rămas așa ca mort mai mult de șapte minute. A urmat o pauză; soldații erau preocupați cu împărțirea hainelor lui; trompetele din templu nu mai răsunau și toți protagoniștii acestei tragedii se prezentau obosiți, unii din cauza supărării, alții din cauza eforturilor înscenate de a-și duce la capăt intențiile rele și a bucuriei de a fi reușit să trimită la moarte pe cel invidiat de mult timp. Mi-am aruncat privirea asupra lui Isus cu teamă și milă - Isus, Eliberatorul meu - Mântuitorul lumii. L-am privit nemișcat și aproape fără viață. Am simțit că eu însămi voi muri; inima mi se inunda de mâhnire, dragoste și repulsie; mintea îmi rătăcea, mâinile și picioarele îmi ardeau de febră și fiecare nerv, fiecare venă și toate oasele mă dureau enorm; nu vedeam nimic distinct, exceptându-l pe Mirele meu drag, atârnat pe cruce. I-am contemplat înfățișarea desfigurată, capul încoronat cu acea coroană de spini ascuțiți care nu-i permitea să-și ridice capul fără să simtă cele mai intense suferințe, gura uscată și pe jumătate deschisă din cauza oboselii, cu sânge încheșat pe păr și barbă. Pieptul îi era numai răni și urme de bici, coatele, încheietura mâinii și umerii atât de umflați încât păreau aproape dislocați; sânge încă curgea din mâini și carnea fusese atât de sfâșiată că ai fi putut să-i numeri toate coastele. Picioarele, coapsele și brațele îi erau extinse în afară, carnea și mușchii făceau ca fiecare os să-i fie vizibil, iar întregul corp era acoperit numai de răni negre, verzi și urât mirositoare. Sângele ce curgea din răni a fost la început roșu și treptat a devenit apos și limpede, iar tot trupul părea un cadavru gata de înhumare. Ba mai mult, în ciuda rănilor îngrozitoare ce-l cuprindeau, deși fusese adus într-o condiție josnică, rămânea acea privire inexprimabilă de demnitate și bunătate ce i-a umplut pe toți cei de față cu venerație.

Aspectul Domnului era senin ca și cel al Mariei, puțin nuanțat în roșu; însă expunerea la intemperiiile vremii în ultimii trei ani l-au schimbat considerabil pe Bunul nostru Domn. Avea pieptul dezvoltat, dar nu cu păr ca cel al lui Ioan Botezătorul, umerii lați și brațele și coastele puternice, genunchii erau duri și întăriți cum este cazul acelor care fie au mers mult, fie au îngenuncheat des; picioarele lungi cu mușchi zdraveni aveau tălpi bine formate; mâinile frumoase cu degete lungi, nu delicate ca ale unei femei, nici aspre ca ale unui bărbat muncit din greu. Gâtul era destul de lung, cu capul bine proporționat; fruntea largă, fața ovală, părul castaniu și rar despărțit la mijloc îi cădea pe umeri; barba nu o avea lungă, dar divizată sub bărbie. Când l-am contemplat pe cruce avea părul smuls și ceea ce-i mai rămăsese era plin cu sânge; corpul forma o singură rană și fiecare mădular ajunsese dislocat de la locul lui.

Crucile celor doi tâlhari stăteau puse una la dreapta și alta la stângă lui Isus și suficient spațiu le despărțea. Nu se poate imagina ceva mai dureros decât imaginea tâlharilor pe crucile lor; sufereau teribil și cel de la stânga nu înceta să înjure și să blesteme. Corzile cu care îi legaseră foarte strâns le cauzau dureri mari; înfățișările lor păliseră și ochii li se inflamaseră. Aceștia fuseseră răstigniți pe cruci mai joase decât cea a Domnului nostru.

Capitolul XLII - Primul cuvânt rostit de Isus pe cruce

De îndată ce călăii au terminat de pironit pe cruce pe cei doi tâlhari și de împărțit cămașa lui Isus, și-au adunat ustensilele, i-au adresat alte cuvinte insultătoare Domnului și au plecat. Fariseii l-au privit de asemeni aruncându-i expresii de ocară, părăsind și ei locul faptei. Soldații romani, dintre care o sută fuseseră numiți în jurul muntelui, s-au împrăștiat, iar alți cincizeci de soldați i-au înlocuit. Aceștia se aflau la comanda lui Abenadar, un arab din naștere, dar care și-a luat numele de Ctesifon prin botez; un al doilea comandant era Casius, care, după ce a devenit creștin, s-a numit Longinus. Pilat îl folosea des ca mesager. Doisprezece farisei, doisprezece saduchei, mai mulți scribi și câțiva bătrâni însoțiți de acei iudei doritori de a se schimba inscripția de pe cruce și-au făcut apariția furioși, deoarece guvernatorul roman le refuzase cererea. Călăreau în jurul platformei și au îndepărtat-o pe fecioara Maria. Ioan a condus-o la femeile sfinte. Când au trecut pe lângă crucea lui Isus, și-au strâns pumnii și și-au mișcat capetele nesatisfăcuți, exclamând în același timp: *Vai, tu care distrugi templul lui Dumnezeu și în trei zile îl reclădești la loc! Salvează-te pe tine însuși, coboară de pe cruce! Cristoase, Regele lui Israel, coboară acum de pe cruce ca să putem vedea și crede!* Soldații vorbeau în bătaie de joc la adresa lui Isus.

Înfățișarea și corpul lui își pierdeau din ce în ce mai mult culoarea; încă puțin și leșina, iar Gesmas (tâlharul cel rău) a strigat: *Demonul din el e gata să-l lase.* Un soldat a luat atunci un burete îmbibat în oțet, l-a înfipt într-o trestie și i l-a întins pentru a-și umezi buzele. *Dacă ești tu regele iudeilor, a zis soldatul, salvează-te și dă-te jos de pe cruce!* Acestea se întâmplau în timp ce prima trupă de soldați primea ordin de retragere din partea lui Abenadar. Isus și-a ridicat puțin capul și a spus: *Tată, iartă-le că nu știu ce fac!* Gesmas a țipat: *Dacă tu ești Cristos, salvează-te pe tine și pe noi!* Gesmas, tâlharul cel bun, tăcea, pătruns de rugăciunea lui Isus pentru dușmanii lui. Când Maria i-a auzit vocea Fiului ei, a avansat sprijinită de Ioan, Salomeea, Maria a lui Cleopa, neputincioasă de a se ține pe picioare aproape de cruce, gest remarcat de centurionul milos. Rugăciunile lui Isus i-au obținut tâlharului cel bun o favoare minunată; și-a amintit deodată cum Maria și Iosif l-au vindecat de lepră în copilărie, răstindu-se tare și clar: *Cum poți să-l insulti când se roagă pentru tine? N-a scos nici un cuvânt și a suportat toate injuriile voastre cu răbdare; este cu adevărat un profet - este regele nostru, este Fiul lui Dumnezeu!* Această mărturisire neașteptată de un răufăcător mizerabil chiar pe punctul de a muri pe cruce a cauzat forfotă printre spectatori; și-au adunat pietre pentru a le folosi împotriva lui, însă centurionul Abenadar nu le-a permis.

Rugăciunea lui Isus a întărit-o și a încurajat-o și pe Maica sa preasfântă, iar Dismas i-a spus lui Gesmas, care continua încă să blesteme: *Nu te temi tu de Dumnezeu, care ești condamnat la aceeași soartă? Noi suntem pedepsiți pe bună dreptate, căci ne merităm sentința pentru faptele noastre, dar acest om nu a făcut nimic rău. Amintește-ți asta acum că ești pe punctul de a muri și căiește-te!* Părea luminat și convins de ceea ce spunea; i-a mărturisit păcatele lui Isus, adăugând: *Doamne, dacă mă condamni să fie just.* Isus i-a răspuns: *Vei avea parte de mila mea!* Dismas, plin de remușcare, i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru marea grație primită și a început să reflecteze asupra păcatelor din viața sa. Întâmplarea a avut loc după jumătate de oră după răstignire; o asemenea schimbare se petrecuse spre uimirea privitorilor ale căror inimi și minți s-au umplut de respect și teamă.

Capitolul XLIII - Eclipsarea soarelui. Al doilea și al treilea cuvânt rostit de Isus pe cruce

O ploaie mărunță a căzut pe la ora zece când Pilat dădea sentința și apoi vremea s-a îmbunătățit până spre ora douăsprezece, după care o ceață roșiatică și subțire a început să acopere cerul.

Spre ora a șasea, conform modului de măsurare a timpului, soarele s-a întunecat deodată. Mi s-a arătat cauza precisă a acestui fenomen minunat; am uitat parțial motivul, însă ceea ce nu am scăpat din vedere, nu găsesc cuvinte să exprim; am fost ridicată de la pământ și am privit stelele și planetele mișcându-se din sferele lor proprii. Am văzut luna asemenea unei mingii imense de foc rostogolindu-se ca și cum ar fi zburat dinspre pământ. Atunci am fost purtată imediat înapoi în Ierusalim și am revăzut luna apărând în spatele muntelui Măslinilor, pală și plină, înaintând rapid spre soarele slab luminat și înconjurat de ceață. Înspre est am văzut un corp mare și negru asemeni unui munte ce a mascat întreg soarele. Centrul corpului era de un galben negricios, cercul roșu ca un inel de foc părea marginea acestuia. Cerul gri și toate stelele parcă emanau o lumină roșie și arzătoare. Nu numai oamenii, dar și bestiile pădurilor s-au înspăimântat, iar dușmanii lui Isus au încetat să-l mai chinuiască, în timp ce fariseii se angajaseră să dea explicații filosofice referitoare la ceea ce se petrecea, dar au eșuat în intenția lor și au fost siliți să tacă. Mai mulți s-au umplut de remușcare, și-au lovit pieptul și au început să se tânguiască: *Fie ca sângele lui să cadă asupra ucigașilor lui!* Alții de lângă cruce ori din depărtare s-au aruncat în genunchi și i-au implorat iertarea lui Isus care și-a întors ochii miloși spre ei. Oricum întunericul a crescut și toți, cu excepția Mariei și a prietenilor statornici lui Isus, au părăsit crucea. Dismas și-a ridicat capul și, cu o voce umilă și plină de nădejde, i-a adresat lui Isus următoarele cuvinte: *Doamne, amintește-ți de mine când vei veni în împărăția ta!* Isus i-a dat drept răspuns: *Amin! Îți spun ție: în această zi vei fi cu mine în Paradis!* Magdalena, Maria a lui Cleopa stăteau lângă crucea Domnului nostru și îl priveau în vreme ce sfânta Fecioară cuprinsă de profunde sentimente de iubire maternă l-a rugat stăruitor pe Fiul ei a-i permite să moară alături de el; dar Isus ațintindu-și privirea tandră asupra ei i-a spus: *Femeie, iată fiul tău!* Apoi, întorcându-și ochii spre Ioan, i-a spus și lui: *Privește-ți mama!* Ioan l-a contemplat pe Salvatorul său gata să moară, a salutat-o pe această preaiubită mamă (pe care de atunci înainte a considerat-o ca pe propria-i mamă) în cel mai respectuos mod posibil. Fecioara Maria s-a arătat atât de doborâtă de durere la auzul cuvintelor lui Isus, încât aproape că și-a pierdut cunoștința și a fost mai departe de cruce de către femeile sfinte.

Nu știu dacă Isus a pronunțat exact cuvintele acestea, însă am simțit în interiorul meu cum el a încredințat-o pe Maria lui Ioan și pe Ioan Mariei ca fiu. În viziuni similare o persoană este de obicei conștientă de lucruri nedescrise și cuvinte care pot exprima totul deși indivizilor cărora li se descoperă le sunt atât de clare încât nu necesită explicații. Din acest motiv nu mi s-a părut surprinzător că Isus a numit-o pe Maria *femeie* în loc de *mamă*. Am perceput că a intenționat să demonstreze că era acea *femeie* din Scriptură care trebuia să sfârșame capul șarpelui și că promisiunea s-ar fi împlinit în momentul morții fiului ei. Știam că Isus, dăruind-o ca mamă lui Ioan, a dăruit-o evident tuturor acelorora *care cred în el, care devin copii ai lui Dumnezeu și nu se nasc din carne sau sânge ori din dorință omenească, ci se nasc din Dumnezeu*. Nu mi s-a părut straniu nici că cea mai curată, cea mai smerită și ascultătoare dintre femei, care când a fost salută de înger ca fiind *plină de har*, a răspuns imediat: *Iată slujitoarea Domnului, facă-se mie după voința Sa!* și în al cărei piept divin Cuvântul sfânt s-a făcut Om - că ea când a fost anunțată de Fiul ei chiar înainte să moară că va deveni mama spirituală a altor fii, a repetat aceleași cuvinte cu umilință și a primit de copii pe toți frații lui Isus Cristos. Toate aceste lucruri se percep mult mai ușor prin grația divină decât se poate exprima în cuvinte. Mi-l amintesc pe mirele meu ceresc când mi-a spus odată: *Totul este imprimat în inimile acelor copii ai bisericii, care cred, speră și iubesc*.

Capitolul XLIV - Teama experimentată de locuitorii Ierusalimului. Al patrulea cuvânt al lui Isus de pe cruce

Era cam pe la ora unu și jumătate când am fost adusă în Ierusalim ca să văd ce se mai întâmplă. Locuitorii, buimăciți de frică și neliniște, cutreierau în toate părțile, stăteau jos pe pământ cu capetele acoperite, își loveau pieptul sau urcau pe acoperișurile caselor, privind cerul și dezlănțuindu-și lamentațiile mizere. Chiar și animalele scoteau sunete jalnice și se ascundeau; păsările zburau aproape de sol, căzând la pământ. I-am văzut pe Pilat și pe Irod discutând despre starea de alarmă; erau zbuciumați și nu încetau să observe cerul de pe terasa unde Irod a stat când l-a trimis pe Isus să fie insultat de gloata înfuriată. *Evenimentele nu se desfășoară în cursul firesc al naturii*, exclamau amândoi, *este furia zeilor care se dezgustă de cruzimea față de Isus din Nazaret*. Pilat și Irod, înconjurați de soldați, și-au îndreptat pașii tremurători din forum spre palatul lui Irod. Pilat și-a întors capul, trecând prin Gabata, de unde l-a condamnat pe Isus să fie răstignit. Piața nu era deloc populată; câteva persoane se vedeau reintrând în grabă în casele lor și altele fugeau și se văitau, în timp ce două sau trei grupulețe se distingeau în depărtare. Pilat i-a chemat pe câțiva dintre bătrâni, întrebându-i care ar putea fi semnificația întunericii, bănuind că este dovada mâniei zeilor din cauza crucificării galileanului, profetul și regele lor; a adăugat că nu-și reproșează nimic, căci el se spălase pe mâini în urma afacerii respective și, prin urmare, era nevinovat. Bătrânii ca niciodată se decideau cu greutate și, pe un ton posomorât, au răspuns că nimic nu avea loc în afara cursului normal al întâmplărilor, că erau asigurați de filosofi și că nu regretau nimic din ceea ce săvârșiseră. În orice caz multe persoane s-au convertit și chiar dintre soldații care au căzut la pământ, auzind cuvintele lui Isus atunci când au mers să-l aresteze în grădina Măslinilor.

Rebeliunea s-a adunat înaintea casei lui Pilat și, în locul strigătelor *Răstignește-l!* ce răsunaseră de dimineață, se auzeau urlete precum: *Jos cu judecătorul nedrept!* sau *Fie ca sângele acestui om să cadă asupra criminalilor săi!* Pilat s-a neliniștit, a poruncit întărirea gărzilor și a urmărit să arunce vina pe farisei. A declarat încă o dată că vina nu era a lui, că nu se supunea acestui Isus pe care ei îl trimiseră la moarte nemeritată și care era regele lor profetul și sfântul lor; singurii vinovați erau doar ei, iar în ceea ce-l privea pe el, nu-l condamnase pe Isus decât din constrângere.

Toți iudeii s-au îmbulzit în templu spre a adora mielul pascal, dar când întunericul s-a întins peste tot, încât le era imposibil de a-și distinge chipurile, s-au umplut de teamă și groază, exprimându-le prin vaiete și lamentații. Marii preoți încercau să mențină ordinea și liniștea. Toate felinarele erau aprinse, dar confuzia devenea din ce în ce mai mare în fiecare clipă și Ana a înlemnit de teroare. Îl vedeam cum dorește să se ascundă dintr-un loc în altul. Când am părăsit templul și am mers pe străzi, am remarcat că, deși nu bătea vântul, ușile și ferestrele caselor se clătinau ca în timpul unei furtuni, în timp ce noaptea neagră devenea tot mai densă.

Consternarea produsă de bezna muntelui Calvar nu se poate descrie. Când a început zăpăceala zgomotelor plebei, gemetele celor doi tâlhari la atârănarea pe crucile lor, discursurile insultătoare ale fariseilor, destinderea soldaților și strigătele amestecate ale călăilor asmuțiseră atenția tuturor, încât schimbarea din natură nu fusese luată în seamă; însă deoarece obscuritatea creștea, orice sunet a încetat, fiecare voce s-a înăbușit, iar remușcarea și groaza au pus stăpânire pe inimile oamenilor, în timp ce martorii s-au retras unul câte unul departe de cruce. Atunci Isus a încredințat-o pe Maria sfântului Ioan și tot în acele momente a fost dusă de sub cruce, căci era cuprinsă de chin. Deoarece bezna continua să se adâncească, liniștea era perfectă. Toți asistau îngroziți: unii priveau cerul, alții atinși de regrete, se reîntorceau sub cruce, își băteau pieptul și, ca urmare, s-au convertit. Deși fariseii erau cei mai alarmați, au disimulat o atitudine calmă în fața situației și au declarat că nu recunoșteau nimic deosebit în acele manifestări ale timpului; dar în cele din urmă și-au pierdut siguranța de sine și s-au liniștit. Discul soarelui era galben înnegrit, semănând mai degrabă cu un munte când e văzut la lumina lunii și înconjurat de un inel strălucitor; stelele apăruseră pe cer, dar lumina lor era roșie de foc; păsările simțeau teroarea și se

aruncau pe pământ, animalele tremurau și caii și măgarii fariseilor grohăiau, se apropiau unii de alții, punându-și capetele între picioare. Ceața subțire începea să penetreze văzduhul.

Liniștea stăpânea în jurul crucii. Isus, atârnat pe lemn, se vedea pe sine uitat și părăsit de toți-apostoli, prieteni, chiar și Mama sa fusese îndepărtată de crucea lui - sufletul i-a fost pătruns de un sentiment imens de amărăciune și suspin - totul în interiorul lui era negru, întunecat și spulberat. Negura nopții nu simboliza decât noaptea din interiorul său; s-a întors spre Tatăl ceresc, s-a rugat pentru dușmanii lui, a oferit potirul suferințelor pentru mântuirea lor și a repetat pasaje din psalmi ce anunțau împlinirea profețiilor prin el. Am văzut îngeri stând împrejurul său. Am privit din nou la el - Iubitul meu Mire - pe crucea sa în agonie, mergând spre moarte în totală singurătate. El a îndurat în acele clipe angoasa nedescrisă vreodată - simțit acea suferință ce-l cuprinde pe sărmanul om vulnerabil privat de orice alinare sacră sau umană, apoi constrâns fără hrană, îngrijire ori alinare să traverseze deșertul furtunos de amărăciune susținut doar de credință și dăruire.

Suferințele lui Isus nu aveau limită, însă prin ele ne-a obținut meritele necesare să rezistăm ispitelor disperării, ce ne vor asalta în ora morții - acea teribilă oră când vom simți că trebuie să părăsim lucrurile dragi de pe pământ. Când mințile noastre slăbite de boală își pierd capacitatea de a raționa și chiar când speranțele de milă și iertare se amestecă prin incertitudine, să alergăm atunci la Isus, să ne unim sentimentele de deprimare cu cele de abandonare totală îndurate de Salvatorul nostru pe cruce și vom putea fi siguri de obținerea victoriei glorioase asupra dușmanilor diabolici. Isus a dăruit Tatălui ceresc sărăcia lui, părăsirea în care s-a aflat, munca și, mai ales cruntele sale suferințe cauzate de ingratitudea noastră care a fost ispășită de el; nimeni, deci, care este unit cu Isus în sânul bisericii, nu trebuie să dispere în momentul ieșirii din această lume, chiar și dacă este lipsit de orice confort sau îngrijire; căci trebuie să-și amintească faptul că nici un creștin nu este nevoit să intre în deșertul întunecat singur și neprotejat pentru că Isus și-a dat propriul suflet și corpul spre a fi răstignit pe lemnul crucii în această prăpastie a dezolării și, în consecință, nu va fi lăsat de unul singur să țină piept morții sau să sufere uitare din partea cerului. Frica de singurătate și de deznădejde la moarte să fie așadar eliminată, deoarece Isus, lumina noastră adevărată, Drumul, Adevărul și Viața ne-a precedat calea pietroasă, a presărat-o cu binecuvântări și a ridicat crucea pe umărul lui. Isus și-a făcut testamentul în prezența Tatălui său și a lăsat moștenire meritele morții și pătimirii sale tuturor păcătoșilor și bisericii. Nici un suflet greșitor nu a rămas uitat; s-a gândit la toți și la fiecare, rugându-se chiar și pentru acei eretici care s-au străduit din răpputeri să demonstreze că, fiind Dumnezeu, n-ar fi îngăduit să sufere un om în locul său. Strigătul din timpul agoniei a avut rolul de a încuraja toate sufletele îndurerate care-l recunosc pe Dumnezeu ca Tată, să-și aștearnă suferințele lor la picioarele sale cu încredere filială. Era ora trei când Isus a strigat cu voce tare: *Eloi, Eloi, lamma sabachthani?* ceea ce înseamnă *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?* Cuvintele rostite de Domnul nostru a spart tăcerea moartă ce încă persista; fariseii s-au întors spre el și unul dintre ei a spus: *Priviți, îl cheamă pe Ilie!* și altul a vorbit: *Lasă! Să vedem dacă vine Ilie să-l salveze!* Când Maria i-a auzit vocea, neputându-se susține, s-a grăbit spre piciorul crucii, urmată de Ioan, Maria a lui Cleopa, Maria Magdalena și Salomeea. O trupă de circa treizeci de călăreți din Iudeea și împrejurimile din Iopa, găsindu-se pe drumul lor spre Ierusalim, pentru festival, au trecut pe acolo când era tăcere în jurul crucii și când toți spectatorii și ajutoarele rămăseseră sub semnul terorii și nelămuririi. Când l-au văzut pe Isus atârnat de cruce și atât de desfigurat, au remarcat și semnele extraordinare ale furiei dumnezeiești ce preschimbaseră fața naturii, s-au îngrozit și au exclamat: *Dacă templul lui Dumnezeu n-ar fi fost în Ierusalim, orașul întreg ar trebui ars din pricina unei astfel de crime înspăimântătoare!* Murmurul și vaietele au răsunat în urma observațiilor făcute de către străinii prezenți, care păreau a aparține unei clase sociale înalte. În consecință, câțiva indivizi s-au adunat în grupuri, simțindu-se liberi de a-și plânge păcatul, în schimb alții au continuat să blesteme și să spurce cu răutate totul în jurul lor. Fariseii s-au simțit nevoiți să adopte un ton mai liniștit, căci se temeau de o revoltă mai mare printre rebelii din Ierusalim. S-au consultat cu Abenadar, centurionul, și s-au înțeles cu acesta ca poarta din apropiere să rămână închisă spre a preveni o posibilă răspândire

a veștilor și să ceară lui Pilat și Irod încă cinci sute de oameni în gardă împotriva vreunei răscoale; centurionul trebuia să facă tot posibilul de a menține ordinea și de a-i avertiza pe farisei să-l mai insulte pe Isus, gest ce îi deranja foarte mult pe oameni.

Puțin timp după ora trei s-a luminat într-o oarecare măsură, luna s-a deplasat de pe discul soarelui, în timp ce soarele a strălucit din nou, deși apariția îi era palidă, fiind înconjurat de un fel de ceață roșie; s-a înseninat puțin câte puțin și stelele au dispărut, dar cerul era încă noros. Când a reapărut lumina, dușmanii și-au reluat din nou stilul arrogant; atunci au exclamat: *Priviți, îl cheamă pe Ilie!*

Capitolul XLV - Cel de-al cincilea, al șaselea și al șaptelea cuvânt al lui Isus rostit pe cruce. Moartea lui Isus pe cruce

Se lumina din nou și înfățișarea palidă și zdrobită a lui Isus Domnul se făcea iar vizibilă. Corpul îi devenise alb din cauza cantității mari de sânge pierdut; l-am auzit murmurând: *Sunt presat ca un strugure, strivit în storcătoarea de ciorchini. Sângele meu se va vărsa împreună cu apa, dar vin nu se va mai face.* Nu sunt absolut sigură dacă a pronunțat aceste cuvinte încât să fie auzite și de alții sau doar reprezentau un răspuns la rugăciunea mea interioară. Am avut o viziune după aceea, referitoare la vorbele spuse, în care l-am văzut pe Iafet¹³ făcând vin în acest loc.

Isus aproape că devenea inconștient, deoarece limba i se uscaseră și a spus: *Mi-e sete!* Discipolii săi, care se aflau prin apropiere, l-au privit cu cea mai pătrunzătoare căință, iar el le-a spus: *Nu-mi puteați da puțină apă?* Prin aceste cuvinte le-a dat de înțeles că nimeni nu i-ar fi împiedicat să procedeze astfel în timpul întinericului. Ioan, speriat, a răspuns: *Nu ne-am gândit să săvârșim aceasta, o, Doamne!* Isus a mai rostit și alte cuvinte a căror semnificație era: *Prietenii mei aveau să uite să-mi dea chiar și puțină apă să beau pentru ca tot ce s-a scris despre mine să se împlinească.* Uitarea lor l-a rănit extrem de mult. Ucenicii le-au oferit bani soldaților spre a obține permisiunea de a-i da puțină apă; ei au refuzat, dar au îmbibat un burete în oțet și fier și i l-au întins lui Isus, însă centurionul, a cărui inimă fusese atinsă de milostivire, a luat acel burete, l-a stors, a turnat vin proaspăt pe el și agățându-l de o trestie, a pus trestia la capătul unei lănci și i l-a apropiat de gură. L-am auzit pe Domnul spunând mai multe lucruri pe care nu mi le amintesc decât pe acestea: *Când vocea mea va tăcea, gurile morților se vor deschide.* Câțiva dintre martori au afirmat: *A pângărit din nou!* Dar Abenadar le-a ordonat să facă liniște.

Ceasul Domnului se apropia; lupta împotriva morții începea. O asudare răcoroasă îi trecea prin fiecare mădular. Ioan stătea în josul crucii și plângea la picioarele lui Isus. Magdalena se găsea la pământ, în spatele crucii într-o perfectă stare de înnebunire din cauza durerii. Pe Fecioara sfântă o vedeam stând între crucea lui Isus și cea a tâlharului cel bun, sprijinită de Salomeea și Maria a lui Cleopa, cu ochii ațintiți asupra Fiului său, gata să moară. Isus a spus atunci: *S-a săvârșit!* Și, ridicându-și capul, a strigat cu voce tare: *Tată, în mâinile tale încredințez sufletul meu!* Cuvintele pe care le-a grăit cu glas clar și mișcător au vibrat prin Rai și pământ; un moment după aceea și-a plecat capul și și-a dat duhul. I-am văzut spiritul ca o stea strălucitoare pătrunzând pământul prin partea de jos a lemnului crucii. Ioan și femeile sfinte au căzut în genunchi. Centurionul Abenadar și-a îndreptat ochii asupra chipului desfigurat al Domnului nostru și părea marcat de tot ceea ce se întâmpla. Când Domnul Isus a rostit ultimele cuvinte înainte să moară, pământul s-a cutremurat și piatra Golgotei s-a despărțit formând o groapă adâncă între crucea lui Isus și cea a lui Gesmas. Vocea lui Dumnezeu - acea voce solemnă și cumplită, a avut ecou în tot Universul; a spart liniștea ce stăpânea întreaga natură. Totul se împlinise. Pământul zdruncinat îi dădu omagiu Creatorului său: sabia durerii străpunsese inimile acelora care îl iubeau. Exact acea clipă era una de grație pentru Abenadar: calul tremura, inima i se înfiora; și-a aruncat sabia, și-a atins pieptul și a strigat: *Binecuvântat să fie cel mai mare Dumnezeu, Dumnezeul lui Abraham, al lui Isaac și al lui Iacob; într-adevăr acest om era Fiul lui Dumnezeu!* cuvintele lui i-a convins pe mulți dintre ostași, care i-au urmat pilda și s-au convertit.

Abenadar a devenit altă persoană; l-a adorat pe adevăratul Dumnezeu și nu i-a mai servit pe vrăjmașii lui Isus. A predat calul și sabia unui subaltern pe nume Longinus, care, adresând câteva cuvinte soldaților, s-a urcat pe cal și a preluat el însuși comanda. Abenadar s-a îndepărtat de muntele Calvar, urmând valea lui Gihon spre, peșterile din valea Hinon, unde se ascundeau apostolii, le-a anunțat acestora moartea Domnului nostru și apoi s-a îndreptat spre oraș pentru a-l

¹³ Unul din cei trei fii ai lui Noe

întâlni pe Pilat. Imediat ce Abenadar a făcut publică mărturia de credință despre divinitatea lui Isus, un număr mare de soldați l-au urmat, așa cum au procedat și martorii și chiar și unii dintre farisei. Mulți și-au bătut pieptul, au plâns și s-au reîntors acasă, în vreme ce alții își smulgeau hainele și își puneau noroi în cap de frică și groază. Ioan s-a ridicat, câteva din femeile sfinte s-au apropiat de Fecioara Maria și au îndepărtat-o de cruce.

Când Isus, Domnul vieții și al morții, și-a dat sufletul în mâinile Tatălui său și a permis morții să pună stăpânire pe trupul său, acest corp s-a cutremurat și și-a pierdut strălucirea; nenumăratele răni apăreau ca niște semne negre, obrații i se afundau, nasul părea mai ascuțit și ochii acoperiți de sânge au rămas pe jumătate deschiși. Își ridicase capul obosit încă încoronat cu spini pentru ca apoi să-l lase în jos din cauza agoniei; i se vedeau buzele uscate și tăiate, doar parțial închise și limba însângărată. În momentul morții, mâinile lui prinse în cuie s-au redeschis la forma normală; corpul îi devenise inflexibil și toată greutatea se apăsă pe picioarele răsucite puțin într-o parte cu genunchii îndoiți.

Care cuvinte pot oare sugera îndurerarea grozavă a sfintei Fecioare? Cu ochii închiși, incapabilă de a sta ridicată, a căzut la pământ, dar a fost imediat ajutată de Ioan, Magdalena și ceilalți. A mai privit încă o dată spre Fiul ei Preaiubit - acel Fiu zămislit de la Duhul Sfânt, carne din carnea ei, inimă din inima ei - atârnat pe un lemn între doi criminali; crucificat, dezonorat, disprețuit de toți cei pentru care se născuse pentru a-i salva; pe bună dreptate, ea poate fi numită *regina martirilor*.

Soarele încă se arăta obscur, acoperit de ceață, iar aerul înăbușitor din timpul cutremurului redevenise proaspăt.

Isus a murit în jurul orei trei. Fariseii s-au îngrijorat din cauza cutremurului, dar după primul șoc s-au liniștit, au început să arunce pietre în prăpastie și încercând să-i măsoare adâncimea cu funii. Realizând că nu-i găsesc nicidecum profunzimea, au căzut pe gânduri, au ascultat cu neliniște gemetele penitenților care se tulburau și apoi au plecat de pe muntele Golgota. Mulți dintre cei de față s-au întors la Dumnezeu și cea mai mare parte dintre ei s-au înapoiat la Ierusalim acaparați de spaimă. Soldații romani străjuiau porțile în mai multe părți ale orașului pentru a anticipa o posibilă răscoală. Casius a rămas pe Calvar având în subordinea lui aproape cincizeci de soldați. Prietenii lui Isus stăteau în jurul crucii, contemplându-l pe Domnul și plângând; dar alte femei evlavioase s-au întors la casele lor tăcute și copleșite de durere.

Capitolul XLVI - Cutremurul. Aparițiile morților în Ierusalim

Spiritul lui Isus mi s-a arătat sub forma unei stele strălucitoare condusă de îngeri, printre care l-am remarcat pe îngerul Gabriel, cum intra în pământ la piciorul crucii. De asemeni am văzut îngeri mergând în marele abis și l-am auzit pe Isus poruncind sufletelor din Purgator să reintre în trupurile trecute pentru ca semnul acela să-i umple pe păcătoși de spaimă și ca spiritele să dea mărturie solemnă despre divinitatea lui.

Cutremurul ce a produs adâncă genune în munte, a pricinuit multe pagube în ținuturile Palestinei, dar efectele sale au fost mult mai fatale în Ierusalim. Locuitorii tocmai ce se liniștiseră la venirea luminii, când groaza s-a abătut iarăși cu forțe duble din cauza zguduirii nervoase a pământului, a zgomotelor puternice și a confuziei produse de căderea caselor și a zidurilor din toate părțile, panica fiind amplificată încă și mai mult de apariția morților, încât mizerabilii ticăloși căutau să se ascundă, adresându-și cele mai reproșabile și murdare vorbe.

Prea marii preoți reluasera sacrificiul mielului pascal (ce fusese întrerupt de întunericul imprevizibil) și se bucurau de revenirea luminii când, dintr-o dată, pământul de sub picioarele lor s-a cutremurat, clădirile din apropiere s-au dărâmat și catapeteasma templului s-a destrămat în două de la vârf. Teroarea excesivă i-a lăsat pe cei de afară fără glas, totuși au izbucnit în plâns și vaiete. Încurcătura din interiorul templului n-a fost, în orice caz, atât de exagerată pe cât s-ar crede pentru că ordinea strictă se respecta în particular cât privește regulile necesare de urmat de către toți cei care intrau să-și împlinească jertfa și de către cei care plecau după ce au săvârșit-o. Lumea se îmbulzea, ceremoniile erau atât de maiestuos ținute de preoți, încât participanții erau total absorbiți. Primul ritual l-a constituit jertfirea mielului, apoi stropirea cu sângele lui, însoțită de cântece și de sunete de trompetă. Preoții urmau cursul sacrificiului, când deodată o pauză neașteptată și înspăimântătoare a urmat; nici un zgomot nu s-a auzit, sacrificiul a încetat; se crease o grabă generală spre ușile templului și toată lumea căuta scăpare cât mai repede posibil. Și imediat ce se salvau, se speriau groaznic și tremurau căci în mijlocul mulțimii apăreau pe neașteptate persoane decedate de mult sau arse înainte. Acestea îi priveau cu asprime și îi dojeneau cu severitate pentru fărâdelegea ce comisă în acea zi, amintind de moartea *omului drept* și aruncând sângele lui deasupra capului lor. Chiar și în zăpăceala produsă, unele încercări de a păstra ordinea au fost probate de către preoți: îi împiedicau pe cei ce se aflau în partea interioară a lăcașului să avanseze, împingându-i în puhoiul dinaintea lor și coborând scările ce conduceau în afara templului unde ceremoniile continuau, în acest mod intenționând să calmeze temerile oamenilor.

Templul putea fi asemănat cu un furnicar peste care s-au aruncat pietre sau care a fost deranjat de un băț azvârlit în mijlocul lui. Furnicile din zona în care au căzut pietrele ori în care bățul a deranjat, s-au umplut de agitație și amenințare, în vreme ce furnicile ce nu fuseseră alarmate, au continuat să lucreze liniștite și chiar să repare locurile stricate.

Marele preot Caiafa și suita lui nu s-au pierdut cu firea și, datorită împietririi diabolice lor inimi, erau capabili să-și mențină calmitatea exterioară, făcând tot posibilul să împiedice poporul de a considera întâmplările uimitoare drept o coincidență a mărturiei asupra inocenței lui Isus. Garnizoana romană aparținând fortului Antonia a depus eforturi mari de a păstra disciplina; prin urmare, deranjarea sărbătorii nu s-a soldat cu nici o răzvrătire, deși în fiecare inimă se imprimase teama și neliniștea, pe care fariseii urmăreau să le aplaneze.

Îmi amintesc și că alții provocau incidente: în primul rând, cele două coloane situate în templu la intrare și cărora le erau atașate o cortină magnifică, s-au zguduit până în temelii, columna de pe partea stângă a căzut în direcția sudică și cea de pe dreapta a căzut în partea nordică, astfel tăind cortina în două urmat de un zgomot asurzitor și expunând lăcașul sfânt privirilor mirate ale martorilor. O piatră mare a fost aruncată de pe zidul dinspre sanctuar lângă locul unde bătrânul Simeon obișnuia să îngenuncheze, iar arcu s-a fracturat de tot. Pământul s-a ridicat și mulți stâlpi s-au dărâmat în toate colțurile sanctuarului.

O închipuire a marelui preot Zaharia care stătea ucis între verandă și altar s-a arătat în lăcaș. A rostit amenințări îngrozitoare amintind de moartea celui de-al doilea Zaharia și de cea a Botezătorului, ca și despre pieirea aspră a profeților¹⁴. Cei doi fii ai preotului Simeon, supranumit cel drept, (urmași ai vârstnicului Simeon care profețise despre Isus când fusese adus în templu) și-au făcut apariția în zona ocupată de obicei de doctorii legii și au vorbit în termeni duri despre moartea profeților, despre sacrificiul legii vechi, ce era pe punctul de a înceta, îndemnându-i pe toți cei prezenți să se convertească și să îmbrățișeze învățăturile aceluia pe care ei îl răstigniseră. Proorocul Ieremia a apărut și el stând lângă altar și proclamând cu grai amenințător că ofranda străveche lua sfârșit și începuse jertfa cea nouă. Din cauza faptului că aparițiile aveau loc în regiunile în care nimeni decât preoților le era permis să intre, Caiafa și alți câțiva știau de ele și doreau pe cât posibil fie să le nege realitatea, fie să le ascundă. Aceste minuni erau urmate de altele mult mai extraordinare. Ușile sanctuarului au zburat din temelii și o voce s-a auzit: *Lăsați-ne să ne părăsim locul acesta!*; am văzut îngerii Domnului abandonând instantaneu templul. Cei treizeci și doi de farisei care pleaseră de pe Calvar cu puțin înainte ca Isus să-și dea sufletul, aproape că s-au convertit cu toții chiar sub piciorul crucii.

S-au reîntors în templu în toiul încurcăturii și au fost parcă loviți de trăsnet când au văzut ceea ce se întâmpla acolo. Li s-au adresat sever lui Ana și lui Caiafa, apoi au abandonat templul. Ana fusese întotdeauna cel mai înverșunat vrăjmaș al lui Isus și a condus fiecare demers împotriva lui, dar evenimentele supranaturale ce se desfășurau l-au speriat și iritat extrem de tare, încât știa că nu există nici un loc în care să se ascundă. Caiafa era în realitate foarte agitat și plin de tulburare, dar mândria lui exagerată i-a spulberat orice sentiment, dorind să-l corupă și pe Ana. A reușit într-o anumită măsură, dar apariția subită a persoanelor moarte de atâta vreme, a umbrat efectele cuvintelor lui și Ana a căzut din nou pradă celei mai temătoare frici și remușcări.

În vreme ce lucrurile se petreceau astfel în templu, confuzia și panica nu se aplanase nici pe departe în Ierusalim. Persoane decedate se plimbau pe străzi și multe ziduri și clădiri fuseseră dărâmate în urma cutremurului. Superstițiile lui Pilat îl conduseseră și mai mult în negura spaimei; era perfect paralizat și fără grai. Palatul său se zguduise până la temelie și pământul se cutremura sub picioarele lui. Alerga din cameră în cameră nebunește, căci moartea i se înfățișa continuu, reproșându-i sentința nedreaptă dată lui Isus. Se gândea că zeii galileanului urmăreau să se răzbune și s-a retras în cămăruța internă, unde a oferit jertfe și s-a închinat idolilor spre a le implora ajutorul. Irod se agita de obicei; însă el s-a închis în palat departe de curiozitatea tuturor.

Mai mult de o sută de persoane care muriseră în diferite epoci, au înviat și au apărut în mai multe părți ale Ierusalimului înfricoșându-i pe locuitori. Acele suflete eliberate de Isus din Purgatoriu și-au descoperit fețele și au rătăcit pretutindeni pe străzi și, deși corpurile erau aceleași cu cele pe care le avuseseră pe pământ, nu păreau să atingă solul în mersul lor. Au intrat în casele descendenților lor, au proclamat nevinovăția lui Isus și i-au ocărât aspru pe cei care participaseră la moartea lui Isus. I-am văzut trecând străzile principale, mergând doi câte doi și apărându-mi plutind în aer, fără să-și miște picioarele. Înfațișarea unora era palidă, a altora galbenă; aveau bărbile lungi, iar vocile răsunau ciudat, ca de mormânt. Hainele le aveau caracteristice perioadei în care muriseră. Sosind la locul unde pedeapsa se decisese înainte de a merge spre Calvar, s-au oprit un moment și au anunțat: *Glorie lui Isus în vecii vecilor și distrugere dușmanilor lui!* Înspre orele patru toți morții s-au întors în sepultură. Jertfele încetaseră și haosul cauzat de marea dezordine a fost așa de puternic, încât doar câteva persoane au mâncat mielul pascal în acea zi.

¹⁴ Zaharia la care se face aici referire era tatăl lui Ioan Botezătorul torturat și omorât de Irod deoarece nu-l prădase pe Ioan în mâinile dușmanilor. El și prietenii lui au fost arși în incinta templului.

Capitolul XLVII - Cererea lui Iosif din Arimateea de a i se permite să ia trupul lui Isus

Chiar în momentul în care tulburările s-au diminuat într-o anumită măsură, iudeii, aparținând consiliului, i-au cerut lui Pilat ca picioarele criminalilor să fie strivite pentru a li se lua viața înainte ca ziua sabbatului să se termine. Pilat a luat măsurile necesare îndeplinirii dorinței lor. Iosif din Arimateea a solicitat atunci o audiență; auzise de moartea lui Isus și împreună cu Nicodim hotărâseră să-l înmormânteze într-un mormânt nou construit la capătul grădinii sale, nu departe de Golgota. Pilat era încă sub influența neliniștii, fiind uimit să vadă că Iosif se arată nerăbdător să îngroape un criminal atât de josnic condamnat. L-a chemat pe Abenadar care s-a întors în Ierusalim, după ce se întâlnise cu apostolii ascunși în peșteră, întrebându-l dacă regele iudeilor murise într-adevăr. Abenadar i-a povestit pe îndelete moartea Domnului nostru, ultimele sale cuvinte și cel de pe urmă strigăt, dar și despre cutremurul în urma căruia se crease o prăpastie adâncă în munte. Singurul lucru pe care Pilat l-a găsit surprinzător a fost decesul atât de rapid al lui Isus în comparație cu al celor răstigniți ca și el și care trăiau mai mult; dar, deși i-a spus atât de puține, fiecare vorbă rostită de Iosif îi stârnea și mai mult remușcarea și panica. I-a ordonat imediat lui Iosif să coboare trupul neînsuflețit al regelui iudeilor de pe cruce și să îndeplinească ritualurile înmormântării. Pilat a urmărit să-și îndrepte oarecum conduita nemiloasă și nedreaptă față de Isus, dorind să acționeze în modul cel mai insuportabil pentru farisei, adică să nu îl îngroape pe Isus între cei doi tâlhari, așa cum își arătaseră ei dorința. A trimis un sol pe Golgota spre a-i confirma dacă ordinele se execută. Presupun că emisarul a fost Abenadar, căci l-am văzut cum asista la coborârea lui Isus de pe cruce.

Când Iosif din Arimateea a părăsit palatul lui Pilat, s-a alăturat din nou lui Nicodim care îl aștepta la casa unei femei credincioase, casă situată în partea opusă unei străzi lungi și nu la mare distanță de strada unde Isus suferise crunte lovituri la începutul drumului crucii. Femeia vindea ierburi aromate și Nicodim a cumpărat multe parfumuri necesare îmbălsămării corpului lui Isus. Ea și-a procurat cele mai prețioase parfumuri din alte locuri și chiar și Iosif a mers să caute un giulgiu frumos. Servitorii lui au adus scări, ciocane, cuie, vase cu apă și bureți, punându-le într-un cărucior similar celui în care discipolii lui Ioan îi pusese trupul când l-au luat de la castelul lui Maheu.

Capitolul XLVIII - Străpungerea coastei lui Isus. Moartea celor doi tâlhari

Pe când se întâmplau toate acestea în Ierusalim, în jurul Golgotei domnea liniștea. Mulțimea gălăgioasă și amenințătoare se împrăștiase; toată lumea intrase în panică, unii se căiau cu sinceritate, dar asupra altora evenimentul nu îi atinsese cu nimic. Maria, Ioan, Magdalena, Maria a lui Cleopa și Salomeea au rămas fie îngenucheați, fie în picioare înaintea crucii, acoperiți cu vâl pe cap, suspinând ușor.

Câțiva soldați stăteau rezemați de terasa ce înconjura platforma. Casius călărea agitat de colo-colo; cerul era mohorât și întreaga natură purta o haină de doliu. Șase arcași au apărut aducând cu ei scări, spade, sfori și doage mari de fier pentru a strivi fluierile picioarelor celor condamnați și pentru a le grăbi moartea. Când s-au apropiat de crucea Domnului nostru, prietenii săi s-au retras câțiva pași înapoi și Fecioara s-a umplut de teamă ca nu cumva soldații să-și arunce ura lor asupra trupului fără viață al lui Isus. Această neliniște nu era nefondată, căci în momentul în care s-au apropiat de crucea Domnului Isus și și-au pus jos scările, au spus că acesta doar se preface că este mort; în doar câteva clipe, văzând că era rece și țeapăn, l-au lăsat, îndreptându-se spre ceilalți doi, care încă trăiau. Le-au strivit oasele de deasupra și dedesubtul cotului, în timp ce alt arcaș le sfărâma oasele de deasupra și dedesubtul genunchiului. Gesmas urla îngrozitor, de aceea pe el l-au executat prin trei lovituri puternice peste piept cu un ciomag. Dismas a gemut profund și a murit; el a fost primul dintre morți care a avut bucuria de a-l urma pe Răscumpărător în ceruri. Corzile au fost desfăcute, corpurile celor doi au căzut pe pământ și călăii i-au târât spre o mlaștină adâncă ce se afla între Calvar și zidurile orașului și i-au scufundat acolo.

Sutașii nu s-au convins dacă Isus murise cu adevărat și brutalitatea arătată în timpul zdrobirii picioarelor tâlharilor le-a provocat femeilor sfinte groaza că i s-ar fi putut întâmpla la fel și Domnului. Dar Casius, un soldat aflat în subordinea lui Abenadar, bărbat în vârstă de 25 de ani, a cărui fire nervoasă și privire sașie, atrăgeau ironia camarazilor lui, a fost luminat printr-un har deosebit, a fost cuprins de durere la vederea răutății soldaților și s-a decis să le dovedească bărbaților că Isus era într-adevăr mort. Bunătatea inimii sale l-a determinat să acționeze astfel, dar a împlinit inconștient una din profeții. Și-a potrivit lancea și a călărit repede până pe colina pe care ridicaseră crucea, a oprit chiar între crucea bunului tâlhar și cea a Domnului nostru; a luat sabia în ambele mâini, a înfipt-o atât de adânc în coasta lui Isus, încât i-a pătruns inima. Când Casius a scos sabia, o mare cantitate de sânge și apă a țâșnit din rană, curgându-i peste față. Acest mod de spălare a produs, într-un fel, efecte similare cu apele dătătoare de viață ale botezului: haruri și salvare i-au pătruns totodată în suflet. A coborât de pe cal, s-a aruncat la pământ în genunchi, și-a atins pieptul și a mărturisit cu voce tare credința fermă în dumnezeirea lui Isus.

Sfânta fecioară și însoțitorii ei se aflau încă prin preajmă, cu ochii spre cruce, dar când Casius a înfipt sabia în coasta lui Isus au rămas uimiți și s-au grăbit într-un suflet înspre el. Maria arăta ca și cum propria-i inimă ar fi fost străpunsă, neputându-se susține singură. Între timp Casius stătea încă îngenucheat și mulțimea lui Dumnezeu, nu numai pentru favorul primit, dar și pentru vindecarea ochilor săi ce-l făceau slab și neputincios. Vindecarea a avut ca efect înlăturarea întunericului ce învăluisese sufletul său. Toate inimile s-au umplut de dragoste la vederea sângelui Domnului nostru ce s-a scurs într-o groapă la piciorul crucii. Maria, Ioan, femeile sfinte și Casius au strâns sângele și apa în retorte și au absorbit cu bucăți de pânză resturile de picături de sânge¹⁵.

¹⁵ Sora Emmerich a adăugat: „Casius a fost botezat cu numele de Longinus; a ajuns diacon și a predicat credința în Cristos. A păstrat din sângele lui Isus care s-a uscat, dar a fost găsit în mormântul său din Italia. L-au înmormântat într-un oraș nu departe de localitatea unde sfânta Clara și-a petrecut viața. Există un lac cu o mică insulă lângă acest oraș și trupul lui trebuie să fi fost dus acolo”. Sora Emmerich pare că descrie Mantua prin această relatare unde se păstrează o tradiție în acel oraș. Nu cunosc care anume sfânta Clara locuia în vecinătatea orașului.

Casius, a cărui privire s-a luminat în acel moment, iar ochii sufletului i s-au deschis, a fost profund pătruns și și-a continuat rugăciunea de mulțumire, murmurând. Soldații erau uimiți de miracolul petrecut și s-au aruncat și ei în genunchi, bățându-și pieptul și mărturisindu-și credința în Isus. Apa și sângele au continuat să curgă din rana larg deschisă a coastei Domnului; a intrat în gaura din stângă și femeile le-au luat în vase, în vreme ce Maria și Magdalena le-au amestecat cu lacrimi. Arcașii, primind ordin de la Pilat să nu atingă corpul lui Isus, nu s-au mai întors deloc.

Toate întâmplările aveau loc sub cruce, cu puțin înainte de ora patru, în timp ce Iosif și Nicodim pregăteau înmormântarea lui Isus. Servitorii lui Iosif, trimiși fiind să curețe mormântul, i-au anunțat pe prietenii lui Isus că învățătorul lor urma să fie dus într-un mormânt nou și curat. Ioan s-a reîntors imediat în oraș, împreună cu femeile, în primul rând, pentru ca Maria să-și revigoreze puterea și în al doilea rând pentru a lua toate cele necesare incinerării. Binecuvântata fecioară avea o locuință mică printre clădirile de lângă cenaclu. Nu au intrat în oraș pe poarta de lângă Calvar, căci era închisă și păzită de soldații fariseilor, dar s-au folosit de poarta ce ducea spre Betleem.

Capitolul XLIX - Descrierea unor regiuni din vechiul Ierusalim

Acest capitol va conține unele descrieri ale locuințelor din Ierusalim povestite de sora Ecaterina cu ocazii diferite și vor precede descrierea gropii și grădinii lui Iosif din Arimateea; deci nu vom fi nevoiți să întrerupem relatarea despre înmormântarea Domnului nostru.

Prima poartă din partea de est a Ierusalimului, spre sud-estul templului, conducea spre suburbia Ofel. Poarta Oii era situată spre nord-estul colțului templului. Între aceste două porți se afla o a treia poartă ce ducea înspre niște străzi situate în direcția estică a templului și locuite de marea majoritate a pietrarilor și de alți muncitori. Casele acestor străzi depindeau de fundația templului și aproape toate îi aparțineau lui Nicodim care le comandase de a fi construite și care ceruse aproximativ toți muncitorii din acea parte la clădirea lor. Nicodim nu construisese el frumoasa poartă ca intrare pe aceste străzi numită poarta Moria, ci doar ce fusese terminată și prin ea Isus intrase în oraș de Rusalii. Astfel a intrat Isus Cristos prin poarta nouă a lui Nicodim prin care nimeni nu mai intrase și așa fusese înmormântat în mormântul cel nou al lui Iosif, în care nimeni nu mai fusese pus încă. Această poartă a fost ulterior scoasă din uz și a existat o tradiție care spune că toți creștinii ar fi intrat din nou prin ea. Chiar și azi se găsește în acel loc o poartă numită de turci Poarta de Aur.

Drumul ce ducea spre vest pornind de la poarta Oii, trecea de mijlocul distanței dintre partea nord-vestică a muntelui Sion și a Calvarului. De la această poartă și până la Golgota distanța era cam de 3 km și jumătate; de la palatul lui Pilat și până la Golgota erau cam 2 km. Fortăreața Antonia era situată spre nord-vestul muntelui pe care se afla templul pe o stâncă izolată. Dacă o persoană ar fi părăsit palatul lui Pilat și s-ar fi îndreptat spre vest, ar fi avut fortăreața în stânga sa. Pe unul dintre zidurile sale se găsea o platformă de comandă a forumului, de unde Pilat obișnuia să facă anunțuri poporului, ca atunci când, de exemplu, promulga o nouă lege. Când Domnul nostru sfânt și-a purtat crucea în interiorul orașului, muntele Calvar se afla pe partea sa dreaptă. Acel drum conducea spre o poartă ridicată într-un zid al orașului spre Sion. În spatele acestui perete, spre stânga, se putea vedea un orașel cu mai multe grădini decât case; în direcția zidului exterior al orașului se zăreau morminte magnifice cu intrări din piatră. Tot pe această latură era și casa lui Lazăr, ale cărei grădini frumoase se extindeau până într-acolo unde peretele exterior de vest al Ierusalimului ocolea spre sud. Presupun că o ușiță privată zidită în perete și prin care Isus și ucenicii treceau deseori cu permisiunea lui Lazăr, ajungea la aceste grădini. Poarta de nord-vest a orașului îi purta spre Bedsur, mult mai spre nord de Emaus și Iopa. Zona vestică a orașului Ierusalim era mult mai joasă decât oricare alta; pământul pe care fusese construit s-a înclinat prima oară spre direcția zidului înconjurător și apoi se ridica din nou la închiderea peretelui; în acea vale se aflau grădini și podgorii, în spatele cărora urma un drum larg, cu cărări ce duceau spre extremele zidurilor și a turnurilor. Pe de altă parte, în afara peretelui, pământul cobora spre vale, iar pereții înconjurători zonei joase a orașului păreau a fi construiți pe o terasă. Există grădini și podgorii și în prezent pe dealul din afara orașului. Când Isus a ajuns la capătul drumului crucii, avea în partea stângă acea zonă a orașului unde se întindeau multe grădini și din acel loc a însoțit Simon din Cirene procesiunea. Poarta prin care Isus a părăsit orașul nu se afla în întregime spre vest, dar mai degrabă spre sud-vest. Zidul orașului de pe partea stângă se continua într-un fel spre sud după ce se trecea de poartă, apoi o lua înspre vest și după aceea iarăși spre sud în jurul muntelui Sion. Pe această parte se înălța un turn, asemenea unei fortărețe. Poarta prin care Isus a părăsit și s-a îndepărtat de oraș nu era departe de o alta mai sudică, care ducea înspre vale și de unde pornea un drum spre Betleem. Drumul ocolea nordul spre muntele Calvar, imediat după ce începea acea poartă prin care Isus a lăsat în urmă Ierusalimul când își purta crucea. Muntele era foarte abrupt înspre răsărit, înspre oraș și cobora gradat pe partea vestică, de pe care se vedea drumul spre Emaus, străbătut de un câmp de unde l-am văzut pe Luca strângând plante împreună cu Cleopa; tot atunci, pe drumul spre Emaus l-au întâlnit pe Învățătorul lor. Pe lângă ziduri, spre sudul și estul Calvarului, se întindeau grădini, podgorii și morminte. Crucea a fost îngropată pe partea de nord-est la poalele muntele

Calvar. Grădina lui Iosif din Arimateea se afla lângă poarta Betleemului aproximativ la 7 minute de mers până pe Golgota; era o grădină unică, foarte frumoasă, pe sol înalt, extinzându-se în afara zidurilor orașului¹⁶ cu copaci înalți, bănci și arbuști ce dădeau multă umbră. Oricine venea dinspre partea de nord a văii și intra în grădină avea pe partea stângă o colină ce se întindea până la zidul orașului, iar pe partea dreaptă, la capătul grădinii o piatră detașată, unde se găsea peștera mormântului. Grotă, în care era săpat mormântul, avea vedere spre est și pe partea sud-vestică și nord-vestică a aceleiași stânci se aflau alte două morminte mai mici, ce nu mai fuseseră utilizate înainte. O cărare, ce pornea dinspre sudul stâncii, o înconjura; pământul din fața mormântului se ridica mai mult decât cel dinaintea intrării și persoana care dorea să intre în grotă trebuia să coboare câteva trepte. Peștera era destul de mare încât să încapă patru bărbați și să stea aproape de zid în picioare fără ca să împiedice mișcările de susținere ale celor care purtau trupul mortului. În partea opusă ușii era scobită o gaură în stâncă, în care groapa de mormânt se vedea; avea măsura de două picioare deasupra nivelului solului și atașată de piatră doar printr-o singură parte ca un altar: puteau sta înăuntru două persoane una la un capăt și alta la celălalt; mai exista și un loc pentru o a treia persoană în față, chiar și dacă ușa cavității era închisă. Această ușă era dintr-un metal, probabil din alamă, și mai avea alte două uși rabatabile. Acestea puteau fi închise cu o piatră ce se rostogolea peste ele, ținută în afara cavernei. Imediat ce Domnul a fost așezat în mormânt, au rostogolit piatra înaintea ușii. Era foarte mare și nu permitea înlăturarea ei decât cu efortul a mai multor bărbați. În locul opus intrării în grotă se găsea o bancă de piatră și, cățărându-se pe această bancă, se putea ajunge pe o stâncă acoperită de iarbă de pe care se vedeau zidurile orașului, cea mai mare parte a muntelui Sion și câteva turnuri, ca și poarta Betleem și fântâna din Gihon. Stânca, în interior, avea culoarea albă la care se adăugau unele linii roșii și albastre.

---

¹⁶ Trebuie să menționez aici că în acei patru ani cât sora Emmerich a avut viziunile a descris tot ceea ce s-a întâmplat la locurile sfinte începând cu cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre. De mai multe ori a văzut cum sunt profanate dar șienerate public sau în ascuns. A văzut multe pietre și bucăți de roci martorii tăcuți ai pătimirii și învierii Domnului nostru puse de sfânta Elena în biserica sfântului Mormânt cu ocazia fondării acelei sacre clădiri. Când sora Emmerich a vizitat acele locuri cu duhul obișnuia să adore locurile unde crucea a stat și unde sfântul mormânt se găsea. Menționăm oricum că uneori vedea o distanță mult mai mare între actuala poziție a mormântului și locul în care crucea era decât aceea dintre capelele care-i poartă numele în biserica din Ierusalim.

Capitolul L - Coborârea de pe cruce

Atunci când toată lumea a plecat de lângă cruce și numai câteva santinele o mai păzeau, am văzut cinci persoane, care bănuiesc că nu erau altcineva decât apostolii, care au pornit prin valea din Betania, s-au apropiat de Calvar și au privit îndelung crucea, apoi au fugit. De trei ori am întâlnit în vecinătatea locului doi oameni care cercetau și se consultau neliniștiți. Aceștia doi erau Iosif din Arimateea și Nicodim. Prima oară i-am văzut în timpul răstignirii, când Isus a fost despuiat de hainele sale. A doua dată a fost când, căutând să vadă dacă mulțimea s-a împrăștiat, au mers în oraș pentru unele pregătiri. Când s-au reîntors la mormânt spre cruce a fost cea de-a treia oară când i-am surprins apropiindu-se și tot atunci și-au îndreptat privirile în toate direcțiile, ca și cum ar fi așteptat momentul propice ca să coboare trupul Domnului nostru de pe cruce.

O altă preocupare de-a lor era să aranjeze totul pentru a aduce cu ei cele necesare îmbălsămării trupului, iar servitorii lor au luat cu ei ustensilele cu care să detașeze corpul neînsuflețit al lui Isus de pe lemn, ca de altfel și două scări pe care le-au găsit într-un hambar în apropierea casei lui Nicodim. Fiecare dintre aceste două scări era făcută dintr-o singură pârghie de lemn, cu bucăți de lemn peste ele, ce formau treptele. Erau și cârlige ce puteau fi legate în orice parte a capătului pârghiei și pe care se sprijineau scările sau de care probabil se agăța orice obiect necesar.

Femeia de la care cumpăraseră mirodeniile, le-a împachetat cu dibăcie la un loc. Nicodim cumpărase o sută livre de rădăcini, a căror cantitate este echivalentă a 17 kilograme, după care mi s-a explicat despre aceasta. Au cărat aceste mirodeniile în butoiașe pe care și le-au agățat de gât și le-au potrivit pe piept. Unul dintre aceste butoiașe conținea un soi de praf. Aveau de altfel și mănunchiuri de ierburi în sacoșe, făcute din pergament sau piele, iar Iosif ducea și o cutie cu alifie; dar nu cunosc din ce material era confecționată cutia. Servitorii cărau vasele, sticlele din piele, bureți și unelte pe un fel de platformă portativă de nuiel și luau foc dintr-un felinar aprins. Au părăsit orașul înaintea stăpânului lor printr-o altă poartă (posibil aceea din Betania) s-au întors pe drumul spre muntele Golgota. În timp ce mergeau prin oraș, au trecut pe lângă casa unde fecioara Maria, sfântul Ioan și femeile credincioase căutaseră diferite obiecte utile parfumării trupului lui Isus, iar Ioan și femeile i-au urmat pe slujitori de la distanță. Femeile erau în număr de cinci și unele dintre ele purtau grămezi mari de pânză sub mantiile lor. Era în obiceiul femeilor ca atunci când ieșeau seara sau când intenționau să se închine în taină, să-și acopere propriul trup cu o manta lungă până la pământ, care pornea de la unul din brațe și se înfășura pe lângă corp, fapt ce le îngreuna destul de mult mersul. Le-am văzut acoperite astfel cu vâlul, nu numai peste amândouă brațele, dar și deasupra capului. Cu această ocazie înfățișarea pelerinului mă uimea, căci era o îmbrăcăminte cu adevărat de doliu. Iosif și Nicodim purtau și ei asemenea rantii cu mâneci negre și eșarfe mari. Mantalele lor pe care și le-au tras peste cap erau largi și lungi de culoare gri și foloseau la ascunderea oricărui lucru purtat cu ei. Și-au îndreptat pașii înspre poarta ce ducea spre muntele Calvar. Străzile erau pustii și liniștite, căci spaima îi cuprinsese pe toți. Cel mai mare număr de oameni se căia și doar câțiva sărbătoreau. Când Iosif și Nicodim au ajuns la poartă, au găsit-o închisă și strada era plină de soldați cărora fariseii le ordonasera să fie prezenți la ora două și pe care îi înarmaseră sau îi puseseră de pază de teama unei agitații printre oameni. Iosif le-a arătat un ordin semnat de Pilat prin care li se permitea să treacă și soldații s-au arătat vrednici de a deschide poarta, fără însă de a o putea mișca; căci, se pare, că poarta primise o zguduitoră și se blocase și, ca urmare ostașii care porniseră să strivească picioarele tâlharilor s-au văzut siliți să se întoarcă în oraș printr-o altă cale. Însă când Iosif și Nicodim au pus mâna pe zăvor, poarta s-a deschis singură spre marea uimire a celor de față.

Întunericul încă stăpânea pretutindeni în momentul în care au ajuns la muntele Calvar unde i-au găsit pe slujitorii trimiși înainte, dar și pe femeile sfinte stând și jelind înaintea crucii. Casius și unii dintre soldații care se convertiseră au rămas la o mică distanță plini de umilință și tăcuți. Iosif și Nicodim le-au descris Mariei și lui Ioan toate încercările lor de a-l salva pe Isus de la

mârșava moarte, cum au reușit să prevină sfârâmarea oaselor lui Isus și cum împliniseră profețiile. Au vorbit și despre rana pe care Casius o înfăptuise cu sabia. Înainte ca Abenadar, centurionul, să sosească, ei au început datoria sacră și dureroasă de a-l coborî de pe cruce și de a-i unge trupul adorabil.

Fecioara Maria și sfânta Magdalena asistau la picioarele crucii, în timp ce în dreapta, între crucea Domnului și cea a lui Dismas, celelalte femei se ocupau cu pregătirea pânzei, a mirodeniilor, a apei, a bureților și a vaselor. Casius a avansat și el aproape de ei și i-a relatat lui Abenadar miraculoasa vindecare a ochilor lui. Toți s-au înduioșat și inimile lor s-au umplut de adâncă penitență și de iubire, dar în același timp au păstrat o tăcere solemnă și fiecare mișcare a lor apărea plină de seninătate și sobră. Nimic nu întrerupea liniștea mută a sarcinii lor sfinte, decât vreun suspin adânc scăpat din partea celor prezenți, în ciuda seriozității și atenției resimțite de fiecare. Magdalena și-a exteriorizat fără rezerve durerea și nici prezența atâtor oameni diferiți, nici vreo altă prejudecată nu păreau a o împiedica să-și arate durerea.

Nicodim și Iosif au așezat scările în spatele crucii și au urcat pe ele, ținând în mâini un ștergar mare de care au legat trei curele lungi. Au legat corpul lui Isus pe sub brațe și genunchi de cruce și au fixat brațele de acele bucăți de pânză puse dedesubtul mâinilor. Apoi au scos piroanele mâinilor, împingându-le de la spate cu ciocane. Palmele sfinte ale lui Isus nu au fost mișcate prea tare și cuiele au căzut cu ușurință din răni, căci cea de pe urmă se mărise datorită greutății corpului, care fiind acum susținut de fâșiile de material, nu mai atârna în cuie. Partea inferioară a trupului ce se înclinase în jos de la moartea Domnului nostru acum se găsea în poziție normală învelită într-o bucată de material, agățată de brațele crucii. În timp ce Iosif scotea cuiul din mâna stângă, pe care o lăsa ușor să cadă pe lângă corp, Nicodim lega mâna dreaptă a lui Isus de bucata de lemn precum și capul său care îi căzuse pe umărul drept. Apoi a extras cuiul și, înconjurând brațul cu pânza, l-a lăsat să cadă încet. În același timp, centurionul Abenadar a smuls cu mare greutate cuiul lung ce-i străpungea picioarele. Casius a primit cu devoțiune cuiele și le-a așezat la picioarele Binecuvântatei Fecioare Maria.

Iosif și Nicodim au așezat scările în spatele crucii în poziție verticală aproape de trup, au dezlegat banda de pânză de deasupra și au strâns-o de una dintre treptele scărilor; au procedat la fel și cu celelalte două benzi și trecându-le din treaptă-n treaptă a făcut ca sfântul trup să cadă lejer în brațele centurionului, care l-a așezat pe genunchi, în timp ce Nicodim și Iosif, susținând partea superioară a corpului, l-au coborât cu mare atenție pe lângă scară, oprindu-l la fiecare pas și îngrijindu-l cu grijă, așa cum ar fi procedat niște bărbați care purtau trupul unui drag prieten grav rănit. Astfel au dat jos de pe cruce trupul rece și strivit al Domnului nostru divin.

Se desfășura cea mai emoționantă scenă. Cu toții se purtau cu mare migală, de teamă ca nu cumva să-i cauzeze lui Isus vreo altă suferință. Păreau că se concentrează asupra lui Isus cu toată dragostea și venerația resimțită față de Salvatorul lor în timpul vieții sale. Ochii tuturor erau ațintiți în sus, înspre Cer, ștergându-și lacrimile și exprimându-și în oricare mișcare mâhnirea și angoasa. Cu toate acestea, au rămas cumpătați; chiar și cei care se ocupau cu ștergerea sfântului trup rupeau liniștea, dar uneori o făceau cu o voce înceată. După ce au îndepărtat cuiele cu bățai puternice de ciocan, Maria Magdalena și toți cei de față la răstignire au resimțit fiecare lovitură străfulgerându-le inimile. Sunetul ciocanului le-a reamintit toate chinurile îndurate de Isus și nu-și puteau controla neliniștea, căci îi auzeau plânsetul pătrunzător, deși oftau la vederea buzelor sale tăcute care dovedeau prea bine că era cu adevărat mort. După ce a fost dat jos de pe cruce, l-au învelit în pânză de la genunchi și până la brâu, apoi l-au pus în brațele Mamei sale Fecioare care, copleșită de durere și iubire, și-a întins mâinile să-și primească prețiosul fiu.

Capitolul LI - Îmbălsămarea trupului lui Isus

Fecioara Maria s-a așezat pe un așternut întins pe pământ, cu genunchiul drept puțin ridicat și cu spatele rezemat de niște pături înfășurate ca și o pernă. Nici o imprudență nu se săvârșise, care să o deranjeze pe ea, Mama Durerilor, aflată în cea mai îndurerată agonie a sufletului, căci trebuia să ducă la capăt cea mai divină însărcinare pe care o împlinea cu privire la trupul Fiului ei cel prea adorat. Minunatul cap al lui Isus a rămas sprijinit pe genunchiul Mariei și trupul său stătea întins pe pânză. Fecioara Maria era pătrunsă de durere și iubire. Pentru ultima dată ținea în brațele ei pe Fiul adorat, căruia nu i-a putut da nici o mărturie de dragoste pe drumul lung al martiriului. A privit îndelung rănilor lui și s-a alipit de obrajii însângerați, iar Magdalena și-a apropiat fața de picioarele lui.

Bărbații au intrat într-o peșteră mică în partea de sud-vest a muntelui spre a pregăti acolo necesarul îmbălsămării, iar Casius împreună cu câțiva soldați au rămas, din respect, mai la distanță. Toți cei care nu se aflau în locul potrivit, s-au reîntors în oraș și soldații prezenți au ajutat doar la menținerea liniștii în ultimele momente de oferire a onorurilor față de trupul lui Isus. Câțiva dintre acești soldați au și servit atunci când a fost nevoie. Femeile pioase țineau vasele, bureții, pânza, uleiul și mirodeniile, după cum li se cerea, dar se retrăgeau imediat ce ajutau, privind-o atent pe Fecioară cum își îndeplinea datoria sacră. Magdalena nu s-a îndepărtat de trupul mort al lui Isus deloc, însă Ioan a ajutat-o continuu pe Maria alergând de colo-acolo, de la bărbați la femei, cerând ajutor. Femeile aveau cu ele burdufuri mari din piele și vase umplute cu apă deasupra unui cărbune încins. Ele le-au dat Fecioarei sfinte și Magdalenei vase pline cu apă limpede și bureți pe care le-au stors în sticlele din piele.

Curajul și chibzuința Mariei au rămas neinfluențate, chiar și în mijlocul inexprimabilei sale dureri¹⁷. Îi era absolut imposibil să-l părăsească pe Isus aflat în stare îngrozitoare din pricina suferințelor lui și, prin urmare, a început să-i spele rănilor și să-i purifice urmele urgiilor la care fusese supus. Ea i-a înlăturat coroana de spini cu cea mai atentă grijă, desprinzând-o din spate și tăind unul câte unul din ghimpii ce-i pătrunseseră în cap pentru a nu-i lărgi și mai mult rănilor. Coroana a fost așezată lângă cuie și Maria a scos bucățelele de spini din piele cu un clește rotunjit și le-a arătat cu tristețe prietenilor¹⁸ săi. Acești spini au fost puși lângă cruce, dar câțiva trebuie să fi fost păstrați separați.

Chipul divin al salvatorului nostru cu greu putea fi recunoscut, căci era foarte desfigurat din pricina rănilor. Barba și părul îi erau pline de sânge uscat. Maria i-a spălat capul și fața și cu ajutorul unor bureți aspri i-a înlăturat sângele închegat din păr. Pe măsură ce îndeplinea serviciul pios de curățare, tratamentul oribil la care fusese supus devenea tot mai vizibil și naștea în sufletul ei sentimente de milă și duioșie ce luau amploare cu fiecare îngrijire a rănilor. I le-a spălat toate cele ale capului, ale ochilor, ale nărilor și ale urechilor cu un burete și cu o bucată de pânză pe care o cuprindea cu toată palma; i-a curățat în același mod și gura, pe jumătate deschisă limba, dinții și buzele. Părul i l-a aranjat în trei direcții: două îi cădeau pe fiecare tâmplă și cea

¹⁷ De Vinerea Mare pe data de 30 martie 1820 sora Emmerich contempla coborârea de pe cruce și deodată a leșinat în prezența scriitorului acestor pagini părănd aproape moartă. Dar după un timp și-a revenit și a explicat cu foarte mare dificultate: „Contemplând trupul lui Isus întins pe genunchii Mariei Mama sa Binecuvântată mi-am spus: „Cât de puternică este! Nu s-a clătinat nici măcar o dată!” Ghidul meu mi-a reproșat gândul acesta - în care se simțea mai multă uimire decât compasiune - și mi-a spus: „Suferă și tu deci ceea ce ea a suferit!” Și în același moment o senzație de înstrăinare m-a cuprins asemenea unei săbii încât am crezut că voi muri”. Avusese o boală ce îi redusese puterile și o adusese aproape pe punctul de pe urmă.

¹⁸ Sora Emmerich a spus că forma acestor clești i-au reamintit de foarfecele cu care i s-a tăiat părul lui Samson. În viziunile sale referitoare la cel de-al treilea an de viață publică al lui Isus văzuse cum Domnul petrecuse ziua de sabbat la Misael - un oraș aparținând leviților din tribul lui Aser - și precum o porțiune din Cartea iudeilor se citea în sinagogă sora Ecaterina a văzut cu acea ocazie viața lui Samson.

de-a treia peste ceafă, iar când i-a descurcat părul din față și i l-a netezit, i l-a trecut pe după urechi¹⁹.

Când capul i-a fost în întregime spălat și curățat, Fecioara Maria l-a acoperit cu un văl, după care a sărutat obrații sfinți ai fiului cel drag, apoi s-a ocupat cu toată atenția de gâtul, umerii, pieptul, spatele, brațele și mâinile străpunse. Oasele pieptului și ale încheieturilor picioarelor fuseseră dislocate și nu puteau fi îndoite. Rana de pe umăr pricinuită de greutatea crucii era îngrozitoare și partea superioară a trupului era acoperită de semnele adânci lăsată de biciuire. În stânga pieptului se vedea o rana profundă făcută de Cassius și pe partea dreaptă se observa aceeași rană largă cauzată de lancea care a pătruns inima. Maria a spălat toate rănilor și Magdalena, îngenuncheată, o ajuta din când în când, dar fără să se îndepărteze de picioarele sfinte pe care le-a spălat cu lacrimi și le-a șters cu părul ei.

Capul, pieptul și picioarele Domnului erau acum curate și corpul sfânt vânăt, plin de urme și semne maronii și roșii, acolo unde lovise în el, se odihnea pe genunchii Mariei care începuse să ungă toate rănilor. Femeile sfinte au îngenuncheat și ele și au adus o cutie din care Maica sfântă a luat ulei prețios. I-a îmbălsămat și părul, luând mâinile sfinte cu mâna ei stângă, i le-a sărutat și i-a umplut găurile mari făcute de cuie cu aceeași cremă prețioasă. La fel a procedat și cu urechile, cu nările și cu rănilor de pe piept. Între timp Magdalena a șters și a înmiresmat picioarele Domnului, stropindu-le iar cu lacrimile ei și alipindu-și deseori obrazul de ele.

Apa folosită nu s-a aruncat, ci au turnat-o în burdufurile în care bureții stăteau presați. L-am văzut pe Casius sau alt soldat mergând de mai multe ori pentru a scoate apă din fântâna Gihon din apropiere. După ce Maria a uns rănilor toate cu alifie, i-a înfășurat capul cu o bucată de pânză, dar nu i-a acoperit fața. I-a închis ochii și și-a ținut mâna asupra lor pentru un moment. I-a închis și gura, apoi a cuprins tot trupul sacru al fiului iubit, apropiindu-și fața recunoscătoare și plină de iubire de a lui. Iosif și Nicodim au așteptat pentru un timp, iar Ioan a venit aproape de Maria și a rugat-o să permită ca Isus să fie luat, căci trebuia ca îmbălsămarea să ia sfârșit, căci Sabatul se apropia. Maria a îmbrățișat încă o dată trupul divin al lui Isus și și-a luat rămas bun într-un mod atingător, apoi bărbații l-au ridicat cu tot cu pânză și l-au dus la o mică distanță. Regretul adânc al Mariei a fost alinat de sentimentele de iubire și recunoștință cu care își îndeplinise sarcina sfântă, dar nu trecu mult timp și a fost inundată iarăși de trăiri dureroase, căzând cu capul în brațele femeilor evlavioase. Magdalena a simțit cum preaiubitul Mântuitor a fost dus de lângă ea și a fugit câțiva pași cu brațele deschise, dar după câteva clipe s-a întors la fecioara Maria.

Trupul sfânt al Domnului a fost purtat într-un loc în dedesubtul stâncii Golgotei unde suprafața netedă a unei pietre permitea ca trupul să fie îmbălsămat. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o bucată de pânză de in, ce semăna a fi o broderie, care m-a făcut să mă gândesc la perdeaua lungă, brodată și atârnată între cor și navă în timpul postului mare al Paștelui²⁰. Probabil că era confecționată cu ochiuri mari, pentru ca apa să treacă prin ea. Am mai observat o altă parte desfăcută. Corpul Salvatorului nostru odihnea pe o pânză lucrată astfel și câțiva dintre bărbați țineau celălalt material peste aceasta. Nicodim și Iosif au apucat atunci și de țesătura

¹⁹ Sora Emmerich obișnuia ca atunci când vorbea despre persoane de o importanță istorică să explice cum își aranjau părul: *Eva*, spunea dânsa, *își aranja părul în două părți, dar Maria în trei*. Părea că dă importanță acestor detalii. Nici un alt amănunt prezentat ei nu părea să-i dea vreo explicație despre subiect decât ceea ce se întâmpla cu părul persoanei la sacrificiu, înmormântări, consacrări sau jurământ. A spus odată despre Samson: *Părul său drept, lung și subțire era strâns peste cap în șapte șuvițe; capetele acestor șuvițe erau legate deasupra frunții și tâmplorlor*. Părul nu reprezenta în sine puterea lui, ci constituia doar o mărturie a făgăduinței prin care se dăruise lui Dumnezeu. Puterile de care depindeau aceste șapte șuvițe erau cele șapte daruri ale Duhului Sfânt. Aceste jurăminte le-a rupt și a pierdut multe haruri atunci când a permis să i se taie podoaba. Nu am văzut-o pe Dalila să-i reteze tot părul și cred că o buclă îi mai rămăsese peste frunte. A păstrat harul penitenței și s-a căit, prin aceasta și-a recăpătat puterea de a-și distruge dușmanii. Viața lui Samson este figurativă și profetică.

²⁰ Se referă la un obicei al diecezei de Munster. În timpul postului se agăța de biserici o cortină brodată manual reprezentând cele cinci răni, uneltele pătimirii etc.

înfășurată în jurul șoldurilor pusă la coborârea de pe cruce; pe sub acest acoperământ i-au șters cu bureți picioarele, după care l-au ridicat cu ajutorul bucății de pânză trecute pe sub șale și genunchi, spălându-i și spatele fără să-l întoarcă cu fața în jos. Au continuat să-l spele așa până când ieșea din burete doar apă curată. După aceea au turnat smirnă peste întreg trupul și apoi l-au întors cu grijă, întinzându-l orizontal, căci se găsea încă în poziția în care murise, cu spatele și genunchii îndoiți. Apoi i s-au pus pe sub șolduri o bucată lată de un metru și lungă trei metri, i-au întins peste piept mănunchi din ierburi plăcut mirositoare și i-au împrăștiat peste întreg corpul o pudră adusă de Nicodim. Apoi i-au înfășurat picioarele și au legat țesătura bine. După aceea au uns rănilor coapselor, au pus o grămadă de ierburi între picioare, pe care le-au întins perfect și le-au acoperit cu mirodeniile acelea parfumate.

Ioan a condus-o pe Maria și pe celelalte femei evlavioase lângă trupul sfânt încă o dată. Maria a îngenuncheat la capul lui Isus și i-a pus sub cap bucata de pânză fină pe care o primise de la soția lui Pilat și pe care o purtase la gât pe sub haină; în continuare, ajutată de femeile de lângă ea, a împrăștiat pe lângă umeri și până la obraji legături de ierburi, mirodenii și pudră parfumată, înfășurându-i strâns capul și umerii cu bucata de pânză. Magdalena a turnat și sticlucă cu balsam în rana coastei, iar femeile au mai adăugat și alte ierburi în rănilor mâinilor și cele ale picioarelor. Bărbații au alăturat mirodenii fine pe lângă restul trupului și au împreunat sfintele mâini pe piept. Apoi pânza din jurul pieptului i-au înnodat-o cu capătul de sub subsuoară, înfășurându-i cu ea capul și întreg corpul. În final l-au așezat pe Domnul în giulgiul cel mai mare cumpărat de Iosif din Arimateea și l-au înfășurat în el. L-au lungit pe diagonală, astfel încât un colț al pânzei l-au luat de la picioare până la piept, iar celălalt a fost tras peste cap și umeri, în timp ce celelalte două capete înconjurau de două ori corpul.

Fecioara Maria, femeile credincioase și bărbații stăteau cu toții îngenuncheați în jurul corpului lui Isus pentru a-și lua rămas bun, când s-a întâmplat un miracol chiar sub privirile tuturor. Trupul sacru al lui Isus, cu toate rănilor s-a imprimat peste acoperământul alb, ca și cum dorea să le mulțumească pentru grija și dragostea lor, lăsându-le o amintire prin vâlul ce-l acoperea.

L-au îmbrățișat lăcrimând și au sărutat cu venerație urma lăsată de trupul lui. Uimirea le-a crescut când, ridicând de jos pânza, au văzut că fâșiile cu care-l înfășuraseră au rămas albe ca și înainte, doar pânza din partea de sus a corpului se imprimase în mod minunat. Nu era un semn provocat de rănilor sângerării, ci un portret supranatural ce dădea mărturie despre puterea divină dinăuntrul corpului lui Isus. Am văzut multe cât privește istoria acestei bucăți de pânză, iar după înviere a rămas în posesia prietenilor lui Isus și a ajuns de două ori în mâinile iudeilor, iar mai târziu a fost adorată în diferite locuri. Am văzut-o într-un oraș din Asia, în posesia unor creștini care nu erau catolici. Am uitat numele orașului situat într-o provincie din apropierea țării celor trei magi.

Capitolul LII - Punerea în mormânt a trupului Domnului nostru

Bărbații au așezat trupul sfânt pe o brancardă din piele, pe care au învelit-o cu o pânză maronie și de care au legat două drugi lungi, care mi-au amintit de Chivotul Legii. Nicodim și Iosif au susținut pe umeri marginile din față, în timp ce Abenadar și Ioan le-au ținut pe cele din spate. După ei urmau Fecioara Maria, Maria a lui Heli, sora ei mai mare, Magdalena și Maria a lui Cleopa și apoi un alt grup de femei care asistaseră din depărtare - Veronica, Ioana, Chuza, Maria Salomeea, Salomeea din Ierusalim, Suzana și Ana, nepoata sfântului Iosif. Casius și soldații încheiau procesiunea. Celelalte femei, precum Marta lui Naim, Dina samariteanca și Mara Sufanita se aflau la Betania împreună cu Marta și Lazăr. Doi soldați cu torțe în mâini mergeau înainte spre a lumina grota mormântului; procesiunea a continuat în această ordine timp de șapte minute, femeile și bărbații cântau psalmi cu voci duioase și melancolice. L-am văzut pe Iacob cel mare, fratele lui Ioan stând pe un deal pe partea opusă a văii, uitându-se și urmărindu-i cum treceau și întorcându-se repede la discipolii ceilalți spre a le spune ce văzuse.

Cortegiul s-a oprit la intrarea în grădina lui Iosif ce s-a deschis prin înlăturarea unor lemne, folosite mai târziu drept pârgii pentru a rostogoli piatra până la ușa mormântului. În partea opusă stâncii au lăsat întins pe o targă trupul sfânt. Grota recent săpată fusese curățată de puțin timp de servitorii lui Nicodim, astfel încât interiorul arăta curat și cu aspect plăcut. Femeile sfinte stăteau așezate în fața peșterii; în vreme ce patru bărbați au dus corpul Domnului nostru înăuntru, așezându-l pe un culcuș scobit și umplut cu ierburi aromate. După ce și-au arătat încă o dată sentimentele de iubire, îmbrățișându-l și lăcrimând, au părăsit grota. Maria a intrat apoi, s-a așezat aproape de capul Fiului ei iubit și s-a aruncat asupra corpului lui, plângând amarnic. După ce a ieșit din peșteră, Magdalena a intrat următoarea și a împrăștiat peste Isus flori și ramuri adunate din grădină. Și-a împreunat mâinile și cu suspine i-a sărutat picioarele, dar pentru că bărbații au atenționat-o că trebuie să închidă mormântul, ea s-a reîntors imediat la celelalte femei. Aceștia au învelit trupul sfânt cu extremitățile pânzei peste care zăcea, au închis porțile făcute dintr-un metal de culoarea bronzului și au plasat în fața lor două lemne, unul întins jos și altul deasupra, sub forma unei cruci perfecte.

Piatra mare cu care au intenționat să închidă mormântul și care încă se găsea acolo avea forma asemănătoare unei lăzi sau a unei pietre de cavou²¹; nu măsura mai mult de doi metri și era atât de grea încât nu putea fi ridicată decât cu ajutorul unor pârgii cu care să fie rostogolită până la ușa mormântului. Intrarea au închis-o cu o poartă din nuiiele împletite. Totul s-a săvârșit înăuntrul peșterii, la lumina torțelor, căci lumina naturală nu ajungea niciodată acolo.

---

²¹ Aparent sora Emmerich vorbea despre cuferele străvechi în care țăranii săraci își țineau hainele. Partea de jos a acestor lăzi era mai mică decât cea superioară și astfel păreau a semăna cu niște coșciuge. Ana Emmerich a avut și ea unul dintre aceste cufere pe care-l păstra pentru ea. Deseori descria piatra comparând-o cu acel cufăr dar descrierile ei nu dădeau o idee clară referitoare la forma lui.

Capitolul LIII - Întoarcerea de la mormânt. Iosif din Arimateea este întemnițat

Sabatul urma să înceapă și Nicodim împreună cu Iosif s-au întors la Ierusalim printr-o porțiță nu departe de grădina, porțiță pe care a construit-o în zidul orașului cu îngăduință specială. Le-au spus Mariei, Magdalenei, lui Ioan și altor femei, care se înapoiaseră de pe muntele Calvar să se roage acolo, că acea ușă, precum și cea a sălii cinei de taină, li se deschidea lor oricând ar fi bătut. Sora mai mare a fecioarei Maria, Maria a lui Heli, a revenit în oraș cu Maria, mama lui Marcu și împreună cu alte femei. Servitorii lui Nicodim și cei ai lui Iosif au plecat să strângă lucrurile rămase în acel loc.

Soldații s-au alăturat celor care păzeau stăvilarul de lângă Golgota; Casius a mers la Pilat cu lancea i-a povestit toate câte le-a văzut și i-a promis că-l va ține la curent cu ceea ce se va întâmpla, doar dacă-i va pune sub comandă gărzile pe care iudeii nu vor ezita să le ceară pentru paza gropii. Pilat i-a ascultat cuvintele cu groază, dar i-a spus doar că superstițiile sale avansau spre nebunie.

Iosif și Nicodim i-au întâlnit pe cei doi Iacobi în oraș. Cu toții au vărsat multe lacrimi, însă Petru era cu totul copleșit de durere. I-a îmbrățișat și și-a reproșat că nu s-a prezentat la moartea Învățătorului lor, mulțumindu-le că au respectat ritualurile înmormântării trupului său sfânt. S-au pus de acord ca ușa sălii cinei de taină să li se deschidă oricând vor bate și apoi au plecat să-i caute și pe ceilalți apostoli împrăștiați în multe locuri. Mai târziu am văzut-o pe Maria și pe însoțitoarele ei intrând în sala de la etaj; Abenadar s-a prezentat și a fost primit și mulți apostoli și discipoli s-au adunat acolo. Femeile sfinte s-au retras în aripa clădirii unde locuia fecioara Maria. Au luat cu ele niște mâncare și au discutat despre ceea ce au văzut. Apoi bărbații și-au schimbat hainele și i-am văzut stând la lumina lămpii și păstrând Sabatul. Au mâncat puțin miel în sala cinei de taină, dar fără să urmeze vreun ceremonial, căci îl mâncaseră deja cu o seară înainte. Se rugau împreună cu fecioara Maria în jurul lămpii. Mai târziu, când noaptea s-a lăsat, Lazăr, văduva lui Naim, Dina samariteanca și Mara lui Sufan s-au întors din Betania și încă o dată s-a vorbit despre cele întâmplate, vărsându-se multe lacrimi.

[Conform viziunilor sorei Emmerich cele trei femei amintite în text locuieră o perioadă de timp în Betania într-un fel de comunitate înființată de Marta cu scopul de a-i sprijini pe discipolii atunci când Domnul nostru se muta dintr-un loc în altul, ocupându-se și cu împărțirea pomenilor ce se strângeau. Văduva lui Naim, al cărei fiu, Martial, fusese înviat de Isus, după spusele Ecaterinei pe 28 Marchswan (18 noiembrie) și-a schimbat numele în Maroni. Ea era fiica unui unchi din partea tatălui sfântului Petru. Primul ei soț era fiul unei surori de-a Elisabetei care ea însăși era fiica unei surori de-a sfintei Ana. Soțul văduvei Maroni muri fără să lase moștenitori, iar aceasta s-a căsătorit cu Elind, o rudă de-a sfintei Ana, după care a părăsit Casalut, de lângă Tabor, spre a se stabili la Naim, care nu era departe și unde și-a pierdut curând și cel de-al doilea bărbat.

Dina samariteanca s-a convertit și ea atunci când a vorbit cu Isus la fântâna lui Iacob. Dina s-a născut lângă Damasc din părinți jumătate iudei, jumătate păgâni. A rămas orfană de tânără și crescută de o femeie rea în a cărei inimă se sădiseră devreme semințele pasiunilor diavolești. Dina a avut câțiva bărbați care și-au luat locul unul altuia, iar ultimul a trăit la Sihar, unde l-a urmat și unde și-a schimbat numele din Dina în Salomeea. Avea trei fete mari și doi băieți care i-au urmat pe apostoli. Sora Emmerich obișnuia să zică că viața acestei femei samaritence era profetică - Isus vorbise întregii grupări de samariteni prin persoana ei, căci ei se atașaseră de fărâdelegile lor așa cum și ea comitea adulterul.

Mara din Sufan era moabită, provenea din vecinătatea cartierului Sufan și era urmașă a lui Orfa, văduva lui Chelion, fiul lui Noemi. Orfa se măritase în Moab. Prin Orfa, cumnata lui Rut, Mara avea legătură de rudenie cu neamul lui David de unde se trăgea și Domnul nostru. Sora Emmerich l-a văzut pe Isus eliberând-o pe Mara de șapte diavoli și răsplătind-o, prin iertarea de păcatele ei, în ziua de 17 Elud (9 septembrie) în al doilea an al vieții lui publice. Ea locuia la

Aion fiind părăsită de către soțul ei, un fariseu bogat care a ținut copilul cu el. Mara a mai avut alți trei copii, roade ale adulterului.

Am văzut, a spus sora Emmerich, am văzut cum seminția lui David s-a purificat prin ea datorită grației lui Isus și a fost acceptată în sânul bisericii. Nu pot să spun cât de multe rădăcini și mlădițe văd îmbinându-se unele cu altele, care dispar și reapar la lumină.

Iosif din Arimateea s-a reîntors acasă târziu de la sala cinei și pășea abătut pe străzile Sionului, urmat de câțiva discipoli și femei când, deodată o bandă de bărbați înarmați, ce stăteau ascunși într-o ambuscadă din apropierea tribunalului lui Caiafa, s-a năpustit asupra lor și au pus mâna pe el, în vreme ce însoțitorii lui au fugit, țipând de groază. A fost închis într-un turn învecinat zidului orașului, nu departe de tribunal. Acești soldați erau păgâni și nu au respectat Sabatul și deci Caiafa a putut să apeleze la colaborarea lor cu această ocazie. Intenția urmărită era de a-l lăsa pe Iosif să moară de foame și dispariția lui să fie ținută în secret.

Aici se încheie descrierile tuturor pătimirilor Domnului nostru, dar vom adăuga idei suplimentare privind sfânta sâmbătă, coborârea în iad și Învierea.

Capitolul LIV - Despre numele Calvarului

În timp ce meditam despre Golgota, locul uneltelor, Capul Căpătânii pe care Isus a fost răstignit, am rămas total cufundată în contemplație. Mi s-au prezentat, în suflet, toate timpurile de la Adam și până la Cristos și în această viziune originea numelui mi-a fost făcută cunoscută. Dau informații despre tot ceea ce-mi amintesc în legătură cu acest subiect.

L-am văzut pe Adam că, după ce a fost expulzat din Paradis, a plâns în grota unde Isus a asudat sânge pe muntele Măslinilor. Am mai văzut cum Evei i s-a promis un fiu, pe Set, în peștera ieslei de la Betleem și cum l-a născut în aceeași grotă. Eva a stat în cavernele de lângă Hebron, locul unde mănăstirea eseniană din Masfa avea să se construiască ulterior.

Am văzut apoi țara Ierusalimului acolo construit, așa cum a apărut după potop și pământul pe care se găsea era negru, pietros și foarte diferit de ceea ce fusese înainte. La o anumită adâncime, în stânca muntelui Calvar (formată prin curgerea apelor) am văzut groapa lui Adam și a Evei. Capul și o coastă lipseau dintr-unul din schelete și celălalt cap se găsea împreună cu scheletul căruia nu-i aparținea. Oasele lui Adam și ale Evei nu fuseseră lăsate toate acolo, în acea peșteră, căci Noe luase cu el în arcă câteva dintre ele și patriarhii le-au transmis din generație în generație. Noe, și de altfel și Abraham, aveau obiceiul ca, atunci când ofereau vreo jertfă, să pună sub altar unul dintre oasele lui Adam spre a-i reaminti celui Preaînalt de jurământul său. Atunci când Iacob i-a dat lui Iosif roba sa colorată, i-a înmănat în același timp și unele din oasele lui Adam pentru a le păstra ca relicve. Iosif le purta mereu cu el la piept în primul relicvariu, pe care copiii din Israel au adus-o în Egipt. Am mai văzut lucruri similare, dar pe unele le-am uitat și pe altele îmi este greu să le descriu.

În ceea ce privește originea numelui Calvar voi detalia în continuare tot ceea ce știu. Am văzut muntele ce-i poartă numele de pe vremea profetului Enoh. Nu era la fel atunci cum arăta la răstignirea Domnului nostru Cristos, însă părea un deal cu multe ziduri și caverne, cu niște morminte deasupra. L-am zărit pe Enoh coborând în aceste caverne, nu pot spune cu certitudine dacă era realitate sau viziune, și l-am observat cum lua un craniu dintr-un mormânt din piatră în care multe oase se găseau pe jos. Cineva stătea lângă el, cred că un înger, care i-a spus: *Acesta este craniul lui Adam*. Profetul a dorit să-l ia, dar însoțitorul lui i-a interzis, apoi am surprins peste craniul acela niște fire de păr blond.

Am înțeles că, deoarece profetul povestise ceea ce s-a întâmplat în acel loc, s-a numit Golgota, adică al Craniului. În final, am văzut că lemnul crucii lui Isus a fost așezat în poziție verticală peste capul lui Adam. Mi s-a spus că acel spațiu reprezenta exact centrul pământului și în același timp mi s-au arătat numerele și măsurile proprii fiecărei țări, pe care însă le-am uitat. Însă acest punct central l-am văzut de sus ca și o pasăre în zborul ei. În acea circumstanță se pot vedea mult mai clar decât pe o hartă toate țările, munții, deșerturile, mările, râurile, orașele și chiar și cele mai mici lacuri fie distanțate, fie apropiate.

Capitolul LV - Crucea și storcătoarea de struguri

Meditând cuvintele și gândurile lui Isus atârnat pe cruce: *Sunt strivit asemenea strugurilor sub storcătoare; sângele trebuie să curgă până ce apa va apărea, dar vin nu va mai fi aici*; o explicație mi s-a dat referitoare la o altă viziune despre Calvar.

Am văzut că această țară muntoasă într-o perioadă anterioară potopului era mai puțin sălbatică și mai puțin sterilă decât după aceea și era situată pe podgorii și câmpuri. L-am văzut acolo pe patriarhul Iafet, un bătrân mohorât și mândru, înconjurat de turme de oi și de cirezi de vite, dar și de mulți urmași. Copiii săi și-au săpat locuințele în pământ, punându-le acoperișuri de țărână peste care creșteau ierburi și flori. Vița de vie se extindea pretutindeni și se încerca o nouă metodă de a pregăti vinul pe Calvar în prezența lui Iafet. Am urmărit totodată și vechea metodă de pregătire a vinului, dar nu pot da decât următoarea descriere. La început, oamenii se mulțumeau doar să mănânce strugurii; apoi i-au presat cu pistile în pietre scobite și în final în trunchiuri scobite de lemn. Cu prilejul acestei ocazii, o nouă storcătoare în formă de cruce fusese inventată; era construită dintr-un butuc scobit din copac, pus pe verticală și cu o plasă plină cu struguri suspendată deasupra. Peste aceasta un pistil era legat de o greutate și de ambele părți ale butucului atașate brațelor unei plase prin deschizături și care, fiind puse în mișcare, sfărâmau strugurii prin cele cinci găuri și sucii se scurgea într-o vas de piatră, de unde mergea printr-un canal făcut din scoarță de copac și uns cu rășină, într-un fel de cisternă scobită în stânca în care Isus fusese închis înainte de a fi crucificat. La piciorul storcătoarei se găsea un fel de sită care oprea cojile, ce erau date la o parte. Când și-au realizat unealta de stors strugurii, au umplut plasa, au prins-o la unul din capete, au fixat pistilul și au pus în mișcare ambele brațe pentru a face vinul să scurgă. Toate acestea m-au determinat să fac legătura cu răstignirea, cu asemănarea dintre storcătoare și Cruce. Aveau o trestie lungă la capătul căreia erau două capete, astfel încât semăna cu un scaiet enorm pe care l-au împins prin canal pentru a elimina vreun impediment. Mi-a venit în minte lancea și buretele. Mai erau și două sticle din piele și vase făcute din scoarță, căptușite cu rășină. Câțiva bărbați tineri, înfășurați doar cu o pânză în jurul soldurilor, munceau la storcătoare. Iafet era foarte bătrân; purta barbă lungă și o haină din piele de animal și privea la noul obiect cu evidentă satisfacție. Se întâmpla să fie într-o zi de sărbătoare, când se sacrificau pe altarul din piatră animale ce fugeau în voie prin podgorie, măgari tineri, capre și oi. Nu în acest loc venise Abraham să-l sacrifice pe Iacob, căci probabil jertfa avea să se petreacă pe muntele Moria. Am uitat multe dintre instrucțiunile cu privire la vița de vie, vin și cojile de struguri, cât și despre procedeele diferite în care totul se distribuia în stânga și-n dreapta; regret aceasta, căci cele mai multe lucrurile neînsemnate, în astfel de situații, au un înțeles profund și simbolic. Dacă este dorința lui Dumnezeu pentru ca eu să le fac cunoscute, atunci mi le va mai arăta încă o dată.

Capitolul LVI - Apariții cu ocazia morții lui Isus

Nici o rudă de-a lui Isus nu s-a aflat printre morții care s-au ridicat din mormânt și care, cu siguranță, erau în număr de o sută. În diverse zone ale pământului sfânt am văzut alți morți, apărând și aducând mărturie despre dumnezeirea lui Isus. Mi-a apărut Sadoc, un om plin de zel care-și dăduse întreaga avere săracilor, dar și templului și care s-a arătat multor persoane din vecinătatea Hebronului. Acest Sadoc trăise cu un secol înaintea lui Isus și fondase comunitatea esenienilor: tânjise cu ardoare după venirea lui Mesia și avusese viziuni variate despre aceasta. Și alții dintre cei răposați le-au apărut discipolilor ascunși, dându-le unele avertismente. Spaima și dezordinea domneau chiar și în cele mai îndepărtate ținuturi ale Palestinei și nu doar în Ierusalim au avut loc acele miracole înfiorătoare. La Tirza, turnurile închisorilor, în care prizonierii trimiși de Isus fuseseră închiși, au căzut. În Galileea, locul unde Isus călătorise atât de des, clădirile și casele fariseilor persecutori s-au cutremurat și s-au spulberat, strivindu-le soțiile și copiii. Numeroase accidente s-au petrecut în apropierea lacului Genezaret. Multe dintre construcții au căzut la Cafarnaum și zidul din piatră din fața grădinii frumoase a centurionului Zorobabel s-a crăpat. Lacul s-a revărsat peste vale și apele s-au vărsat peste Cafarnaum ce se găsea la doi kilometri depărtare. Casa lui Petru și locuința fecioarei Maria de lângă oraș au rămas în picioare. Lacul se tulburase puternic, malurile sale s-au fărâmițat în diferite locuri și forma i s-a alterat, devenind ceea ce este în prezent. Mari schimbări au avut loc în particular în extremitatea sud-estică lângă Tariheea, căci în zona aceea era un drum pietruit între lac și un heleșteu care stăvilea apele Iordanului când ocolea lacul. Tot drumul a fost distrus de cutremur. Multe accidente neprevăzute s-au întâmplat în partea de est a lacului, într-un loc unde porcii locuitorilor din Gergesa s-au aruncat în lac ca și la Corazin. Muntele pe care avusese loc înmulțirea pâinilor s-a cutremurat și pietrele s-au fărâmițat. În Decapolis, orașele s-au destrămat și în Asia, cutremurul s-a resimțit tare, în special în estul și nord-estul Paneasului. În Galileea de sus, mulți farisei și-au găsit casele în ruină, atunci când s-au reîntors de la sărbătoarea Paștelui. Unii dintre ei, când încă se găseau la Ierusalim, primiseră vestea prin care li se anunțau toate cele întâmplate și pe baza acestor evenimente dușmanii lui Isus făceau demersuri împotriva comunității creștine de la Rusalii.

O porțiune a templului din Garizim s-a prăbușit. Statuia unui idol se găsea deasupra fântânii, într-un mic templu, al cărui acoperiș a căzut în fântână și cu el a căzut și idolul. Jumătate din sinagoga din Nazaret, unde Isus fusese prezentat, s-a dărâmat, precum și cea bucată a muntelui de pe care dușmanii lui îl grăbeau încontinuu. Batiul Iordanului s-a deplasat din pricina acestor șocuri și cursul apelor a deviat în multe direcții. La Macherus, dar și în toate orașele ce aparțineau lui Irod totul a rămas liniștit, căci acea regiune nu aparținea sferei de amenințări, căci oamenii nu au îngenuncheat în grădina Măslinilor și, prin urmare, nu s-au mântuit. Spiritele rele bântuiau în multe alte zone și le-am văzut preschimbându-se în trupuri imense și dispărând în mijlocul munților și clădirilor prăvălitate. Cutremurele mi-au redeșteptat în minte convulsiile posedaților atunci când dușmanul simte că trebuie să plece. La Gergesa, o bucată din muntele de pe care diavolii intrați în mulțimea de porci se aruncaseră într-o mlaștină căzuse în aceeași mlaștină și am surprins atunci o adunătură de diavoli azvârlindu-se în abis asemenea unui nor negru. Se întâmpla la Nice, dacă nu mă înșel, că am văzut o singură apariție, despre care am o vagă certitudine. Era un port acolo cu multe vapoare, iar lângă port o casă cu un turn înalt, în care un păgân avea îndatorirea de a păzi vasele. Deseori trebuia să urce turnul și să supravegheze ceea ce se petrecea pe mare. Auzind un zgomot tare venind dinspre ambarcațiuni le din port s-a urcat în grabă pentru a descoperi ce se întâmplă și a remarcat niște figuri întunecate, perindându-se deasupra portului care exclamau cu accente amenințătoare: *De ce dorești să păstrezi vapoarele, fă să fie aruncate din port căci vrem să ne reîntoarcem în abis: marele - Pan este mort*. I-au mai spus și alte cuvinte, au aruncat asupra lui acuzații spre a face cunoscut ceea ce îi spuneau despre revenirea lui dintr-o anumită călătorie pe care trebuia s-o onoreze curând și să întâmpine bine pe cei care ar fi venit să anunțe vestea despre cel care tocmai

ce murise. Duhurile rele au fost astfel silite prin puterea lui Dumnezeu să-l informeze pe acest om despre înfrângere și să o anunțe lumii. A pus vapoarele în siguranță și apoi s-a pornit o furtună puternică: diavolii s-au aruncat, zvârcolindu-se în mare și jumătate de oraș s-a prăbușit. Casa lui a rămas întreagă. Curând după-aceea a plecat într-o călătorie și a anunțat moartea marelui Pan, nume cu care a fost cunoscut Salvatorul nostru. Mai târziu s-a prezentat la Roma și a cauzat mare surprindere din pricina a ceea ce a relatat. Numele său era Tamus sau Tramus.

Capitolul LVII - Mormântul lui Isus este pus spre a fi păzit de soldați

În seara de vineri l-am văzut pe Caiafa și pe alte căpetenii dintre iudei ținând o întrunire ce avea ca drept țel căutarea unei metode de a cerceta cu grijă minunile ce se întâmplaseră și efectul avut asupra poporului. Ei și-au continuat deliberările cam înspre dimineață și apoi s-au îndreptat grăbiți spre casa lui Pilat să-i spună că după cum spusese "seducătorul" în timp ce era încă în viață: *După trei zile voi învia din morți* ar fi recomandat ca mormântul să fie păzit până în a treia zi, căci altminteri discipolii ar veni și ar fura trupul spunând oamenilor: *A înviat din morți!* și fapta cea de pe urmă, ar fi mai gravă decât prima. Pilat era hotărât să nu mai acționeze în nici un mod și a spus: *Luați-vă gardă; mergeți și păziți așa cum știți voi*, dar oricum îl numise pe Casius să urmărească încă ceea ce avea să se întâmple și să-i dea socoteală despre fiecare circumstanță. I-am văzut pe acești bărbați în număr de doisprezece părăsind orașul înainte de răsărit însoțiți de unii soldați care nu purtau uniformă romană și care erau alăturați templului. Aduceau cu ei lanterne legate de steaguri lungi spre a vedea fiecare obiect în întunecata noapte și de asemeni de a lumina peștera întunecată a mormântului.

Imediat ce au ajuns la mormânt, au constatat că trupul lui Isus era într-adevăr acolo și au legat o funie în jurul ușii și o a doua funie în jurul pietrei mari din față pecetluind totul cu un sigiliu de formă pe jumătate circulară. S-au înapoiat în oraș și au staționat în partea opusă ușii exterioare. Cei șase soldați păzeau alternativ trei cu trei. Casius nu și-a părăsit postul, iar de obicei rămânea în picioare sau în șezut în fața intrării în peșteră, astfel încât să urmărească groapa în care se odihnea Domnul nostru. Primise haruri interioare și i se dăduse să priceapă multe mistere. Fiind total neobișnuit cu acea stare spirituală de revelație, se simțea purtat în afara lui însuși și a rămas tot timpul în afara lucrurilor înconjurătoare. Părea total schimbat, devenise alt om și și-a petrecut întreaga zi în penitență, în săvârșirea cu fervoare a actelor de mulțumire și de adorare cu umilință a lui Dumnezeu.

Capitolul LVIII - O scurtă privire asupra apostolilor lui Isus în sâmbăta sfântă

Discipolii fideli ai Domnului nostru s-au adunat în cenaclu pentru a păstra împreună ajunul Sabatului. Erau cam douăzeci de persoane îmbrăcate în rochii lungi albe și cu taliile încinse. Camera era luminată de o lampă; după masă s-au despărțit și unii s-au dus la casele lor.

S-au strâns a doua zi dimineață și au stat toți laolaltă, citind și rugându-se pe rând și, dacă se întâmpla ca în cameră să intre un prieten, se ridicau și îl salutau afectuos. În acea parte a casei locuită de fecioara Maria se găsea o cameră mare, împărțită în mici cămăruțe în care dormeau femeile credincioase noaptea. După ce s-au întors de la mormânt, unul dintre cei prezenți a aprins o lampă ce atârna în mijlocul odăii și cu toții s-au pus în jurul binecuvântatei Fecioare și s-au rugat în șoaptă și reculegere. Puțin timp după aceasta Marta, Maroni, Dina și Mara, care tocmai ce se reîntorseseră din Betania, împreună cu Lazăr, au intrat înăuntru. Fecioara cu însoțitorii ei le-au dat toate detaliile morții și înmormântării Domnului nostru, fiecare cuvânt rostit fiind însoțit de lacrimi. Seara era pe sfârșite și a venit Iosif din Arimateea cu alți discipoli spre a întreba dacă vreuna dintre femei intenționa să se întoarcă acasă pentru a o însoți. Câteva au acceptat și au plecat imediat, dar înainte de a ajunge la tribunalul lui Caiafa câțiva bărbați înarmați, l-au prins pe Iosif și l-au arestat, închizându-l într-un vechi și pustiu turn.

Acele femei evlavioase care nu au părăsit odaia, și-au înfășurat capul în văluri lungi, s-au lăsat pline de durere jos pe podea și s-au întins pe pernele rezemate de perete. După o anumită perioadă, s-au ridicat, au îndepărtat fețele de pernă ce înveleau culcușul, și-au scos sandalele și o parte din haine și s-au întins pentru a se culca. La miezul nopții, s-au trezit, s-au îmbrăcat, și-au aranjat paturile, s-au adunat din nou în jurul lămpii pentru a continua să se roage împreună cu Fecioara Maria.

Când Maica lui Isus și însoțitorii ei pioși și-au terminat rugăciunea nocturnă (acea datorie sfântă care fusese practică de toți copiii fideli lui Dumnezeu și sufletelor sacre care au simțit chemare printr-o favoare deosebită sau care au urmat regula dată de Dumnezeu și Biserica lui) au auzit un ciocănit la ușă, care s-a deschis imediat și Ioan cu unii ucenici, care le promisese că-i vor conduce la templu, au intrat, li s-au luat de pe ei hainele și au început rugăciunea din nou. Ceasul indica ora trei dimineața când au mers direct spre templu, căci era obiceiul iudeilor de a ajunge înainte acolo de a se miji, chiar după ce mâncaseră mielul pascal și, deoarece jertfele începeau foarte devreme, lăcașul sfânt era deja deschis încă de la miezul nopții. Au pornit înspre templu la aceeași oră la care preoții își pusese sigiliile pe altar. Aspectul templului era, în orice caz, foarte diferit față de ceea ce vedem astăzi, căci nu s-au mai oferit sacrificii și locul respectiv era gol, deoarece toată lumea plecase din pricina zilei precedente. Fecioara mi-a apărut cum vizita acel loc doar cu simplul motiv de a-și lua rămas-bun, căci acolo își petrecuse tinerețea.

Templul era deschis, lămpile luminau, iar oamenii aveau acces la vestibulul preoților, căci așa se obișnuia în această zi, chiar și după gustarea pascală. Lăcașul sfânt era aproape gol după cum am spus și se simțeau urmările confuziei din ziua precedentă provocată de înspăimântătoarele și extraordinarele evenimente ce avuseseră loc; pe lângă care s-a adăugat prezența morților.

Fiii lui Simeon și nepotul lui Iosif din Arimateea s-au alarmat când au auzit de arestul unchiului lor, dar au întâmpinat-o cu drag pe Fecioară și pe cei de lângă ea conducându-i pe toți în templu, lucru făcut fără dificultate, căci ei erau supraveghetorii templului. Femeile sfinte au rămas în liniște, în contemplarea întâmplărilor teribile și semnelor vizibile ale furiei lui Dumnezeu și au ascultat cu atenție nenumăratele amănunte uimitoare date de ghizii lor. Efectele cutremurului se resimțeau încă, deoarece se reparase puțin din numeroasele daune și din dărâmurile de pe podea sau pe ziduri. În acea parte a templului unde se găsea vestibulul și sanctuarul peretele fusese atât de groaznic zdruncinat încât se produsese o fisură destul de adâncă încât să intre o persoană prin el și restul zidului părea nemișcat ca și cum ar fi căzut în

orice moment. Cortina ce atârna în sanctuar se rupsesse în două și nu se zăreau pe jos decât bucăți din zid căzute, steaguri strivite, coloane parțial sau total dărâmate.

Maria a cercetat toate acele locuri pe care Isus le sfințise; s-a prosternat, le-a sărutat și cu lacrimi le-a explicat celorlalți motivele pentru care venera fiecare loc în particular, iar ei, la rândul lor, au procedat la fel, urmându-i exemplul. Iudeii ofereau cea mai mare adorare tuturor locurilor sfințite de puterea divină și obișnuiau a pune mâinile în semn de respect pe pământ, de a le săruta și de a se închina până aproape de sol. Nu cred că acest ritual prezintă ceva surprinzător, căci știau, simțeau și vedeau că Dumnezeu lui Abraham, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacob era un Dumnezeu viu și că locuința sa între oameni era în templul din Ierusalim; deci mult mai uimitor ar fi fost să nu se fi venerat acele locuri sacre, unde își demonstrase puterea sa, pentru că spațiile divine semnificau pentru ei ceea ce Sfântul Sacrament reprezintă pentru creștini.

Fiind profund pătrunsă de simțăminte de respect, Fecioara Maria a pășit prin templu cu însoțitorii ei, arătându-le locul unde fusese prezentată de mică copilă, locul în care și-a petrecut copilăria, locul în care a fost logodită cu sfântul Iosif și locul în care l-a prezentat în templu pe Isus și unde i-a auzit profeția lui Simeon: reamintirea cuvintelor lui au îndurerat-o amarnic, căci profeția trebuia se împlinise și sabia mahnirii i-a străpuns, într-adevăr, inima; i-a oprit din nou pe cei ce o acompaniau când a ajuns în dreptul locului unde-l găsisse pe Isus învățând, atunci când îl pierduse la vârsta de doisprezece ani și a sărutat cu respect pământul pe care el a stat așezat. După ce femeile sfinte au privit la fiecare loc sanctificat de Isus după ce au suspinat și s-au rugat acolo s-au reîntors în Sion.

Fecioara Maria nu a părăsit templul fără să verse multe lacrimi, în timp ce privea starea de dezolare la care fusese adus, o stare de prăbușire evidențiată și mai mult de contrastul față de aspectul obișnuit al templului în ziua de sărbătoare. O liniște apăsătoare substituia cântecele și imnurile de jubileu, iar privirile rătăceau peste singurătatea tristă, în loc de a se vedea grupuri de adoratori bucuroși și devotați. Este adevărat, o, Doamne, că schimbarea aceasta era un semn al înfricoșătoarei crime săvârșită de poporul lui Dumnezeu, Maria amintindu-și cum Isus a spus cu referire la templul trupului său: *Distrugeți acest templu și în trei zile îl voi reconstrui la loc!* S-a gândit la distrugerea templului care era templul lui Dumnezeu Isus și care fusese distrus de dușmanii săi, și a suspinat arzător să vadă apusul celei de-a treia zi, când cuvintele adevărului veșnic urmau să se îplinească.

Era în zori când Maria și cei de lângă ea au ajuns la cenaclu și s-au retras într-o clădire pe partea dreaptă, în timp ce Ioan și câțiva dintre discipoli au reintrat în cenaclu, unde aproximativ douăzeci de discipoli se adunaseră în jurul lumânării pentru a se ruga. Oricare nou-venit își făcea apariția în liniște, se apropia de grup și le adresa un salut trist, după care primea un răspuns însoțit de lacrimi. Toți păreau că-l privesc pe Ioan cu sentimente de stimă, deoarece fusese singurul care rămăsese cu Isus până în ultima clipă, dar pe lângă aceasta se adăugau și sentimente de rușine și confuzie când reflectau la propria lor lașitate, atunci când l-au abandonat pe Domnul și Învățătorul lor în clipa suferinței. Ioan le-a vorbit tuturor cu bunătate și dragoste; se arăta modest și simplu asemeni unui copil, care se temea să primească vreo laudă. Am văzut cum grupul a mâncat o dată în acea zi, dar membrii săi au păstrat liniștea; nici un sunet nu s-a făcut auzit prin casă și ușile erau încuiate, deși, de fapt, nu i-ar fi deranjat nimeni, căci casa îi aparținea lui Nicodim și le-o oferise lor pe toată durata sărbătoririi.

Femeile sfinte au rămas în acea cameră pe timpul nopții; camera era luminată de o singură lampă, ușile fuseseră încuiate și perdelele acopereau ferestrele. Uneori se strângeau în jurul Fecioarei pentru a se ruga, alteori se retrăgeau într-un colț al camerei, fie acoperindu-și capetele cu văluri negre, fie stând pe cenușă (semn al umilinței și al doliului), fie rugându-se cu fețele înspre perete; cele care aveau probleme cu sănătatea mâncau puțin, în schimb celelalte posteau.

Le-am privit din nou și le-am văzut jelind mult timp, rugându-se sau meditănd asupra chinurilor iubitului lor Maestru. Când starea de contemplație mi s-a orientat de la Maria spre Fiul ei cel drag, mi-a apărut asupra ochilor sfântul mormânt cu cinci-șase santinele la intrare - Casius stând înaintea ușii peșterii, adâncit în meditație, ușa exterioară închisă și piatra rostogolită peste

ușă. În ciuda ușii groase ce se găsea între mine și trupul Salvatorului nostru, puteam vedea clar; era chiar transparentă și luminată, iar doi îngeri îl adorau. Dar gândul mi s-a îndreptat spre sufletul binecuvântat al Răscumpărătorului și așa o imagine extinsă și amănunțită a coborârii sale în Iad mi s-a prezentat, încât nu-mi amintesc decât un anumit fragment din ea pe care-l voi descrie atât cât îmi stă în putere.

Capitolul LIX - O descriere a coborârii în iad

După strigătul puternic, Isus a murit și i-am văzut sufletul ceresc sub forma unei stele strălucitoare penetrând pământul la piciorul crucii, însoțit fiind de îngerul Gabriel și de mulți alți îngeri. Firea sa divină a continuat să se unească cu sufletul și cu trupul său care rămânea încă atârnat de cruce, dar nu pot explica cum s-a întâmplat, deși îmi era clar în minte acest lucru. Locul unde sufletul lui Isus a pătruns, s-a divizat în trei părți ce-mi apăreau a se asemana cu trei lumi și le-am perceput ca fiind rotunde și fiecare diviziune fiind despărțită de cealaltă printr-o emisferă.

Am văzut un spațiu luminos și minunat, opus spațiului Limbului, smălțuit cu flori în care adiau brizele, iar multe suflete așteptau acolo de a fi admise în Rai, după trimiterea din Purgatoriu. Limbul, locul în care spiritele așteptau mântuirea, era împărțit în diferite compartimente și cuprins de o ceață subțire. Domnul nostru apărea radiant și înconjurat de îngeri, care-l conduceau triumfător între cele două zone: în cea de pe stânga se găseau patriarhii, care trăiseră înainte de Abraham și în cea de pe dreapta îi găsea pe aceia care trăiseră de la Abraham și până la Ioan Botezătorul. Aceste suflete nu l-au recunoscut pe Isus de la început, dar ca niciodată bucuria și speranța i-a cuprins. Nu exista nici un loc în acele colțuri întunecate care să nu fi fost inundat de fericire. Trecerea lui Isus putea fi asemănată cu o ușoară suflare de vânt, a unei bruste traversări de lumină sau a multor picături de rouă dătătoare de viață, dar și ca un vânt puternic însoțit vârtejuri. După ce a trecut prin toate sferele Limbului, a ajuns într-un loc întunecat, în care Adam și Eva stăteau; le-a vorbit, ei s-au prosternat și l-au adorat într-un extaz total de fericire, alăturându-se imediat grupului de îngeri și urmându-l pe Domnul nostru în sfera de pe partea stângă, unde se găseau patriarhii dinaintea lui Abraham. Aici era un fel de Purgatoriu și unele duhuri rele rătăceau printre aceste suflete, dorind să le umple de neliniște și agitație. Intrarea sub forma unui fel de ușă, era închisă, dar îngeri au ciocănit și am avut impresia că-i aud spunând: *Deschideți ușile!* În momentul în care Isus și-a arătat fața glorioasă, diavolii s-au împrăștiat, strigând în același timp: *Ce avem noi cu tine? De ce ai venit tu aici? Ne vei răstigni și tu pe noi?* Îngeri i-au prins, apoi i-au înlănțuit. Sufletele umile, închise în acest loc aveau un sentiment nelămurit și o vagă idee despre reala prezență a lui Isus însuși, dar atunci când le-a spus că era chiar el, au răbufnit în tresăltări de bucurie și i-au urat bun-venit cu imnuri de adorare și mulțumire. Duhul Domnului Isus și-a îndreptat pașii spre dreapta, spre acea parte care constituia cu adevărat tărâmul Limbului și acolo l-a întâlnit pe tâlharul cel bun dus de către îngeri la sânul lui Abraham, dar l-a întâlnit și pe cel rău, târât de demoni în iad. Domnul le-a adresat amândurora câteva cuvinte și apoi a pătruns în pieptul lui Abraham, urmat de numeroși îngeri și suflete sfinte, dar și de acei demoni care fuseseră înlănțuiți și excluși din compartiment.

Această regiune mi-a apărut mult mai distinsă decât spațiile înconjurătoare și pot doar să descriu senzația avută de o persoană la intrare în acest loc, comparând-o cu acea stare la pășirea într-o biserică după ce a asistat pentru o perioadă lângă cavoul înmormântării. Diavolii care stăteau strâns legați în lanțuri nu doriseră să intre și s-au împotrivit cât le-a stat în putere, dar îngeri i-au împins înainte. Toți dreptii care trăiseră înainte de Cristos s-au adunat acolo: patriarhii, Moise, judecătorii și regii pe partea stângă și pe partea dreaptă, profeții, strămoșii Domnului nostru, rudele apropiate, precum și Ioachim, Ana, Iosif, Zaharia, Elisabeta și Ioan. Nu existau duhuri rele în acest loc și singura greutate ce se resimțea era acea dorință a împlinirii făgăduinței. Când Domnul nostru a apărut, l-au întâmpinat cu psalmi și imnuri de recunoștință, s-au închinat și l-au adorat; demonii care fuseseră trași în sânul lui Abraham, când Domnul a intrat, au fost forțați să mărturisească cu rușine că au fost înfrânți. Multora dintre aceste spirite sfinte Domnul le-a ordonat să se întoarcă pe pământ, să reentre în propriile trupuri și astfel să dea o mărturie solemnă și impresionantă despre adevăr. În acest moment multe persoane decedate s-au ridicat din morminte în Ierusalim; le-am privit mai puțin în ipostaza de morți înviați, ci mai degrabă ca niște corpuri puse în mișcare de către o forță divină și care, după ce și-au împlinit

misiunea încredințată, au fost puse înapoi în mormânt, ca și atunci când unui savant i se iau însemnele puterii lui de către superiori, după ce a executat misiunea dată de aceștia.

L-am văzut apoi pe Domnul nostru în procesiunea glorioasă, intrând într-un fel de Purgatoriu, populat de acei păgâni care, având o idee neclară asupra adevărului, au tânjit pentru împlinirea lui: acest purgatoriu era foarte adânc și aici băntuiau câțiva demoni nevoiți să mărturisească dezamăgirea suferită din pricina idolilor, iar sufletele bieților păgâni s-au aruncat la picioarele lui Isus, adorându-l cu bucurie inexprimabilă. Aici demonii au fost legați cu lanțuri și târați afară. L-am surprins pe Salvatorul nostru săvârșind și multe alte fapte, dar am suferit intens în acel timp, încât nu mai reușesc să le redau așa cum aș fi dorit.

În cele din urmă am observat cum se apropia de centrul marelui abis înspre inima Iadului și cum înfățișarea chipului său era foarte sobră.

Exteriorul iadului se arăta înfricoșător, imens, cu clădiri apăsătoare și granitul din care erau făcute, deși negru, era de o culoare metalică strălucitoare; ușile negre și masive erau închise cu lacăte, pe care nimeni nu le putea privi fără măcar să tremure. Gemete adânci și suspine de disperare se distingeau cu toate că ușile erau închise. Cine oare ar fi capabil să descrie strigătele și țipetele îngrozitoare ce au izbucnit când lacătele au fost dezlegate și ușile s-au deschis? O! Cine ar reuși să redea înfățișarea tristă a locuitorilor acelor locuri nenorocite?

De obicei, Ierusalimul ceresc este reprezentat, în viziunile mele, ca un oraș frumos și bine îngrijit și diferitele trepte de strălucire la care aleșii se ridică sunt demonstrate prin maiestruozitatea palatelor sau prin minunatele fructe și flori cu care grădinile sunt înzestrate. Iadul mi s-a prezentat sub aceeași formă, dar totul înăuntrul său era închis, obscur, aglomerat și fiecare obiect reamintea de durere și mâhnire. Urmele furiei și răzbunării lui Dumnezeu erau vizibile oriunde; disperarea, asemeni unui vultur, ciugulea din fiecare inimă, discordia și mizeria stăpâneau pretutindeni. În Ierusalimul ceresc pacea și armonia eternă predomina, iar începutul, împlinirea și sfârșitul fiecărei ființe erau pure și aparțineau unei fericiri absolute; clădiri splendide umpleau orașul decorat într-o așa măsură încât să farmece ochii și să captureze simțurile; locuitorii acestui loc plăcut plutesc cu exaltare și iuțeală, grădinile pâlpâie cu flori drăguțe și copacii sunt acoperiți cu fructe delicioase, ce dau viață eternă. În orașul iadului se văd temnițe întunecate, caverne negre, deșerturi înspăimântătoare, mlaștini rău mirositoare pline de reptile otrăvitoare și dezgustătoare, de neimaginat. În Rai poți vedea fericirea și comuniunea sfinților; în iad scene continue de discordie și toate formele păcatului și coruperii, fie sub formă oribilă ce nu poate fi descrisă, fie reprezentată de diverse chinuri îngrozitoare. Fiecare amănunt pare că umple mintea de teroare; nici un cuvânt de alinare nu se aude și nici o consolare nu e admisă; cel mai nebunesc gând este că dreptatea atotputernicului Dumnezeu nu le-a rezervat condamnaților nimic altceva decât ceea ce au meritat din plin și anume îngrozitoarea condamnare care le apasă din greu inimile. Viciile apar în culorile sale dezgustătoare, fiind dezvelite de sub masca sub care se ascunde în această lume și vipera infernală este văzută devorându-i pe aceia care s-au datat plăcerilor lumii sau le-au nutrit în sufletul lor. Într-un cuvânt, infernul este un templu a angoasei și al disperării, în timp ce împărăția lui Dumnezeu este un templu al păcii și al exuberanței. Orice scenă este ușor de înțeles atunci când este văzută, dar aproape imposibil de zugrăvit în mod clar în cuvinte.

Explozia puternică de vaiete, blesteme, plânsete desperate și exclamații care, asemeni unui tunet, au izbucnit la deschiderea porților iadului de către îngeri, este greu de închipuit. Domnul Isus a vorbit prima dată sufletului lui Iuda și îngerii i-au obligat apoi pe toți demonii să se închine și să-l adore pe Isus. Aceștia ar fi acceptat cea mai grea tortură decât să se supună unei astfel de umiliri, dar n-au avut de ales. Mulți dintre ei au fost înlănțuiți într-un cerc. În centrul iadului am văzut un abis negru și teribil și în această prăpastie Lucifer stătea prins și legat în lanțuri. Nori subțiri din fum negru se ridicau din adâncimea înfiorătoare a Gheenei, fum care i-a acoperit forma oribilă, astfel anulând eventual orice privire. Dumnezeu însuși poruncise aceasta și mi s-a mai spus că va fi dezlănțuit cu cincizeci sau șaiszeci ani înainte de anul lui Cristos, anul 2000. Datele celorlalte evenimente mi s-au dezvăluit, însă nu mi le amintesc; dar un număr de diavoli vor fi eliberați mult mai devreme decât Lucifer spre a-i ispiți pe oameni și spre a servi ca

instrumente ale răzbunării divine. Presupun că unii dintre ei sunt încă în zilele noastre lăsați liberi, iar alții vor fi sloboziți în scurt timp.

Îmi este imposibil de a expune tot ceea ce mi s-a arătat; atât de multe s-au întâmplat, încât nu pot simplifica suficient spre a le denumi și a le face inteligibile. Pe lângă suferințele mari se adaugă și faptul că vorbesc despre viziunile mele portretizate în culori intense, ceea ce îmi provoacă o slăbiciune fatală.

Multe grupuri de suflete au fost împrăștiate mai apoi din Purgatoriu și din Limb și l-au urmat pe Domnul Isus spre un loc plăcut deasupra Ierusalimului ceresc, în care eu, cu puțin timp înainte, am văzut sufletul unei persoane dragi mie. Spiritul tâlharului cel bun se găsea și el acolo și promisiunea făcută lui de către Isus, că: *Astăzi vei fi cu mine în Paradis!* se adevărase.

Nu-mi stă în putere să explic timpul exact când s-au întâmplat acestea, nu pot relata nici pe jumătate din câte am auzit sau am văzut, căci unele întâmplări erau de neînțeles chiar și pentru mine, iar altele se pot pricepe eronat dacă aș încerca să le explic. L-am observat pe Domnul în părți diferite, chiar și în mare mi-a apărut cum sfințea și crea totul. Spiritele diavolești au dispărut când s-a apropiat de ele și le-a aruncat în abisul întunecat. Sufletul său s-a perindat și prin alte părți ale pământului, ca de exemplu în groapa lui Adam de sub Golgota; când s-a apropiat de ei, sufletul lui Adam și al Evei s-au ridicat înspre el și el le-a vorbit pentru un timp. Apoi a vizitat mormintele profeților, care erau înmormântați la o mare adâncime sub pământ, dar a traversat interiorul solului foarte repede. Duhurile lor au reintrat în corp și Isus a luat cuvântul, explicându-le misterele uluitoare. După aceea l-am văzut însoțit de un grup ales de prooroci, printre care și David, cum înainta prin acele locuri sfințite de minunile și patimile sale. Le-a indicat părțile respective cu cea mai imensă dragoste și bunătate, le-a explicat simbolurile diferite din Vechea Lege și cum el însuși a împlinit fiecare profeție. Duhul lui Isus, înconjurat de atâtea suflete fericite și radiante, era extraordinar de mare când aluneca prin aer, uneori trecând brusc cu viteza luminii peste râuri, apoi penetrând rocile dure și alteori mișcându-se ușor fără zgomot deasupra pământului.

Nu-mi amintesc nimic altceva pe lângă ceea ce tocmai am relatat referitor la coborârea lui Isus în Limb, unde s-a dus pentru a prezenta sufletelor harul salvării pe care-l obținuse pentru ele prin moartea sa și prin suferințele sale; toate acestea le-am urmărit foarte rapid; de fapt, timpul trecea atât de subit, încât am avut impresia că s-a întâmplat într-o singură clipă. Domnul nostru mi-a arătat o altă imagine în care el revărsa asupra sufletelor din Purgatoriu o nemărginită îndurare, căci la fiecare aniversare a acestei zile, când Biserica sa celebrează misterul glorioasei sale morți, își aruncă privirea miloasă asupra sufletelor din Purgatoriu și le eliberează pe acelea care au păcătuit înainte de răstignire. În această zi l-am văzut pe Isus lăsând libere nenumărate suflete, dintre care pe unele le cunoșteam, însă altele îmi erau străine și nu le pot denumi.

Domnul nostru, prin coborârea în Iad, a plantat, ca să zic așa, în grădina spirituală a Bisericii, un copac tainic ale cărui fructe - adică meritele sale - au menirea de a salva sufletele nenorocite din Purgatoriu. Credincioșii trebuie să cultive copacul și să-i strângă roadele pentru a le prezenta acelei porțiuni suferinde a Bisericii care nu se poate ajuta singură. Astfel se procedează cu meritele lui Cristos: trebuie să lucrăm împreună cu el dacă dorim să obținem partea noastră din aceste valori. Este necesar să ne câștigăm pâinea cu sudoarea frunții. Tot ceea ce Domnul nostru a făcut pentru noi, va produce roade pentru eternitate, dar e nevoie să le adunăm la timp, căci fără ele nu putem avea parte de viața veșnică. Biserica este cea mai atentă și meditativă dintre mame; anul ecleziastic reprezintă o grădină extinsă și magnifică, în care toate recoltele veșniciei sunt adunate împreună, iar noi nu trebuie să facem altceva decât să ne folosim de ele mereu. Fiecare an ajunge să suplinească necesitățile tuturor. Vai, de acel grădinar imprudent și infidel care permite ca fructele încredințate grijii lui să fie lăsate să piară! Vai, dacă eșuează în a profita de toate favorurile care ar restabili sănătatea celor bolnavi și puterea celor slabi sau nu caută să procure mâncare celor înfometați! Când ziua judecății va veni, Stăpânul grădinii va cere o dare de seamă strictă, nu numai pentru fiecare copac, ci și pentru fructele produse în grădină.

Capitolul LX - Ajunul Învierii

Către sfârșitul zilei Sabatului, Ioan a venit să le vadă pe femeile credincioase. Intenționa să le consoleze, însă nu-și putea reține lacrimile și a rămas numai puțin timp cu ele. Le-au vizitat și Petru și Iacob cel mare, după care s-au retras în cămăruțele lor, unde au jelist, așezate pe cenușă și apropiate mai mult unele de altele.

Maria s-a rugat continuu, ațintindu-și privirea asupra lui Isus și consumându-se într-o dorință arzătoare de a-l îmbrățișa încă o dată pe acela pe care l-a iubit cu o dragoste de neexprimat. Deodată un înger a apărut lângă ea, a invitat-o să se ridice și să meargă la ușa locuinței lui Nicodim, căci Domnul era foarte aproape. Inima Fecioarei a tresăltat de bucurie, s-a acoperit cu mantaua și le-a lăsat pe femeile evlavioase singure, fără să le informeze unde pleacă. Am văzut-o mergând repede spre o mică intrare făcută în perete, identică cu aceea pe care intrase atunci când s-a întors cu însoțitoarele sale de la mormânt.

Era ora nouă seara când Maica sfântă a ajuns deja la intrare, iar eu am văzut-o oprindu-se într-un loc pustiu. Ea privea în sus, cufundată în stare de extaz, pentru că deasupra zidului orașului vedea sufletul Domnului, strălucind fără nici o rană și înconjurat de patriarhi. A coborât spre ea, s-a îndreptat spre cei de lângă ea și le-a încredințat-o lor, spunându-le: *Priviți-o pe Maria, Mama mea*. A salutat-o, sărutând-o și apoi a dispărut. Binecuvântata Maică a îngenuncheat și a atins cu buzele sale pământul pe care Isus a stat, încât mâinile și genunchii i s-au imprimat pe pietre. S-a bucurat și s-a apropiat iarăși de femeile care pregăteau parfumurile și mirodeniile. Maria nu le-a înștiințat ceea ce tocmai văzuse, dar fermitatea și puterea minții i se redresaseră. Se simțea perfect reînnoită și, prin urmare, eliberată, dorind cu foc să le îmbărbăteze credința.

Când Maria s-a reîntors, toate femeile stăteau împrejurul unei mese lungi a cărei față de masă ajungea podeaua; mănunchi de ierburi erau îngrămădite și amestecate, iar în jurul lor sticle mici cu uleiuri dulci și apă de levănțică, buchete de flori naturale printre care am remarcat una asemănătoare irisului sau liliacului. Magdalena, Maria, fiica lui Cleopa, Salomeea, Ioana și Maria Salomeea au cumpărat toate acestea din oraș în absența Mariei. Intenția lor era de a merge împreună la mormânt înainte de răsărit pentru a împrăști flori și a parfuma corpul Învățătorului iubit.

Capitolul LXI - Iosif din Arimateea este eliberat în mod miraculos

La o scurtă perioadă, după ce sfânta fecioară Maria s-a reîntors în casa femeilor credincioase, mi s-a arătat interiorul închisorii în care Iosif din Arimateea a fost închis. Se ruga arzător, când o lumină strălucitoare a pătruns deodată întreaga celulă și am auzit o voce chemându-l pe nume, iar acoperișul s-a deschis și o formă luminoasă s-a înfățișat înaintea lui, ținând în mână o bucată de pânză asemănătoare cu aceea cu care îl înfășuraseră ei pe Isus. Iosif a cuprins-o cu ambele mâini și a fost condus până la ușa care s-a închis imediat ce a pășit afară; apariția s-a făcut nevăzută de îndată ce Iosif a fost în siguranță în vârful turnului. Nu știu dacă Domnul însuși ori un înger l-a pus în libertate pe acesta om credincios.

A mers pe vârful zidului până ce a dat de vecinătatea cenacului, care era în apropierea zidului sudic al Sionului, a sărit și a ciocănit la ușa acelei clădiri pentru că ușile erau încuiate. Discipolii adunați acolo au fost foarte întristați din pricina absenței lui, crezând c-a fost aruncat într-o cloacă. Mare le-a fost, așadar, bucuria când au deschis ușa și le-a apărut înaintea ochilor Iosif însuși; într-adevăr, s-a întâmplat la fel cu ei ca și atunci când Petru a fost trimis din închisoare în mod miraculos câțiva ani mai târziu. Iosif le-a povestit tot ceea ce i se întâmplase, iar ei s-au umplut de uimire și încântare, apoi i-au mulțumit fierbinte lui Dumnezeu și i-au dat lui Iosif să bea, deoarece avea nevoie. A plecat din Ierusalim spre Arimateea în aceeași noapte, locul său natal, unde a rămas până a considerat că se poate întoarce în Ierusalim.

L-am văzut de asemeni și pe Caiafa spre închiderea zilei Sabatului acasă la Nicodim. Stăteau împreună și discutau, iar Caiafa îi puneă întrebări multe cu prefăcută bunătate. Nicodim îi răspundea ferm și continua să susțină nevinovăția lui Isus. Nu au rămas multă vreme împreună.

Capitolul LXII - Noaptea Învierii

Imediat după aceea am văzut mormântul Domnului nostru. Totul în jur era cuprins de liniște și pace. Șase soldați păzeau, stând și în picioare și jos în fața ușii, iar Casius se afla printre ei. Înfățișarea lui era ca aceea a unei persoane cufundate în meditație sau poate în așteptarea unui eveniment măreț. Trupul sfânt al Domnului nostru fusese înfășurat într-un giulgiu și acum era înconjurat de lumină, în timp ce doi îngeri așteptau în adorație unul la capul său și altul la picioare. Îi văzusem în aceeași postură chiar din momentul în care l-au pus în groapă și felul lor de a-și împreuna brațele peste piept mi-a reamintit de heruvimii care împrejmuiă Chivotul Legii, doar că nu aveau aripi sau cel puțin nu le-am remarcat eu. Întregul mormânt mi-a readus în memorie Chivotul Legii în diferite perioade ale istoriei. Este probabil ca, fiind conștient de prezența îngerilor și de strălucirea puternică ce invada mormântul, Casius să se fi lăsat pătruns de o stare lăuntrică de intimă contemplație față de Sfântul Sacrament.

Îngerii însoțeau sufletul lui Isus Domnul printre acei patriarhi pe care el îi eliberase să intre în groapă prin stâncă. Le-a arătat rănilor ce-i acopereau trupul sacru și mi s-a părut că pânza ce-l înfășura a dat-o de-o parte și că Isus a dorit să arate sufletelor suferințele extraordinare îndurate de el pentru a le răscumpăra. Corpul său mi s-a înfățișat transparent, astfel încât profunzimea rănilor putea fi deosebită; imaginea chinurilor a stârnit admirația sufletelor, deși sentimentele de milă le-au umplut ochii de lacrimi.

Următoarea viziune a fost atât de misterioasă, încât nu reușesc explica sau povesti foarte clar. Mi-a apărut un duh care, împreună cu trupul lui Isus au fost scoase afară din mormânt, fără ca cel din urmă să fie complet unit cu primul care rămânea inanimat. Cred că am văzut doi îngeri care vegheau în genunchi și adora un la picioarele Domnului Isus și altul la capul sfântului trup; l-au ridicat - ținându-l în aceeași poziție în care era pus în mormânt - și l-au purtat neacoperit și plin de răni, desfigurat deasupra stâncilor ce se cutremurau când ei treceau. Mi s-a mai arătat apoi că Isus și-a arătat trupul sacru brăzdat de stigmatele patimilor sale Tatălui ceresc care, așezat pe un tron și înconjurat de coruri de îngeri, exala bucuros imnuri de adorare și beatitudine. S-a întâmplat probabil identic și în momentul morții lui Isus, când atât de multe suflete au reintrat în corpurile lor proprii și au apărut în templu și în multe alte zone ale Ierusalimului, căci nu era posibil ca trupurile să fie cu adevărat vii, pentru că ar fi trebuit să moară a doua oară, în vreme ce ei s-au întors în starea inițială fără prea multă dificultate; însă se presupune că înfățișarea lor ca ființe se asemena cu aceea a Domnului când s-a prezentat Tatălui său veșnic.

Așadar stânca s-a zguduit puternic chiar din temelii, încât trei dintre gârzi au căzut și au rămas un moment inconștienți. Ceilalți patru erau plecați în oraș să cumpere de mâncare. Străjerii care au fost aruncați la pământ au datorat zguduirea unui cutremur, dar Casius, care fiind nesigur la ceea ce putea aduce aceasta, a rămas nemișcat într-o nerăbdătoare așteptare pentru a vedea ce se va întâmpla. Soldații plecați s-au reîntors curând.

Am privit din nou asupra femeilor cucernice: își terminaseră de pregătit mirodeniile și așteptau fiecare în cămăruțele lor, nu culcate, ci doar întinse pe patul cu așternuturile înfășurate. Doreau să meargă la mormânt înainte de răsărit, căci se temeau să nu se întâlnească cu dușmanii lui Isus, dar sfânta Fecioară care se simțea total refăcută și încurajată de întâlnirea cu Fiul ei, le-a alinat și le-a îndemnat să se culce pentru un timp, pentru ca apoi să se îndrepte negreșit spre mormânt fără ca ceva să le deranjeze; atunci ele i-au ascultat sfatul și s-au culcat imediat.

Se apropia ora unsprezece noaptea când Maria, însuflețită de sentimente aprinse de iubire, s-a ridicat, s-a îmbrăcat cu o mantie și a părăsit casa de una singură. Când am văzut-o făcând acest gest, nu m-am putut liniști și mi-am spus: *Cum este posibil ca Maria, fiind atât de obosită și speriată, să se încumete a bate străzile la o asemenea oră?* Am surprins-o mergând mai întâi acasă la Caiafa și apoi la palatul lui Pilat care nu era deloc aproape; am urmărit-o îndeaproape de-a lungul întregii sale călătorii, pe drumul pe care pășise mai înainte Isus împovărat cu a sa cruce grea; s-a oprit în fiecare loc în care Mântuitorul a suferit în mod deosebit ori a fost supus

furiei groaznice a dușmanilor lui. Înfațișarea ei pe acest drum al crucii se asemana cu acela al unei persoane care căuta ceva; deseori se pleca la pământ, atingea pietrele cu mâinile ei și le acoperea cu lacrimile sale dacă vedea pe ele sângele preaiubitului Fiu. Dumnezeu i-a acordat în acest pelerinaj diferite favoruri și haruri, putând distinge fără multă greutate locurile sfințite de Isus Cristos. Am însoțit-o tot timpul și am vrut să o imit din toate puterile, atât cât îmi permitea slăbiciunea corpului.

Maria a urcat pe urmă Calvarul, dar când a ajuns sus s-a oprit deodată și am văzut cum trupul și sufletul sfânt al Salvatorului nostru stătea înaintea ei. Un înger a pășit înaintea lui, iar ceilalți doi pe care îi văzusem stând în groapă la dreapta sa și sufletele pe care le-a eliberat l-au urmat cu sutele. Corpul lui Isus strălucea frumos, dar aspectul său nu semăna cu aceea a unei ființe vii, deși vocea i se auzea clar; am auzit descriindu-i fecioarei Maria tot ce ea ce făcuse în Limb, asigurând-o că va învia din nou cu trup glorios, că i se va arăta iarăși și că trebuia să aștepte lângă muntele Calvar acolo unde ea l-a văzut căzând. Salvatorul nostru s-a îndreptat spre Ierusalim și Maria, acoperindu-se din nou cu vălul, s-a prosternat în fața locului pe care el i l-a arătat. Cred că trecuse de miezul nopții, căci pelerinajul Mariei pe drumul crucii durase cel puțin o oră. Am mai văzut cum sufletele lăsate libere au traversat la rândul lor calea Crucii, contemplând diferitele locuri în care îndurase acele suferințe teribile pentru binele lor. Îngerii care-i însoțeau au strâns bucățile de carne împrăștiate din cauza loviturilor primite de Isus, precum și sângele cu care pământul fusese pătat acolo unde căzuse.

Am mai văzut o dată trupul sanctificat al lui Isus întins în mormânt, așa cum îmi apăruse înainte; îngerii se ocupau cu înlocuirea veșmintelor strânse de pe trupul lui și au primit ajutor supranatural. L-am contemplat apoi în giulgiu înconjurat de o lumină puternică și cu doi îngeri adoratori lângă el. Nu pot explica felul cum acestea se întâmplau, pentru că depășește puterea noastră de înțelegere; chiar dacă aș fi înțeles eu însămi, atunci când doresc să le explic mi se înfațișează întunecate și pline de mister.

Imediat ce o licărire confuză de soare s-a observat în partea estică, Magdalena, Maria fiica lui Cleopa, Ioana, Chuza și Salomeea au părăsit cenaclul îmbrăcate cu mantiile lor. Purtau cu ele mirodeniile și una dintre ele avea o lumânare în mâini pe care dorea s-o acopere cu haina. Le-am privit cum își îndreptau pașii spre ușa casei lui Nicodim.

Capitolul LXIII - Învierea Domnului nostru

Am văzut sufletul Domnului stând între doi îngeri îmbrăcați în haine de luptători: apărea strălucitor, lumina și strălucea ca și soarele la miazăzi; a pătruns piatra, a atins trupul sfânt, a trecut în el și cele două s-au unit instantaneu și au devenit una. Am văzut după aceea muntele mișcându-se, iar trupul Domnului, fiind reunit cu sufletul și cu divinitatea lui, s-a ridicat și și-a scuturat giulgiul: întreaga peșteră s-a luminat.

În același moment am văzut un monstru fioros izbucnind din pământul de sub mormânt. Avea coada unui șarpe și-și înălța capul de dragon semeț, ca și cum ar fi dorit să-l atace pe Isus; avea, de asemenea, dacă-mi amintesc bine, cap de om. Dar Domnul nostru ținea în mână un toiag alb, de care era agățat un steag larg și și-a pus piciorul pe capul dragonului strivindu-i și coada de trei ori cu toiagul, după care monstrul a dispărut. Avusesem această viziune de mai multe ori înainte de Înviere și l-am văzut doar pe monstru ivindu-se și dorind să se ascundă în momentul conceperii Domnului: semăna cu șarpele care-i ispitise pe părinții noștri în Paradis, doar cu deosebirea că era mai oribil. Presupun că această viziune face referire la cuvintele profeților și anume că: *femeia va strivi capul șarpelui cu călcâiul* și că asta înseamnă, de fapt victoria Domnului nostru Isus asupra morții, căci în aceeași clipă l-am văzut strivind capul monstrului cu piciorul, iar groapa mormântului a dispărut.

Atunci trupul glorios și înălțător al Domnului nostru s-a ridicat și a pătruns stânca atât de ușor ca și când muntele ar fi fost format din substanță maleabilă. Pământul a tremurat și un înger în haine de războinic a coborât din Cer cu viteză mare, a intrat în groapă, a ridicat piatra, a pus-o la dreapta și s-a așezat pe ea. La vederea acestui fapt soldații au căzut la pământ și au rămas aparent fără viață. Când Casius a văzut lumina orbitoare ce inunda mormântul, s-a apropiat de locul unde trupul sfânt fusese pus, a privit și a atins giulgiurile, părăsind grotă și plecând să-i dea de știre lui Pilat despre tot ceea ce se întâmplase. În orice caz, a ezitat puțin timp pentru a vedea cum decurg întâmplările; căci, deși simțise cutremurul, deși îl observase pe înger mișcând piatra și remarcase mormântul gol, nu-l văzuse pe Isus.

Chiar în momentul în care îngerul a intrat în grotă și pământul s-a cutremurat, l-am văzut pe Domnul nostru apărându-i Maicii sfinte pe Calvar. Trupul său era minunat și strălucitor și frumusețea sa semăna cu aceea a unei ființe celeste. Era îmbrăcat într-o manta largă care, la un moment dat, a apărut orbitor de alb, ca și cum ar fi plutit în aer, fluturându-se la fiecare bătaie a vântului și împrăștiind apoi sute de culori lucitoare ca și cum razele de soare treceau peste haina lui. Rănile mult deschise străluceau puternic și puteau fi văzute de departe: rănile de la mâini erau atât de adânci încât un deget intra fără greutate; raze de lumină emanau din ele în direcții diferite. Sufletele patriarhilor se plecau înaintea Mamei Salvatorului nostru și Isus îi vorbea despre înviere, spunându-i multe lucruri pe care le-am uitat. I-a expus rănile și Maria s-a prosternat spre a-i săruta picioarele sacre, dar el i-a luat mâna, a ridicat-o și a dispărut.

Când mă aflu la o anumită distanță de peștera mormântului, am fost martora izbucnirii unor lumini acolo și am văzut de altfel un loc extins și luminos în cer deasupra Ierusalimului.

Capitolul LXIV - Femeile sfinte la mormânt

Femeile sfinte se găseau foarte aproape de ușa casei lui Nicodim, atunci când Domnul nostru a înviat, dar nu aveau nici o bănuială asupra evenimentelor ce se petreceau la mormânt. Nu aveau idee că grota era păzită de gărzi, căci nu fuseseră acolo în ziua precedentă, din cauză că era ziua Sabatului. Se întrebau una pe cealaltă neliniștite ce se putea face cu piatra cea mare ce stăvilea groapa și cărei persoane i s-ar fi putut cere s-o dea la o parte, căci se simțeau atât de absorbite de supărare, că nu se gândiseră mai de devreme la aceasta. Intenția lor era de a turna ulei prețios pe Corpul lui Isus și apoi de a presăra flori peste el din cele mai rare și aromate, aducându-i astfel onorurile meritate de Învățătorul lor divin. Salomeea, care adusese mult mai multe lucruri decât celelalte, era o doamnă bogată, rudă de-a sfântului Iosif care locuia în Ierusalim, dar nu era mama lui Ioan. Femeile sfinte au hotărât să lase pe piatră mirodeniile și să aștepte pe vreun trecător să le-o rostogolească.

Străjerii nu se ridicaseră încă de la pământ și convulsiile puternice ce încă parcă îi zdruncinau, au demonstrat cât de mare fusese șocul. Piatra imensă fusese azvârlită la o parte astfel încât ușa se deschidea cu ușurință. Pânza era aruncată deoparte, iar giulgiurile largi zăcând în același loc unde fuseseră lăsate, dar dublate împreună în asemenea chip încât nu se mai vedeau decât fâșiile din jurul corpului și bandajele rămase în afara sepulcrului. Bucata de pânză în care Maria înfășurase capul sacru al Fiului era încă acolo.

Le-am văzut pe femeile sfinte intrând în grădină; însă, când au perceput lumina ce venea de la lămpile santinelor și umbrele soldaților prosternați în jurul grotei, s-au agitat și s-au retras înspre Golgota. Maria Magdalena s-a dovedit mai curajoasă și, urmată de Salomeea, a intrat în grădină, în timp ce restul femeilor au rămas afară.

Magdalena s-a apropiat și s-a înspăimântat când a văzut gărzile. Ea s-a înapoiat câțiva pași lângă Salomeea, dar amândouă și-au revenit și au mers împreună prin mijlocul străjerilor, intrând în peștera mormântului. Femeile și-au dat seama imediat că piatra fusese înlăturată și au crezut că a fost Casius care a închis ușile. Magdalena le-a deschis repede, a privit neliniștită înăuntru și a rămas surprinsă la vederea pânzelor în care-l înfășuraseră pe Domnul într-un colț și vedea că locul, unde-i puseseră trupul neînsuflețit, era gol. O lumină cerească a umplut grota și un înger a apărut la dreapta sa. Magdalena și-a revenit din dezamăgire și agitație. Nu cunosc dacă a auzit cuvintele pe care le-a adresat îngerul, dar a părăsit în grabă și a fugit în oraș să-i anunțe pe apostolii adunați acolo despre cele petrecute. Nu știu dacă îngerul i-a vorbit Mariei Salomeea, de vreme ce ea nu a pătruns în mormânt, însă am observat-o plecând direct după Magdalena, spre a-i povesti ce li se întâmplase femeilor sfinte care erau înspăimântate și fericite la primirea veștilor, dar nu se puteau decide dacă să meargă în grădină sau nu.

Între timp Casius rămăsese lângă mormânt cu speranța că-l va vedea pe Isus așa cum le apăruse și femeilor sfinte, dar nevăzând nimic, și-a îndreptat pașii spre castelul lui Pilat spre a-i povesti toate cele întâmplate. S-a oprit prima dată în locul unde femeile sfinte erau adunate pentru a le spune ceea ce văzuse și să le sfătuiască să meargă imediat în grădină. Ele i-au urmat sfatul și s-au îndreptat acolo rapid. Imediat ce au ajuns la ușa mormântului, au văzut doi îngeri îmbrăcați în haine preoțești, de un alb orbitor. Femeile s-au frământat, și-au acoperit fețele cu mâinile și au îngenuncheat aproape de pământ; dar unul dintre îngeri li s-a adresat, spunându-le să nu le fie frică, pentru că nu trebuie să-l caute pe cel răstignit acolo, printre cei morți, căci înviase și că nu se mai găsea în groapă. Le-a arătat în același moment mormântul gol și le-a poruncit să meargă și să le povestească discipolilor cele întâmplate și auzite. Ceea ce le-a mai spus este că Isus avea să meargă înaintea lor în Galileea și le-a reamintit cuvintele Salvatorului nostru cu ocazia aceasta: *Fiul Omului va fi dat în mâinile păcătoșilor, va fi răstignit și a treia zi va învia*. Îngerii au dispărut după aceea și le-au transmis femeilor multă bucurie, cu toate că agitația încă nu le dispăruse; suspinau, priveau mormântul gol și bucățile de pânză, în cele din urmă s-au reîntors în oraș. Copleșite fiind de toate, mergeau încet și se opreau să privească înapoi cu speranța că-l vor vedea pe Domnul sau măcar pe Magdalena.

Între timp Magdalena a ajuns la cenaclu. Era emoționată și total schimbată. A ciocănit la ușă. Unii dintre discipoli dormeau încă, iar cei treji stăteau de vorbă. Petru și Ioan au deschis ușa, dar ea a exclamat doar fără să intre în casă: *Au luat trupul Domnului meu și nu știu unde l-am pus*, apoi s-a reîntors imediat în grădină. Petru și Ioan au intrat iar în casă și, adresându-le câteva cuvinte celorlalți apostoli, au urmat-o cât de repede au putut; Ioan l-a întrecut pe Petru, lăsându-l departe. Mi-a reapărut Magdalena intrând din nou în grădină, îndreptându-și pașii grăbiți înspre mormânt. Respira greu, în parte datorită suspinelor, dar și deoarece mersese atât de rapid. Veșmintele îi erau umede de rouă și vâlul ei atârna într-o parte, iar părul bogat acum îi atârna peste umeri ca un fel de manta. Fiind singură, se temea să intre în peșteră, dar s-a oprit un moment afară și s-a aplecat pentru a vedea mai bine înăuntru. Și-a dat părul lung pe spate, căci îi acoperea ochii. Cei doi îngeri i s-au înfățișat, așezați în grota mormântului, dintre care unul i s-a adresat astfel: *Femeie, de ce plângi?* Dânsa i-a răspuns cu o voce înăbușită de lacrimi (îndurerată de convingerea că trupul lui Isus lipsea cu adevărat): *Pentru că l-am luat pe Domnul meu și nu știu unde l-am pus*. Nu a mai adăugat nimic, a ieșit afară să-l caute, văzând numai giulgiurile. A simțit nu numai că trebuie să-l caute pe Isus, dar și că se afla chiar atunci lângă ea, iar prezența îngerilor nu o deranja deloc; părea că nici nu este conștientă că lângă ea se aflau niște îngeri; unica preocupare a sa evidentă un singur gând: *Isus nu este aici! Unde este Isus?* Am urmărit-o cum rățăcea ca o nebună, cu părul fluturându-i în vânt; părea că o deranjează mult, căci și-l înlătura deseori de pe față.

Și-a ridicat capul, a privit în jurul ei și a remarcat o persoană înaltă, îmbrăcată în alb, stând la zece pași distanță de mormânt, în partea estică a grădinii, unde era un deal mic înspre oraș; chipul îi era aproape acoperit de un salcâm și i s-a adresat așa: *Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?* Se gândea că poate fi grădinarul, căci avea o sapă în mână și o pălărie mare (se pare făcută din scoarță de copac) pe cap. Purta îmbrăcăminte similară cu cea a grădinarului descris în parabolele pe care Isus le povestea femeilor la Betania cu puțin timp înainte de Patimă. Nu îi lumina aspectul, înfățișarea sa arăta mai degrabă ca a unui bărbat îmbrăcat în alb și văzut la amurg. La cuvintele: *Pe cine cauți?* ea l-a privit și a întrebat iute: *Domnule, dacă l-ai luat, spune-mi unde l-ai pus și eu îl voi lua*. Magdalena și-a rotit din nou privirea împrejur. Isus i-a spus: *Maria!* Apoi, numaidecât, ea i-a recunoscut vocea Învățătorului ei iubit și, întorcându-se spre el, a strigat: *Rabboni! (Învățătorule!)* S-a aruncat în genunchi înaintea lui și, împreunându-și mâinile, a dorit să-l atingă, dar el a îndemnat-o să nu se miște, spunându-i: *Nu mă atinge, deoarece nu m-am ridicat încă la Tatăl, dar mergi la frații mei și zi-le: Mă voi înălța la Tatăl meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeu meu și la Dumnezeu vostru*. Și apoi a dispărut.

Motivul vorbelor lui Isus: *Nu mă atinge!* mi-a fost explicat mai apoi, dar mi-a rămas o amintire vagă despre aceasta. Cred că s-a folosit de cuvintele acelea din cauza sentimentelor impetuoase ale Magdalenei, care au făcut-o, într-o anumită măsură, să uite de taina minunată care se împlinise și simțea că ceea ce vede era încă un muritor și nu un trup glorificat. Cât privește cuvintele lui Isus: *Nu m-am înălțat încă la Tatăl*, mi s-a spus că nu se prezentase în fața Tatălui de la înviere spre a-i mulțumi pentru victoria asupra morții și pentru munca de răscumpărare pe care o împlinise. A dorit să se înțeleagă că fructele bucuriei aparțin lui Dumnezeu și că ea trebuie să reflecteze și să mulțumească lui Isus Cristos pentru înfăptuirea misterului glorios al răscumpărării și pentru victoria obținută asupra morții; și, dacă i-ar fi sărutat picioarele așa cum obișnuia înainte de patimire, nu s-ar fi gândit decât la Învățătorul ei Divin și în exaltarea ei plină de iubire uitase complet de evenimentele minunate care cauzau atât de multă fericire și bucurie în rai. Am văzut-o pe Magdalena ridicându-se iute, imediat ce Domnul nostru s-a făcut nevăzut, fugind iarăși în mormânt să cerceteze dacă nu cumva s-a găsit mai devreme într-un vis. I-a văzut pe cei doi îngeri stând încă acolo și vorbindu-i despre Înviere în același mod cum li se adresaseră celorlalte femei. A văzut de asemeni giulgiul și apoi, sigură că nu era o deziluzie, ci că apariția Domnului se întâmplase cu adevărat, s-a întors din nou pe Golgota spre a-și căuta însoțitoarele care pribegeau în toate părțile. Toți îi așteptau cu neliniștite întoarcerea, sperând că a auzit vreo veste despre Isus.

Întreaga scenă a durat puțin mai mult de două sau trei minute. Era cam trei și jumătate când Domnul nostru i-a apărut Magdalenei, iar Ioan și Petru au intrat în grădină chiar când ea se pregătea să plece. Ioan, care ajunsese înaintea lui Petru, s-a oprit la intrarea în peșteră și privea înăuntru. A văzut și el pânza aruncată jos și l-a așteptat pe apostolul Petru să sosească, au intrat amândoi și au văzut giulgiul așa cum fusese mai înainte aruncat pe jos. Ioan a crezut imediat în Înviere și au înțeles amândoi cuvintele adresate lor de Isus înainte de patimă, ca și alte pasaje din Scriptură referitoare la acest eveniment, care până atunci păreau de nepriceput. Petru și-a pus mantia de pânză sub haină și s-au reîntors în oraș prin ușița casei lui Nicodim.

Aspectul sfântului mormânt arăta ca atunci când Magdalena l-a văzut prima dată. Cei doi îngeri adoratori vegheau unul la un capăt și celălalt la cealaltă extremitate a mormântului, într-o stare de continuă de veghe ca și când trupul adorabil ar fi fost încă acolo. Mă îndoiesc de faptul că Petru conștientiza prezența lor în intrarea mormântului. L-am auzit după aceea pe Ioan spunându-le discipolilor din Emaus că, atunci când și-a aruncat privirea în peșteră, a văzut un înger. Probabil că a tresărit la vederea făpturii cerești și, ca urmare, s-a dat înapoi, lăsându-l pe Petru să intre primul; însă este foarte posibil ca el să fi omis a menționa acest fapt în Scriptură tocmai datorită umilinței lui de a nu se arăta mai favorizat decât Petru.

Gărzile s-au deșteptat și, ridicându-se, și-au strâns lăncile și au luat de pe ușă felinarele, luminând obiectele înconjurătoare. Apoi i-am surprins cum ieșeau din grădină cu o frică evidentă și cu înfiorare, îndreptându-se înspre oraș. Între timp Magdalena se alăturase din nou femeilor sfinte și le înștiințase deja despre faptul că îl văzuse pe Domnul în grădină și anunțându-le cuvintele îngerilor, iar ele i-au povestit la rândul lor cele văzute de ele însele. Magdalena și-a îndreptat pașii iute spre Ierusalim, în timp ce femeile s-au reîntors în acea parte a grădinii în care sperau să-i întâlnească pe cei doi apostoli. Imediat ce au ajuns, Isus li s-a arătat. Era îmbrăcat într-o rochie lungă albă care-i acoperea chiar și mâinile și le-a zis: *Pace vouă*. Au rămas uimite și s-au aruncat în genunchi; a rostit câteva cuvinte și a ridicat în sus mâna ca și cum ar fi vrut să le indice ceva și a dispărut. Femeile sfinte s-au grăbit spre cenacul și le-au spus ucenicilor adunați împreună că l-au văzut pe Domnul. Aceștia nu le-au crezut nici pe ele, nici pe Magdalena. Le-au tratat cu neîncredere, spunându-le că totul era rod al imaginației lor, dar când Petru și Ioan au intrat în cameră și le-au povestit întâmplările la care au fost martori, ceilalți nu au știut ce să răspundă și s-au umplut de uimire.

Petru și Ioan au părăsit repede cenacul, în liniște și meditare și i-au întâlnit curând pe Ioan cel mic și pe Tadeu, care dorise să-i însoțească la mormânt. Amândoi erau tare copleșiți, căci Isus le apăruse cu puțin înainte să-i întâlnească pe Ioan și Petru. L-am văzut de asemenea pe Isus mergând foarte aproape de Petru și Ioan. Cred că primul l-a recunoscut, căci au început să vorbească.

Capitolul LXV - Relatarea dată de santinelele puse de pază în jurul mormântului lui Isus

Casius și-a grăbit pașii până la casa lui Pilat aproximativ o oră după înviere pentru a-l informa despre fenomenele nemaipomenite. Guvernatorul nu se trezise încă, dar i s-a permis lui Casius să intre în dormitorul lui. I-a expus detaliat tot ceea ce se întâmplase și și-a exprimat sentimentele cu tărie. A descris cum roca fusese despicată, cum un înger coborâse din cer și cum îndepărtase piatra; a amintit și de giulgiul gol și a adăugat că Isus este cu siguranță Mesia, Fiul lui Dumnezeu și că înviase cu adevărat. Pilat a ascultat tremurând și fremătând de frică, dar și-a stăpânit agitația din toate puterile și a răspuns cu următoarea replică: *Ești foarte superstițios; a fost o prostie din partea ta să mergi la groapa galileanului; zeii lui au profitat de slăbiciunea ta și au recurs la viziuni ridice ca să te amăgească. Te sfătuiesc să păstrezi tăcerea și să nu povestești asemenea chestiuni naive preoților, întrucât îi vei înrăi.* A disimulat că se încrede în ceea ce spunea Casius despre răpirea trupului lui Isus de către discipoli și că paznicii, care fie au fost cumpărați să tacă, fie au adormit sau poate chiar au fost induși în eroare de cutremur, au inventat aceste situații pentru a-și justifica o oarecare conduită greșită. După ce Pilat a terminat discuția asupra acestui subiect, Casius a plecat, iar guvernatorul a înaintat jertfe zeilor lui.

Cei patru soldați care străjuiseră mormântul au sosit puțin timp după aceea la palat și au început să-i relateze din nou tot ceea ce auzise de la Casius; dar a refuzat alte explicații și i-a trimis pe soldați la Caiafa. Restul gărzilor s-au strâns într-o curte mare lângă templu plină cu iudei care îi luaseră pe soldați deoparte și, mituindu-i și amenințându-i, îi sileau să mărturisească faptul că adormiseră și între timp apostolii au venit pe ascuns și l-au luat pe Isus. Soldații au protestat, deoarece declarația pe care camarazii lor aveau să o facă lui Pilat, se contrazicea cu cea pe care o inventau ei, însă fariseii au promis că vor plănuiesc totul cu guvernatorul. Când cei patru soldați s-au întors de la Pilat, cearta continua și fariseii au intentat să-i convingă să denatureze adevărul, dar ei au refuzat și au declarat cu fermitate că nu vor falsifica nimic din ceea ce au spus deja. Zvonul eliberării miraculoase din închisoare a lui Iosif din Arimateea s-a răspândit și, când fariseii i-au acuzat pe soldați că le-au permis discipolilor lui Isus să-i mute trupul și i-au amenințat cu cea mai mare crudă pedeapsă în caz că nu vor aduce cadavrul înapoi, au replicat că va fi imposibil pentru ei acest lucru, căci se angajaseră deja în a-l aduce înapoi pe Iosif din Arimateea în închisoare. Au răspuns cu mult curaj și promptitudine, iar amenințările și promisiunile primite se dovedeau a fi ineficiente. Au declarat că vor rosti adevărul și doar adevărul, că sentința la moarte dată lui Isus a fost nedreaptă și mișlească și că trimiterea sa la moarte a fost singurul motiv pentru care solemnitatea Paștelui s-a întrerupt. Fariseii furioși i-au arestat pe cei patru ostași și i-au aruncat în închisoare, iar ceilalți care acceptaseră banii oferiți au afirmat că trupul lui Isus fusese cărat de apostoli în timp ce ei dormeau și fariseii, saducheii și irodienii au răspândit această minciună nu doar în sinagoga lor, dar și printre oameni adăugând și cele mai calomniatoare minciuni despre Isus.

Toate aceste metode de precauție au fost valabile oricum foarte puțin, căci după Înviere multe persoane care muriseră de demult s-au ridicat din mormânt și le-au apărut urmașilor lor nu extrem de insensibili harului și i-au îndemnat să se convertească. Aceste persoane decedate au fost văzute și de către discipoli, care înmărmuriți și zdruncinați în credință, au fugit în țara lor. Au fost îndemnați și încurajați să se întoarcă și și-au redresat curajul dărmat. Învierea morților nu s-a asemănat în nici un chip cu cea a lui Isus.

Păstorul nostru sfânt a înviat cu un trup glorios, neasemuindu-se cu nici o formă a morții sau a descompunerii și a urcat la cer cu acest trup triumfător chiar înaintea apostolilor, dar celelalte trupuri despre care am vorbit mai devreme erau corpuri statice, iar sufletelor care viețuiseră odată în ele li se permitea să intre și să le reanimeze doar un timp și apoi, săvârșind misiunea dată, să părăsească trupurile care se reîntorc la starea inițială în adâncurile pământului, unde vor rămâne până la învierea din ziua judecății. Nu se poate compara revenirea la viață nici cu învierea lui Lazăr din morți, căci el a fost readus la o nouă viață și a murit pentru a doua oară.

Capitolul LXVI - Finalul meditațiilor din Postul Mare

Duminica ce a urmat, dacă îmi amintesc bine, i-am văzut pe iudei curățând și purificând templul²². Au oferit jertfe ispășitoare, au aruncat gunoaiile și au îndepărtat semnele cutremurului prin instalarea de platforme de lemn și carpete peste spărturile și crăpăturile din pereți și paviment; au reînceput solemnitățile Pascale întrerupte chiar în toiul celebrărilor, declarând că deranjul fusese cauzat de prezența persoanelor necurate și au lămurit apariția morților. Au făcut referință la o viziune de-a lui Ezechiel, dar nu mi-o mai aduc aminte. I-au tratat cu dispreț și cu multe alte pedepse pe toți cei care îndrăzneau să spună vreun cuvânt despre evenimentele ce se petrecuseră. Au reușit să reducă la tăcere pe unele persoane îndărătnice care, conștiente de propria lor vină, au dorit să-și scoată acest subiect de discuție din minte, însă nu i-au influențat pe cei ale căror inimi mai păstrau încă o fărâmbă de virtute; aceștia au tăcut o vreme, ascunzându-și convingerile lor interioare, dar mai târziu au recâștigat curaj, mărturisind lumii întregi credința în Isus. Marii Preoți erau foarte agitați când au realizat cât de repede învățăturile lui Cristos se împrăștiau. Pe vremea când Ștefan era diacon, întregul oraș Ofel și estul Sionului nu puteau cuprinde numărul imens de comunități creștine și o parte dintre ei au fost nevoiți să-și instaleze reședința în țara dintre Ierusalim și Betania.

L-am văzut pe Ana într-o stare de nebunie ca și un posedat; în cele din urmă a fost închis și nu și-a mai făcut niciodată apariția în public. Caiafa nu s-a exteriorizat, însă în interior a fost devorat de furie și invidie exagerată pentru că i-a fost dată de ocară cauza.

L-am văzut și pe Pilat în ziua de joi a Paștelui: demarase o atentă căutare a soției lui în fiecare oraș, dar eforturile sale au fost zadarnice. Soția sa fusese găzduită, în ascuns, în casa lui Lazăr în Ierusalim. Nimeni nu s-a gândit s-o caute acolo, căci nu exista nici o femeie în acea casă; Ștefan i-a dus mâncare și îi spunea ceea ce se întâmpla în oraș. Ștefan era văr primar cu sfântul Paul. Erau fii a doi frați. În ziua de după Sabat, Simon din Cirene a mers la apostoli și a cerut să fie pregătit pentru a primi botezul.

Viziunile sorei Emmerich, care au început de pe 18 februarie și au durat până pe 6 aprilie 1823, se sfârșesc aici.

---

²² Informația de sus a fost dată mai târziu și este imposibil să se spună dacă se referă la ziua învierii ori la ziua după cea de duminică.

Appendice

O descriere a lui Longinus

Pe data de 15 martie 1821, sora Emmerich a dat o prezentare aparte cât privește anumite fragmente ale viziunii pe care le avusese despre sfântul Longinus cu o seară înainte, a cărui sărbătoare a căzut chiar în acea zi, deși ea nu știa acest lucru.

Longinus, care cred că se numea altfel, conducea un birou civil și militar în casa lui Pilat, care-l însărcinase cu administrarea a tot ceea ce se întâmpla și cu scrierea de rapoarte despre fiecare situație în parte. Era demn de încredere și gata de a îndeplini orice serviciu, însă înainte de convertire îi lipsea fermitatea și tăria de caracter. Era grăbit în tot ce făcea și doritor de a fi considerat o persoană importantă și, pentru că suferea de strabism și avea ochi slabi, era des luat în râs și în batjocură de către camarazii săi. L-am surprins de mai multe ori de-a lungul nopții, în timp ce asistam la sfintele Patimi; nu-mi amintesc în ce manieră, dar știu doar că avea legătură cu el.

Longinus se afla în subordinea lui Pilat, pe care trebuia să-l informeze despre tot ce vedea. În noaptea în care Isus fusese purtat înaintea tribunalului lui Caiafa, el stătea în curtea exterioară printre soldați și nu înceta să se plimbe de colo-colo. Când Petru se zăpăcise căci servitoarea de lângă foc l-a recunoscut, Longinus l-a întrebat: *Nu ești tu oare unul dintre apostolii lui?*

Când Isus era dus pe Calvar, Longinus l-a urmat îndeaproape din ordinul lui Pilat, iar Domnul sfânt l-a privit și i-a atins inima. După aceea l-am remarcat între soldați pe Golgota. Stătea călare și purta o lance; în casa lui Pilat mi-a apărut după moartea lui Isus, spunând că picioarele lui Isus nu trebuie strivite. S-a reîntors încă o dată la cruce pe Golgota. Lancea sa era făcută din mai multe bucăți întrepătrunse, care scoțându-le una din cealaltă putea să se mărească de trei ori față de lungimea inițială. Făcuse aceasta când a ajuns la decizia imediată de a străpunge coasta Salvatorului nostru. S-a convertit pe muntele Calvar și după scurt timp i-a exprimat lui Pilat convingerea proprie că Isus era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Nicodim i-a cerut lui Pilat să ia lancea lui Longinus și istoria acestei lănci am aflat-o mai apoi. Longinus, după ce s-a convertit, a părăsit armata și s-a alăturat apostolilor. El și alți doi soldați convertiți la piciorul crucii au fost primii botezați după Rusalii.

Pe acești trei bărbați i-am văzut, îmbrăcați în haine albe, întorcându-se pe pământul lor natal. Au locuit la țară într-o localitate aridă și mlăștinoasă. Aici au murit cei patruzeci de martiri. Longinus nu a ajuns preot, ci diacon și a călătorit pretutindeni pentru a predica în numele lui Cristos și dând mărturie despre Patima și Învierea lui. A reușit să convertească multe persoane și a vindecat bolnavi, îngăduindu-le să atingă o bucățică din lancea pe care o purta cu el. Iudeii nu îi tolerau nici pe el, nici pe însoțitorii lui, deoarece făceau cunoscut prin toate părțile adevărul despre Învierea lui Isus și despre cruzimea și josnicia dușmanilor lui. La solicitarea acestora, câțiva soldați romani au fost trimiși în țara lui Longinus pentru a-l lua și a-l judeca pe motiv că a dezertat din armată și că a determinat deranjul ordinii publice. Ocupația lui era de a cultiva câmpul său atunci când ei au sosit, iar el i-a invitat ospitalier în casă. Nu îl cunoșteau și în momentul în care i-au spus motivul călătoriei lor, i-a chemat cu calm pe ceilalți doi prieteni ai lui, care locuiau într-un fel de locuință izolată, nu foarte departe, spunându-le soldaților că ei erau bărbații pe care-i căutau. Același lucru s-a întâmplat și grădinarului credincios, Focas. Soldații erau într-un total nedumeriți, căci s-a legat o prietenie adevărată între ei. L-am văzut însoțit de doi oameni într-un orașel din apropiere, unde au fost interogați. Nu au fost trimiși în temniță, ci li s-a permis să plece unde doreau, puși să poarte un semn distinctiv pe umăr. Mai târziu li s-au tăiat capetele la toți trei pe un deal situat între acel orașel și casa lui Longinus și tot acolo i-au îngropat. Capul lui Longinus l-au înfipt la capătul unei spade și l-au dus la Ierusalim ca dovadă a îndeplinirii misiunilor. Cred că-mi amintesc de acest fapt că s-a întâmplat câțiva ani după moartea Domnului nostru.

Am avut o altă viziune despre alte lucruri într-o perioadă mai târzie. O femeie oarbă de la țară a pornit cu fiul ei într-un pelerinaj la Ierusalim cu speranța să-și recapete vederea în orașul sfânt, unde ochii lui Longinus se vindecaseră. Copilul ei o conducea, dar acesta a murit și ea a rămas singură și neconsolată. Atunci Longinus i-a apărut și i-a spus că-și va fi recăpătat văzul atunci când îi va scoate capul dintr-o groapă unde iudeii i l-au aruncat. Acest loc era foarte adânc, având marginile pavate cu ciment; tot noroiul și gunoaiile orașului se scurgeau aici prin mai multe țevi. Mai multe persoane au condus-o pe femeia sărmană în acel loc; ea a coborât în străfundul gropii până la gât și a scos capul sfânt, iar apoi și-a recăpătat vederea. S-a reîntors pe pământul de baștină și însoțitorii ei au păstrat capul. Nu-mi mai amintesc nimic altceva.

Mărturia dată despre Abenadar

În ziua de 1 aprilie 1823, sora Emmerich a spus că era sărbătoarea sfântului Ctesifon, centurionul care a asistat la crucificare și că a văzut în acea noapte anumite secvențe privind viața lui. Dar sora Emmerich a suferit de asemenea mult, pentru că stânjenită și de deranjul exterior a uitat un fragment din ceea ce văzuse. Ne povestește următoarele:

Abenadar, numit mai apoi Ctesifon, s-a născut într-o țară situată între Babilon și Egipt, în Arabia fertilă, în dreapta locului unde Iob locuise în timpul celei de-a doua perioade a vieții sale. Un anumit număr de case, cu acoperișul plat, erau construite pe o ușoară ridicătură a pământului. Acolo creșteau mulți copaci și parfumul și balsamul lor se răspândeau pretutindeni.

I-am observat casa lui Abenadar, mare și spațioasă ca a unuia foarte bogat, însă foarte joasă. Toate aceste case erau construite astfel, poate din pricină că erau expuse vântului. Abenadar se alăturase garnizoanei de la fortăreața Antonia la Ierusalim, ca voluntar. Intrase în serviciul romanilor cu scopul de a beneficia de mai multe facilități în studiul obiectelor de artă, căci era un om învățat. Avea un caracter hotărât, era scund și slăbuț, cu tenul de culoare închisă.

Abenadar s-a convins devreme de doctrina auzită din predicile lui Isus și de ideile pe care le afirma, căci salvarea avea să se găsească printre iudei, supunându-se legii lui Moise. Deși nu a fost discipol al lui Isus, nu i-a purtat ranchiună și i-a păstrat mereu în inimă o profundă venerație. Era serios și liniștit, iar când a sosit pe Golgota pentru a da drumul gărzilor, a împrăștiat ordine în toate părțile și a obligat pe toată lumea să se comporte cu decență, până în momentul în care adevărul l-a cucerit și a dat mărturie publică despre divinitatea lui Isus. Fiind un bărbat bogat și doar voluntar, nu-i era greu să-și cedeze postul în orice clipă. A participat la coborârea de pe cruce și la înmormântarea Domnului nostru, întemeindu-și o strânsă relație cu prietenii lui Isus. După Rusalii a primit cel dintâi botezul în piscina din Betania, unde a fost numit Ctesifon. Avea un frate în Arabia, căruia i-a povestit minunile văzute și pe care l-a chemat pe drumul salvării; acesta din urmă s-a întors la Dumnezeu, și-a luat numele de Ceciliu și s-a angajat împreună cu Ctesifon la sprijinirea diaconilor în noua comunitate creștină.

Ctesifon l-a însoțit pe sfântul apostol Iacob cel mare în Spania și s-a întors împreună cu el. După un timp a fost din nou delegat în Spania de către apostoli și a dus acolo trupul sfântului Iacob, martirizat la Ierusalim. A fost uns episcop și a locuit pe o insulă sau peninsula nu la mare depărtare de Franța pe care a și vizitat-o și unde și-a ales câțiva discipoli. Numele locului în care a trăit era Vergui și a fost mai târziu distrus de inundații. Nu-mi amintesc dacă Ctesifon a fost martir. A scris unele cărți ce conțineau detalii despre patima lui Cristos, dar și multe i-au fost atribuite în mod fals, iar pe cele pe care le-a scris el însuși au fost puse pe seama unor scriitori diferiți. Roma a respins atunci aceste cărți, căci cea mai mare parte nu erau autentice și nici pe de parte nu conțineau lucruri scrise de el.

Unul dintre străjerii mormântului lui Isus care nu s-a lăsat corupt de către iudei îi era prieten și camarad de la țară. Numele lui era Sulei ori Suleii. După ce a fost închis o perioadă, s-a retras într-o peșteră în muntele Sinai, unde a trăit șapte ani. Dumnezeu a revărsat asupra lui

multe haruri și el a scris cărți cunoscute în stilul lui Denis Areopagitul. Un alt scriitor s-a folosit de opera lui și ca urmare unele fragmente ne-au fost date nouă. Tot ceea ce v-am spus mi s-a făcut cunoscut mie în legătură cu aceste scrieri, ca și numele cărții, însă l-am am uitat. Acest prieten de la țară a lui Ctesifon l-a urmat mai târziu în Spania. Printre tovarășii lui Ctesifon în acea țară se găseau și fratele său, Ceciliu, și alți câțiva bărbați, precum Italeciu, Hesiciu, Eufrași. Un alt arab, Sulima s-a convertit în prima perioadă a Bisericii și un alt prieten a lui Ctesifon, chemat Sulensis, a devenit creștin mai târziu, în timpul diaconilor.

Sfârșit